

Acolo EU sunt în mijlocul lor

Acolo EU sunt în mijlocul lor - Introducere

Scrierea de față continuă într-o privință cartea mea Din întuneric la lumină. În aceasta am încercat să arăt calea pe care omul păcătos poate veni la Dumnezeu Cel sfânt. Faptul că această cale există și că Hristos este Calea sînt realități cu o valoare infinită. Care este poziția fiecăruia în parte, dacă alege sau respinge această cale, dacă hotărăște asupra viitorului său, asupra ceru-lui sau iadului, aceasta este o altă problemă. Dar să presupunem - și această presupunere a devenit în numeroase cazuri realitate îmbucurătoare - că harul lui Dumnezeu a reușit să aducă un om de la întuneric la lumina Sa minunată, din moarte la viață, de la depărtare în apropierea Sa. Ce va face acest om acum?

Cel născut din nou a devenit un copil al lui Dumne-zeu care se bucură de iertarea păcatelor și de nădejdea slavei lui Dumnezeu. Mai departe însă calea nu-i este clară. Să o parcurgă singur? Să meargă mai departe împreună cu „veacul cel rău de acum”? Nu, acest lucru nu este posibil, din moment ce Hristos a murit pentru el și l-a „smuls” din lume (Galateni 1.4)! El înțelege această realitate. El privește în jur la alții care au trăit același adevăr înaintea sa. Vede și găsește mulți copii ai lui Dumnezeu care merg pe căi creștine cu totul diferi-te și acest fapt îl încurcă mult. Este aproape de necu-prins numărul și caracterul variatelor „biserici”, comunități și grupări pe teren creștin. Care dintre ele este cea mai potrivită? Sau chiar și această întrebare este falsă? Sau poate nu are nici o importanță, nici cel puțin una secundară, pe ce cale merg creștinii, principalul fiind că ei sînt convinși de această cale și sînt fericiți pe ea? Nu este datoria creștinului să respecte părerea celui alt?

El însă citește și cercetează Cuvîntul lui Dumnezeu și nu găsește nimic scris despre existența diferitelor biserici. Atunci se naște în el întrebarea: a vrut Dumnezeu această multitudine de biserici creștine? El descoperă locul din Matei 18, care a dat titlul acestei cărți. Dar ce înseamnă cuvîntul lui Hristos, că El este în mijlocul celor care sînt adunați pentru Numele Său? îi este indiferent dacă aici sau acolo stau la bază diferi-te mărturisiri de credință? În parte, învățăturile se contrazic și totuși fiecare grupare are pretenția că Hristos este în mijlocul ei. Este într-adevăr așa?

Sînt întrebări peste întrebări care vin ca niște șuvoaie tocmai peste cel întors de curînd. Dar și cel care de mai mult timp se bucură că este copil al lui Dumnezeu, nu se va putea sustrage mult timp presiunii acestora, și aceasta cu atît mai puțin cu cît dă mai multă importanță Cuvîntului lui Dumnezeu. Poate că el a fost născut într-o anumită comunitate creștină și părinții au urmat acea cale. Dar această comunitate este cea adevărată? Odată se va vedea confruntat cu aceste întrebări, cînd va compara ceea ce vede în jurul său cu afirmațiile Cuvîntului lui Dumnezeu. Această carte vrea să-l ajute pe fiecare copil al lui Dumnezeu să găsească răspunsuri la toate aceste întrebări - răspunsuri care să se bazeze nu pe părerile oamenilor, ci pe Cuvîntul lui Dumnezeu.

Nu vreau să ascund că acest complex de întrebări este de fapt unul dintre cele mai grele. A descrie însă drumul pe care un om păcătos poate veni la Dumnezeu și poate obține iertarea păcatelor sale este, în compara-ție cu acesta, destul de ușor. Dar de ce sînt atît de grele aceste întrebări? Motivul se află oare în faptul că Sfînta Scriptură nu vorbește destul de clar despre aceasta? Desigur că nu! Dar ea nu este o carte de rețete, în care, pentru a rezolva diferite întrebări, se poate deschide la rețeta potrivită. Sfînta Scriptură trebuie să fie citită și înțeleasă ca întreg și aceasta presupune o serioasă muncă de cercetare atît a Vechiului cît și a Noului Testament, în puterea și dependența de Duhul Sfînt. Pe lîngă aceasta Dumnezeu își împărtășește gîndurile Sale doar aceluia care vine la El într-o stare spirituală corespunzătoare, adică aceluia care este gata să asculte de El.

O piedică foarte serioasă în înțelegerea adevărului lui Dumnezeu o constituie prejudecățile, părerile pre-concepute. Deseori ele sînt prezente în mod inconștient și își au originea în lucrurile cele mai diverse, cum ar fi educația, formația, obiceiurile, tradițiile, caracterul uman etc. Cuvîntului lui Dumnezeu i se opun tradiții omenești, care în ochii multora au dobîndit un caracter obligatoriu și au pretenția autorității, datorită vechimii lor respectabile. Eliberarea de acestea este o lucrare foarte grea, deoarece este împotriva firii omenești. Dar tocmai acesta este un motiv în plus, prin faptul că înțelegerea acestei părți a adevărului dumnezeiesc se manifestă adesea atît de greu și este în legă-tură cu încercări adînci ale inimii. Totuși sper în îndurarea lui Dumnezeu, că El va răspîndi lumină și va da putere pentru slăvirea Aceluia care a murit pentru noi.

Am spus adesea: Dumnezeu nu-l mustră pe păcătos. Făcînd aceasta, El ar admite că păcătosul nu este chiar atît de pierdut. Dar pe copiii Săi îi mustră. El îi mustră în multe privințe. Pentru a putea lua seama la aceste avertismente trebuie să învățăm să înțelegem relațiile pe care se bazează ele și în care i-a adus El pe ai Săi. Și tocmai acesta este punctul cu cele mai multe lipsuri: mulți credincioși înțeleg adesea doar incomplet în ce relații prețioase au fost aduși cu Dumnezeu, cu Domnul Isus Hristos și unii cu alții, prin harul lui Dumnezeu.

De aceea dorința mea este - și ei îi este dedicată prima parte a cărții mele - să prezint aceste relații dumnezeiești în care se află adevărații creștini, spre deosebire de cei din Vechiul Testament care formau poporul lui Dumnezeu, poporul Israel. Aproape nimic nu este atît de important pentru înțelegerea celor ce urmează ca faptul de a învăța să vedem deosebirile dintre căile lui Dumnezeu cu Israel și felul Său de a lucra cu adevărata Biserică. Acesta este punctul de plecare al cărții. Dacă am înțeles cu inima aceste deosebiri, atunci sînt create cele mai bune condiții pentru a înțelege și a prețui și poziția deosebită a Bisericii.

Astfel, prima parte a cărții, în care este descrisă poziția binecuvîntată a Bisericii lui Dumnezeu în aspectul ei corporativ, are un caracter mai mult de învățătură. Ea constituie fundamentul neapărat necesar pentru a doua parte, cu un caracter mai mult practic. Prin aceasta nu vreau să spun că partea a doua nu conține învățătură. Dimpotrivă, în această parte însă voi vorbi despre problemele practice, pe care le-am atins mai sus - probleme legate de drumul comun al celor credincioși. Împreună, cele două părți vor oferi astfel o imagine cît mai cuprinzătoare despre natura propriu-zisă a adevăratei Biserici, pe de o parte și despre formele ei de manifestare în practica strîngerii laolaltă, pe de altă parte.

Dar mai este un grup de credincioși cărora doresc să mă adresez prin această carte. Ei sînt copii ai lui Dumnezeu, care doresc să ocupe un loc potrivit după Scriptură. Ei au avut posibilitatea să tragă foloase de neprețuit din slujirea și luptele slujitorilor Domnului, care au mers

înaintea lor pe această cale. Prin această slujire, ei sînt „întăriți în adevărul" pe care-l au (2 Petru 1.12). Dar tocmai ei au nevoie să li se aducă în permanență aminte de „aceste lucruri", deși în principiu le cunosc, ca să le fie trezită „mintea sănătoasă" (2 Petru 3.1). Poate că ei înșiși nu au trebuit să lupte niciodată pentru adevăr, se bucură însă de o mare lumină prin cei care au făcut-o. Mulți au ajuns pur și simplu prin naștere în acest loc și în parte nici nu prea știu de ce merg pe această cale. Cine nu s-a văzut silit să lupte „pentru credința care a fost dată sfinților odată pentru totdeauna" (Iuda 3), nu se găsește oare în marele pericol de a renunța ușor la bunătățile care, mai mult sau mai puțin, „i-au căzut în brațe"? „Cumpără adevărul și nu-l vinde", este îndemnul lui Dumnezeu (Proverbe 23.23) și este dorința mea din inimă, să-i ajut pe acești credincioși și pe toți copiii lui Dumnezeu să împlinească acest sfat.

Aș vrea să arăt cît de minunate sînt gîndurile lui Dumnezeu și ce binecuvîntări sînt legate de preocuparea și de ascultarea de ele. Faptul acesta, conducînd la adorare și la o atitudine smerită, îi va feri pe acești frați și pe aceste surori în Domnul de a se înălța deasupra altora, care poate nu au avut privilegiul de a fi instruiți atît de clar în Cuvîntul lui Dumnezeu ca ei. Adevărata cunoaștere a Domnului și a Cuvîntului Său produce smerenie. Se poate să fii mîndru de ceva ce îți aparține doar prin har? Cînd ne este prezentat adevărul lui Dumnezeu, cînd lumina dumnezeiască strălucește în viața și în inima noastră, nu vom simți cu putere că toți au eșuat, mai mult sau mai puțin, în realizarea a ceea ce am recunoscut cu adevărat? Și nu va trebui să recunoaștem că Domnul Isus nu poate fi mulțumit cu ocuparea formală de către noi a locului nostru potrivit? Credem cu adevărat în ceea ce a spus El? „Acolo sînt și Eu în mijlocul lor" - într-adevăr promisiune de mare preț! Dar poate că Domnul a fost de față și noi nici nu am observat! Este permis ca aceasta să fie o stare de durată?

În acest context se mai impune o întrebare: nu este de trecut cu vederea pericolul că ne putem obișnui atît de mult cu lucruri de preț, cu minunății, cu privilegiile, datorită faptului că beneficiem ani de zile de ele, încît să nu mai însemne nimic deosebit pentru noi? Lucrul acesta nu trebuie să fie în nici un caz așa. Cînd adevărul lui Dumnezeu nu mai are însă nici o influență asupra inimii noastre, deoarece am permis intrarea altor gînduri, atunci va fi așa. În acest caz este doar o problemă de timp, cînd anume vom pierde lumina pe care ne-a dat-o Dumnezeu. Să ne păzească Dumnezeu! O, de-ar reuși să trezească în noi toți o „gîndire curată"! Să binecuvînteze Dumnezeu, în harul Său, slabele străduințe ale autorului și să deschidă larg inima sa și a cititorului pentru Sine și pentru Cuvîntul Său și să ne facă peste măsură de fericiți în cunoașterea Aceluia care ne-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru noi!

Capitolul 2 - Dispensațiile

[1. Ce înseamnă "Adunare"?2. Ce nu este Adunarea?3. Adevărul care a fost și în Vechiul Testament4. Cele șapte dispensații5. Încercarea omului6. Două sensuri ale crucii lui Hristos7. O taină8. O importantă zi de naștere9. Prezența Duhului Sfânt10. Domnul însă adăuga11. Intenția prezentă a lui Dumnezeu12. Deosebiri între iudaism și creștinism13. Măslinul](#)

În această primă parte a cărții, aș vrea să încerc, cu ajutorul lui Dumnezeu, să pun în lumină, într-o formă cît se poate de consecventă și de cuprinzătoare, caracterul, originea și menirea adevăratei Biserici. Pe aceas-ta se bazează apoi partea a doua, care este orientată mai mult spre partea practică. Avînd în vedere acestea, am luat titlul pentru prima parte din 1 Timotei 3.15. În acest loc apostolul Pavel indică motivul pentru care scrie această epistolă: „Dar dacă voi întîrzia, să știți cum trebuie să se poarte cineva în casa lui Dumnezeu, care este Adunarea Dumnezeului Celui viu, stîlpul și susținerea adevărului."

Acesta este de fapt un gînd minunat: Dumnezeul Cel viu are pe acest pămînt o locuință, o casă în care locuiește. Și această casă, Adunarea Dumnezeului Celui viu, este și astăzi stîlpul și susținerea adevărului. În nici un alt loc de pe pămînt nu se poate găsi adevărul decît aici. Adevărul nu-l găsești în credința islamică, în budism, ci îl găsești în creștinismul adevărat. Adevărata Biserică nu este adevărul - Hristos și Cuvîntul lui Dumnezeu sînt adevărul - ea este numai suportul care ține în picioare adevărul și îl menține în această lume. Desigur, în zilele noastre, confuzia asupra temei care ne preocupă este mare, iar înțelegerea a ceea ce este Adunarea lui Dumnezeu este restrînsă.

Astăzi auzim despre multe biserici, denumiri și adunări. Care dintre ele este cea adevărată? Răspunsul nu trebuie căutat printre părerile oamenilor; numai Cuvîntul lui Dumnezeu însuși ne poate da răspunsul, numai Cuvîntul lui Dumnezeu este autoritatea pe care avem să ne bazăm. Trebuie să respingem categoric ideea, des auzită în legătură cu o evoluție a adevărului, despre cele spuse în Sfînta Scriptură. O asemenea „evoluție" ar deschide poarta pentru introducerea gîndurilor omenești, a invențiilor și a imaginației în lucrurile sfînte. Și adevărul, dacă ar fi trebuit să evolueze, nu ar fi fost de la început adevărul. Atunci nu am mai avea nimic sigur, pe care să ne putem baza. Nu! Dumnezeu ne-a vestit în Cuvîntul Său voia Sa sfîntă, iar înțelepciunea și siguranța noastră stau în aceea că noi ne supunem Cuvîntului Său și rămînem în ce am auzit de la început (1 Ioan 2.24).

În acest Cuvînt găsim numai o Adunare, într-o unitate sfîntă, în toate țările. Adunarea Dumnezeului Celui viu este singura Adunare sau Biserică și de ea aparține oricine crede în Hristos.

Ce înseamnă „Adunare"?

Poate că unul sau altul dintre cititor se va întreba de ce folosesc expresia „adunare" și nu „biserică" sau „comunitate religioasă". Expresia „adunare" mi se pare cea mai bună traducere a cuvîntului grecesc ekklesia. Acest cuvînt se compune din prepoziția grecească ek, care înseamnă „din" sau „afară", și din verbul grecesc kaleo, care înseamnă "a chema". Tradus exact, ekklesia ar fi „cei chemați afară".

Cu ekklesia, grecii desemnau inițial mulțimea cetățe-nilor chemați, adunați pentru discutarea unor probleme publice. Două exemple interesante pentru această întrebuintare le găsim în Faptele Apostolilor 19.39: „dar, dacă umblați după altceva", spune mai-marele cetății, „se va hotărî într-o Adunare legală" și în versetul 41: „și spunînd aceste lucruri, a dat drumul Adunării." În Septuaginta (traducerea grecească a Vechiului Testament) și, de exemplu, în Faptele Apostolilor 7.38. cu expresia „adunare" este desemnat Israel: „El (Moise) este acela care, în Adunarea israeliților în pustie, cu îngerul care i-a vorbit ... și cu părinții noștri ...". În majoritatea locurilor din Noul Testament, cuvîntul „adunare" îi desemnează pe creș-tinii credincioși care sînt „chemați afară" din lume și care acum, după gîndul și voia lui Dumnezeu, sînt „adunați" în jurul lui Hristos.

Această adunare, strîngere în jurul unei persoane comune, nu reiese din cuvintele „comunitate" și „biserică". Și tocmai scoaterea în evidență a acestui sens a fost, după cum se vede, intenția Duhului lui Dumne-zeu atunci cînd folosește cuvîntul ekklesia. Cuvîntul „biserică" este doar

împrumutat, fiind o transpunere în limba germană („Kirche" = biserică) a grecescului kyriake, care în vocabularul creștinismului timpuriu însemna „ziua Domnului", „duminică". (În limba română, cuvântul „biserică" provine de la grecescul „basilica" = casă de locuit a împăratului, basileu.) Această expresie nu pare potrivită pentru a desemna Adunarea lui Dumnezeu.

Cuvântului ekklesia este folosit în Noul Testament cu următoarele trei sensuri:

1) o Adunare cu caracter universal;

2) adunarea lui Israel în Vechiul Testament;

3) Adunarea Dumnezeului Celui viu (de exemplu 1 Corinteni 10.32). Cu acest sens expresia este folosită cel mai des.

Ce nu este Adunarea

Adesea poate fi înțeles gîndul, care de altfel este greșit, că Adunarea din Noul Testament este o continuare a lui Israel din Vechiul Testament, un Israel duhovnicesc, și că Dumnezeu, în principiu, acționează la fel, atît în Vechiul Testament cît și în Noul Testament. Se consideră adesea că ceea ce găsim în Vechiul Testament referitor la poporul evreu este și criteriul după care Dumnezeu Se poartă cu creștinii. Pentru mulți, Adunarea (Biserica) este pur și simplu totalitatea credincioșilor din toate timpurile.

Pentru înțelegerea subiectului pe care ni l-am propus, este foarte important să sesizăm diferențele, chiar contrastul dintre felul de a lucra al lui Dumnezeu, în căile Sale, în Vechiul Testament și ceea ce întreprinde astăzi pentru slăvirea Fiului Său. precum și faptul că Israel nu este Adunarea (Biserica) și nici Adunarea nu este Israel.

Adevărul care a fost și în Vechiul Testament

Înainte de a ne opri la aceste diferențe dintre căile lui Dumnezeu în Vechiul și în Noul Testament, trebuie să spunem că întotdeauna au existat lucruri care sînt general valabile și întotdeauna adevărate. Astfel Dumnezeu a fost și este întotdeauna un Dumnezeu unic, singurul și adevăratul Dumnezeu. De asemenea au existat întotdeauna oameni care, prin harul Său, au crezut în El, au avut încredere în Cuvîntul Său și pe care El i-a iubit. Ceea ce Dumnezeu a lucrat în Vechiul Testament, a făcut prin Duhul Sfînt. Acest lucru nici astăzi nu este altfel. Apoi și principiile morale ale stăpînirii lui Dumnezeu, adică ale felului Său de a proceda cu fiii oamenilor, reprezintă o parte importantă a Vechiului Testament; ele au fost și rămîn mereu aceleași. Astfel, de exemplu, viața patriarhilor și a credincioșilor din Vechiul Testament, viața pe care au dus-o sub privirea lui Dumnezeu, constituie învățături importante pentru atitudinea noastră practică. În cea mai veche carte a Bibliei, cartea lui Iov, citim cuvinte pline de consolare, valabile și astăzi, despre purtarea lui Dumnezeu cu cel credincios: „Nu-Și întoarce ochii de la cei drepti ..." (capitolul 36.7). Încă în Vechiul Testament a dat făgăduințe de preț, deși caracterul acestora era deosebit de cel din timpul nostru.

Cele șapte dispensații

În căile lui Dumnezeu cu oamenii există însă, în diverse perioade de timp, deosebiri importante în ce privește mîntuirea. În Sfînta Scriptură recunoaștem în total șapte dispensații sau epoci. Prin dispensații înțelegem perioade în felul de a lucra al lui Dumnezeu cu oamenii, perioade care se succed și au un caracter diferit, dar care niciodată nu revin după ce au trecut. Întîia dispensație este aceea a inocenței, a nevinovăției, cînd prima pereche de oameni s-a bucurat de binecuvîntările paradisului pămîntesc al lui Dumnezeu, de binecuvîntările grădinii Edenului, fără a avea conștiința binelui și a răului. Putem presupune că această perioadă nu a durat mult, deoarece și-a găsit un sfîrșit brusc, prin intrarea păcatului. Și astfel Dumnezeu a trebuit să încheie deja această primă etapă prin judecată: „Astfel El a izgonit pe Adam; și la răsăritul grădinii Edenului a pus heruvimii și sabia învâpăiată care se îndrepta în toate direcțiile, ca să păzească drumul spre pomul vieții" (Geneza 3.24).

A doua dispensație este aceea a conștiinței; ea a ținut de la căderea în păcat a lui Adam pînă la Noe și cuprinde, după calculele biblice, o perioadă de aproximativ 1.656 ani. Dumnezeu încă nu dăduse indicații pentru conviețuirea oamenilor, relația lor cu El însuși încă nu fusese reglementată. Dar prin căderea în păcat, omul a primit - în prevederea lui Dumnezeu - cunoștința a ceea ce este bine și rău și „a ajuns ca unul din Noi, cunoscînd binele și răul" (Geneza 3.22). Pe lîngă descoperirile pe care Dumnezeu le-a făcut despre Sine în creație și în purtarea Sa cu primii oameni, conștiința urma să fie, pentru o perioadă îndelungată, criteriul deosebit pentru acțiunile oamenilor. Și această epocă s-a încheiat cu judecata lui Dumnezeu (citește și în Geneza 7.11-23; 2 Petru 2.5).

A treia dispensație este a guvernării, caracterizată prin aceea că Dumnezeu i-a dat omului - lui Noe - sa-bia pentru a menține pe pămînt buna purtare și ordinea (Geneza 9.3-7); ea se întinde de la Noe pînă la Avraam, pe o perioadă de aproximativ 452 ani. Pentru a pune granițe violenței omului, Dumnezeu a dat conducerea, pe care pînă atunci o avea doar El, în mîna omului și i-a poruncit: „Dacă cineva varsă sîngele omului, și sîngele lui să fie varsat de om; căci Dumnezeu a făcut pe om după chipul Lui" (Geneza 9.6). Și la sfîrșitul acestei epoci stă judecata: Dumnezeu a încurcat limba oamenilor, pînă atunci unitară (Geneza 11.5-9).

În cea de-a patra dispensație, perioada de la Avraam pînă la Moise, găsim făgăduința ca principiu de bază al lui Dumnezeu. Dumnezeu l-a condus pe Avraam din Ur, din Caldeea, în țara Canaan și i-a dat făgăduința că va face din el o națiune mare. „Te voi face să devii un neam mare și te voi binecuvînta; îți voi face un nume mare și vei fi o binecuvîntare. Voi binecuvînta pe cei ce te vor binecuvînta și voi blestema pe cei ce te vor bles-tema; și toate familiile pămîntului vor fi binecuvîntate în tine" (Geneza 12.2-3). Mai tîrziu, Dumnezeu i-a făgăduit lui Avraam un fiu pe care l-a primit cînd avea o sută de ani (Romani 4.19-21) și care era o pildă minunată pentru Unul mai mare, pentru Hristos. În lumina făgăduințelor lui Dumnezeu s-au scurs 505, ani pînă cînd și aici a intervenit judecata și copiii lui Israel au fost asupriți aspru de faraonul Egiptului (Exod 1.8-16).

A cincea dispensație este cea a legii și cuprinde perioada de la Moise pînă la Hristos - o perioadă de aproximativ 1420 ani. Această epocă ocupă cel mai mare spațiu în învățăturile Vechiului Testament și are o importanță deosebită. Legea, dată poporului pămîntesc - Israel - ca regulament, a răspîndit o lumină puternică asupra gîndurilor și ființei lui Dumnezeu și conține imagini minunate ale lui Hristos și ale lucrării

Sale (să ne gândim doar la indicațiile referitoare la jertfe și la construirea cortului). În altă privință însă a fost un jug pe "care", spune Petru, "nici părinții" noștri, nici noi nu l-am putut purta" (Faptele Apostolilor 15.10); ea a fost un îndrumător spre Hristos (Galateni 3.24). El însuși a fost născut - o, ce har! - „sub lege” (Galateni 4.4). Și spre sfârșitul acestei dispensații a stat, în ceea ce privește poporul Israel ca întreg, o judecată serioasă: Dumnezeu a dus cele zece seminții în robia asiriană (2 Împărați 17.1-6) și, câțva timp mai târziu, cele două seminții în robia babiloniană (2 Împărați 25.1-11) - o judecată care ține pînă în ziua de astăzi. În final Dumnezeu a adus, în anul 70 după Hristos, judecata peste sistemul evreiesc, prin distrugerea Ierusalimului.

Timpul de față, ca a șasea dispensație, în care ne este dat să trăim, este cea a harului. Ea a început în ziua Cincizecimii (Faptele Apostolilor 2) și își va avea sfârșitul la răpirea Adunării (1 Tesaloniceni 4.15-17). În privința mîntuirii, această epocă este cea mai importantă și cea mai măreață dintre căile lui Dumnezeu cu oame-nii: este vremea Bisericii pe pămînt; este vremea în ca-re Dumnezeu îi cheamă pe păcătoși din lume spre a-i conduce în lumina Sa minunată. Din punct de vedere istoric va sfîrși însă și vremea mărturiei lui Hristos cu o serioasă judecată: Domnul Isus îl va nimici pe acel nelegiuit prin arătarea venirii Sale și Dumnezeu va împlini judecata asupra creștinilor de nume, fără viață, după ce, înainte, le va trimite o puternică lucrare de ră-tăcire, „ca să creadă o minciună, pentru ca toți cei care nu au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nelegiuire, "să fie judecați" (2 Tesaloniceni 2.7-12). A șaptea și ultima epocă va fi aceea a împărăției de o mie de ani, începînd cu apariția Domnului în putere și slavă (Apocalipsa 11.15-18) și sfîrșind cu marele tron alb (vezi Apocalipsa 20.10-15), unde toți morții, care odinioară nu l-au primit prin credință pe Domnul Isus, vor fi judecați pentru a fi aruncați pe vecie în iazul de foc.

Încercarea omului

Desigur, am observat, privind cele șapte dispensații, că fiecare dintre ele se sfîrșește cu judecată. Cum vine aceasta? Care este motivul pentru care Dumnezeu acționează atît de serios? Îi face plăcere judecata? O! Nu, El este încet la mînie și are o mare bunătate și îndurare. Răspunsul trebuie căutat în următorul fapt: căile lui Dumnezeu cu oamenii, în epoci diferite sînt caracterizate prin aceea că Dumnezeu le-a dat oameni-lor o răspundere și i-a pus la încercare. El căuta să găsească ceva bun la cel pe care El însuși l-a făcut „foarte bun” (Geneza 1.31). Care a fost însă rezultatul testării omului?

Omul, care s-a bucurat de cele mai fericite condiții în paradis și se mai găsea în starea de nevinovăție, a fost pus sub răspunderea de a nu mîncă din pomul cunoștinței binelui și răului (Geneza 2.16, 17). El însă nu a ascultat, nu s-a încrezut în Dumnezeu, a ascultat de șarpe și a căzut în păcat (Geneza 3.6).

În vremea cînd domnea doar conștiința și omul era pus sub răspunderea de „a face bine” (Geneza 4.3, 7). a avut loc primul fratricid. Dumnezeu a trebuit să vadă că răutatea omului era mare pe pămînt și că toate întocmirile gîndurilor din inima lui erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău (Geneza 6.5).

În epoca guvernării omului, cînd Dumnezeu i-a încredințat lui Noe sabia, acesta nu a făcut față: Noe nu se putea conduce nici măcar pe sine însuși (vezi în Geneza 9.21). În această vreme s-a întîmplat că oamenii, în mîndria lor, s-au răzvrătit împotriva lui Dumne-zeu și au vrut să-și construiască o cetate cu un turn al cărui vîrf să ajungă la cer, ca astfel să-și facă un nume (Geneza 11.4).

După ce Dumnezeu Și-a ales în Avraam un popor pămîntesc, i-a dat acestuia, sub Moise, legea, cu răspunderea pentru popor să asculte de glasul Său și să păzească legămîntul Său (Exod 19.5). I-a dat un loc cu deosebite privilegii exterioare și l-a separat, prin diversele instituții, ritualuri, prescripții și slujbe, de urciunile celorlalte popoare, pentru Sine: prin sfînta Sa lege El Și-a separat astfel poporul, care, în majoritate, era tot atît de stricat ca și neamurile, de restul popoarelor lumii, încît era un păcat pentru un evreu să aibă legături cu păgînii. Să amintim doar cu cită stăruință l-a pregătit Domnul pe Petru pentru a merge în Cezareea, la Corneliu, sutașul păgîn (Faptele Apostolilor 10).

Poporul Israel a încălcat însă legea la puțin timp după ce i-a fost dată și a fost neascultător față de Domnul Dumnezeuul său (2 Împărați 17.7-20). S-a abătut de la Dumnezeu spre idoli și a dovedit în fața întregii lumi că roadele acestei națiuni, în ciuda faptului că se bucura de privilegii deosebite și era condusă de marea înțelepciune a lui Dumnezeu, nu era decît dușmănie crescîndă față de Dumnezeu Însuși.

Faptul care a încununat testarea omului de către Dumnezeu a fost trimiterea Fiului Său iubit în această lume a păcatului și a morții. În Marcu 12.6 citim mișcătoarele cuvinte: „Mai avea pe singurul și preaiubitul său fiu; la urmă, l-a trimis și pe el la ei.” Domnul Isus a fost aici, în acest loc al acțiunii păcatului și al morții, și a întruchipat în mod desăvîrșit bunătatea și dragostea lui Dumnezeu. „Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul Lui Fiu, care este în sînul Tatălui, Acela l-a făcut cunoscut” (Ioan 1.18).

Venirea Domnului Hristos a adus însă la lumină un adevăr îngrozitor: omul nu numai că este stricat și urmează propria sa voință, ci el este vrăjmașul lui Dumnezeu și urăște bunătatea desăvîrșită a lui Dumnezeu arătată în El - Omul venit din cer. Cît de mișcătoare sînt cuvintele Domnului: „Dacă n-aș fi făcut între ei lucrări pe care nimeni altul nu le-a făcut, n-ar avea păcat; dar acum, ei au văzut și M-au urît și pe Mine și pe Tatăl Meu” (Ioan 15.24). Prin respingerea Domnului Isus Hristos, a ieșit deplin la lumină falimentul total al omului care a primit o răspundere: el nu numai că iubește păcatul, ci urăște dragostea lui Dumnezeu!

A fost Dumnezeu surprins de evoluția lucrurilor, a fost El nedumerit? O, nu! Deoarece a fost slăvit în mod desăvîrșit și în privința păcatului prin lucrarea Fiului Său iubit la crucea de pe Golgota, Dumnezeu îi oferă omului harul Său nemărginit. Evreii au pierdut, pentru timpul de față, poziția lor privilegiată, deoarece l-au crucificat pe Hristosul lui Dumnezeu, pe Mesia al lor și au fost alungați din țară și împrăstiați printre popoarele pămîntului. Dar, dacă Dumnezeu a dat la o parte pe Israel, a deschis calea pentru națiuni, ca ele să poată veni de la întuneric la lumina Sa minunată. Cu aproape 2.000 de ani în urmă, El a făcut să înceapă epoca harului. În căile lui Dumnezeu cu pămîntul, crucea și învierea Domnului Isus reprezintă puncte de cotitură hotărîtoare. Pe baza deplinei lucrări de ispășire a Domnului Isus, Dumnezeu nu mai cere ceva bun de la om, ci El Însuși dă (Ioan 3.16-18; 4.10).

De la cruce, Dumnezeu nu-l mai încearcă pe om, deoarece punctul culminant al iubirii lui Dumnezeu a fost și punctul culminant al răutății omului. Omul nu poate arăta ce este mai mult decît a arătat la cruce. De ce să-l încerce Dumnezeu mai departe? Că omul este răspunzător pentru faptele sale și în vremea harului, și mai ales în această vreme, nu mai trebuie subliniat. Tot atît de puțin se pune întrebarea dacă el ar corespunde sau nu acestei responsabilități după gîndurile lui Dumnezeu: creștinătatea este la fel de coruptă (vezi 1 Timotei 4.1-3) ca odinioară poporul evreu și Hristos va vărsa din gura Sa acest sistem fără viață care îi poartă numele (Apocalipsa 3.16).

Dar cu aceasta am înaintat prea mult în perspectiva profetică, dacă vrem să încheiem gândul urmărit (încercarea omului în diversele epoci). Vreau să părăsim acum acest fir al responsabilității și să ne îndreptăm spre ceea ce a făcut Dumnezeu în acest timp, spre cinstirea Fiului Său, și pe tărîmul falimentului omului. Pentru aceasta trebuie să vorbesc încă o dată despre însemnătatea crucii în domeniul căilor lui Dumnezeu cu pămîntul.

Două sensuri ale crucii lui Hristos

„Dar acum, în Hristos Isus, voi, care odinioară erați depărtați, ați fost apropiați prin sîngele lui Hristos. Căci El este pacea noastră, care din doi a făcut unul și a surpat zidul de la mijloc al despărțirii și în trupul Lui a înlăturat vrăjmășia dintre ei, legea poruncilor în rînduielele ei, ca să facă pe cei doi să fie în El însuși un singur om nou, făcînd pace; și a împăcat pe cei doi cu Dumnezeu într-un singur trup, prin cruce, prin care a nimic vrăjmășia" (Efeseni 2.13-16).

În acest fragment, crucea lui Hristos ne este prezentată într-un sens deosebit. Faptul că ea constituie temelia mîntuirii personale și a păcii sufletului este în general mai mult sau mai puțin înțeles și apreciat de toți adevărații creștini, pentru că altfel ei nu ar fi adevărați creștini. Poate că pe alocuri, înțelegerea și aprecierea singelui lui Hristos este diferită; dar sensul fundamental al lucrării lui Hristos pentru nevoile personale ale păcătoșului în fața lui Dumnezeu este recunoscut de către toți credincioșii.

Însemnătatea crucii lui Hristos privind căile lui Dumnezeu este în general puțin înțeleasă. Pînă atunci Dumnezeu S-a ocupat doar de poporul Său pămîntesc; toate binecuvîntările au fost în legătură cu poporul Israel (Romani 9.4-5). Păgînii au rămas (luați în ansamblu) în afara a ceea ce făcea Dumnezeu. Ei nu au fost luați în seamă, au fost ca și inexistenți în fața lui Dumnezeu. Acest fapt a fost atît de evident încît Domnul Isus în timpul vieții Sale le-a poruncit ucenicilor Săi să nu meargă pe calea păgînilor (Matei 10.5). El însuși a fost trimis doar la oile pierdute ale casei lui Israel (Matei 15.24) și acolo i-a trimis și pe ei. Aceasta nu a fost dovada unei lipse de dragoste sau de apreciere a credinței, pe care El a găsit-o chiar într-un sutaș păgîn (Matei 8.10), ci a faptului că încă mai exista legea numită aici „zid despărțitor”.

În Efeseni 2, Dumnezeu Se adresează credincioșilor dintre păgîni. Ce imagine a lor ne prezintă în versetele 12 și 13! În acea vreme ei erau fără Hristos, fără drept de cetățenie în Israel, străini de legămintele făgăduinței, fără nădejde și fără Dumnezeu în lume. Este numai dovada harului lui Dumnezeu că ei și noi, cei „depărtați” din punctul de vedere al mîntuirii, am fost apropiați prin sîngele lui Hristos.

Dar nu numai Dumnezeu i-a apropiat pe cei depărtați, ca să aibă acces la El prin Duhul, ci găsim că și Hristos, - pe temelia jertfei Sale, - creează ceva nou (versetul 15): El formează acum, din evrei și păgîni un popor ceresc, creează din oamenii de odinioară un om nou. Să fim însă atenți: credincioșii dintre națiuni nu sînt ridicați la înălțimea privilegiilor lui Israel, aceasta înseamnă că ei nu devin evrei. Oh, aceasta ar fi fost deja foarte mult, dacă ne-ar fi ridicat pe noi, cei lipsiți de făgăduințe și de nădejdi, la nivelul privilegiilor poporului evreu. Hristos creează ceva mult mai mare: din evrei și din păgîni face un om nou, unde nu mai este nici iudeu, nici grec (Galateni 3.28), un om nou, care reprezintă propriile Sale trăsături aici pe pămînt.

Legea poruncilor în orînduirile ei a fost îndepărtată ca regulă de viață, iar iudeii și păgînii, între care pînă atunci existau relații de vrăjmășie, au fost împăcați acum cu Dumnezeu într-un singur trup prin cruce: crucea a înlăturat complet vrăjmășia, atît între cei credincioși dintre iudei și dintre neamuri, cît și pe cea care a existat între aceștia și Dumnezeu. Atît de mult a fost îndepărtată această vrăjmășie prin cruce, încît cei credincioși dintre iudei și păgîni constituie un trup, un organism viu. Lăudat fie Domnul Isus, lăudat fie Dumnezeul și Tatăl nostru pentru acest fapt minunat! Acum nu mai există iudei și păgîni (în măsura în care este vorba de credincioșii din timpul harului), ci doar Adunarea lui Dumnezeu (1 Corinteni 10.32). Această Adunare este un organism ceresc, legat de slăvitul Cap, Hristos, în cer. Ea este Trupul Său (Efeseni 1.23). Și această expresie, „Trupul Său”, nu vorbește doar despre unitate, ci și despre „a fi una” - despre „a fi una” mădularele între ele și despre „a fi una” Hristos și mădularele Sale.

Despre acest adevăr minunat aflăm și mai mult în capitolul următor, astfel încît acum mă pot limita la observația că Dumnezeu ne prezintă Adunarea în Noul Testament prin patru imagini: în afară de Trup al lui Hristos, ea ne este arătată drept casă a lui Dumnezeu, drept lumină și în final, Mireasă a lui Hristos. Aceasta constituie conținutul următoarelor capitole.

O taină

Cînd în Noul Testament este vorba despre o „taină”, atunci nu se referă la ceva misterios sau greu de înțe-les. Cu mult mai mult, prin „taină” se înțelege un adevăr care în Vechiul Testament nu este descoperit, un adevăr care s-a putut face cunoscut doar prin revelație din partea lui Dumnezeu și care, după ce a fost făcut cunoscut, poate fi înțeles de om numai prin credință. Celor credincioși li s-a dat privilegiul să cunoască și să înțeleagă „tainele” Noului Testament. De aceea ele nu mai sînt taine ascunse, ci revelate. „Pentru că vouă v-a fost dat”, le spune Domnul Isus ucenicilor Săi în Evan-ghelia după Matei 13, „să cunoașteți tainele împărăției cerurilor, iar lor (celor necredincioși) nu le-a fost dat” (versetul 11). Există în prorociile Vechiului Testament multe lucruri de preț, dar ele nu sînt numite taine. Poate ajută mult ca în acest loc să enumerăm cele mai importante taine revelate în Noul Testament:

- Taina evlaviei, care este adevărata cucernicie (1 Timotei 3.16).
- Taina credinței (1 Timotei 3.9).
- Taina unității dintre Hristos și Adunare (Efeseni 5.32).
- Taina lui Hristos, unitatea credincioșilor dintre iudei și păgîni (Efeseni 3.4-6).
- Taina schimbării credincioșilor la venirea Domnului (1 Corinteni 15.51).
- Taina revenirii lui Israel la Domnul (vezi în Romani 11.25).
- Taina Evangheliei (Efeseni 6.19).

- Taina împărăției lui Dumnezeu (Marcu 4.11; Matei 13.11; Luca 8.10).

- Taina celor șapte stele și a sfeșnicilor de aur (Apocalipsa 1.20).

- Taina fărădelegii (2 Tesaloniceni 2.7).

- Taina Babilonului, a desfrinatei (vezi în Apocalipsa 17.5).

- Taina de a-Și uni iarăși, în Hristos, toate lucrurile (Efeseni 1.9-10).

Adevărul despre Hristos și Adunare este o taină: pla-nul lui Dumnezeu în legătură cu Hristos și Adunarea nu a fost revelat în Vechiul Testament. Dumnezeu l-a avut din veșnicie în inima Sa, dar el era acolo ascuns ca o taină (citește în Efeseni 3.5, 9; Romani 16.25-26 și Coloseni 1.26). Această „taină a lui Hristos” nu a fost făcută cunoscut fiilor oamenilor în veacurile dinainte, cum spune apostolul Pavel în Efeseni 3.5: „... cum a fost descoperită acum sfinților Săi apostoli și proroci, prin Duhul”. Ordinea „apostoli și proroci” (apostolii sînt numiți înaintea prorocilor) arată că nu este vorba de profeții ai Vechiului Testament, ci de apostolii și profeții Noului Testament, a căror învățătură - concretizată astăzi în Sfînta Scriptură - constituie temelia Adunării, „piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos” (Efeseni 2.20). Trebuie acordată atenție și faptului că apostolul, spre deosebire de ceea ce a fost vestit mai înainte, vorbește aici despre ceea ce a fost descoperit „acum”. Și ceea ce face faptul și mai limpede: revelația „administrării tainei” a fost încredințată exclusiv lui Pavel; numai în scrisorile sale găsim expunerea acestor gînduri, care odinioară erau ascunse în inima lui Dumnezeu.

Deci nu trebuie să căutăm adevărul despre Adunarea lui Dumnezeu în Vechiul Testament. Dacă o facem totuși, atunci vom ajunge la concluzii total greșite și nu vom înțelege niciodată adevărata natură a Adunării. Nici un om credincios din Vechiul Testament - nici un Avraam, nici un Moise, nici un David, nici un Isaia - nu a știut nimic despre Adunarea Dumnezeului Celui viu și, drept urmare, nici unul nu a vorbit despre ea și nici nu a făcut vreo aluzie. Din nenorocire, mulți copii dragi ai lui Dumnezeu nu înțeleg acest lucru. Pentru ei nu constituie nici o greutate de a găsi în Vechiul Testament ceea ce ei consideră a fi Biserica, însă greșesc. Ei amestecă în permanență adevăruri din Vechiul Testament cu adevăruri din Noul Testament, dispensația creștină cu dispensația iudaică și nu obțin astfel niciodată o perspectivă clară asupra gîndurilor lui Dumnezeu, ci cad pradă, mai devreme sau mai târziu, unor erori cum este, de pildă, aceea că măslinul din Romani 11 ar fi o imagine a adevăratei Biserici și deci, chiar copii ai lui Dumnezeu pot fi „tăiați” și prin aceasta pierduți. De aceea, înțelegerea diferitelor dispensații este de neapărată trebuință. Cu totul altceva este, bineînțeles, faptul că, privind în urmă, găsim în Vechiul Testament, prin lumina Noului Testament, pilde și umbre despre acest adevăr al Adunării. Să ne gîndim de exemplu, la soția lui Iosif și a lui Moise, la cortul întîlnirii, la rămășița sub Ezra și sub Neemia și altele.

Chiar și atunci cînd Domnul Isus a fost deja pe pămînt, Adunarea lui Dumnezeu nu exista încă, și El nici nu început s-o construiască atunci. În Noul Testament, Biserica este amintită pentru prima dată la Matei 16, versetul 18. Acolo zidirea Bisericii de către 1-1 este prezentată ca aparținînd viitorului. „Pe această stîncă”, spune Domnul Isus, „voi zidi Biserica Mea ...” El i-a dat lui Simon un nou nume - Petros = piatră - și a dat de înțeles că își va zidi Biserica pe această persoană, despre care a vorbit Petru, pe această „stîncă” (în grecește petra). A doua și ultima menționare în evangheliile o găsim în Matei 18, versetul 17. Dar și aici se vorbește despre ceva din viitor; Domnul Isus încă era pe pămînt, așa că problemele dintre frați puteau fi aduse înaintea Lui.

O importantă zi de naștere

Capitolul al doilea din Faptele Apostolilor ne prezintă o importantă „zi de naștere”, aceea a Adunării lui Dumnezeu. Găsim acolo o ceată de credincioși încă de pe vremea Domnului, care l-au urmat personal. Aceștia au reprezentat nucleul Adunării în ziua constituirii ei. Prin coborîrea Duhului Sfînt, ei au fost botezați, ca să alcătuiască un singur Trup (1 Corinteni 12.13) și prin aceasta au fost strîns legați de slăvitul Mîntuitor din cer. De acum înainte ei nu umblau doar ca persoane individuale, ci ca un organism colectiv, ca Trup al lui Hristos; luați individual, ei erau mădulare unii altora.

Aici vedem o minunată și pînă atunci necunoscută unitate și unanimitate în atitudinea lor practică, determinată de Duhul Sfînt care locuia în ei. Astfel citim în Faptele Apostolilor 2.42-44: „Ei stăruiau în învățătura apostolilor, în legătura frățească, în frîngerea pîinii și în rugăciuni. Fiecare era plin de frică și prin apostoli se făceau multe minuni și semne. Toți cei care credeau erau împreună și aveau toate în comun.”

Iar în Faptele Apostolilor 4.32-33, citim alte importante cuvinte: „Mulțimea celor care crezuseră era o inimă și un suflet. Nici unul nu zicea că averile lui sînt ale lui, ci aveau toate în comun. Apostolii mărturiseau cu multă putere despre învie-rea Domnului Isus și un mare har era peste toți.”

Aceasta este deci Adunarea lui Dumnezeu: o colectivitate vie, constituită din adevărați credincioși, botezați într-un singur Trup prin Duhul Sfînt, legați cu Domnul, în calitate de Cap al Trupului, și legați între ei. Biserica Sfîntei Scripturi nu este deci o clădire materială, deoa-rece Dumnezeu nu locuiește în temple făcute de mîini (Faptele Apostolilor 17.24). Ea este mult mai mult, un organism viu, o casă duhovnicească și este formată din pietre vii (1 Petru 2.5). De aceasta ne vom ocupa mai îndeaproape în continuare.

Cînd Domnul Isus a fost botezat cu Duhul Sfînt (și să fim atenți că El este primul și singurul om care a primit Duhul Sfînt înainte ca lucrarea mîntuirii să fie săvîrșită, deoarece El era fără păcat și Sfîntul lui Dumnezeu nu avea nevoie de mîntuire), atunci Duhul Sfînt a venit în chip de porumbel peste El (Matei 3.16). Aici însă, cînd cei credincioși au primit botezul cu Duhul Sfînt, Duhul Sfînt le-a apărut sub forma unor limbi ca de foc, care s-au așezat cîte una pe fiecare dintre ei. „Și toți au fost umpluți de Duh Sfînt și au început să vorbească în alte limbi, după cum le dădea Duhul să vorbească.” Aceste limbi ca de foc vorbesc despre cuvîntul mărturiei lui Dumnezeu în putere. Însă această mărturie nu trebuia să rămîină redusă doar la evrei, ci și păgînii trebuiau să audă despre „lucrurile minuna-te ale lui Dumnezeu” (Faptele Apostolilor 2.11). Aici vedem cum, prin Duhul Sfînt, au fost depășite pentru o vreme obstacolele limbii, pe care le-a ridicat Dumnezeu la Babei pentru îngrădirea mîndriei omului. Această depășire dovedește faptul că Evanghelia harului lui Dumnezeu trebuia să ajungă acum și la cei care erau departe.

Aceasta este deci „ziua de naștere” a Adunării. Din acea zi a Cincizecimii, Dumnezeu Duhul Sfânt este ca Persoană pe acest pământ și Faptele Apostolilor prezintă lucrarea Sa în Adunare pentru a o conduce. El a folosit o mulțime de unelte; dar vom vedea, când vom urmări istoria Adunării, unică în felul ei, că acolo unde a acționat Duhul Sfânt, El a condus la unitate și a realizat acea singură Adunare a lui Dumnezeu. A ieșit la iveală puterea, dar nu a omului, ci a lui Dumnezeu. Adunarea a fost locul desfășurării acestei puteri. În Faptele Apostolilor 4 găsim de asemenea prima oră de rugăciune a Adunării: „»Și acum, Doamne, uită-Te la amenințările lor, dă putere robilor Tăi să predice Cuvîntul Tău cu toată îndrăzneala și întinde-Ți mîna ca să se facă vindecări, semne și minuni, prin Numele Robului Tău Celui Sfînt, Isus.« Pe cînd se rugau ei, s-a cutremurat locul unde erau adunați; toți s-au umplut de Duhul Sfînt și vesteau Cuvîntul lui Dumne-zeu cu îndrăzneală” (versete 29-31).

Ce scenă a fost aceasta! O Adunare, o inimă, o intenție: slăvirea lui Isus! Duhul Sfînt a fost de față și a lucrat nestingherit. Desigur, suspinăm cînd comparăm starea actuală a creștinătății cu acele zile fericite de la început!

Prezența Duhului Sfînt

Atît de reală a fost prezența Duhului Sfînt ca Persoană pe pământ, încît Petru a putut să-i spună lui Anania: „pentru ce ți-a umplut Satan inima ca să minți pe Duhul Sfînt...?” (Faptele Apostolilor 5.3). În capitolul 10, versetul 19, citim că Duhul Sfînt i-a vorbit lui Petru: „lată că te caută trei oameni”. După întoarcerea păgînilor la Dumnezeu și după revărsarea Duhului Sfînt și peste ei, Petru spune în capitolul 11, versetul 12: „Duhul Sfînt mi-a spus să plec cu ei, fără să am vreo îndoială”. În capitolul 13, Duhul Sfînt ocupă aceeași poziție de conducere dumnezeiască în adunarea din Antiohia. „Pe cînd slujeau Domnului și posteau, Duhul Sfînt a zis: »Puneți-Mi deoparte pe Barnaba și pe Saul pentru lucrarea la care i-am chemat.«” După aceea au postit și s-au rugat. Iar în versetul 4 citim: „Iar ei, fiind trimiși de Duhul Sfînt, s-au coborît la Seleucia și de acolo au plecat cu corabia la Cipru”. Cînd adunarea din Ierusalim trebuia să ia o hotărîre importantă, devine din nou evidentă prezența Duhului Sfînt: „Căci s-a părut bine Duhului Sfînt și nouă să nu mai punem peste voi altă greutate, decît aceste lucruri necesare” (capitolul 15.28). În slujba lor, apostolii au fost conduși de această Persoană dumnezeiască: „Fiindcă au fost opriți de Duhul Sfînt să predice Cuvîntul în Asia, au trecut prin ținutul Frigiei și al Galatiei. ... se pregăteau să intre în Bitinia, dar Duhul lui Isus nu le-a dat voie” (capitolul 16.6-7).

Astfel vedem Adunarea de-a lungul cărții Faptele Apostolilor sub conducerea suverană a Duhului Sfînt. Un trist eșec și în acest punct ne este prevestit în capitolul 20, versetele 28-30. Da, chiar apostolul Pavel nu a ascultat de glasul Duhului (capitolul 21.4-5), cu toate că a fost condus de o motivație nobilă - dragostea față de frații săi trupești (Romani 9.1-3). Nesupunerea omului nu schimbă adevărul lui Dumnezeu. Hristos este slăvit în cer, Duhul Sfînt a fost trimis pe pământ și El locuiește în Adunare. Ah, cît de mare este eșecul creștinismului în recunoașterea și realizarea prezenței dumnezeiești și a conducerii Duhului Sfînt!

Să ne reamintim ce înseamnă ekklesia: Adunarea este o ceată de „oameni chemați afară” din această lume. Iacov spune în Faptele Apostolilor 15.13-14: „Fraților, ascultați-mă! Simon a spus cum, mai întîi. Dumnezeu Și-a aruncat privirile ca să ia dintre neamuri un popor pentru Numele Său”. Aceasta este deci Adunarea: un popor, scos din rîndul neamurilor prin lucrarea suverană a Duhului lui Dumnezeu pentru Numele Său. De-ar fi respectat Biserica aceasta și și-ar fi păstrat caracterul ceresc! Nu sînt cei din camera de sus, care s-au despărțit de lumea religioasă care și-a crucificat Mîntuitorul, și stăruiesc în rugăciune, un simbol pentru poziția după voia lui Dumnezeu, poziție pe care și noi ar trebui să o avem astăzi?

Domnul însă a adăugat

În acele zile puterea și sfințenia mai caracterizau prima biserică și noi citim în Faptele Apostolilor 5.13: „și nici unul din ceilalți nu îndrăzne să se alipească de ei; dar poporul îi lăuda”. Necredincioșii simțeau că ei nu au ceea ce posedă cei născuți din nou: Duhul Sfînt. Dar cei care au fost într-adevăr mîntuiți au fost „adăugați Domnului” și nu oamenilor sau unor organizații bisericești oarecare (capitolul 5.14). Nu ne putem adăuga singuri adevăratei Biserici. De asemenea nu citim că oamenii s-ar fi „alăturat” unei comunități sau chiar unei biserici a lui Dumnezeu. Cu mult mai mult auzim în Faptele Apostolilor 2.47, cuvinte importante: „Și Domnul adăuga, în fiecare zi, la numărul lor, pe cei care trebuiau să fie mîntuiți.”

Ce mîngîiere, în zilele noastre de decădere și dezordine, că cel cu adevărat întors la Dumnezeu aparține „Adunării celor întîi-născuți” (Evrei 12.23)! Aceasta este singura Biserică din care putem face parte conform Sfintei Scripturi. Singura apartenență pe care o cunoaște Scriptura este cea de mădular al Trupului lui Hristos.

Adunarea este Adunarea lui Dumnezeu; ea îi aparține Lui și toate drepturile le are El, deoarece El Și le-a cîștigat prin sîngele Său (Faptele Apostolilor 20.28). Nu vom avea claritate asupra a ceea ce este Adunarea lui Dumnezeu în ochii Săi, pînă nu vom recunoaște că El a creat Adunarea pentru veșnica slăvire a Sa și a Domnului Isus: „a Lui să fie slava în Biserică, în Hristos Isus, în toate generațiile, în vecii vecilor. Amin” (Efeseni 3.21).

Intenția prezentă a lui Dumnezeu

Dumnezeu nu urmărește cu Adunarea doar un scop pentru veșnicie, ci și pentru timpul de față. Cuvîntul azi în Efeseni 3.10, ne prezintă clar acest lucru: „pentru ca domniile și stăpînirile din locurile cerești să cunoască azi, prin Biserică, înțelepciunea nespus de felurită a lui Dumnezeu.”

Adunarea este totodată și o extrem de interesantă carte cu lecții pentru îngerii. Dumnezeu a stabilit pentru Adunare intenția și menirea ca prin ea îngerii din cer să cunoască înțelepciunea Sa felurită. Acest nou fel de înțelepciune nu-l pot învăța altundeva decît în Adunare.

Îngerii au văzut prima creație și s-au bucurat la întemeierea ei (Iov 38.7). Ei au văzut căile lui Dumnezeu cu oamenii și cu Israel; au putut observa în toate acestea gloria lui Dumnezeu, dar și umbra deasă a falimentului omului. Acum însă Dumnezeu a vrut să-i învețe pe locuitorii legitimi ai cerului un fel cu totul nou de înțelepciune: propriul Fiu al lui Dumnezeu, Cuvîntul, S-a făcut trup, a coborît pînă la punctul cel mai jos și L-a slăvit pe Dumnezeu tocmai în acel loc în care L s-a adus cea mai mare necinste. Ca urmare însă a învierii și a slăvirii Sale la dreapta lui Dumnezeu, El (ca om) urma să nu mai fie singur, ci în calitate de Cap, în cer, să primească un trup potrivit pe pământ - credincioși dintre iudei și dintre neamuri, aceia care sînt uniți cu El fără a mai putea fi despărțiți, aceia care sînt moște-nitori, care alcătuiesc un singur trup și iau parte la aceeași făgăduință în Hristos (Efeseni 3.6). Minunată binecuvîntare! Cine poate să o înțeleagă pe deplin?

Putem noi înțelege că Dumnezeu îi trece cu vederea pe îngerii care-L înconjoară și este preocupat de unii ca noi? El vede în noi cel mai scump obiect al dragostei Sale. El ni l-a dat pe Hristos ca viață a noastră, a trimis Duhul Sfânt peste noi ca să locuim în noi, ca într-un templu și ca să ne lege cu El, Capul din cer, în timp ce noi sîntem încă aici pe pămînt. Ce chemare este aceasta! Într-adevăr, cînd un înger vrea să știe ce este înțelepciune, ce este dragoste, ce este har, trebuie să ne privească pe noi, cei iubiți, trebuie să privească Adunarea.

În hotărîrea lui Dumnezeu, Adunarea Sa ocupă o poziție atît de înaltă, încît deplina măreție a înțelepciunii Sale poate fi descoperită numai prin ea. Creația vizibilă a fost, în acest sens, o introducere necesară sau o pregătire pentru creația nouă, cerească. El, care a creat toate lucrurile, a avut Adunarea în gîndul Său, înainte de-a începe lucrarea. Acum puterile cerești pot să cunoască înțelepciunea Sa nespuse de felurită în noua Lui creație. Probabil că niciodată nu le-a trecut prin minte că Creatorul lor S-ar putea coborî atît de mult sub nivelul lor, pentru a găsi acolo, jos, printre noi, părtași potriviți ai bucuriei Sale (Coloseni 1.16). Acum ele recunosc în chemarea Adunării la părăsirea cu Fiul lui Dumnezeu (1 Corinteni 1.9) o dovadă a unei înțelepciuni noi a Creatorului lor, care întrece totul.

În ce taină adîncă își cufundă ele privirea, cînd văd că Acela, care le ține prin Cuvîntul puterii Sale, găsește plăcere în a-și arăta în fața ochilor lor unitatea Sa cu aceia care odinioară erau despărțiți de Dumnezeu și vrăjmași ai Săi, prin natura lor, dar care acum au fost apropiați prin sîngele lui Hristos.

După cum Cel Veșnic Și-a folosit odinioară poporul pămîntesc pentru a vesti omenirii sfințenia căilor Sale, tot astfel folosește acum Adunarea, pe care a unit-o atît de minunat cu Hristos și i-a dat deja un loc în El, în locurile cerești (Efeseni 2.6), pentru a vesti celor din cer calea desăvîrșită a singurului Dumnezeu înțelept. Dar să fim atenți: celor din cer! Lumea nu învață nimic prin adevărata Biserică a lui Dumnezeu, deoarece nu poate vedea și nu poate înțelege lucrurile duhovnicești. Îngerii sînt cei care doresc să privească în lucrurile lui Hristos (1 Petru 1.12) și acestea le sînt făcute cunoscut prin Adunare. Desigur, dacă mai există ceva ce le poate trezi admirația, pe lîngă minunea întrupării lui Hristos și rezultatele acesteia, așa cum le văd acum în Persoana Hristosului înălțat, atunci trebuie să fie faptul că Dumnezeu Și-a ales niște ființe atît de slabe și de nevrednice, ca monumente ale dragostei Sale veșnice (Efeseni 2.7).

Deosebiri dintre iudaism și creștinism

Din nefericire, nu a fost păstrată în inimă chemarea cerească a Adunării. De aceea au pătruns deja foarte devreme în istoria Bisericii creștine o mulțime de elemente iudaice în învățatură și practică. Chiar și Pavel a fost nevoit, în repetate rînduri, să ia poziție față de unele învățături iudaice. Deoarece eroarea nedeose- birii dispensațiilor și a amestecării harului cu legea au împînzit astăzi aproape întreaga creștinătate și au avut și au urmări distrugătoare pentru pacea fiecăruia și pentru mărturia întregului, aș dori în acest capitol, avînd în vedere diversele dispensații, să arăt încă o dată deosebirile fundamentale dintre iudaism și creștinism, dintre Israel și Adunarea lui Dumnezeu.

Israel a fost poporul pămîntesc al lui Dumnezeu, o națiune pe pămînt cu binecuvîntări și speranțe pămîntesci. Existența și dăinuirea acestui popor își are temelia în făgăduințele lui Dumnezeu date lui Avraam. De asemenea, acest popor a fost ales de la întemeierea lumii. A existat o categorie deosebită de preoți și un Loc Sfînt, material, în interiorul căruia aveau voie să intre numai preoții, poporul rămînînd afară. Închinătorul aducea animale ca jertfă, dar el însuși era exclus din prezența lui Dumnezeu, prin perdeaua Locului Sfînt. Întregul sistem al închinării și al slujbei sub lege era de natură exterioară. Pentru a participa la aceasta era suficient să fii născut în acest popor.

De aceea, adunarea lui Israel s-a compus din credincioși și din necredincioși; a fost o adunare amestecată, în care doar unii aveau credința adevărată, majoritatea fiind necredincioși. Ceea ce i-a ținut laolaltă pe cei credincioși și necredincioși a fost paranteza națională: ei aparțineau națiunii Israel, avînd speranțe comune pe acest pămînt și un semn exterior comun - tăierea împrejur (circumcizia). Această națiune avea obligația să țină legea lui Moise, ca o condiție a primirii lor de către Dumnezeu. Pe baza lucrării lui Hristos, acest popor, sau mai bine zis o rămășiță din acest popor are un viitor, care însă este pe acest pămînt, un viitor redus la durata împărăției de o mie de ani a lui Hristos.

Adunarea lui Dumnezeu sau creștinismul adevărat se află în opoziție totală față de toate caracteristicile amintite ale poporului Israel, atît în zilele trecute cît și în cele viitoare. Credincioșii care formează Adunarea au fost aleși înainte de întemeierea lumii (Efeseni 1.4). Adunarea însăși își are temelia veșnic valabilă în lucrarea împlinită de mîntuire a lui Hristos. Ea a fost consti-tuită însă prin coborîrea Duhului Sfînt (ca urmare a morții lui Hristos, a învierii și a înălțării Sale la cer), iar mădularele în parte au fost legate unele cu altele și fiecare la rîndul său cu Capul slăvit din cer, spre a forma un Trup.

Menirea acestei unități organice, formată din credincioși adevărați dintre iudei și dintre națiuni, este tot atît de cerească cum sînt și speranța și binecuvîntările lor. Pentru ei „perdeaua” s-a rupt: prin credință ei au acces în cerescul Loc Preasfînt al lui Dumnezeu (vezi Evrei 10.19-22). Da, chiar mai mult, toți credincioșii adevărați formează ei înșiși o casă duhovnicească, templul lui Dumnezeu (Efeseni 2.19-22). Pe lîngă acestea, toți, fără excepție, sînt preoți, o preoție sfîntă și aduc jertfe duhovnicești (1 Petru 2.4-5); aceasta înseamnă că ei toți au privilegiul și destoinicia în Domnul Isus Hristos, de a se închina lui Dumnezeu în duh și în adevăr (Ioan 4.23-24). Ei nu stau sub lege, ci sub har (Romani 6.14). Legea nu este nici mijlocul pentru salvarea lor și nici „regula lor de viață”, norma pentru purtarea lor practică. Ei au murit împreună cu Hristos față de lege (Galateni 2.19-20), pentru a trăi o viață nouă (Romani 6.4) și pentru a umbla în puterea Duhului. Măsura pentru aceasta este Hristos însuși. Ei nu speră într-o restaurare și renaștere națională (cum se va întîmpla cu Israel: Ezechiel 36 și 37), ci ei sînt deja născuți din nou (Ioan 3.3-8) și așteaptă revenirea lui Hristos (1 Tesaloniceni 4.15-18) care îi va duce din această lume în slava lui Dumnezeu, da, în casa Tatălui Său (Ioan 14.2-3). Acolo, în acel loc de fericire supremă, unde Tatăl și Fiul locuiesc din veșnicie, vor locui și ei - și nu numai pentru o mie de ani, ci în toți vecii. Lăudat fie Numele lui Dumnezeu Tatăl și Numele Fiului Său, Domnul și Mîntuitorul nostru Isus Hristos, pentru asemenea har!

Măslinul

Mi se pare potrivit și necesar ca în acest capitol despre dispensații să mai atingem un subiect pe care apostolul îl prezintă pe larg în capitolul 11 al epistolei către Romani - viitorul lui Israel. El tratează acolo o problemă despre care chiar și creștinii au păreri foarte deosebite:

Are Israel un viitor?

Capitolele 9 pînă la 11 constituie partea dispensațională a epistolei. În acestea, el prezintă felul de a lucra al lui Dumnezeu în căile Sale cu Israel și cu națiunile ajungînd în capitolul 11 să vorbească despre un măslin altoit în care au fost altoite ramuri ale unui măslin sălbatic. Ce reprezintă această imagine? Despre ce ne vorbește măslinul altoit? Dar cel sălbatic? Este măslinul altoit un simbol al Adunării, al Bisericii lui Dumnezeu? Nu este Biserica totuși doar o continuare a lui Israel, aflîndu-se sub binecuvîntări mai bune, creș-tine? Poate fi un credincios, în final, totuși „tăiat” și pierdut? Aceste întrebări arată clar că o înțelegere greșită a semnificației măslinului poate avea urmări fatale. De aceea, aș vrea să mă opresc puțin asupra acestui important capitol 11 din epistola către Romani încercînd să dau răspunsuri clare, conform Scripturii, la întrebările menționate. Cititorului îi va veni cu atît mai ușor să le înțeleagă, cu cît a fost pregătit mai bine prin cele spuse anterior.

Nu mai are Israel nici o speranță?

În capitolul 9, apostolul schițează istoria trecută a lui Israel, iar în capitolul 10, starea prezentă a acestui popor, care se caracterizează prin neascultare și necredință. Și pentru că acest popor s-a lovit de Piatra de po-ticnire și de Stîncă de cădere - de Hristos - și s-a lepădat de El (capitolul 9.33), Dumnezeu Și-a retras mîna pe care a întins-o cu bunătate acestui popor neascultător și împotrivor, pentru a Se îndrepta spre aceia care nu au întreat de El, spre națiuni (capitolul 10.20-21).

Israel a fost înlăturat pentru un timp ca națiune și a căzut pradă judecării lui Dumnezeu. Ne-am referit deja la aceasta: în perspectiva mîntuirii, Dumnezeu Se îndreaptă astăzi către toate popoarele de pe pămînt, fără deosebire. Israel și-a pierdut poziția deosebită pe care o avea pe pămînt, de a fi martor al lui Dumnezeu, ca obiect al făgăduințelor Sale pe pămînt. Da, el s-a făcut vinovat în cea mai înaltă măsură, deoarece L-a răstignit pe Mesia, pe care i L-a trimis Dumnezeu, și a strigat: „Sîngele Lui să fie asupra noastră și asupra copiilor noștri!” (Matei 27.25).

Nu mai are acest popor nici o speranță acum? Această problemă o tratează, după cum am spus deja, capitolul 11 al Epistolei către Romani. Pe baza a ceea ce a făcut acest popor, el, într-adevăr, nu mai are nici un fel de drepturi. A pierdut toate făgăduințele lui Dumnezeu legate de condiții. Și totuși, pentru că lui Dumnezeu nu-l pare rău de darurile și de chemarea făcută (versetul 29), pentru că Dumnezeu a chemat acest popor cu un scop anumit (slăvirea lui Hristos pe pămînt și binecuvîntarea pămîntului) și intențiile Sale de har nu pot fi zădărnice, Israel are o speranță. Acest lucru îl arată clar răspunsul dat celor două întrebări care se pun în versetele 1 și 11 din capitolul discutat.

La prima întrebare din versetul 1, „A lepădat Dumnezeu pe poporul Său?”, apostolul răspunde categoric, inspirat de Duhul: „Nicidecum!” Chiar și faptul că el însuși, Pavel, a fost un israelit din sămînța lui Avraam și a fost mîntuit, a dovedit clar că Dumnezeu nu Și-a lepădat de tot poporul. Nu L-a urît și el pe Hristos și a prigonit Biserica? Dar Pavel a avut parte de îndurare, „ca un model” dat „celor care sînt gata să creadă în El, ca să primească viața veșnică” (1 Timotei 1.16). Întoarcerea sa fără asemănare este desigur și o referire profetică la întoarcerea rămășiței lui Israel la venirea Domnului în putere și în slavă.

O rămășiță din Israel

În îndurarea Sa, Dumnezeu Și-a păstrat întotdeauna o rămășiță din acest popor, chiar și în timpul de față, datorită unei alegeri prin har (versetul 5). Acest lucru este adevărat numai referitor la poporul Israel și la nici un alt popor de pe pămînt. Nu ar trebui să ne dea de gîndit acest lucru și să ne smerească? Ca exemplu pentru o rămășiță din trecut sînt dați prorocul Ilie și cei șapte mii de bărbați care nu și-au plecat genunchii înaintea lui Baal. Chiar și pe vremea lui Ahab, împăratul fără Dumnezeu, El Și-a păstrat oameni care L-au fost credincioși și nu s-au închinat idolilor.

Într-adevăr, tot timpul a existat în acest popor o rămășiță credincioasă, oricît de mult s-ar fi îndepărtat poporul de Dumnezeu. Așa a fost în timpul strămutării în Babilon. Să ne gîndim la Daniel și prietenii săi aflați la curtea lui Nebucadnețar! Așa a fost pe vremea lui Ezra și a lui Neemia, cînd cîteva zeci de mii s-au întors în țara făgăduită. Așa a fost și pe vremea lui Maleahi, o vreme a decăderii: „Atunci cei care se tem de Domnul au vorbit adesea unul cu altul; Domnul a luat aminte la lucrul acesta și a ascultat; și o carte de aducere aminte a fost scrisă înaintea Lui, pentru cei care se tem de Domnul și cinstesc Numele Lui” (Maleahi 3.16).

Și cînd a venit Domnul Isus pe pămînt, Dumnezeu a găsit o rămășiță în Israel, care „aștepta răscurpărarea în Ierusalim” (vezi Luca 2.38). Zaharia și Elisabeta, păstorii de pe cîmp, Simeon și Ana făceau parte din acea rămășiță (Luca 1 și 2). Și în timpul de față există o rămășiță din acest popor. La începutul mărturiei creștine au fost salvați mulți credincioși dintre iudei și adăugați Adunării (Faptele Apostolilor 2.47). Și așa se întîmplă și astăzi. Iar cînd Adunarea va fi răpită și, prin aceasta, va fi încheiată vremea harului, va fi pe pămînt o rămășiță credincioasă din poporul Israel, care, pentru că nu se va închina „fiarei” și chipului ei, va trece prin chinuri neînchipuite, după cum ne arată cartea Apocalipsei.

Faptul că Dumnezeu a avut și va avea întotdeauna o rămășiță din acest popor este deosebit de îmbucurător, deoarece este o dovadă a bunătății și a credincioșiei Sale, care nu pot fi trecute cu vederea. Dar acest fapt dovedește de asemenea foarte clar că Dumnezeu nu Și-a lepădat poporul, chiar dacă marea majoritate a căzut pradă împietririi și adormirii, ca expresie a judecării lui Dumnezeu. Prorocii Vechiului Testament au prevestit și acest lucru (versetele 8-10).

Împăcarea lumii

Răspunsul la a doua întrebare, cea din versetul 11, „Au alunecat ei ca să cadă!”, este tot atît de categoric: „Nicidecum!” Aceasta vrea să spună: ideea că Israel s-a poticnit ca să fie pierdut pentru totdeauna (acesta este aici sensul de a cădea) este falsă. Într-adevăr, căderea lor a constituit prilejul pentru a aduce neamurilor mîntuirea, dar această cădere s-a petrecut, cum aflăm aici, „ca să facă pe Israel gelos”. Nu numai că lepăda-rea lui Israel nu a fost deplină, lucru arătat de primele zece versete, ci ea a fost doar pentru un timp; acest lucru îl arată textul biblic începînd cu versetul 11. Căci dacă Dumnezeu, prin întoarcerea Sa spre păgîni, vrea să facă poporul Israel gelos, atunci desigur că nu o face pentru a-i lepăda pentru totdeauna. Nu, odată îi va primi din nou, îi va primi ca națiune și aceasta va fi ca „viață dintre cei morți” (versetul 15). Despre aceasta vorbesc profeții Ezechiel (capitolul 37.1-17 și 39.25-29) și Osea (capitolul 5.15 - 6.3) într-un limbaj impresionant, plin de imagini.

Apostolul pare să aibă în față istoria lui Iosif. În orice caz, ea este o frumoasă ilustrare a subiectului nostru. Iosif, după ce a fost lepădat de frații săi, aruncat în groapă și în temniță, a fost înălțat pe tronul lumii, a fost primul după faraon. Ridicarea sa a fost bogăția lumii, în timpul celor șapte ani de belșug. Și când frații săi, în anii de foamete, s-au întors cu părere de rău la el, a fost ca „viață din morți”. La fel va fi când Israel, la sfârșitul zilelor, va fi reabilitat.

Toate acestea ne spun însă și nouă, națiunilor, ceva peste care nu trebuie să trecem. Căderea lui Israel este bogăția lumii, lepădarea lui, împăcarea lumii (vezi versetele 12 și 15). Sîntem noi suficient de mulțumitori pentru faptul că Dumnezeu a folosit căderea și lepădarea lui Israel ca prilej pentru a ne oferi nouă, națiunilor, bogăția harului Său? Aceasta se înțelege, de altfel, prin împăcarea lumii. Spre deosebire de capitolul 5, versetul 10, Duhul Sfînt nu vorbește aici de împăcare ca rod al lucrării lui Hristos și prin aceasta de rezultatele adevărate, reale, veșnice pentru fiecare individ, ci de împăcarea ca expresie a căilor lui Dumnezeu în planul Său cu oamenii. Aici ea este rezultatul căderii lui Israel. Nici pe departe nu este vorba aici de o presupusă „împăcare generală”! Aceasta este o învățătură de rătăcire, care este străină întregii Scripturi și împotriva ei.

Expresia „împăcarea lumii” arată o schimbare a dispensatei, o îndreptare a lui Dumnezeu, în căile Sale cu oamenii, în spre națiuni, cărora pînă atunci nu le-a acordat nici o atenție. Lui Dumnezeu, în harul Său, I-a făcut plăcere să ia căderea și eșuarea lui Israel ca prilej de a oferi națiunilor, pe temelia lucrării lui Hristos, lumina Evangheliei harului. „Căderea lor a fost o bogăție pentru lume și împușinarea lor, o bogăție pentru neamuri”. Într-adevăr, ce bogăție nemăsurată a primit lumea păgînă de odinioară prin lumina creștinismului! Astfel modul de a lucra al lui Dumnezeu i-a adus pe cei din rîndul națiunilor într-o poziție privilegiată, de care este legată însă și o serioasă responsabilitate. Pentru a explica aceasta, apostolul folosește imaginea unui măslin altoit, în care au fost altoite ramuri sălbatic. Dar să ascultăm cuvintele Sfintei Scripturi: „Iar dacă cele dintîi roade sînt sfînte, și plămădeala este; și dacă rădăcina este sfîntă, și ramurile sînt. Iar dacă unele din ramuri au fost tăiate și dacă tu, care erai un măslin sălbatic, ai fost altoit printre ele și ai fost făcut părtaș rădăcinii și grăsimii măslinului, nu te mîndri față de ramuri; iar dacă te mîndrești, să știi că nu tu ții rădăcina, ci rădăcina te ține pe tine. Dar vei zice: »Ramurile au fost tăiate, ca să fiu altoit eu.« Adevărat, ele au fost tăiate din cauza necredinței, și tu stai în picioare prin credință. Nu te îngîmfa dar, ci teme-te! Căci dacă Dumnezeu n-a cruțat ramurile firești, nu te va cruța nici pe tine. Vezi deci bunătatea și asprimea lui Dumnezeu: asprime față de cei ce au căzut și bună-tate față de tine, dacă rămîi în bunătatea aceasta; altfel vei fi tăiat și tu. Și chiar ei, dacă nu stăruie în necredință, vor fi altoiți, căci Dumnezeu poate să-i altoiască iarăși. Fiindcă, dacă tu, care ai fost tăiat dintr-un măslin care din fire este sălbatic și, împotriva firii, ai fost altoit într-un măslin bun, cu cît mai mult aceștia care sînt ramuri firești vor fi altoiți în chiar măslinul lor? Fraților, pentru ca să nu vă socotiți singuri înțelepți, nu vreau să nu știți taina aceasta: o parte din Israel a căzut într-o împietrire, care va ține pînă va intra plinătatea neamurilor. Și în felul acesta tot Israelul va fi mîntuit” (Romani 11.16-26).

Rădăcina

Pentru a înțelege ce înseamnă măslinul altoit este bine să ne întrebăm întîi cine sau ce este rădăcina. De la rădăcină măslinul își primește hrana și grăsimea. Este Hristos rădăcina? Sau este Avraam? Ne apropiem de rezolvarea acestei întrebări, dacă privim mai îndeaproape ce se spune despre ramuri.

Despre unele ramuri, nu despre toate, auzim că au rămas în legătură cu rădăcina. Ele au fost, prin natura lor, parte a măslinului. Dar apoi auzim și despre altfel de ramuri, care, în ciuda faptului că prin natura lor făceau parte din măslin, au fost tăiate; dacă Dumnezeu ar vrea, ele vor fi din nou altoite în măslinul lor. Între timp s-a mai întîmplat și altceva: ramuri ale unui măslin sălbatic au fost altoite printre ramurile naturale. Acestea au acum parte, împreună cu ramurile care au rămas în legătură cu măslinul, de rădăcina și grăsimea măslinului.

Dar Hristos nu poate fi rădăcina măslinului. Nimeni nu este în mod natural în legătură cu El. Acest lucru este absolut imposibil. El însuși a spus: „Adevărat, adevărat vă spun că, dacă grăunțele de grîu care a căzut pe pămînt nu moare, rămîne singur; dar, dacă moare, aduce multă roadă” (Ioan 12.24).

Pe lîngă aceasta, Domnul Isus vorbește în Ioan 15 despre Sine ca adevărata Viță și despre ucenicii Săi ca mlădițe. Cei care L-au recunoscut ca Mesia pe pămînt au fost mlădițe ale viței. Iată ce este important pentru discuția noastră: despre mlădițele care nu aduc roadă (adică ucenicii care erau doar într-o legătură exterioară cu El, care îl mărturiseau doar, fără a avea într-adevăr viață), se spune că vor fi „tăiate” (versetul 2), dar nu se face nici cea mai mică aluzie la faptul că ar fi altoite din nou. Din contră: ele sînt aruncate în foc și ard (vezi în Ioan 15.6)!

Nu, Hristos nu este rădăcina, El este Vița. Dar nu poate fi Avraam rădăcina? Nu cu el sînt în legătură în mod natural, cei care pe drept sînt numiți ramuri firești (versetele 21 și 24)? Nu sînt copiii lui Israel urmașii lui? Totul pledează pentru aceasta. Măslinul este numit măslinul lor (versetul 24). Păgînii nu au avut parte la acest măslin altoit, ale cărui ramuri firești sînt israeliții. De aceea recunoaștem cu ușurință în măslinul sălbatic o imagine a națiunilor, care erau în afara măslinului altoit.

Pomul făgăduinței

Măslinul altoit care produce ulei și a cărui frunză nu se veștejește este în sine însuși o imagine a binecuvîntării, dar el nu este în mod direct o imagine a lui Israel; despre aceasta vorbesc mai mult ramurile sale firești. Dar lui Avraam, rădăcina, i-au fost date făgăduințe: „Te voi face să devii un neam mare și te voi binecuvînta ...și toate familiile pămîntului vor fi binecuvîntate în tine” (Geneza 12.2-3). Și Galateni 3, versetul 14 ne spune: „pentru ca binecuvîntarea lui Avraam să vină peste neamuri, în Hristos Isus ...”. Putem spune deci: oriunde se întind făgăduințele de binecuvîntare pe care le-a dat Dumnezeu lui Avraam, acolo este măslinul altoit. Sau altfel spus, măslinul altoit este un simbol al posesiunii făgăduințelor și al mărturiei lui Dumnezeu pe pămînt. El ne arată „lanțul neîntrerupt al celor care au parte de făgăduințe în această lume”. Astfel, el este pomul făgăduinței. El arată linia făgăduinței care merge de la Avraam la Hristos și continuă pînă la venirea Sa pentru a instaura împărăția păcii pe pămînt.

După această „pregătire”, să mai privim odată aliniatul citat din Romani 11 referitor la măslin și vom rămîne uimiți de cît de natural și de logic se încadrează învățăturile conținute în linia generală a capitolului și de exactitatea cu care adevăresc ele ceea ce am văzut deja.

Rădăcina, Avraam, era sfîntă, adică pusă deoparte pentru Dumnezeu. Și ramurile, urmașii săi firești, au fost un popor pus deoparte pentru Dumnezeu. În acest sens și ei au fost sfînți, însă nu după firea (natura) lor, ci prin poziția lor exterioară. Dar, în majoritatea lor, nu au

corespuns poziției în care i-a așezat Dumnezeu (1 Corinteni 10.5) și El a trebuit să taie din ramurile măslinului altoit. Versetul 20 ne învață că „din pricina necredinței” s-a întâmplat aceasta. Dar numai unele ramuri au fost tăiate. O parte a rămas în măslin, în posesia făgăduințelor - rămășița despre care s-a vorbit în primele șapte versete și care acolo a fost numită aleasă. În harul Său, Dumnezeu a avut intenția să introducă națiunile în linia făgăduințelor pentru pământ. Astfel a luat ramuri de la măslinul sălbatic, ramuri care nu erau, ca Israel, într-o legătură naturală (firească) cu rădăcina, cu tatăl celor credincioși și i-a altoit „împotriva firii” (harul de fapt este întotdeauna împotriva firii), printre ramurile măslinului altoit. Astfel și cei dintre națiuni au devenit părtași rădăcinii și grăsimii măslinului.

Responsabilități

Aici vrem să facem un scurt popas în trecerea noastră fugitivă peste imaginea profetică, pentru a medita puțin la ea. Ajungând la prezentarea figurativă a timpului de astăzi, a dispensației harului, pare necesară introducerea unor considerații de principiu pentru a înțelege corect imaginea, înainte de a ne continua „zborul”.

A fi așezat într-o poziție privilegiată include neapărat și responsabilitate, anume aceea de a corespunde practic privilegiilor acordate. Dar a fi într-o poziție privilegiată și a avea responsabilitate nu include neapărat ca fiecare să aibă viață din Dumnezeu. Acest lucru adesea nu se înțelege și nu se deosebește corect. Israel a făcut parte din măslin, a posedat făgăduințe minuna-te și totuși marea majoritate a poporului a fost necredincioasă. A face parte din măslin nu înseamnă nici-decum a sta în legătură vie cu Dumnezeu. Desigur, Dumnezeu este îndelung răbdător și, în îndelunga Sa răbdare, a suportat mult timp această stare, pentru a-i pune la încercare. Dar în final a intervenit cu judecată și a tăiat unele ramuri.

În schimb, a adus acum oameni dintre păgâni în locul binecuvântărilor pămîntești, deschizîndu-le stăvilarele harului Său și lăsînd să li se vestească Evanghelia. Acele națiuni care au recunoscut și recunosc creștinismul, deci neagă a fi mahomedani, iudei sau altceva de felul acesta, cel puțin aparent, sînt răspunzători pentru ceea ce le-a încredințat Dumnezeu. Despre aceasta vorbește altoirea în măslin. Dar aceasta nu înseamnă că toți sînt într-adevăr născuți din nou și sînt adevărați copii ai lui Dumnezeu. Desigur că astăzi fac parte din măslin și cei care formează adevărata Biserică a lui Dumnezeu, dar nu numai aceștia. Toți creștinii botezați, toți care recunosc chiar și numai în aparență creștinismul și prin su-punerea la botezul creștin neagă a fi iudei sau păgâni, fac parte din măslin. Ei se află în locul binecuvîntării și al privilegiilor, au devenit părtași grăsimii măslinului.

Deci nu este vorba aici de Adunarea lui Dumnezeu, ci este o chestiune a recunoașterii, a posesării făgăduințelor și a mărturiei lui Dumnezeu aici, pe pământ. Și cine îl recunoaște pe Hristos se află cu numele pe principiul credinței. Dar aceasta presupune responsabilitatea de a trăi conform acestui principiu. Au corespuns creștinii, ramurile sălbatice altoite în măslin, acestei responsabilități? Trăiesc ei după principiul credinței? Dacă Dumnezeu n-a cruțat ramurile firești, pe israeliții necredincioși, va cruța atunci creștinismul necredincios, care are o responsabilitate cu mult mai mare?

De aceea se vorbește și în legătură cu el de posibilitatea unei tăieri. Din Trupul lui Hristos niciodată nu va fi tăiat nici un mădular, din măslin însă se taie ramuri; și acest lucru s-a întâmplat deja cu Israel, în mulțimea sa. De aceea, cît de serioase sînt avertizările pentru cei dintre națiuni, să nu se fălească și să nu se îngîmfel! Căci, dacă nu rămîn în bunătatea lui Dumnezeu, vor fi tăiați și ei. Astfel, acest loc nu vorbește nicidecum faptul că cei credincioși, în final, totuși s-ar putea pierde, ci despre faptul că acei creștini care recunosc adevărul, însă fără a avea viață din Dumnezeu, sînt îndepărtați fără putință de întoarcere în sfera binecuvîntărilor, în care au fost aduși prin bunătatea și grija lui Dumnezeu. Să ne amintim: pentru ei nu mai există altoire! Cu Israel lucrurile stau altfel. Concluzionînd aceste învățături principiale, putem preciza că în această imagine nu este vorba de binecuvîntările duhovnicești ale fiecărui credincios în parte, ci de căile lui Dumnezeu cu oamenii, cum a dat la o parte Israelul ca popor și S-a întors către națiuni; și este vorba de responsabilitatea acelor care au venit în locul binecuvîntării și al făgăduințelor pămîntești.

Și cu aceasta dorim să conducem spre sfîrșit zborul nostru deasupra scenei profetice. Dacă Dumnezeu nu a cruțat ramurile firești, nu le va cruța nici pe cele altoite împotriva firii. Că El va tăia pe acei adepți creștini lipsiți de viață ,care nu au corespuns responsabilității lor, nu este spus aici în mod direct. Alte locuri însă arată aceasta (de exemplu Matei 24.45 - 25.30). Cînd adevărata Adunare va fi deja în cer, Domnul Isus va vărsa din gura Sa "mărturia creștină în ultima ei fază, negăsind-o „nici rece nici în cloot" (Apocalipsa 3.16).

Altoirea din nou a lui Israel

Măslinul va continua să existe și tăierea recunoașterii creștine căzute va netezi drumul pentru realtoirea lui Israel. Iar după cum creștinismul nu a rămas în credin-ță (și mai putem pune la îndoială acest lucru, cînd vedem starea lui de astăzi?), tot astfel Israelul nu va rămîne în necredință. Ramurile firești vor fi altoite din nou în măslinul lor, „căci Dumnezeu poate să-i altoiască iarăși”. Și deodată, apostolul lasă deoparte limbajul metaforic și vorbește direct și deschis despre viitorul lui Israel: „Fraților, pentru ca să nu vă socotiți singuri înțelepți, nu vreau să nu știți taina aceasta: o parte din Israel a căzut într-o împietrire, care va ține pînă va intra plinătatea neamurilor. Și în felul acesta tot Israelul va fi mîntuit...” (versetele 25-26).

Timpul de astăzi, vremea harului, se caracterizează prin aceea că o parte din Israel - tocmai cu excepția rămășiței existente - a cunoscut o împietrire; acest fapt nu va rămîne însă așa. Cînd va fi intrat numărul deplin al națiunilor, adică numărul celor care se lasă mîntuiți din rîndul popoarelor pămîntului, formînd Adunarea lui Dumnezeu, atunci Dumnezeu, după răpirea celor credincioși din vremea de acum (1 Tesaloniceni 4.17), Se va întoarce din nou spre Israel și va relua legăturile cu el. „Salvatorul va veni din Sion și va îndepărta nelegiuirile de la Iacov” (versetul 26). Aceasta se va întîmpla cînd Domnul Isus va veni cu putere și cu o mare slavă, în chip văzut din cer pe pământ (citește în Matei 24.27-31; Apocalipsa 19.11). „Și în felul acesta tot Israelul va fi mîntuit.”

Expresia tot Israelul nu spune că fiecare israelit în parte, care va trăi în timpul acela, va fi mîntuit; noi știm că partea majoritară a poporului va fi necredincioasă, se va închina lui Antihrist și va pieri în judeca-tă. Nu, această expresie spune că Israelul, ca întreg, ca națiune, va fi mîntuit. Astăzi lucrurile stau altfel: Domnul mîntuiește persoane individuale din lume și le adaugă Adunării. Am atras deja atenția asupra capitolului 2 din Faptele Apostolilor, versetul 47. Atunci însă Israelul, în întregul său, va fi mîntuit. Și totuși este vorba în sens absolut doar de o rămășiță care va fi mîntuită; citim în capitolul 9, versetul 27: „Chiar dacă numărul fiilor lui Israel ar fi ca nisipul mării, numai rămășița va fi mîntuită.” Din „întregul Israel”, „numai rămășița” va fi mîntuită! Aceasta dezvăluie un princi-piu pe care îl vom relua la sfîrșitul cărții: în ochii

lui Dumnezeu rămășița ține locul întregului popor. Cu aceasta Dumnezeu pune în legătură toate drepturile și îndatoririle.

Și un alt subiect, care nu rareori este confundat sau amestecat cu Adunarea lui Dumnezeu, va fi reluat tot mai târziu - Noul Legământ, pe baza căruia, Dumnezeu își va binecuvînta din nou poporul pămîntesc.

Față de Evanghelie, israeliții sînt încă vrăjmași. Aceasta este spre binele nostru, ne spune versetul 28, permițîndu-ne nouă să intrăm sub grațiere. Cu toate acestea, Dumnezeu încă îi iubește, datorită strămoșilor lor. Nu, El nu Și-a lepădat poporul, de aceea Israel va căpăta îndurare (versetul 31). Lui Dumnezeu nu-l pare rău de darurile harului Său (despre care este vorba în capitolul 9, versetele 4 și 5) și nici de chemarea Sa (despre care este vorba de asemenea în capitolul 9, versetul. El vrea să binecuvînteze făptura păcătoasă și El va împlini ceea ce are de la început în inima Sa. Ultimele versete spun cu o claritate deosebită că aceasta se poate face numai pe temeiul harului Său nemărginit.

Nu putem înțelege bine, după toate aceste gînduri și căi minunate ale lui Dumnezeu, de ce apostolul, la sfîrșitul capitolului 11 și cu aceasta la sfîrșitul acestei părți a Epistolei către Romani, izbucnește într-o cîntare de laudă despre înțelepciunea și cunoașterea lui Dumnezeu? „Căci din El, prin El și pentru El sînt toate.” Din inimă, fiecare suflet credincios va participa la cîntarea de laudă pentru Dumnezeu: A Lui să fie slava în veci! Amin.

Capitolul 3 - Adunarea ca Trup al lui Hristos

Dacă în capitolul întîi am reușit - așa sper cel puțin - să dobîndim o anumită privire de ansamblu asupra felului de a lucra al lui Dumnezeu în diferitele dispensații, asupra originii, esenței și a menirii Adunării lui Dumnezeu, aș dori ca, înainte de a ne opri la strîngerea laolaltă a Adunării, să privim mai îndeaproape caracterele diferite ale Adunării, așa cum le prezintă Sfînta Scriptură, cu ajutorul a patru simboluri.

Dacă Dumnezeu folosește imagini pentru a ne prezenta clar gîndurile Sale, atunci aceste imagini sînt, față de comparațiile noastre, foarte precise și nimerite, pline de înțelepciune dumnezeiască și care nu „șchiopătează”. Noi însă ar trebui să nu amestecăm diferitele imagini pe care Dumnezeu le dă despre același lucru pentru a ne da învățături diferite, cum din nefericire facem deseori! Un trup nu este o casă, o lumină nu este o mireasă! Este aceeași Adunare, dar prezentată de fiecare dată sub alt aspect. Astfel Scriptura nu vorbește de mădulare ale unei biserici sau ale Bisericii, ci de mădulare ale Trupului lui Hristos.

Să luăm încă un exemplu pentru a face mai clară această problemă, deoarece unii cred că, dacă Aduna-rea este Trupul lui Hristos, nu poate fi în același timp și Mireasa lui Hristos. Cel credincios este desemnat în Sfînta Scriptura prin diferite nume: el este un copil al lui Dumnezeu, un fiu al lui Dumnezeu, un sfînt, un ucenic al Domnului etc. Dar copil nu este același lucru cu fiu, un sfînt nu este același lucru cu un ucenic. Poate fi vorba de aceeași persoană, dar caracterul ei este de fiecare dată altul. Pentru a recunoaște privilegiile și responsabilitățile acestei persoane, este necesar a înțelege poziția în care o vede Dumnezeu. Tot așa este cu Adunarea lui Dumnezeu. Dumnezeu a adus-o în diverse relații cu Sine și cu Fiul Său, iar pentru a ne face să înțelegem aceste relații duhovnicești, El folosește diferite simboluri sau denumiri metaforice.

Într-o mulțime de locuri din epistolele nou-testamentale, Adunarea ne este prezentată ca Trup al lui Hristos. Cu ajutorul imaginii corpului uman, Duhul Sfînt dorește să trezească în noi ideea unei unități și a unei legături strînse. Ce este trupul nostru în domeniul firesc? În general înțelegem prin acesta fiecare parte care nu este capul nostru; nu ne putem imagina un corp fără cap, după cum nu ne putem imagina nici un cap fără corp. În imaginea Trupului lui Hristos ne este prezentată Adunarea în legătura ei dumnezeiască, în minunata ei unitate cu Hristos, Capul din cer. Acest lucru l-am văzut atunci cînd ne-am oprit la Efeseni 2.

Prin ce nu este format Trupul

Prin ce s-a format Trupul lui Hristos? Uneori, pentru a explica un lucru, este foarte util a lămuri ce nu este acel lucru, de aceea să ne gîndim prin ce nu se obține această unitate, fapt care ne-ar aduce lumină în problema pe care o tratăm!

- Nu prin credința personală a omului. Desigur, credința este o condiție indispensabilă pentru a avea parte de această binecuvîntare, dar cre-dința este conform caracterului său, un lucru personal și nu unește. Credința a existat, după cum am văzut, și în epoci anterioare, dar Trupul lui Hristos nu a existat.

- Nu prin primirea vieții noi. Viață dumnezeiască au avut și credincioșii din Vechiul Testament, de asemenea ucenicii Domnului, înaintea morții și a învierii Sale. Și totuși în acea vreme încă nu exista Adunarea lui Dumnezeu, Trupul lui Hristos.

- Nu prin întruparea lui Hristos (ca om). Este o idee cu totul greșită că Domnul Isus, prin întruparea Sa, S-a făcut una, s-a legat cu omenirea căzută în păcat. Ca Om pe acest pămînt a fost, cum se arată în Ioan 12.24, adevăratul bob de grîu, și ca atare singur: El nu S-a făcut una cu noi în starea noastră decăzută.

Condiții dumnezeiești pentru formarea Trupului

Înainte ca Adunarea să poată exista, Domnul Isus trebuia să guste moartea, bobul de grîu trebuia să cadă pe pămînt și să moară. Prin învierea lui Isus Hristos dintre cei morți, Dumnezeu confirmă că a fost satis-făcut pe deplin prin lucrarea Fiului Său. În timpul următoarelor patruzeci de zile, în care Domnul S-a prezentat alor Săi prin multe semne sigure că este viu, fiind văzut de ei și vorbind despre lucruri privitoare la împărăția lui Dumnezeu (Faptele Apostolilor 1.3), Duhul Sfînt încă nu era pe pămînt; citim în Ioan 7.39: “căci Duhul Sfînt încă nu era, fiindcă Isus nu fusese încă slăvit”. Abia cînd Domnul Isus a fost primit în cer și a fost încununat cu cinste și cu slavă, s-a împlinit făgăduința Tatălui, Duhul Sfînt a fost trimis peste ai Săi. După cum am văzut, aceasta s-a petrecut în ziua Cincizecimii. A fost ora de naștere a Adunării: prin coborîrea Duhului Sfînt s-a constituit Trupul lui Hristos, această minunată unitate, despre care citim la 1 Corinteni 12, versetul 13.

Dacă vorbim despre condițiile necesare pentru formarea Trupului și constatăm, înainte de toate, că numai prin întruparea lui Hristos, oricât de neînțeles ar fi aceasta, nu s-a putut forma Trupul, atunci mai adăugăm că întruparea Domnului nostru a fost, bineînțeles, una dintre condițiile esențiale: dacă ar fi rămas în slava Sa ca Dumnezeu, niciodată nu ar fi putut exista o unire cu El.

Botezul cu Duhul Sfânt a fost cel care (potrivit învățării din 1 Corinteni 12) i-a unit pe cei credincioși într-un Trup. Să recapitulăm pe scurt cele amintite pînă acum:

- Nu putea să existe un Trup înainte ca Hristos, Capul, să fie în cer.

- Adunarea nu putea să aibă un început înainte de a avea loc botezul cu Duhul Sfânt în ziua Cincizecimii.

Menționarea în patru epistole

În Faptele Apostolilor, în relatarea inspirată despre Biserica de la început, nu găsim încă învățătura despre Trupul lui Hristos, însă întîlnim faptul în sine. În capitolul 9 însă, cînd Isus se arată lui Saul, remarcăm o prețioasă aluzie la acest minunat adevăr: în cuvintele „Saule, Saule, pentru ce Mă prigonești?” (El nu spune: „De ce Îmi prigonești ucenicii?” compară cu Faptele Apostolilor 9.4), Domnul Se face în chip minunat una cu ai Săi Prigonind pe poporul Său, Saul Îl prigonea pe Domnul Însuși. Prin forma întrebării Sale, El face aluzie la adevărul că cei credincioși ai Săi de pe pămînt sînt o parte din El însuși.

Învățătura despre Adunare ca Trup al lui Hristos ne este dată în patru epistole ale lui Pavel din Noul Testament: în Epistola către Romani, în întîia epistolă către Corinteni și în epistolele către Efeseni și Coloseni. Pe cînd în epistola către Efeseni vedem Adunarea în rostul ei veșnic, după hotărîrea lui Dumnezeu și cu aceasta, poziția ei slăvită în Hristos, în epistola către Coloseni este prezentată mai mult slava Capului în cer. Este voia lui Dumnezeu ca splendorile morale ale Capului să fie prezentate în Trup aici pe pămînt, în timpul de față. De aceea apostolul descrie slava acestei „taine” cu remarcabila expresie care este totodată cuvîntul cheie pentru întreaga epistolă: „Hristos în voi, nădejdea slavei” (capitolul 1.27). Prima menționare a Trupului lui Hristos se află la Romani 12.4-5, menționează căre vrem să ne întoarcem puțin: „Căci, după cum în trup avem mai multe mădulare și mădularele n-au toate aceeași lucrare, tot așa și noi, fiind mulți, sîntem un singur Trup în Hristos și fiecare în parte mădulare unii altora.” (Romani 12.4-5)

O imagine ușor de înțeles! După cum noi avem în corpul nostru omenesc mai multe mădulare care formează împreună un trup, tot așa noi, ca oameni credincioși, sîntem mădulare unii altora, dar formăm împreună acel singur Trup în Hristos. Noi - aceasta îi are în vedere pe toți creștinii adevărați. Și după cum mădularele trupului nostru firesc îndeplinesc diverse lucrări și funcții, tot astfel și mădularele Trupului lui Hristos au de îndeplinit diferite lucrări. La acest punct important ne vom referi într-un capitol viitor, cînd ne vom ocupa de darurile pe care le-a dat Domnul „oamenilor”, Adunării Sale (Efeseni 4.8).

Legătura credincioșilor între ei este ideea dominantă a acestui loc din Epistola către Romani: eu nu pot să mă descurc fără tine și nici tu fără mine. Ceea ce ne unește nu este o învățătură sau o oarecare mărturie de credință, ci Duhul Sfânt, după cum vom vedea îndată.

Botezați ca să alcătuiți un singur Trup

În 1 Corinteni 12.12-13, întîlnim pentru a doua oară în această epistolă adevărul despre acest singur Trup, după ce în capitolul 10 este amintită pe scurt în legătură cu Masa Domnului: „Căci, după cum trupul este unul și are multe mădulare, dar toate mădularele trupu-lui, măcar că sînt mai multe, sînt un singur trup, tot așa este și Hristos. Căci printr-un singur Duh, noi toți am fost botezați într-un singur Trup, fie iudei, fie greci, fie robi, fie liberi; și toți am fost adăpați dintr-un singur Duh.” (1 Corinteni 12.12-13)

Pentru a prezenta unitatea credincioșilor, cu toată diversitatea și varietatea lor personală, apostolul Pavel folosește aici din nou imaginea corpului uman. După cum trupul firesc, în ciuda faptului că este format din mădulare multe și variate, formează un organism legat, tot astfel și Adunarea este un întreg armonios, o unitate organică și înnobilită cu diverse daruri, pe care Duhul le împarte după cum voiește. Asupra acestor daruri vom zăbovi într-un capitol viitor. Atît de strînsă este legătura dintre Cap și Trup, încît Hristos și Adunarea poartă un singur nume: „Hristos” („tot așa este și Hristos”). Noi nu am fi îndrăznit să exprimăm astfel acest lucru, ci am fi spus, cu siguranță: „tot așa este și Adunarea”. Minunat har al lui Dumnezeu! Dumnezeu privește pe Hristos și Adunarea ca pe un om tainic, ca-re, deși are multe mădulare, este în mod desăvîrșit una. Adunarea este făcută una cu El și aceasta pentru că „printr-un singur Duh, noi toți am fost botezați într-un singur Trup, fie iudei, fie greci, fie robi, fie liberi; și toți am fost adăpați dintr-un singur Duh”. În acest Trup au luat sfîrșit toate deosebirile religioase și sociale; Hristos este „totul și în toți” (Coloseni 3.11).

A fi botezat într-un Duh (sau în puterea unui Duh) nu înseamnă a primi viață dumnezeiască. Acest botez nu este dăruit, după cum am văzut deja, unor necredincioși morți, ci aceluia care sînt deja înviați. Duhul Sfânt, pe care Dumnezeu L-a trimis pe pămînt în ziua Cincizecimii, ca răspuns la lucrarea împlinită a Fiului Său. i-a unit pe credincioșii adevărați cu Hristos în slavă și pe credincioși între ei. Ce i-a făcut deci pe credincioși mădulare în Trupul lui Hristos? Botezul cu Duhul Sfânt! Nicidecum botezul în apă; acesta este un lucru pur personal („fiecare din voi să fie botezat”: Faptele Apostolilor 2.38), el este o îngropare ce are loc în moartea lui Hristos (Romani 6.2-3).

Există vreo diferență între „am fost botezați de un singur Duh într-un singur Trup” și „am fost adăpați dintr-un singur Duh”? Ce înseamnă aceste expresii? Îndrăznesc să dau următoarea explicație referitor la ce înseamnă aceste expresii. „De un singur Duh” arată clar influența dumnezeiască, puterea aflată în acțiune în lucrarea tainică, care este „botezul cu Duh Sfânt” (deși Duhul Sfânt este, bineînțeles, în mod absolut Dumnezeu, o Persoană a Dumnezeirii). „Ca să alcătuiți un singur Trup” arată în schimb rezultatul care trebuia obținut și care s-a obținut. „Am fost adăpați dintr-un singur Duh” mi se pare că arată calea (felul și modalitatea) prin care a fost obținut acest rezultat. Cuvîntul grecesc potizo înseamnă a adăpa, a da de băut. Propoziția „Și toți am fost adăpați dintr-un singur Duh” spune deci: noi toți am fost conduși ca să bem acel singur Duh, Duhul Sfânt. Cred că nu este vorba doar de o însuflețire, de una și aceeași convingere, ci presupun că este vorba de primirea personală a Duhului Sfânt. Poate fi o aluzie la Ioan 7.37-39, versete de care ne-am ocupat deja. Acolo rezultatul era că rîuri de apă vie vor curge din trupul fiecăruia. Aici rezultatul este că fiecare credincios în parte, prin primirea personală a Duhului Sfânt, va fi adăugat aceluia singur Trup, Trupul lui Hristos.

Versetul 13 din 1 Corinteni 12 este o afirmație absolută făcută la timpul trecut și desemnează un proces încheiat în trecut: „Căci printr-un singur Duh, noi toți am fost botezați într-un singur Trup ... și toți am fost adăpați dintr-un singur Duh.” Aceasta mă conduce la observația că nu în fiecare zi există din nou un botez cu Duh. Trupul nu este alcătuit întotdeauna din nou. Domnul Isus a vorbit despre aceasta în Faptele Apostolilor 1.5, iar faptul în sine s-a petrecut în ziua Cincizecimii (Faptele Apostolilor 2). La început doar credincioșii dintre iudei au format Adunarea. În Faptele Apostolilor 8 și 10 sînt introduși apoi credincioșii dintre samariteni și dintre națiuni. Trupul lui Hristos și-a obținut forma intenționată și deplină abia atunci cînd și credincioșii dintre națiuni au fost introduși în acest întreg. De aceea spune apostolul: „fie iudei, fie greci”. Dar această adăugare de mai tîrziu niciodată nu este numită în Sfîntă Scriptură „botezul cu Duhul Sfînt”, ci pecetluire și ungere (citește în 2 Corinteni 1.21-22; Efeseni 1.13-14; 4.30; 1 Ioan 2.20). Credinciosul care se bazează astăzi, în vremea harului, prin credință, pe lucrarea lui Hristos, primește în mod personal Duhul Sfînt, fiind pecetluit sau uns cu El. Este același Duh Sfînt; și prin faptul că Dumnezeu Duhul Sfînt locuiește acum în trupul celui credincios ca într-un templu (1 Corinteni 6.19), acesta devine un mădular al Trupu-lui lui Hristos. Privilegiu nemăsurat!

Faptul că Scriptura evită folosirea expresiei botezul cu Duhul Sfînt pentru adăugarea și a altora, personal, după ziua Cincizecimii, se poate vedea în cîteva exemple din cartea Faptele Apostolilor:

„»Pocăiți-vă«, le-a zis Petru, »și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; și veți primi darul Sfîntului Duh«” (citește în Faptele Apostolilor 2.38).

„Aceștia s-au coborît și s-au rugat pentru ei ca să primească Duh Sfînt. Căci nu se coborîse încă peste nici unul dintre ei, ci fuseseră numai botezați pentru Numele Domnului Isus” (capitolul 8.15-16).

„În timp ce Petru spunea cuvintele acestea, Duhul Sfînt S-a coborît peste toți cei ce ascultau Cuvîntul” (capitolul 10.44).

„Aici a întîlnit cîteva ucenici și le-a zis: »Ați primit voi Duh Sfînt cînd ați crezut?« ... Cînd și-a pus Pavel mîinile peste ei, Duhul Sfînt a venit peste ei” (capitolul 19.1, 2, 6).

Am încercat să arăt că botezul cu Duhul Sfînt a fost un eveniment unic, prin care a fost constituit Trupul lui Hristos pe pămînt, și că toți credincioșii, din toate timpurile următoare, au parte de această binecuvîntare, prin primirea personală a Duhului Sfînt. Poate este necesară, pentru continuarea explicației, adăugarea unei imagini pe care a folosit-o în acest scop un slujitor al lui Dumnezeu, care nu de mult a plecat acasă.

Să ne imaginăm o frumoasă zi de vară, fără vînt și un lac liniștit. Pe malul lacului crește trestie, destul de deasă, astfel că unele fire pătrund pînă la mijlocul lacu-lui. Să aruncăm acum o pietricică în mijlocul lacului. Aceasta se scufundă, iar pe suprafața apei ia naștere un val care se întinde în mod concentric. Aruncarea acestei pietre poate să corespundă zilei Cincizecimii, iar valul, la început mic, simbolizează mica ceată din odaia de sus, pe cei o sută douăzeci.

Să ne întoarcem la imagine: cercul însă se lărgeste repede și ajunge la trestie, pe care o cuprinde. Și în timp ce valurile concentrice se întind tot mai mult și ajung la mal, cuprind tot mai multe plante și în final pe toate. Tot astfel, fiecare suflet salvat prin credința în Hristos și pecetluit cu Duhul Sfînt este introdus în botezul Duhului Sfînt. Nu este de fiecare dată un botez nou, dar toți cei pecetluiți au parte de această binecuvîntare, fac parte din aceeași unitate minunată.

Trupul lui Hristos sub aspectul său temporar

Acum este timpul să arătăm că adevărul despre Trupul lui Hristos ne este prezentat în Scriptură sub trei aspecte: unul temporar, unul local și unul veșnic.

Din cercetarea capitolului 12 din 1 Corinteni am învățat deja că toți credincioșii împreună formează Trupul lui Hristos; dar acum fac o completare importantă: toți credincioșii care trăiesc pe pămînt într-un anumit timp, între ziua Cincizecimii și răpire. După felul de exprimare al apostolului din 1 Corinteni 12, nu reiese gîndul că o parte a Trupului este în cer și alta pe pămînt. Că el se gîndește numai la credincioșii în viață și nu la cei plecați acasă, în Paradis, o dovedește clar expresia din versetul 26: „Și dacă un mădular suferă, toate mădularele suferă împreună cu el ...”, deoarece în cer nu mai suferă nici un mădular. Cei adormiți nu fac parte din Trupul lui Hristos pe pămînt, tot astfel cum recuzii concediați sau rezerviști nu fac parte din trupa activă. Trupul care, după cum ne amintim, a fost Templul Duhului Sfînt, este acum în mormînt și cade pradă putrezirii. Prin locuirea Duhului Sfînt în trupul celui credincios, acesta a devenit un mădular al Trupului lui Hristos, dar acum acest cort este „desfăcut” (2 Corinteni 5.1)

[În nici un moment al existenței sale pe pămînt. Trupului lui Hristos nu-i lipsește nici un mădular. Un trup incomplet, adică mutilat, nu face parte din învățătura Scripturii despre Adunarea lui Dumnezeu. De aceea să nu ne rugăm ca Domnul să mai „adauge mădulare” Trupului Său. Trupul este, în ce privește mădularele sale, după gîndul lui Dumnezeu, intact și complet. Că el însă crește cu creșterea pe care i-o dă Dumnezeu și la anumite prilejuri acționează, este în mod evident învățătura Scripturii. Aceste două lucruri însă nu le-ar putea face dacă i-ar lipsi unele mădulare. De aceea nu este lipsit de importanță faptul că Scriptura vorbește numai atunci de mădularele Trupului, de încheieturi și legături, cînd Trupul este prezentat ca întreg, existînd pe pămînt:

„... să creștem în toate pînă la Cel care este Capul, Hristos. Din El, tot Trupul, bine alcătuit și strîns legat, prin ceea ce dă fiecare încheietură, își face creșterea potrivit cu lucrarea fiecărei părți în măsura ei și se zidește în dragoste” (Efeseni 4.15-16).

„Nețînîndu-se strîns de Capul, din care tot Trupul, hrănit și strîns unit, prin încheieturi și legături, crește cu creșterea lui Dumnezeu” (Coloseni 2.19).]

Bineînțeles că toți cei adormiți din vremea harului, care astăzi de asemenea sînt „în rezervă”, vor fi cu toții prezenți în ziua „mobilizării generale”, Cînd Domnul Isus va reveni pentru răpirea Miresei, atunci toți vor face parte din Trupul lui Hristos sub aspectul său veșnic. Dar cînd este prezentat Trupul lui Hristos pe pămînt, atunci cei adormiți nu fac parte din el.

Acest mod de a privi Trupul l-am putea numi deci aspectul său temporar. El ne arată ce este Trupul lui Hristos și cum trebuie să-l reprezinte credincioșii în aceste vremuri. Acest aspect este important nu numai în ceea ce privește plinătatea Trupului lui Hristos în fiecare moment al existenței sale pe pământ, ci și într-o perspectivă care atinge puternic și viața de legătură frățescă: Scriptura nu cunoaște adunări locale independente unele de altele. Că există adunări locale, de acest fapt ne vom ocupa îndată; ele însă nu sînt independente unele de altele, deoarece toate formează împreună acel unic Trup al lui Hristos pe pământ. Indiferent unde pe pământ Trupul își găsește o expresie vizibilă (acesta este un alt aspect), el crește cu creștea lui Dumnezeu. Toți credincioșii în viață aparțin acestui Trup al lui Hristos. Acest Trup crește prin aceea că fiecare credincios în parte în calitate de legătură și încheietură împlinește funcțiile care îi sînt transmise de Cap. Aici nici un mădular nu poate spune despre celălalt: „N-am trebuință de tine”. Eu nu mă pot descurca fără tine și tu nu te poți descurca fără mine. Și chiar dacă tu ai locui la Polul Nord și eu la Polul Sud, aceasta nu schimbă cu nimic acest principiu - atît de mult sîntem un Trup în Hristos. Aceasta a fost și învățătura din 1 Corinteni 12. Și dacă un mădular nu poate spune despre celălalt: „N-am trebuință de tine” (vezi 1 Corinteni 12.21). cu cît mai puțin poate spune atunci o adunare locală despre alta, că nu are trebuință de ea!

Independența nu este niciodată un principiu dumnezeiesc. În calitate de mădulare. Dumnezeu ne-a făcut dependenți de Hristos, Capul Trupului și ne-a făcut dependenți și unul de celălalt. Nici în rînduiala creației lui Dumnezeu nu stăpînește niciodată principiul independenței, din moment ce El ne-a dat tuturor viața, suflarea și toate lucrurile (Faptele Apostolilor 17.25). A pretinde independență în lucrurile duhovnicești, în ultimă instanță nu este altceva decît liberalism și încăpăținare.

Că o „adunare locală” ar putea acționa conform altor principii decît altă adunare este un fapt care nu se potrivește deloc cu gîndurile și cu duhul Sfintei Scrip-turi. Dacă apostolul Pavel a fost folosit de Dumnezeu pentru a arăta rînduiala în Adunare (și acesta este cazul în prima epistolă către Corinteni), atunci el nu scrie numai către Biserica lui Dumnezeu care este în Corint, ci și tuturor care cheamă în vreun loc Numele lui Isus Hristos, Domnul lor și al nostru (citește în 1 Corinteni 1.2). Ce le-a scris credincioșilor din Corint este valabil în aceeași măsură pentru fiecare dintre aceia care îl recunosc pe Hristos ca Domn, indiferent de adunarea locală de care aparțin. Cînd apostolul l-a trimis pe Timotei, copilul său preaiubit, la corinteni, ca să le aducă aminte de căile sale în Hristos, atunci el adaugă: „cum învăț eu pretutindeni, în toate bisericile” (capitolul 4.17). Cînd el le vorbește în capitolul 7 despre relația dintre bărbat și femeie, își încheie învățăturile legate de acest subiect cu cuvintele: „Încolo, fiecare să umble așa cum l-a așezat Domnul, așa cum l-a chemat Dumnezeu. Aceasta este rînduiala pe care am așezat-o în toate bisericile” (versetul 17). Și ce le-a poruncit apostolul privitor la strîngerea de ajutoare tuturor bisericilor Galatiei, era tot atît de valabil pentru corinteni și este și astăzi pentru noi (capitolul 16.1).

Toate acestea ne arată că nu a existat și nu poate să existe independență între credincioșii din diverse locuri. Nu ar fi altceva decît o negare totală a adevărului despre Trupul unic al lui Hristos pe pământ. Cînd vom ajunge la „legarea și dezlegarea” făcută de Biserică, vom vedea că hotărîrile adunărilor locale erau angajamente pentru întregul Trup pe pământ. Dacă ele sînt recunoscute în cer (Matei 18.18), nu ar trebui atunci să fie recunoscute și să aibă valabilitate, cu atît mai mult, în fiecare loc de pe pământ, unde credincioșii se adună în unitatea Duhului? Se referă expresia „dinăuntru”, din 1 Corinteni 5.12, numai la adunarea locală? Nu, cu mult mai mult, la întreaga Adunare, după cum „afară” se referă la toți cei care sînt în afara ei, în această lume? Și darurile din Efeseni 4: apostoli, proroci, evangheliști, păstori și învățători - nu le-a dat Hristos întregului Trup?

Nu, Scriptura nu cunoaște ideea unei confederații de adunări locale, dintre care fiecare este pe deplin auto-nomă. Să reținem ce ni se spune în Efeseni 4.4: „Este un singur Trup, un singur Duh, după cum și voi ați fost chemați la o singură nădejde a chemării voastre.” Dumnezeu dorește să ne străduim să păstrăm unirea Duhului prin legătura păcii (versetul 3), subiect care ne va preocupa spre sfîrșitul cărții. Dar să reținem încă o dată, cu toată insistența: tăgăduirea Trupului lui Hristos sub aspectul său temporar conduce în mod inevitabil la principii și practici nebiblice, care necinstesc în cea mai mare măsură Capul Trupului, pe Hristos, în cer, și aduc mari pagube copiilor lui Dumnezeu.

Trupul lui Hristos într-un anumit loc

Am folosit de mai multe ori expresia adunare locală. Asupra acestui aspect al Trupului lui Hristos dorim să insistăm acum. Un verset important pentru subiectul nostru se află în 1 Corinteni 12.27: „ Voi sînteți Trupul lui Hristos, și fiecare, în parte, mădulele Lui”.

Apostolul a vorbit într-un mod general, care cuprinde pe toți credincioșii de pe pământ, despre Trup, despre mădulele sale și despre funcțiile lor multiple, pe care le exercită în folosul întregului (versetele 14-26). Acum însă spune în mod surprinzător: „Voi sînteți Trupul lui Hristos”. La cine se referă acel „voi”? Evident, la credincioșii din Corint, după cum ne arată formulele de adresare în cele două epistole către sfinții din Corint (1 Corinteni 1.2; 2 Corinteni 1.1). Ei nu sînt priviți doar ca niște credincioși în acel loc, ci ei alcătuiau adunarea locală a lui Dumnezeu din Corint și aceasta la rîndul ei, era expresia adevărului mai mare, singurul Trup.

Aici avem deci Trupul lui Hristos în aspectul său local, ceea ce constituie o latură deosebit de importantă, dacă este vorba de respectarea aceluia singur Trup și de strîngerea noastră ca mădule ale Trupului Său. Dumnezeu vrea ca Trupul lui Hristos să devină vizibil într-un loc sau altul de pe pământ. În acest sens, credincioșii din Corint au fost Trupul lui Hristos din Corint. Ei nu au fost Trupul universal al lui Hristos în Corint, astfel încît alți credincioși din alte locuri să fie excluși (este semnificativ faptul că, în greacă, lipsește articolul înainte de „trup”); ei purtau însă, ca adunare locală, caracteristicile Trupului lui Hristos și pe acestea trebuia să le manifeste în locul în care se găseau.

Acestea sînt și astăzi gîndurile lui Dumnezeu pentru fiecare adunare locală. Chiar dacă copiii lui Dumnezeu înțeleg sau nu, Dumnezeu îi consideră pe toți credincioșii, dintr-un anumit loc ca Trup al lui Hristos, în locul acela, deci ca expresie a Trupului lui Hristos în acel loc. Ei au privilegiul și răspunderea de a lucra pentru Hristos și conform unității Trupului Său în care se află. Există doar un singur Trup, după cum există doar un singur Cap - Hristos. Orice independență este exclusă; și fiecare credincios sincer va putea recunoaște chiar de acum că aceste principii sînt de o importanță extremă pentru strîngerea locală a celor credincioși. Desigur, Biserica se află astăzi într-o stare de ruină și nici un grup de credincioși dintr-un loc nu poate afirma că este Trupul lui Hristos acolo. Dumnezeu însă nu ne dă, pentru zilele decăderii, alte principii conform cărora să acționăm. Noi sîntem chemați, atunci ca și acum, să reprezentăm acest caracter al unității singurului Trup și să respingem tot ce contrazice marele adevăr despre singurul Trup. Să ne dea Dumnezeu har pentru aceasta și să binecuvînteze această carte!

Taina voii Sale

La finele capitolului întâi al epistolei către Efeseni, Trupul lui Hristos ne este prezentat sub aspectul veșnic sau putem spune, de asemenea, Trupul lui Hristos așa cum există el în hotărîrea lui Dumnezeu. Înainte de a ne ocupa mai îndeaproape cu acest deosebit de prețios aspect al Adunării, este desigur bine să fim lămuriți asupra a ceea ce Dumnezeu Și-a propus în El Însuși să aducă „pentru administrarea plinătății timpurilor”, adică pentru timpul împărăției de o mie de ani. Această hotărîre a lui Dumnezeu în privința lui Hristos și a Bisericii în acea ultimă epocă este numită în versetul 9 „taina voii Sale”, al cărei apogeu este de „... a uni în Hristos toate lucrurile care sînt în ceruri și pe pămînt” (versetul 10); este voia lui Dumnezeu ca Hristos, în calitate de Om slăvit, să stăpînească peste întregul univers. Aceasta este o primă și covîrșitoare parte a acestei taine. Cea de a doua parte, subordonată pri-meia, este descrisă în versetele 11-14: credincioșii din vremea harului au obținut prin El o parte de moștenire care constă în aceea că vor domni împreună cu El. În împărăția de o mie de ani, Hristos va avea și va exercita supremația absolută asupra cerului și a pămîntului, care atunci nu vor mai fi despărțite, ci vor forma un tot unitar sub împărăția Lui, de pace. El va stăpîni peste tot. nu însă peste Adunarea Sa: ea va stăpîni cu El*.

Adunarea posedă încă de pe acum marele privilegiu și binecuvîntarea nemăsurată de a fi unită cu Hristos, de a aparține lui Hristos și de a fi în Hristos. Cît de mari sînt binecuvîntările de care se poate bucura Adunarea! Desigur, și ea a eșuat în mărturia responsabilă a lui Hristos pe pămînt, după cum și omul a eșuat în fiecare dispensație anterioară. Am văzut acest lucru în capitolul 1, cînd am privit cele șapte dispensațiuni. Dar la plinătatea timpurilor, în cea de-a șaptea dispensațiune, Hristos va împărăți ca Om și va împlini toate gîndurile lui Dumnezeu, tocmai în acel loc în care pînă atunci Dumnezeu a fost necinstit de către om. În cei o mie de ani ai domniei lui Hristos, toată creația va beneficia de binecuvîntările împărăției Sale, binecuvîntări care izvorăsc numai din harul lui Dumnezeu. Faptul că în Apocalipsa 20.4 se spune și despre martirii necazului celui mare că vor domni împreună cu Hristos, dovedește clar că aici, în partea a doua a tainei, nu este vorba de latura cea mai înaltă a privilegiilor Adunării. Totuși poziția deosebită a Adunării și relația ei cu Hristos rămîn în picioare pentru veșnicie și au la bază lucrarea îndeplinită de Hristos la Golgota. Tristețea și durerea, creația supusă deșertăciunii (Romani 8.20 etc.), perioada orbirii duhovnicești a poporului lui Dumnezeu din timpuri străvechi (Israel) și perioada domniilor nebunești ale națiunilor își vor găsi atunci sfîrșitul. Nici slăbiciunea Adunării, cu separările ei și nici puterea lui Satan pentru ispitirea oamenilor nu vor mai fi.

Întreaga creație încă suspină, deoarece toate aceste lucruri sînt încă la noi. Ca urmare a păcatului, această creația a fost supusă la tot felul de suferințe și boli, chiar și la moarte. Dar Dumnezeu le va pune capăt tuturor acestora, cînd va veni Hristos pentru a împărăți peste această creație suferindă. În vremea aceea Satan va fi legat, iar oamenii vor fi eliberați de sub robia și ispita sa. Atunci Dumnezeu își va binecuvînta poporul pămîntesc sub conducerea și regalitatea lui Mesia. El va binecuvînta și orice națiune care-L va fi sfințit în mijlocul ei. Nici pămîntul nu va continua să rămînă în starea actuală de sărăcie și mizerie, ci blestemul va fi înlăturat, iar pustiul se va bucura și va înflori.

Întreaga scenă prezentă va fi schimbată cînd Hristos va fi izvorul și centrul fiecărei binecuvîntări. Hristos, ca „cel mai tare”, îl va lega pe cel tare, deoarece „sămînța femeii va zdrobi capul șarpelui”. El este Domnul cerului și al pămîntului, care va domni ca Mesia peste poporul Său pămîntesc și ca Fiu al Omului peste toate națiunile pămîntului. Această lume agitată va fi vindecată pe deplin atunci cînd Domnul Isus va veni și orice ochi îl va vedea în slava Sa. Atunci va fi slăvit și în sfinții Săi, care vor apărea cu El în slavă, va fi privit cu uimire de toți cei care au crezut (citește în 2 Tesaloniceni 1.10). Aceasta este pe scurt hotărîrea lui Dumnezeu, taina voii Sale. Preamărit fie Numele Său minunat pentru aceasta!

Plinătatea Sa

După ce în versetele 10 și 11 din Efeseni 1 ne este prezentată hotărîrea lui Dumnezeu pentru vremea împărăției de o mie de ani, apostolul vorbește în ultimele două versete ale capitolului, despre Trupul lui Hristos sub raportul său absolut, dincolo de timp, și spune: „El l-a pus totul sub picioare și l-a dat să fie Cap peste toate lucrurile Bisericii, care este Trupul Lui, plinătatea Celui care umple totul în toți” (versetele 22 și 23).

Domnul Isus va stăpîni odată peste tot; aceasta am văzut, dar deja astăzi îi sînt supuse toate lucrurile de către Dumnezeu. Deja astăzi Hristos, ca Fiu al Omului, este Căpetenie peste toate lucrurile, peste întregul univers, chiar dacă nu vedem că toate îi sînt supuse (Evrei 2.8). Ce contradicție ne este pusă aici în fața inimilor: scumpul nostru Domn, ca Om odinioară în mormînt - acum ca Om (nu ca Dumnezeu) înălțat foarte sus! El a fost înălțat la dreapta lui Dumnezeu în natura noastră omenească, pentru ca noi, fii ai oamenilor, să putem avea parte de înălțarea Sa. Și această Persoană binecuvîntată a fost dată Căpetenie peste toate lucrurile Bisericii. Minunat har!

Aici nu este vorba de Hristos în calitate de Cap al Adunării, deși, bineînțeles. El este aceasta (citește în Coloseni 1.18), ci în calitate de Căpetenie peste toate. În felul acesta l-a dăruit Dumnezeu Adunării. Să ne oprim o clipă asupra acestui lucru. În Ioan 17 găsim cuvintele „Mi i-ai dat”. Ce valoare trebuie să avem noi în ochii Tatălui, încît să ne dea cadou Fiului Său iubit! Aceasta este de fapt har nemărginit.

Dar aici în epistola către Efeseni, se spune: „dat Bisericii”. Să ne dea Dumnezeu inimi deschise pentru a pricepe și a ne bucura de gîndurile harului Său! Ce trebuie să fie Adunarea pentru inima lui Dumnezeu, încît i-a dăruit această Persoană, acest obiect al dragostei și al plăcerii Sale! Ce revelație a dragostei lui Dumnezeu! Mai mult nu ne-a putut da Dumnezeu decît pe El, care odinioară îl mulțumea în toate și pe care, drept răsplată, l-a înălțat pentru a fi Căpetenie peste toate lucrurile. Creștinul este acum un mădular al Trupului Său și a ajuns, prin Duhul Sfînt, în cea mai intimă legătură cu El; nu numai că a găsit viață în El, ci se bucură și de a fi una cu El, care este Căpetenia înălțată peste toate.

Dacă Dumnezeu i-a dat de fapt lui Adam stăpînirea peste tot ce i-a fost supus, totuși și Eva a împărțit-o cu el, după voia lui Dumnezeu, prin legătura ei cu Adam. Tot astfel și Adunarea, prin unirea ei cu ultimul Adam (1 Corinteni 15.45), Omul din cer, care acum este în cer, devine pârtașă la toată slava care l-a dat, la locul stăpînirii Sale peste toate ca Trup al Său, adică ea este cu El într-o legătură care nu se poate desface. Adunarea este Trupul Său, noi facem parte din El. Cît de mult ar trebui acest fapt să înalțe sufletele noastre deasupra scenei actuale!

Constatarea binecuvîntată că Dumnezeu l-a dat pe Hristos Căpetenie peste toate lucrurile Adunării face necesară o descriere mai îndeaproape a Adunării. Aceasta se face în versetul 23: „care este Trupul Lui, plinătatea Celui care umple totul în toți”. Să observăm faptul că acum, pentru prima dată, atenția noastră este îndreptată asupra Adunării, ca aspect deosebit al hotărîrii lui Dumnezeu. Ceea ce este Hristos pentru Adunare am văzut deja pe scurt. Adunarea se găsește însă și într-o relație definitivă cu Hristos. Deci, dacă aici se spune că ea este „Trupul Lui”, atunci această expresie include în chip minunat unirea și legătura de nedesfăcut care există între Cel întîi născut și frații cei

mulți. Adunarea este astfel

Trupul și plinătatea lui Hristos.

Ambele adevăruri sînt de neconceput pentru mintea noastră și totuși avem nevoie să le pricepem prin credință și să ne bucurăm de realitatea și de prețul lor. Cît de fericiti putem să ne considerăm, pentru că, în calitate de credincioși, avem de-a face cu Adevărul, cu Cuvîntul lui Dumnezeu! Unitatea trainică dintre Hristos și mădulele Sale vii este un adevăr care, dacă îl primim prin credință ca un fapt prezent, poate deveni unul dintre cele mai importante izvoare pentru bucuria credincioșilor.

Pe de o parte este adevărat că Hristos este plinătatea noastră ca Domn al vieții și al harului. El este totul și în toți. Acest gînd este dezvoltat mai pe larg în epistola către Coloseni. Pe de altă parte Adunarea este numită plinătatea Sa. Deci Adunarea este - o spunem cu deosebit respect - completarea Domnului înviat. El este atît Dumnezeu cît și Om. Ca Fiu al lui Dumnezeu, nu are nevoie de nimeni pentru a-Și arăta slava, ca om însă are nevoie. Deși El umple universul cu slava Sa dumnezeiască, nu va fi singur la vremea arătării Sale. Trupul fără cap este incomplet: Hristos fără Adunare ar fi tot atît de incomplet în slava învierii Sale. așa cum ar fi fost Adam fără Eva. Această relație a Adunării cu El, Capul, este veșnică: ea va fi păstrată totdeauna. Împă-răția de o mie de ani și părăția noastră la domnia lui Hristos se vor sfîrși, această relație, acest binecuvîntat „a fi una” cu Hristos va rămîne veșnic. Har nemăsurat al lui Dumnezeu! Hotărîre a lui Dumnezeu care depășește marginile priceperii noastre!

Acesta este deci aspectul veșnic al Trupului lui Hristos: Domnul Isus vrea să împartă cu ai Săi slava Sa în veci. Acesta a fost gîndul lui Dumnezeu din veșnicie, că Fiul Său, ca Om binecuvîntat, slăvit, va împărți, spre propria Sa slăvire, toată slava pe care o are ca Om înviat cu aceia care, prin firea lor, nu au fost altceva decît niște păcătoși sărmani și pierduți, dar care acum sînt atît de strîns uniți cu Hristos, în cer. Ce mîngiere pentru inimile noastre să știe că El nu vrea să fie fără noi în slava care l s-a dat, că El nu vrea să-Și ia în primire fără noi moștenirea și nu o face! Atunci rugă-ciunea Domnului din Evanghelia după Ioan 17.24 va fi ascultată pe deplin: „Tată, vreau ca acolo unde sînt Eu, să fie împreună cu Mine și aceia pe care Mi i-ai dat Tu; fiindcă Tu M-ai iubit înainte de întemeierea lumii.” încă nu am ajuns în slavă, iubitorilor, dar am gustat ceea ce este mai bun decît slava - iubirea divină care ne va duce acolo.

Capitolul 4 - Adunarea - casă a lui Dumnezeu

Responsabilitate

Dacă în capitolul precedent am avut în față Aduna-rea ca Trup al lui Hristos, acum vrem să ne ocupăm cu ea, în calitate de casă a lui Dumnezeu. Acestea sînt două aspecte cu totul deosebite ale Adunării, pe care nu ar trebui să le confundăm între ele. După cum am văzut, Trupul lui Hristos ne arată unirea intimă în care am intrat cu Hristosul slăvit și a noastră unii cu alții, prin harul revărsat al lui Dumnezeu. Aceasta este latura cerească a Adunării lui Dumnezeu. Ea are însă și o latură pămîntească, și aceasta ne este prezentată în imaginea casei lui Dumnezeu. Prin „pămîntesc” înțeleg relația ei cu pămîntul.

Desigur că și aceasta este numai har! Este un privilegiu de neînțeles să te afli acolo unde locuiește Dumnezeu, pentru că acolo se revarsă binecuvîntarea Sa și se înalță lauda spre El. Tocmai de aceea, ideea centrală referitoare la casa lui Dumnezeu este responsabilitatea: „să știi cum trebuie să se poarte cineva în casa lui Dumnezeu, care este Adunarea Dumnezeului Celui viu” (1 Timotei 3.15).

Dacă Dumnezeu locuiește undeva, atunci lucrurile de acolo trebuie să-l corespundă; tot astfel și noi, dacă avem voie să fim acolo, trebuie să ne comportăm potrivit gîndurilor Sale: „sfințenia este podoaba casei Tale. Doamne, în veci” (Psalmul 93.5). Sfințenia este deci trăsătura dominantă a casei lui Dumnezeu. Acest lucru este subliniat în profetul Ezechiel: „Aceasta este legea casei. Pe vîrfurile muntelui, tot locul pe care-l va cuprinde ea este preasfînt. Iată, aceasta este legea casei” (citește în capitolul 43.12). Regulile și ordinea pentru o casă sînt stabilite de către proprietarul casei. Și nu ne îndeamnă chiar și expresia „casa lui Dumnezeu” să cercetăm în Cuvîntul Său ce înseamnă rînduiala lui Dumnezeu pentru casa Sa, care sînt regulile după care trebuie să ne purtăm acolo?

Care om ar avea dreptul să stabilească reguli proprii pentru casa altuia? Dar pentru casa lui Dumnezeu? Gîndul de seamă cu privire la casa lui Dumnezeu nu este, prin urmare, privilegiu sau poziție, ci responsabilitate.

Să fim atenți, prin casa Dumnezeului Celui viu se înțelege Adunarea lui Dumnezeu pe pămînt, deoarece apostolul vorbește de felul de a se purta în cadrul acesteia.

Adunarea nu este o construcție de gînduri în dome-niul ideilor, nu este un lucru mistic, nedefinit, alcătuit chiar din morți și vii - un lucru care nu s-ar putea găsi niciunde, deoarece o parte trăiește pe pămînt și o parte ar fi formată din suflete în cer. Nu, ea este casa lui Dumnezeu pe pămînt. În care trebuie să ne comportăm pe placul Stăpînului casei.

O casă de rugăciune

Un al doilea gînd important în legătură cu casa lui Dumnezeu este dependența, care își găsește expresia deosebită în rugăciunea către Dumnezeu. Domnul Isus a spus deja despre templul din Ierusalim: „Casa Mea se va numi o casă de rugăciune pentru toate popoarele” (Marcu 11.17). Cu cît mai mult este adevărat acest lucru cu privire la Adunare, cum arată 1 Timotei 2.1-4: „Vă îndemn deci înainte de toate să faceți cereri, rugăciuni, mijlociri, mulțumiri pentru toți oamenii, pentru împărați și pentru toți cei ce sînt așezați în poziții înalte, ca să putem duce astfel o viață pașnică și liniștită, cu toată evlavie și demnitate. Lucrul acesta este bun și bine primit înaintea lui Dumne-zeu, Mîntuitorul nostru, care dorește ca toți oamenii să fie mîntuiți și să vină la cunoștință de adevăr.”

Casa lui Dumnezeu se caracterizează prin dependență de El; și pentru că El este „Mîntuitorul - Dumnezeu”, dorește ca această casă a Sa să fie o casă „de rugăciune pentru toate popoarele”, unde nu se aduc doar cereri și rugăciuni pentru nevoile copiilor Săi, ci și pentru cele ale tuturor oamenilor, ca încă mulți să fie salvați. Asupra acestui loc vom reveni mai tîrziu, cînd vom trata rugăciunea colectivă; acum am vrut doar să arăt această a doua trăsătură a casei lui Dumnezeu - dependența față de Dumnezeu. Despre alte caracte-ristici ale casei lui Dumnezeu voi vorbi pe parcursul acestui capitol. Dar mai întîi vrem să ne ocupăm de întrebarea fundamentală: De cînd locuiește Dumnezeu

pe pământ?

Locuirea lui Dumnezeu - rezultat al mântuirii

Este un gând deosebit de minunat că Dumnezeu, pe care nu-L pot cuprinde cerurile cerurilor, vrea să locuiască împreună cu oamenii. Și este un gând foarte vechi al lui Dumnezeu, gând care va dăinui toată veșnicia care va urma.

Dumnezeu nu a locuit în grădina Eden în mijlocul oamenilor nevinovați; El i-a vizitat doar și apoi i-a părăsit din nou. Chiar și Iacov vorbește de casa lui Dumnezeu (Geneza 28.17), dar Dumnezeu nu a locuit nici la patriarhi - El li S-a arătat uneori, pentru ca apoi să dispară din nou din fața privirilor lor. Toate acestea au fost har, dar înainte de a avea loc mântuirea - cel puțin printr-o imagine preînchiptoare - Dumnezeu nu a putut locui împreună cu omul. De aceea, în Geneza nu auzim nimic despre o locuire a lui Dumnezeu. Abia în Exod, după ce poporul Israel a fost eliberat de sub stăpânirea Egiptului (o imagine a eliberării noastre de sub jugul lui Satan prin moartea lui Hristos), Dumnezeu îi spune lui Moise: „Să-Mi faci un locaș sfânt și Eu voi locui în mijlocul lor” (Exod 25.8). Salvat, stînd pe malul celălalt al mării, poporul a cîntat deja dinainte, plin de credință: „Tu îi vei aduce și-i vei așeza pe muntele moștenirii Tale, în locul pe care Ți l-ai pregătit ca locaș, Doamne, La templul pe care mîinile Tale l-au întemeiat, Doamne!” (Exod 15.17).

În timpul dispensației legii. Dumnezeu a locuit mai mult în chip simbolic și într-un fel exterior în mijlocul poporului Său pămîntesc. deoarece lucrarea de mîntuire a lui Hristos încă nu fusese împlinită. Și pentru că legea a constituit temelia stăpînirii lui Dumnezeu asupra poporului Său, slava care a locuit în Locul Sfînt avea caracter judecătoresc. Silită de păcatul poporului, slava lui Dumnezeu s-a mutat, chiar dacă în mod șovăitor, de la popor și a părăsit, în final. Locul Sfînt, pămîntesc, din mijlocul lui Israel (Ezechiel 10.18; 11.23).

Apoi Domnul Isus a venit în har pe acest pămînt și în El a locuit trupește toată plinătatea dumnezeirii (Coloseni 1.19; 2.9); dar și acest templu a fost distrus de oameni (Ioan 2.19-21). Totuși Dumnezeu nu renunță la gîndurile Sale. Bazată pe lucrarea de mîntuire a lui Hristos, Adunarea este astăzi locuința lui Dumnezeu pe pămînt. El locuiește în ea - ca și în fiecare credincios în parte - prin Persoana Duhului Sfînt (citește în 1 Corinteni 3.16; 6.19), într-un mod pînă acum necunoscut. Deja Israel a fost familiarizat cu gîndul unei locuințe, a unei case, a unui templu al lui Dumnezeu și s-a bucurat într-un anume fel de aceste privilegii; dar ceea ce este nou și propriu dispensației creștine este folosirea expresiilor „locuință”, „casă” și „templu” în mod direct, referitor la copiii lui Dumnezeu astăzi pe pămînt. Din acea zi a Cincizecimii, cînd ucenicii au fost adunați la Ierusalim și Duhul Sfînt S-a coborît peste ei și a umplut toată casa, există această „casă duhovnicească”. Copiii lui Dumnezeu, care pînă atunci erau răspîndiți, au fost uniți în acea zi, formînd locuința lui Dumnezeu și Dumnezeu a început să locuiască în această casă.

Pentru că acum voi vorbi despre ceea ce Domnul Isus Însuși clădește pentru slăvirea lui Dumnezeu și despre privilegiile legate de aceasta pentru noi, am pe inimă să amintesc încă o dată că a fost necesară moar-tea Domnului și Mîntuitorului nostru înainte de a sfârși- ma lanțul lui Satan, înainte de a putea exista o casă a lui Dumnezeu în care noi înșine să fim conlocuitorii Săi. Cu Trupul lui Hristos lucrurile stau la fel. Indiferent în ce constau binecuvîntările pe care Dumnezeu le revarsă acum, în harul Său deosebit de bogat, peste noi, ele sînt numai rezultatul morții Fiului Său, a lucrării de mîntuire împlinite în El. În cercetările noastre vrem să păstrăm acest fapt înaintea ochilor noștri! Lui I se cuvin cinstea și slava pentru toți vecii și, prin El, Tatălui!

Pietre vii

În capitolul introductiv ne-am amintit deja faptul că Dumnezeu „nu locuiește în temple făcute de mîini” (Faptele Apostolilor 17.24). Din ce fel de pietre este făcută casa lui Dumnezeu, pe care Domnul Isus Însuși o clădește și pe care El o numește „Biserica Sa” (citește-te în Evanghelia după Matei 16.18), ne arată Petru în prima sa epistolă foarte clar: „Apropiați-vă de El, piatra vie, lepădată de oameni, dar aleasă și scumpă înaintea lui Dumnezeu. Și voi, ca niște pietre vii, sînteți zidiți ca o casă duhovnicească, o preoție sfîntă, ca să aduceți jertfe duhovnicești, plăcute lui Dumnezeu prin Isus Hristos” (1 Petru 2.4-5).

Lui Petru îi place cuvîntul „viu”. El a mărturisit despre Domnul Isus că El este Hristosul, „Fiul Dumnezeului Celui viu” și aici vorbește despre Hristos ca piatra vie, la care vin cei credincioși și sînt zidiți ei înșiși ca pietre vii, spre a alcătui o casă duhovnicească. Cît de scump este acest gînd! Hristos este o piatră vie și noi sîntem pietre vii. Cum am devenit noi, care odinioară eram doar țărîină (Geneza 3.19), pietre vii? Prin faptul că am venit (și încă venim - expresia grecească conține aceasta), prin credință, la El și am auzit glasul Fiului lui Dumnezeu (Ioan 5.25). Viața Lui este acum și viața noastră. Ce conștiință a siguranței ne dă aceasta! Desigur, El a fost lepădat de oameni; și noi sîntem. El a fost însă ales, prețuit de Dumnezeu; și noi sîntem făcuți plăcuți în Cel iubit.

Din asemenea „pietre” este deci formată casa duhovnicească pe care o zidește Hristos. El folosește numai asemenea pietre. Deoarece Hristos Însuși este Cel care zidește Biserica Sa, nu există în ceea ce zidește material lipsit de viață. Nedesăvîrșirea și vremelnicia nu au loc acolo. Este vorba de Adunarea după hotărîrea lui Dumnezeu, de aceea nici porțile Locuinței Morților nu o vor birui (Matei 16.18).

Credincioșii nu sînt însă numai, cum ne arată verse-tul 5, o casă duhovnicească, ci ei sînt și o „preoție sfîntă”, chemată să aducă jertfe duhovnicești, plăcute lui Dumnezeu, prin Isus Hristos. Ei nu constituie doar - dacă mă pot exprima astfel - cadrul duhovnicesc în care poate locui Dumnezeu, unde chiar locuiește, ci au privilegiul mai înalt, de a trăi ca preoți acolo unde locuiește Dumnezeu, pentru a-l aduce adorare. Acesta este un aspect foarte important al casei duhovnicești. Vom reveni asupra lui în partea a doua a cărții, în capitolul referitor la strîngerea pentru frîngerea pîinii.

Dacă pînă acum am auzit despre o casă duhovnicească și apoi despre o preoție sfîntă, deși este vorba de aceleași persoane, atunci, spre a ușura înțelegerea, să amintim încă o dată că în Cuvîntul lui Dumnezeu sînt imagini diferite pentru relații diferite. Acest aspect îl vom observa în continuare.

Un templu sfînt în Domnul

Cele remarcate anterior ne conduc la un fragment important din epistola către Efeseni: „Așadar voi nu mai sînteți nici străini, nici locuitori vremelnici, ci sînteți împreună cetățeni cu sfinții, oameni din casa lui Dumnezeu, fiind zidiți pe temelia apostolilor și a prorocilor, piatra din

capul unghiului fiind Isus Hristos Însuși. În El, toată clădirea, bine alcătuită, crește ca să fie un templu sfânt în Domnul. Și prin El și voi sînteți zidiți împreună, ca să fiți o locuință a lui Dumnezeu, în Duhul" (capitolul 2.19-22).

Cei credincioși dintre națiuni, care odinioară erau străini de cetățenia lui Israel și de legămintele făgăduinței, fără speranță și fără Dumnezeu în lume și trăiau departe de El (versetul 12), au fost acum - și între ei, putem spune acum cu bucurie „noi” - apropiați prin sîngele lui Hristos. Fericită parte! Dumnezeu ne-a făcut acum conlocuitori ai Săi, 1-a făcut pe fiecare credincios o parte din ceea ce El numește „un templu sfânt în Domnul” din care se înalță jertfe de laudă și de mulțumire spre Dumnezeu.

Dar mai este de remarcat că această construcție crește spre a fi un templu sfânt în Domnul. Dacă este vorba despre această construcție ca templu, atunci din acest punct de vedere ea tot mai crește, nefiind încă terminată. În timpul harului. Dumnezeu atrage încă suflete la Fiul și pietrele vii vin mereu la El. iar El le zidește. „... Și Domnul adăuga, în fiecare zi ...” (Faptele Apostolilor 2.47) în felul acesta crește acest „templu”. El nu va fi terminat pînă ce ultimul credincios al harului va fi adăugat și pînă ce el însuși, acest templu sfânt, va fi în slavă. Deci „templul” cuprinde pe toți sfinții de la Rusalii pînă la răpirea Adunării, așa cum este redat în 1 Tesaloniceni 4. El este văzut sus în slavă.

Da, odată Adunarea va fi în slava lui Dumnezeu. Ea va rămîne pururi locuința lui Dumnezeu și, în starea veșnică, va fi cortul lui Dumnezeu; în mijlocul oamenilor. pe pămîntul cel nou, va locui Dumnezeu (Apocalipsa 21.3). Este de necuprins bogăția hotărîrilor și a harului lui Dumnezeu!

O locuință a lui Dumnezeu

Sfîrșitul capitolului 2 din Efeseni dezvăluie încă un aspect al clădirii lui Dumnezeu: „Și prin El (Domnul) și voi sînteți zidiți împreună, ca să fiți o locuință a lui Dumnezeu, în Duhul” (versetul 22).

„O locuință a lui Dumnezeu în Duhul” este Aduna-rea acum, pe acest pămînt. Ce mare privilegiu este că cei credincioși care locuiesc acum pe pămînt, au harul să formeze locuința lui Dumnezeu în care El locuiește prin Duhul Său!

Cuvîntul grecesc pentru „locuință” (katoiketerion) se compune din două cuvinte care înseamnă „locuitor” și „casă” și sînt întărite printr-un prefix, astfel încît sensul poate fi redat prin „locuință” sau „loc de locuit”. Poate că diferența dintre locuință și casă unora li se pare minoră, ea există însă. O casă este un loc de locuit, dar nu fiecare loc de locuit este în mod necesar o casă. Cînd Scriptura vorbește de „casa lui Dumnezeu”, atunci ne atrage atenția asupra responsabilității noastre, după cum am arătat la începutul acestui capitol. Astfel citim în epistola către Evrei 3.6: „Și casa Lui (a lui Dumnezeu) sîntem noi, dacă păstrăm pînă la sfîrșit încrederea neclintită și nădejdea cu care ne lăudăm”. Prin neclintirea lor, ei dovedesc că au fost, într-adevăr, parte din casa lui Dumnezeu.

Și Petru le amintește credincioșilor tăiați împrejur că judecata începe de la casa lui Dumnezeu; el continuă: „Și dacă începe cu noi, care va fi sfîrșitul celor care nu ascultă de Evanghelia lui Dumnezeu?” (1 Petru 4.17).

Despre obligația de a se purta corect în casa lui Dumnezeu am vorbit deja (citește în 1 Timotei 3.15). Toate acestea se înscriu pe linia responsabilității omului.

Cînd Pavel vorbește în locul sus-menționat de „casa lui Dumnezeu”, atunci el vrea să ne prezinte privilegiile celor care au voie să o formeze. Este o binecuvîntare deosebită care izvorăște pentru noi din această apro-piere de Dumnezeu. Avem însă întotdeauna conștiința că sîntem locuința lui Dumnezeu? Cum am îndrăzni atunci să pătăm sfințenia Sa prin învățături false sau printr-o umblare nepotrivită?

Această locuință a lui Dumnezeu este deplină, desăvîrșită, terminată în fiecare moment al existenței ei pe pămînt.

O formează toți copiii lui Dumnezeu existenți la un moment dat pe pămînt. Nu trebuie să ne imaginăm că Dumnezeu locuiește într-o casă construită doar pe jumătate. Iar unde locuiește Dumnezeu, acolo este locul binecuvîntării și de acolo pornește lumina mărturiei în această lume.

Clădirea de către om

Pînă acum am privit sub diferite aspecte ceea ce clădește Domnul Isus, o zidire desăvîrșită și de o stabilitate absolută, pe care nici chiar porțile Locuinței Morților nu o vor birui. Despre nici un alt „construc-tor”, de nici o unealtă omenească nu a fost vorba pînă acum. Dar există în Scriptură și o altă zidire la casa lui Dumnezeu, zidire care este supusă responsabilității oamenilor. Despre aceasta vorbește apostolul Pavel în prima Epistolă către Corinteni: „Căci noi sîntem împreună lucrători ai lui Dumnezeu; voi sînteți cîmpul de lucru al lui Dumnezeu, clădirea lui Dumnezeu. După harul lui Dumnezeu care mi-a fost dat, eu, ca un arhitect înțelept, am pus temelia, și un altul clădește deasupra. Dar fiecare să ia bine seama cum clădește deasupra. Căci nimeni nu poate să pună o altă temelie decît aceea care este pusă și care este Isus Hristos. Iar dacă cineva clădește pe această temelie: aur, argint, pietre scumpe, lemn, fîn, trestie, lucrarea fiecăruia va fi dată pe față, ziua o va face cunoscută, căci se va descoperi în foc și focul va dovedi cum este lucrarea fiecăruia ” (capitolul 3.9-13).

Aici omul. sub privirea lui Dumnezeu și sub răspundere față de El, lucrează la construcția lui Dumnezeu. Și aceasta este o latură foarte importantă a casei lui Dumnezeu, pe care trebuie să o înțelegem bine și să o deosebim de casa lui Dumnezeu așa cum o zidește Hristos, pentru a fi păziți de erori. Pavel a pus temelia zidirii lui Dumnezeu în Corint, și această temelie a fost Hristos. El a fost un arhitect înțelept deoarece le-a adus pe Hristos și numai pe El. Dar pot fi și alți lucrători, care nu folosesc materiale alese, ci lemn, fîn și trestie.

Eu nu cred că „aur, argint, pietre scumpe” desemnează în mod direct pe credincioși, iar „lemn, fîn, trestie”, pe necredincioși, care sînt adăugați casei. Se poate ca lucrurile să conducă acolo, dar nu este primul gînd al apostolului. Zidirea cu materiale prețioase pare a indica mai mult aplicarea unei învățături sănătoase, apostolice și a unor învățăminte conform Scripturii, cu care lucrătorii buni slujesc sufletelor într-un mod plăcut lui Dumnezeu. Rezultatele acestor osteneli vor rezista focului lui Dumnezeu în ziua judecării, la fel ca aceia care au fost formați prin ele, deoarece învățătura influențează și modelează inimile oamenilor - învățătura bună spre bine, iar învățătura rea spre rău.

În acest loc este vorba deci de slujba lucrătorilor - cum și cu ce zidesc ei. Dacă cineva pentru a zidi folosește materiale lipsite de valoare, adică lucrează mai departe pe temelia pusă din paietele gîndurilor deșarte și ale înțelepciunii omenești, așa cum le plăcea corintenilor firești,

atunci nu va regăsi nimic din lucrarea sa în ziua judecății, chiar dacă el va fi mîntuit ca prin foc (versetul 15), deoarece a fost un adevărat copil al lui Dumnezeu. Versetul 17 întărește faptul că în aliniatul de față este vorba în primul rînd de învățătură: „Dacă cineva nimicește templul lui Dumnezeu, pe acela îl va nimici Dumnezeu ...”. S-ar putea ca un necredincios să introducă învățături stricacioase și să strice prin aceasta templul lui Dumnezeu, distrugînd învățăturile funda-mentale ale creștinismului. Nu numai că el n-ar primi o răsplată, ci el însuși ar fi pierdut.

Prin introducerea învățăturilor false, au intrat în Biserică și oameni falși, produse ale acestor învățături. Chiar dacă Simon, vrăjitorul din Faptele Apostolilor 8, nu a fost în mod direct un rezultat al învățăturilor „creștine” false, totuși el a fost unul dintre acești oameni falși; și cînd a fost botezat el, probabil pentru prima dată în istoria Bisericii creștine, a fost botezat un martor lipsit de viață și adăugat în felul acesta la casa lui Dumnezeu în aspectul ei exterior. Din acel moment, casa exterioară a lui Dumnezeu, ca întindere, este mai mare decît Trupul lui Hristos, care nu cunoaște mădu-lare moarte. Pînă atunci cele două se suprapuneau, chiar dacă nu însemnau același lucru.

Ah, de s-ar cerceta fiecare slujitor al lui Dumnezeu referitor la felul cum clădește! Ce binecuvîntare a lui Dumnezeu, cînd oamenilor li se aduce învățătura clară a Cuvîntului lui Dumnezeu! Și ce mare rău cînd sufle-tele oamenilor sînt hrănite și înșelate cu cuvinte goale ale învățăturii omenești și cu păreri și imaginația oamenilor! Cît de primejdios este pentru ascultători, cînd lucrurilor care sînt omenești, pămîntești și trecătoare, li se aplică pecetea dumnezeirii (aurul), a salvă-rii (argintul), a ceea ce rezistă în fața lui Dumnezeu (pietre prețioase)! Cît de serios este cuvîntul: „Dar fiecare să ia bine seama cum clădește deasupra”.

Evoluția tristă, începută de mult, ca prin responsabilitatea omului să fie adăugate la casa lui Dumnezeu, în reprezentarea ei exterioară ca mărturie a creștinismului, tot mai multe pietre moarte, martori fără viață, s-a răspîndit repede în decursul timpului. De aceea, la sfîrșitul vieții sale, apostolul Pavel, în a doua Epistolă către Timotei, nu mai vorbește de o „casă a lui Dumnezeu”, ci compară mărturia creștină doar cu o „casă mare”, în care sînt vase pentru cînte și vase pentru o întrebuintare de necinste. Acesta este rezultatul surprinzător a ceea ce zidește omul. Ce are de făcut credinciosul sincer în astfel de vremuri, care sînt sursele de ajutor care-i stau la dispoziție în mijlocul decă-derii, acest subiect ne va preocupa la sfîrșitul cărții.

Capitolul 5 - Adunarea ca sfeșnic

Adunarea privită ca sfeșnic ne este prezentată abia în ultima carte a Bibliei, Apocalipsa. Unealta folosită de Dumnezeu pentru aceasta nu a fost însă apostolul Pavel, ci apostolul Ioan, care, din pricina Cuvîntului lui Dumnezeu și a mărturisirii lui Isus, a fost exilat pe insula Patmos. Acolo a primit viziunile despre descoperirea lui Isus Hristos, pe care i le-a dat Dumnezeu (capitolul 1.1). Cînd în ziua Domnului, duminica noastră, era „în Duhul”, a auzit în spatele său un glas puternic ca sunetul unei trâmbițe, care zicea: „Ce vezi, scrie într-o carte și trimite-o celor șapte adunări: la Efes, Smirna, Pergam, Tiatira, Sardes, Filadelfia și Laodiceea. M-am întors să văd glasul care-mi vorbea. Și cînd m-am întors, am văzut șapte sfeșnice de aur și în mijlocul sfeșnicelor, pe Cineva care semăna cu Fiul Omului, îmbrăcat cu o haină lungă pînă la picioare și încins la piept cu un brîu de aur ... Scrie, deci, cele ce ai văzut, cele ce sînt și cele ce vor fi după acestea. Taina celor șapte stele pe care le-ai văzut în mîna Mea dreaptă și a celor șapte sfeșnice de aur: cele șapte stele sînt îngerii celor șapte bi-serici și cele șapte sfeșnice sînt șapte biserici” (capitolul 1.11-20).

Domnul Isus ca Judecător

Este semnificativ faptul că Ioan a auzit glasul puternic înapoia sa: el a fost nevoit să se întoarcă spre a-l vedea (versetul 12). Făcînd abstracție de faptul că văzătorul, înainte de partea profetică propriu-zisă a cărții (care începe cu capitolul 4.19 „Scrie, deci ... cele ce vor fi după acestea”, trebuia să dobîndească întîi o anumită privire retrospectivă asupra timpului Bisericii pe pămînt („Scrie, deci, ... cele ce sînt”, versetul 19), el trebuia să vadă în legătură cu aceasta atît pe Domnul Isus cît și Adunarea dintr-o cu totul altă perspectivă decît pînă acum. Și noi avem din cînd în cînd nevoie să ne întoarcem spre a vedea că Domnul Isus nu este nu-mai Mîntuitorul plin de iubire, ci că El Se descoperă și prin alte trăsături de caracter. Noi înclinăm foarte ușor spre unilateralitate și privim doar lucrurile care ne sînt plăcute și ne mîngîie; ne place să trecem cu vederea faptul că mai există și alte laturi, cărora de asemenea este important să le acordăm atenție. Este adevărat că Dumnezeu S-a descoperit în dragoste și în har; dar este adevărat și faptul că El este sînt și drept și va pune pe toți vrăjmașii Fiului Său ca așternut al picioarelor Sale. Această latură ne-o prezintă cartea. Este o latură serioasă, ea este însă necesară și spre slăvirea lui Dumnezeu și a lui Isus Hristos, Domnul nostru.

În concordanță cu caracterul judecătoresc al cărții Apocalipsei, văzătorul Ioan îl vede pe Domnul Isus într-un mod care îl face să cadă ca mort la picioarele Sale. Îl vede ca pe un Fiu al Omului, care poartă însă caracterile celui „Bătrîn de Zile” din Daniel 7 (citește în Daniel 7.9, 13 și 10.5-6). Acum nu este posibil să privim îndeaproape toate caracteristicile Domnului pe care le poartă aici, dar observăm că sînt în exclusivitate trăsături judecătorești. Două, trei exemple vor ilustra aceasta.

„Îmbrăcat cu o haină lungă pînă la picioare.” Aici El nu și-a dezbrăcat hainele și nu S-a încins pentru a sluji alor Săi, cum găsim în Ioan 13 și Luca 12, ci haina Lui, ca semn al cinstirii Sale, îi ajunge la picioare, ca îmbră-cămîntea marelui preot; El nu poartă brîul în jurul coapselor, ci este „încins la piept cu un brîu de aur”. Aurul este simbolul dreptății divine, în care Domnul va judeca fără a putea fi influențat. Atunci dragostea va trebui, într-o oarecare măsură, să treacă în planul al doilea. Capul Său și părul Său alb ca lîna albă, ca zăpa-da, ne amintesc de înțelepciunea de nepătruns a celui „Bătrîn de Zile”, a Judecătorului peste împărățiile lumii. Că ochii Săi sînt ca para focului nu mai necesită explicații, acest fapt are însă o însemnătate deosebită pentru obiectul nostru: El este Atoateștiutor absolut, El pătrunde pînă în adîncul inimilor, judecă gîndurile inimii și nici o făptură nu este ascunsă de ochii Săi (Evrei 4.12-13). El judecă și cele șapte sfeșnice de aur, în mijlocul cărora îl vede Ioan.

Șapte biserici

Înainte de a cerceta însemnătatea celor „șapte sfeșnice de aur”, doresc să vorbesc despre expresia plină de importanță, „șapte biserici”. A fost misiunea apostolului Pavel de a scoate la iveală adevărul despre Adunare ca Trup al lui Hristos și despre locuința lui Dumnezeu. Misiunea apostolului Ioan în această carte este însă alta. El trebuie să scrie către șapte biserici, care sînt în Asia.

Aceste șapte biserici au desigur o dublă însemnătate. Pe de o parte aceste biserici au existat într-adevăr în vremea aceea, în acel ținut, având fiecare o anumită stare morală, diferită de la un loc la altul. Pe de altă parte însă, faptul că Domnul alege chiar șapte biserici și că El umblă în slava Sa în mijlocul lor și le judecă, dovedește clar că însemnătatea lor depășește bisericile locale existente atunci. „Șapte” vorbește în Scriptură despre ceea ce este desăvârșit. Recunoaștem că în cele șapte scrisori către cele șapte biserici, Domnul ne dă o privire completă asupra istoriei Bisericii creștine pe pământ, în timpul absenței Sale și pînă la venirea Sa pentru răpire. Și dacă în versetul 19, cartea Apocalipsei este împărțită în trei părți:

- „cele ce ai văzut” (aparitia Domnului pentru judecată în capitolul 1);

- „cele ce sînt” (perioada dezvoltării mărturiei creștine pe pământ pînă la revenirea lui Hristos, în capitolele 2 și 3);

- „cele ce vor fi după acestea” (partea profetică propriu-zisă a cărții, începînd cu capitolul 4, care de asemenea începe cu cuvintele: „După aceste lucruri ...”), atunci expresia „cele ce sînt” este potrivită pentru a prezenta dispensațiunea actuală, a mărturiei creștine pe pământ.

Deocamdată m-aș limita la această scurtă observație asupra acestui subiect deosebit de interesant. La sfîrșitul capitolului voi insista mai pe larg asupra lui. Un lucru doar aș mai vrea să amintesc: dacă Domnul Isus vorbește în această carte despre „șapte biserici”, El nu contrazice în nici un fel adevărul despre acel singur Trup, și aceasta nici nu este - cum presupun unii în mod greșit - un indiciu asupra faptului că El ar dori biserici izolate, independente unele de altele. Domnul nu Se contrazice niciodată. Adevărul este că El a vrut să ne dea această privire generală asupra timpului Adunării pe pământ și că El privește Biserica aici într-un caracter deosebit, după cum vom vedea îndată. Că Scriptura ne arată adunări locale, am aflat deja; am înțeles, de asemenea, că aceste adunări locale, rînduite după gîndurile lui Dumnezeu, nu sînt unități independente, autonome, ci expresii locale ale adevărului mai mare - unitatea întregii Adunări. Aceasta însă nu este învătătura din Apocalipsa.

Israel - sfeșnicul lui Dumnezeu

„Sfeșnicul” este un simbol preluat din Vechiul Testament. Deja în locașul sfînt, pămîntesc, al lui Dumnezeu în pustie, cortul întîlnirii, în partea din față a cortului stătea sfeșnicul cu șapte brațe, din aur curat bătut, (Exod 25.31-40). Lumina sa umplea locașul sfînt, altfel întunecat, și în lumina sa, preoții își îndeplineau slujba. Mai tîrziu, în templul lui Solomon din Ierusalim se vor găsi zece sfeșnice din aur (2 Cronici 4.7).

Lumină exista - ne arată acest simbol foarte clar - numai acolo, în Israel. Lumea zăcea în întuneric. Și dacă Dumnezeu locuia în mijlocul poporului Său pămîntesc și răspîndea acolo lumină dumnezeiască, atunci El a vrut să folosească acest popor pentru a da mai departe lumina primită către cei care stăteau în întuneric. Cu un cuvînt, Israel a fost chemat să fie purtătorul de lumină al lui Dumnezeu, sfeșnicul lui Dumnezeu înaintea lumii. Numai în Israel se putea primi lumină cu privire la Dumnezeu Cel adevărat, la gîndurile și adevărurile dumnezeiești, astfel încît Dumnezeu a putut spune acestui popor prin prorocul Isaia: „Voi sînteți martorii Mei” (Isaia 43.10). Chiar și în timpul nou-testamental, famenul etiopian a trebuit să facă o călătorie lungă la Ierusalim, în speranța de a primi acolo lumină. A găsit-o el acolo? Ah, Israel, care era atît de privilegiat, a eșuat demult în calitate de sfeșnic al lui Dumnezeu! Și cînd a venit în lume chiar „adevărata Lumină”, atunci oamenii - aceștia sînt mai ales evreii - au iubit mai mult întunericul decît lumina și l-au omorît pe Domnul slavei. Este vechea și trista situație: întotdeauna cînd Dumnezeu a oferit ceva omului, acesta a eșuat și s-a dovedit necredincios.

Judecata asupra Ierusalimului

Cînd, în ziua Cincizecimii, prin coborîrea Duhului Sfînt s-a constituit Adunarea, ea a răspîndit, sub aspect duhovniceasc și moral, lumină strălucitoare, dumnezeiască; aceasta pentru că prezența și lumina lui Dumnezeu au fost dăruite creștinilor și nu puteau să rămînă ascunse. În legătură cu aceasta nu poate exista deci nici un fel de îndoială. În Epistola către Filipeni citim despre copiii lui Dumnezeu că strălucesc „ca niște lumini în lume”, „ținînd sus Cuvîntul vieții” (citește în Filipeni 2.15-16). Dar atîta vreme cît a existat Ierusalimul și cu el sistemul iudaic, sfeșnicul lui Dumnezeu răspunzător în fața lumii era acolo.

Desigur, Ierusalimul a fost necredincios, a luat asupra sa o îngrozitoare vină de sînge, omorîndu-L pe Cel sfînt și drept; de asemenea el a fost un sistem fără viață, deja judecat de Dumnezeu. Mai lipsea doar, cum a remarcat cineva foarte bine, groparul. Și acesta urma să vină în curînd. Atît timp însă cît a existat ca formă exterioară, a existat și responsabilitatea sa în fața lumii. De aceea nu se vorbește mai devreme despre Adunare ca sfeșnic al lui Dumnezeu, decît atunci cînd Ierusalimul a fost distrus. Și în ceea ce îi privește pe creștini, ei, oricum, nu erau în ochii lumii pînă atunci altceva decît un grup de dizidenți iudei. Acest fapt devine vizibil, printre altele, prin aceea că soții creștini Acuilă și Priscila, bine cunoscuți nouă, au trebuit să părăsească Roma și să plece la Corint, deoarece împăratul „Claudiu poruncise, ca toți iudeii să plece din Roma” (Faptele Apostolilor 18.2).

Dumnezeu a întîrziat exercitarea judecării asupra Ierusalimului. Cu puțin timp înaintea răstîgnirii Sale. Domnul Isus a vorbit despre aceasta: „Iată că vi se lasă casa pustie” (Matei 23.38); și în pilda împăratului care a făcut nuntă fiului său, a descris astfel judecata care urma să vină asupra Ierusalimului: „... împăratul s-a mîniat: a trimis oștile sale, a nimicit pe ucigașii aceia și le-a ars cetatea” (Matei 22.7). După moartea și învie-rea Sa, în harul Său neasemuit, a îngăduit totuși încă o dată, prin Petru, propovăduirea pocăinței pentru iudei, ca să vină pentru ei vremuri de înviore și să li se șteargă păcatele (Faptele Apostolilor 3). Această ofertă a fost tot atît de puțin primită ca și ultima vestire a Duhului Sfînt către ei prin Ștefan. Prin omorîrea lui cu pietre, ei au stabilit fără îndoială: „Nu vrem ca Omul acesta” - între timp slăvitul Hristos - „să împărătească peste noi” (Luca 19.14).

Din acel moment, Dumnezeu nu li s-a mai adresat ca națiune. Pentru ei acum totul trecuse. Totuși Dumnezeu a lăsat să mai treacă vreo treizeci de ani de la omorîrea cu pietre a lui Ștefan pînă cînd a condus trupele romane împotriva „orașului sfînt” și le-a folosit, în anul 70 după Hristos pentru a face una cu pămîntul acest oraș, odinioară atît de privilegiat. Știm din istorie că Titus, comandant roman, a dat porunca severă de a proteja templul, acea clădire măreață a lui Irod. Dar un soldat beat, se relatează, a aruncat o făclie aprinsă în templu, astfel că acesta a ars pînă la temelie. Într-adevăr, cuvintele Domnului că „nu va rămîne aici piatră pe piatră” s-au împlinit întocmai (Matei 24.2). În acest mod evident, Dumnezeu a îndepărtat în mod public, în fața întregii lumi, sfeșnicul Său din Ierusalim!

În mijlocul celor șapte sfeșnice de aur

Odată cu distrugerea Ierusalimului, creștinătatea formată dintre națiuni a devenit martorul public al lui Dumnezeu în locul lui Israel. Acum ea este sfeșnicul lui Dumnezeu pe pământ și este răspunzătoare de răspîndirea luminii Sale în această lume întunecată. Acesta este caracterul Adunării, așa cum este văzută în Apocalipsa. Am văzut deja că cifra șapte se referă la o reprezentare deplină a diverselor stări și faze succesive.

În afară de aceasta, învățăm aici că fiecare adunare locală este răspunzătoare, în locul în care se află, să fie, o mărturie pentru Dumnezeu. Vă rog să-mi permiteți să pun întrebarea: „Ești tu conștient de această responsabilitate comună? Poate că ești concentrat asupra faptului de a-ți îndrepta căile personale după gândurile lui Dumnezeu, pentru a-L slăvi, în acest fel, în viața ta. Ei bine, acest lucru este foarte bun. Dar te-ai gândit vreodată că Dumnezeu i-a pus pe toți ai Săi sub o răspundere colectivă? El îi vede pe credincioșii dintr-un loc ca pe un sfeșnic: ca adunare, ca mărturie comună trebuie să-L slăvim. Poți tu să faci aceasta, dacă - presupunem credincioșia ta în lucruri personale - ești în relații religioase, bisericești, care sînt împotriva gândurilor Sale? Este ciudat, chiar rușinos, cît de puțină atenție se acordă între credincioșii acestei laturi colective a vieții creștine. Vom mai auzi însă cît de serioase sînt aceste lucruri pentru Dumnezeu, cînd vom vorbi despre Masa Domnului.

Trebuie să mai amintim o trăsătură a sfeșnicelor: ele sînt din aur. Am amintit deja că aurul este în Scriptură o imagine a dreptății, ca trăsătură a lui Dumnezeu. Dreptate dumnezeiască a fost aceea care i-a făcut pur-tători de lumină responsabili și dreptate dumnezeiască este caracterul pe care li l-a dat Dumnezeu. Dar corespund ei, în căile lor, gândurilor Celui care i-a așezat în această poziție? Dovedesc ei, personal și colectiv, dreptate dumnezeiască?

Acest lucru îl apreciază Domnul. El este în mijlocul celor șapte sfeșnice de aur și El umblă în mijlocul celor șapte sfeșnice de aur (Apocalipsa 1.13; 2.1). El își are locul acolo și El verifică dacă ele își dau lumina sau nu. El este gata să recunoască și să întărească ceea ce se mărturisește despre El. De asemenea, El este gata să judece ceea ce nu îi corespunde în domeniul mărturiei creștine. Ochii Săi ca para focului privesc prin învelitoarea subțire a harnicei activității creștine și recunosc dacă principiul dominant este ascultarea față de Cuvîntul Său, dacă „lumina” răspîndită este într-adevăr o reflectare a propriei Sale ființe.

Domnul Isus în mijlocul celor șapte sfeșnice de aur - este un gând serios! În Matei 18.20 - un loc care ne va mai preocupa mult și care constituie centrul acestei cărți, Domnul Isus este văzut în mijlocul celor care sînt adunați pentru Numele Său. Acest fapt este har și binecuvîntare nemărginită. Aici însă El este văzut în mijlocul celor șapte sfeșnice de aur. Aceasta este latura responsabilității noastre, iubitorilor.

A lua sfeșnicul din locul lui

Tocmai am văzut că Domnul Isus apreciază starea fiecărei adunări locale și este gata să intervină cu judecată, dacă invitația Sa la pocăință nu este eronată. Și dispensația creștină este caracterizată prin necredincioșie și decădere tocmai ca odinioară Israel. Cele șapte scrisori din capitolele 2 și 3 arată clar acest lucru. Deja în prima scrisoare către Efes auzim serioasele cuvinte ale Domnului: „Dar ce am împotriva ta este că ți-ai părăsit dragostea dintîi. Adu-ți deci aminte de unde ai căzut, pocăiește-te și fă faptele dintîi. Altfel, voi veni la tine și-ți voi lua sfeșnicul din locul lui” (Apocalipsa 2.4-5).

„Și-ți voi lua sfeșnicul din locul lui”, nu înseamnă că totuși credincioșii se pot pierde în final. Cine trage această concluzie nu ține cont, în primul rînd, de ceea ce spune în alte locuri Cuvîntul lui Dumnezeu foarte clar despre siguranța veșnică a credinciosului (de exemplu: „Și nimeni nu le va smulge din mîna Mea” Ioan 10.28) și în al doilea rînd, el nu ține cont de caracterul pe care-l are Biserica în Apocalipsa. Ca martor responsabil, ea este supusă judecății Domnului. Dacă Biserica nu și-ar judeca starea caracterizată prin pierderea dragostei dintîi, atunci Domnul i-ar lua poziția publică de sfeșnic al lui Dumnezeu. Aceasta se referă atît la adunările locale, luate în parte, într-un moment oarecare, cît și la Adunare în ansamblul ei, la sfîrșitul epocii harului.

În ce privește aspectul local, trebuie să presupunem că biserica din Efes nu s-a pocăit; nu s-a stins numai mărturia ei, ci cea a tuturor celor șapte biserici existen-te atunci în Asia Mică. Domnul a luat sfeșnicul „din locul lui” și l-a dus într-un alt loc. Cît de serios este acest lucru! Și în vremea noastră am trăit așa ceva, și întotdeauna a fost spre adîncă noastră rușine. Dacă o adunare nu-și judecă starea și nu se întoarce la dragos-tea ei dintîi, la Domnul, atunci, mai devreme sau mai tîrziu, Domnul va lua sfeșnicul. Ea poate să existe în continuare și să propășească sub aspect exterior, cum a fost cazul la Efes, dar ea nu mai este un sfeșnic a ceea ce a descoperit Dumnezeu despre Sine în Hristos și vrea să prezinte în fața lumii.

Într-un sens mai larg cele spuse bisericii din Efes se referă la întregul timp al Adunării. Văzută astfel, starea bisericii din Efes rămîne pînă la sfîrșit. Aceasta pare să spună că părăsirea dragostei dintîi (adică Hristos nu mai este primul * obiect al iubirii pentru adunare) este prezentă pînă astăzi, pînă la sfîrșit pentru mărturia creștină ca atare, oricare ar fi consecințele următoare ale acestei devieri inițiale. Tot atît de caracteristic pentru starea creștinismului este faptul că nu a avut loc o întoarcere „la început” și nu s-a luat seama la starea din care s-a căzut; nu a intervenit pocăința și că nu s-au făcut lucrările dintîi. Apelul serios al Domnului către Efes nu a fost luat în seamă.

Un exemplu din trecut va dovedi aceasta. Reforma nu a adus o întoarcere la starea inițială din care căzuse Biserica. Cina Domnului, în simplitatea și frumusețea ei inițială, nu a fost reconstituită. Tot atît de puțin s-a găsit drumul înapoi spre conducerea Duhului Sfînt în strîngerile laolaltă cît și spre exercitarea liberă a darurilor date de Dumnezeu. În locul acestora s-au păstrat liturghii inventate de oameni și o „preoție” instaurată autorizată de oameni. Și mișcările care au urmat Reformei nu au dus decît la o multitudine de denominațiuni creștine, cum le avem astăzi. Toate acestea arată că răul inițial, pe care a trebuit să-l deplîngă Domnul la Efes, este prezent și astăzi și duce în continuare la alunecare, iar cînd Hristosul Scripturii va fi lepădat deplin de martorii neadevărați, aceasta va conduce direct la faliment.

Răspunsul Domnului la aceasta este clar: El va îndepărta total sfeșnicul din mărturia creștină. El este îndelung răbdător, El avertizează și amîna cu ducerea la îndeplinire a judecății, ca odinioară la Israel. Cînd se va ajunge la starea Laodiceii (capitolul 3.14-22) și la plinătatea ei, atunci Domnul va vărsa mărturia moartă din gura Sa. Cît de serios este aceasta!

Deoarece scrisoarea către Laodiceea conține tocmai învățături importante pentru zilele noastre, dorim să ne ocupăm ceva mai îndeaproape cu aceasta.

În continuare aş oferi încă o scurtă privire de ansamblu asupra însemnătății profetice a celor șapte scrisori. Înțelesul numelor de locuri indicate în paran-teză nu este sigur în fiecare caz.

Însemnătatea profetică a celor șapte scrisori

Dacă Domnul, cu puțin înainte de mesajele trimise către cele șapte biserici, vorbește despre taina celor șapte stele din mîna Sa dreaptă și de cele șapte sfeșnice de aur (capitolul 1.20), atunci aceasta ne indică clar că scrisorile către cele șapte biserici includ o însemnătate care depășește cu mult situația istorică, actuală atunci, în această aplicare directă la bisericile existente atunci nu se află nimic tainic. Este adevărat însă că cele șapte epistole nu ne oferă doar o privire plină de învățăminte pentru starea de atunci a fiecărei adunări în parte din Asia (provincia romană), ci pe deasupra ne dau o privire de ansamblu, profetică, asupra stării întregii creștinătăți în șapte perioade, în parte succesive, ale istoriei lor.

Scrisoarea către Efes („oraș al plăcerii”; unii dau talmăcirea „hotărîre întreagă”), pe care am privit-o deja, prezintă imaginea Bisericii din timpul ultimului apostol, respectiv din timpul imediat următor morții sale, pînă la anul 167 după Hristos. Trăsătură pozitivă: respingerea răului, menținerea ordinii dumnezeiești. Trăsătură negativă: alunecarea de la dragostea dintîi, dorința lor proaspătă și cea mai bună pentru Domnul Isus (capitolul 2.2-7).

În Smirna („smirnă”) avem o imagine a Bisericii suferinde. Această perioadă, în care creștinii au fost urmăriți pînă la sînge de către romani, se întinde pe perioada anilor 167-313 după Hristos. Satan a încercat să extermine tînăra biserică, prin urmărirea ei pînă la moarte. Sîngele martirilor însă mai era încă sămînța Bisericii. Domnul Isus nu are nimic de reproșat acestei adunări (capitolul 2.8-11).

Pergam („cetate înaltă”, poate și „căsătorie”) ne arată cum Biserica a devenit, sub Constantin cel Mare, biserică de stat. După încetarea urmării, ea s-a „căsătorit” cu lumea. Prin aceasta Satan a locuit la ea. Obiceiuri și serbări păgîne au devenit sărbători creștine: amestec de elemente păgîne și creștine. Cu toate acestea Domnul poate lăuda faptul că ea ține cu tărie Numele Său și credința creștină (capitolul 2.12-17).

Cea de a patra perioadă în istoria Bisericii responsabile ne este reprezentată de Tiatira („poarta jertfei”, „jertfă permanentă”). Este descrierea Bisericii Evului Mediu, începînd aproximativ cu anul 600 după Hristos Domnul poate recunoaște dragostea și răbdarea în slujbă, trebuie dar să mustre starea de desfrînare duhovnicească (amestecul cu lumea) și idolatria. El vorbește pentru prima dată despre venirea Sa, un indiciu asupra faptului că această stare a Tiatirei va dura pînă la venirea Sa din nou. Pentru prima dată este deosebită o rămășiță în cadrul mărturiei creștine („Vouă ..., tuturor celorlalți”) și numai aceasta este apreciată de Domnul. Acest grup de oameni credin-cioși este privit de Domnul în starea de adevărată Biserică a acelei vremi. Acesta este un principiu dumnezeiesc, utilizat în Sfînta Scriptură pentru fiecare perioadă în care Adunarea a devenit necredincioasă (capitolul 2.18-29).

În Sardes („rămășiță”) avem starea protestantismului din vremea de după Reformă, adică aproximativ din secolul al șaisprezecelea. Trăsătura dominantă a acestei perioade este că, în ciuda corectitudinii ortodoxe, lipsește viața spirituală. Și aici adevărații credincioși sînt priviți ca o rămășiță: doar puțini din Sardes primesc încuviințarea Domnului pentru faptul că „nu s-au pătat” cu răul. Ei arată o umblare creștinească. Mulțimea celor cu numele de creștini va fi tratată ca și lumea: la apariția Sa, Domnul va veni peste ei ca un hoț, cu judecată (capitolul 3.1-6).

Filadelfia („dragoste de frați”) indică o perioadă binecuvîntată a trezirii în interiorul creștinătății. Ea a început în prima jumătate a secolului trecut și s-a caracterizat printr-o mare fidelitate și dragoste față de Domnul și Cuvîntul Său. Multe adevăruri ale Cuvîntului lui Dumnezeu, care în secolele trecute s-au pierdut prin infidelitatea oamenilor, prin harul lui Dumnezeu au fost redescoperite în întreaga lume, cu energie deosebită. Dragostea de frați a constituit baza comuniunii lor practice. În contradicție cu „locuitorii pămîntului”, peste care Domnul va aduce ceasul încercării, ei au fost străini aici, pe pămînt. Ei au păzit cuvîntul răbdării Sale, așteptînd revenirea Sa pentru răpire. Domnul nu are nimic de obiectat la acești credincioși, ba mai mult, le dă - și aceasta pentru prima dată! - asigurarea că va veni în curînd. Prin aceasta El indică două lucruri:

a) că îi va păzi de ceasul încercării *, care va veni peste întregul pămînt;

b) că în interiorul mărturiei creștine va exista această stare, această formă duhovnicească a Filadelfiei, pînă la venirea Sa ca „Lucaefăr de dimineață” (capitolul 3.7-13).

Faptul că aceste trăsături, pe care Domnul le apreciază atît de mult, se vor găsi doar la o rămășiță, în timp ce creștinătatea de nume va urma altă cale, le arată ultima vestire, către Laodiceea („drepturile poporului”). Trăsăturile principale ale acestei perioade, care a început deja în secolul al nouăsprezecelea și ține pînă astăzi, sînt starea de căldicel, indiferență, materia-lism, mulțumire de sine. Tot ceea ce este într-adevăr creștinesc și dumnezeiesc lipsește însă. Cu privire la această ultimă fază a Bisericii răspunzătoare pe pămînt. Domnul nu are nimic de lăudat. El nici nu mai vorbește de venirea Sa. ci doar despre faptul că va vărsa această mărturie din gura Sa (capitolul 3.14-22).

Laodiceea - creștinătatea în ultima ei fază

După această privire de ansamblu, să ne ocupăm acum mai îndeaproape de scrisoarea către Laodiceea, cel puțin cu prima parte a ei. Acestei scrisori îi revine o importanță deosebită, în măsura în care prezintă ultima fază a creștinismului, și îl avertizează pe fiecare credincios de trăsături care îi face atît de urîți ochilor lui Hristos.

„Și îngerului bisericii din Laodiceea scrie-i: »Iată ce zice Cel care este Amin, Martorul credincios și adevărat, începutul creației lui Dumnezeu: »Știi faptele tale, că nu ești nici rece, nici în clocot. O, dacă ai fi rece sau în clocot! Dar, fiindcă ești căldicel, nici rece, nici în clocot, te voi vărsa din gura Mea. Pentru că zici: »Sînt bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic«, și nu știi că ești cel ticălos, vrednic de plîns, sărac,

orb și gol, te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur curățit prin foc, ca să te îmbogățești, și haine albe, ca să fii îmbrăcat și să nu ți se vadă rușinea goliciunii tale, și alifie pentru ochi, ca să-ți ungi ochii și să vezi« (Apocalipsa 3.14-18).

Hristos - Amin

Înainte de fondul întunecat al versetelor referitoare la starea Laodiceii, apare însă, de o frumusețe deosebită, modul în care Domnul Isus Se prezintă Adunării.

El Se numește întâi Amin. „Amin” înseamnă adevărat, desigur. La sfârșitul rugăciunilor are sensul aprobării și al întăririi: așa să fie!

Cheia pentru înțelegerea acestui nume al Domnului se găsește în 2 Corinteni 1.20: „Căci oricâte făgăduințe ale lui Dumnezeu ar fi, în El (adică în Hristos, Fiul lui Dumnezeu) sînt da și în El sînt Amin, spre slava lui Dumnezeu, prin noi.” Toate făgăduințele lui Dumnezeu își găsesc confirmarea și siguranța în Domnul Isus. Hristos este de asemenea ultimul cuvînt al lui Dumnezeu, Amin al Său. Ce mîngîiere este aceasta pentru noi, iubiților! Dacă Biserica a eșuat în a păstra ce i-a încredințat Dumnezeu, atunci Hristos ia locul ei și asigură, pe temeiul unei mîntuirii împlinite, în calitate de Amin, toate promisiunile pe care Dumnezeu le-a dat alor Săi.

Dacă astăzi aproape toate valorile care vorbesc despre Dumnezeu și Hristosul Său sînt distruse și dispar dinaintea oamenilor; dacă în zilele noastre se renunță nu numai la orice ordine creștină, ci și morală, Domnul Isus este și rămîne Amin. Să ne ținem strîns de aceasta și să ne gîndim la ea chiar și atunci cînd arun-căm o privire asupra stării spirituale a creștinismului de astăzi și vom afla sentința de neinfluențat a Domnului despre ea!

Hristos - Martorul credincios și adevărat

Și cel de-al doilea nume al Domnului, Martorul credincios și adevărat, este în legătură cu ceea ce ar fi trebuit să fie Adunarea. „Și-Mi veți fi martori”, le-a spus Domnul cel înviat ucenicilor, înainte de înălțarea Sa la cer (Faptele Apostolilor 1.8). Tocmai aceasta este ceea ce ar trebui să fie Adunarea înainte de Domnul și a lumii: martori (sau mărturie) ai lui Hristos; și tocmai acesta este sensul simbolic al sfeșnicilor de aur, după cum am văzut, de a răspîndi lumină peste Hristos, peste Persoana Sa slăvită, peste lucrarea Sa deplin valabilă și peste urmările binecuvîntate pentru oameni, în această lume întunecată. Apostolul Pavel îi compară pe cei credincioși cu o epistolă a lui Hristos, în care oamenii pot citi cine a fost Hristos (2 Corinteni 3.3). Ah, cît am decăzut în această mărturie atît individual, cît și colectiv!

Dar dacă dă înapoi cineva, dacă Adunarea nu-și îndeplinește misiunea, totuși Dumnezeu nu Se poate lăsa fără mărturie. Aici este Unul care este credincios, care a fost credincios și care va fi credincios - Hristos. Astfel Domnul Isus ocupă și în această privință locul pe care ar fi trebuit să-l ocupe Adunarea necredincioasă și Se prezintă pe Sine Însuși ca Martorul credincios și adevărat (vezi și Apocalipsa 1.5). În viața și în moartea Sa, El a fost o mărturie deplină a ceea ce este Dumnezeu. El a arătat în mod minunat dragostea și sfințenia lui Dumnezeu. Și acum, ca Fiul al Omului slăvit în cer. El continuă această slujbă prin Duhul Sfînt și dă mărturie despre toate binecuvîntările și bucuriile care pot fi găsite în El, „omul al doilea” (1 Corinteni 15.47).

Hristos - Începutul creației lui Dumnezeu

Și cel de-al treilea nume - începutul creației lui Dumnezeu - merită toată atenția noastră, deoarece adesea este înțeles greșit. Hristos nu este o creație, El este punctul de plecare a tot ceea ce Dumnezeu a făcut și va mai face. Hristos nu este numai ultimul gînd, Amin al lui Dumnezeu, ci și primul Său gînd, începutul întregii Sale creații. Hristos a fost deja începutul primei creații, iar epistola către Coloseni ne spune că toate lucrurile au fost create prin El și pentru El (capitolul 1.16). El Însuși este mai înainte de toate lucrurile și toate se mențin prin El (versetul 17). Următorul verset redă apoi trei aspecte minunate ale Domnului Isus, care depășesc cu mult prima zidire vizibilă:

- El este Capul Trupului, al Adunării;

- El este începutul și

- Cel întâi-născut dintre cei morți (versetul 18).

De Domnul Isus, Capul Trupului, ne-am ocupat deja în capitolele anterioare. Ca început, El este Capul noii zidiri, a acelei ordini noi, care se bazează pe moartea și învierea lui Hristos dintre cei morți și despre care ne vorbește apostolul Pavel în 2 Corinteni 5: „Căci dacă este cineva în Hristos, este o creație nouă; cele vechi s-au dus: iată, toate s-au făcut noi. Și toate acestea sînt de la Dumnezeu, care ne-a împăcat cu Sine prin Isus Hristos și ne-a încredințat slujba împăcării” (citește versetele 17-18).

Dacă creștinismul - sau să spunem liniștiți: dacă noi ne-am fi ținut strîns de Domnul Isus în calitate de început. de Cap al noii zidiri (și acesta este obiectul principal al epistolei către Coloseni, vezi capitolul 2.19), atunci nu am fi ajuns pe un drum atît de deviat, al cărui stadiu final îl marchează scrisoarea către Laodicea. Nu este semnificativ faptul că biserica din Laodicea mai este amintită doar o dată în Noul Testament și aceasta tocmai în epistola către Coloseni? Și cît de semnificative sînt cuvintele apostolului: „După ce va fi citită această epistolă printre voi, faceți așa ca să fie citită și în biserica laodiceenilor” (capitolul 4.16). Cu siguranță că din aceasta putem învăța următoarele: dacă ar fi fost atenți la Hristos, Capul; dacă ar fi primit învățătura pe care o dă epistola către Coloseni, atunci creștinătatea n-ar fi ajuns în starea rușinoasă, așa cum o prezintă scrierea către Laodicea și cum o vedem pretutindeni în jurul nostru.

Principii democratice

Sensul numelui Laodicea „drepturile poporului”, este deosebit de plin de învățătură. Ar trebui să fim orbi duhovnicește, dacă n-am constata influența principiilor democratice pretutindeni în lume, din nefericire chiar și în mărturia creștină. Despre drepturile poporului se întrebă și astăzi, nu despre drepturile Domnului. A existat o vreme în care mulțimile s-au înălțat mai sus și și-au cerut mai mult ca astăzi drepturile propuse? Omul instaurează drepturi, ridică pretenții de putere chiar și în lucruri duhovnicești. Și că se ascultă de glasul poporului, pare de la sine înțeles, pare deplin normal. Cine ascultă însă de glasul Domnului Isus, de glasul sfîntului Său Cuvînt? Unde sînt recunos-cute drepturile care Îi aparțin doar Lui, Capul Trupului, al Adunării?

Aceasta mă conduce la un alt gând, care nu trebuie să rămână nemenționat. Laodiceea este rezultatul faptului că mărturia Filadelfiei este lepădată. În Filadelfia nu a fost ascultat glasul poporului, ci glasul Domnului. Domnul Isus poate să spună: „Ai păzit Cuvîntul Meu.” În Filadelfia nu au fost susținute drepturile poporului, ci cele ale lui Dumnezeu: „... și n-ai tăgăduit Numele Meu” (Apocalipsa 3.8). Filadelfia este tocmai opusul Laodiceii. Vom vedea acest lucru și mai clar.

În perioada Filadelfiei, Dumnezeu a dat o lumină puternică despre adevărul Evangheliei și o ușă deschisă pentru răspîndirea acestuia în puterea Duhului. Evan-ghelia a ajuns la sute de mii și nenumărați oameni de pe toate continentele s-au întors la Dumnezeu. Mulți au părăsit bisericile și comunitățile făcute de oameni și s-au adunat numai pentru Numele Domnului Isus. Prin lucrarea dragostei de frați, ei au fost o mărturie puter-nică despre adevăratul spirit al creștinismului. În toate faptele și gândurile lor s-au lăsat conduși de așteptarea revenirii Domnului lor pentru răpirea Adunării, deoa-rece El afirmase: „Eu vin curînd” (Apocalipsa 3.11; Apocalipsa 22.20). Toate acestea au fost văzute, în parte admirate și. În final, totuși respinse. Rezultatul este Laodiceea, creștinătatea în forma ei actuală.

Eu nu aș spune că Laodiceea rezultă din Filadelfia. Laodiceea este cu mult mai mult rezultatul faptului că creștinătatea a cunoscut și a lepădat adevărul lui Dumnezeu, așa cum a fost prezentat prin Filadelfia. În locul adevărului, s-a întors spre atitudini de liberi cugetători. De aceea, după părerea mea, afirmația că „Laodiceea este Filadelfia coborîta la temperatura de căldicel” este falsă. Nici Sardes nu a rezultat direct din Tiatira. Ea ne arată, așa cum am văzut, o stare din interiorul creștinătății, care s-a instaurat după Reformă. Și în ceea ce privește Filadelfia: nu este formată numai din credincioșii din Sardes, ci și din cei care provin din Tiatira. Bineînțeles că aceste stări luate în parte sînt caracteristice în diferite epoci și nu puteau să apară în ordinea inversă; o stare nu rezultă în mod direct din cea anterioară. Poate ar mai trebui amintit ceva: scrisorile pre-zintă stări morale prin care mărturia creștină, în diverse timpuri ale istoriei sale pe pămînt, a fost sau este caracteri-zată. Tiatira. Sardes și Filadelfia merg pînă la revenirea Domnului, după cum indică amintirea venirii Sale în ace-s-te trei scrisori. Tiatira. Sardes și Filadelfia mai există și astăzi, una lîngă cealaltă, chiar dacă „apogeul” fiecăreia a trecut. Vremea în care creștinătatea a fost caracterizată într-un mod deosebit prin Tiatira sau prin Sardes sau prin Filadelfia. fie în sens bun. fie în sens rău, a trecut fără îndoială. Totuși eu sînt convins că și astăzi mai există Filadelfia și este dorința mea cea mai fierbinte de a face parte din ea. Vremea însă în care mărturia creștină a primit o configurație deosebită - nu aparține ea într-adevăr trecu-tului? Spun aceasta cu inima tristă, rușinată. Și în ceea ce privește Tiatira și Sardes, ele se revarsă în Laodiceea, fără a-și pierde însă trăsăturile specifice.

Nici rece, nici în clocot

Trăsătura ei principală este indiferența. Aceasta nu este nici răceala lepădării directe, deschise a Domnului și nici căldura iubirii adevărate pentru El. În aparență, Numele lui Hristos este ținut sus; conform mărturiei poate fi un creștin, însă lipsește inima pentru Acela al Cărui Nume Îl înalță. Răbdarea și toleranța se află la capătul de sus al scării valorilor. Totul este răbdat cu inimă largă, chiar și răul. Principalul este că fiecare este sincer convins de propria sa problemă și părere și atunci toate concepțiile religioase sînt privite ca fiind la fel de bune. Nici o înflăcărare pentru ceea ce Îi place Domnului, nici o respingere a ceea ce nu-l place; indi-ferență față de binele adevărat, indiferență față de răul real - fapt care Îi displace atît de mult Domnului Isus, încît Laodiceea va fi vărsată din gura Sa. Această toleranță nu provoacă dezgust unui cuget credincios? Domnul Isus nu vrea să păstreze așa ceva în gura Sa!

De unde provine această totală indiferență? Unde își are rădăcinile ascunse această stare de căldicel și lipsa de bun simț? Există doar un singur răspuns rațional: Domnul Isus nu este iubit cu adevărat. A început cu părăsirea dragostei dintîi (Efes) și sfîrșește cu lipsa deplină a acestei iubiri pentru Domnul (Laodiceea). Nu necunoașterea adevărului duce la starea de căldicel, ci faptul că adevărul nu este apreciat, deoarece Hristos nu este apreciat.

Uneori m-am întrebat de ce spune Domnul: „O, dacă ai fi rece sau în clocot!” Ar fi într-adevăr bine dacă Laodiceea ar fi rece? După explicația dată stărilor rece și cald, răspunsul nu este greu: respingerea deschisă nu ar fi doar mai sinceră, ci ar da mai multe motive pentru speranță. Cît de des, vrăjmași declarați ai lui Hristos au fost învinși prin harul lui Dumnezeu! Dar a fi și a rămîne căldicel este garanția cea mai sigură pentru a fi vărsat cîndva din gura Domnului. Sardes a fost și este moartă, Laodiceea este în starea de căldicel. O stare rea, într-adevăr!

Bogat și totuși sărac

Indiferenței față de interesele și Persoana lui Hristos i se mai adaugă un rău: lauda de a fi bogat: bogat în lucruri duhovnicești și pămîntești, bogat în influență și inteligență, în onoruri și funcții, în formație și în metode de educație, în activitate filantropică și socială, în ambiții culturale și umanitare, în competență de specialitate și în discernămint, pentru a putea hotărî dacă o parte sau alta a Bibliei este Cuvîntul lui Dumnezeu sau dacă nici una nu este! Nu ar fi greu să dăm exemple suficiente din moderna noastră lume creștină pentru toate aceste lucruri menționate. M-aș limita însă la enumerarea lor; le vedem doar zilnic în jurul nostru, dacă avem ochi pentru ele. Aș mai întreba odată: a existat vreodată un timp care a fost mai puternic marcat de aceste lucruri ca al nostru? Lumea este bogată, s-a îmbogățit și nu are nevoie de nimic. Ea nu are dorință după lucrurile dumnezeiești, după mîntuire, după Mîntuitor.

Neutralitate față de Hristos și față de adevărul lui Dumnezeu, asociate cu mulțumirea de sine și cu dorin-ța de a poseda toate lucrurile importante - aceasta este starea Laodiceii. Evanghelia harului lui Dumnezeu este înlocuită printr-o „evanghelie” socială a umanitarismului, ba chiar a fost înlocuit Hristos prin omul firesc. Acest lucru este de speriat și totuși stă la baza tuturor.

Oamenii pot fi înșelați prin imaginea exterioară, Domnul însă nu. El vede totul cu ochii Săi ca para focului: „Pentru că zici: »Sînt bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic« și nu știi că ești cel ticălos, vrednic de plîns, sărac, orb și gol” (versetul 17).

Cît de importante sînt cuvintele „și nu știi!” Cu mulțumirea de sine se asociază neștiința, lipsa de simțire asupra stării și a situației proprii. Vai, cîți din creștinătate nu se cred, în sensul de mai sus, bogați și cred că posedă tot ce merită! Și totuși în ochii lui Dumnezeu sînt săraci, orbi și goi. Ei cred că nu au nevoie de lucrarea de mîntuire a lui Hristos și nu posedă în realitate nimic din ceea ce este al lui Dumnezeu și din ceea ce are valoare înaintea Lui. Există mărturia de a fi creștin, lipsește însă viața dumnezeiască. Și ce este mai grav: ei nici nu o știu!

Se mai numără vreunul dintre cititorii mei printre acești creștini cărora le merge numele că trăiesc și totuși sînt morți spiritual (Apocalipsa 3.1)? Atunci lasă-mă să te rog din inimă: ascultă sfatul Domnului Isus! Nu de sfatul meu, ci de cel al Domnului Însuși! Încă este ziua harului, încă poți veni la El și să cumperi de la El „fără bani și fără plată” (Isaia 55.1) ceea ce te face într-adevăr bogat și fericit. Vei accepta oferta Sa?

Sfatul Domnului

„Te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur curățit prin foc, ca să te îmbogățești, și haine albe, ca să fii îmbrăcat și să nu ți se vadă rușinea goliciunii tale, și alifie pentru ochi, ca să-ți ungi ochii și să vezi" (versetul 18).

Nu este un har deosebit că Domnul, în ciuda indife-renței care se manifestă în Laodiceea, mai face asemenea oferte de har? El sfătuiește să se cumpere trei lucruri de la El - aur, haine albe și alifie pentru ochi.

Dar nu dovedește acest sfat, această ofertă a lui Dumnezeu, totodată că Laodiceea, adică mărturia creștină în ultima ei fază, nu posedă aceste trei lucruri? Există și credincioși în Laodiceea, cărora li Se adresează Domnul în versetele următoare ale scrisorii. Voi reveni asupra acestui fapt în ultimul capitol al cărții, când voi prezenta concluziile, pe care ar trebui să le tragem. Mărturia creștină, așa cum se prezintă ea astăzi, se caracterizează prin lipsa acestor trei lucruri: aur, haine albe și alifie pentru ochi. Sînt lipsuri care ascund capcane, cum vom vedea.

În ceea ce-L privește pe Domnul, El stă afară la ușă, în afara acestui sistem, și bate - însă nu la Laodiceea, ci la fiecare credincios în parte, care se mai găsește în compara capitolul 14 cu subtitlul „Iată, Eu stau la ușă și bat."

Aurul curățit prin foc este un simbol care ne-a preocupat deja, vorbește despre dreptatea dumnezeiască, care pusă la încercare în focul judecății lui Dumnezeu pe Golgota, se trece în cont fiecăruia care „crede în Isus" (Romani 3.26). Acestora le spune Cuvîntul lui Dumnezeu: „Și voi, prin El, sînteți în Hristos Isus, care ne-a fost făcut înțelepciune de la Dumnezeu, dreptate, sfințire și răscumpărare" (1 Corinteni 1.30). Cîți oameni există astăzi în creștinătatea din perioada Laodiceii, care nu posedă acest aur al dreptății dumnezeiești și deci sînt săraci în această privință hotărîtoare! Și cîți nu se bazează pe propria lor dreptate, pe propriile lor eforturi! În ochii lui Dumnezeu ele nu sînt decît o haină mînjită (Isaia 64.6). Pavel nu a vrut să mai aibă această dreptate proprie, după ce, prin credință, a găsit dreptatea care este din Dumnezeu (Filipeni 3.9).

Hainele albe sînt o imagine a dreptății practice în cei credincioși. Am găsit acest gînd pe scurt în scrisoarea către Sardes (Apocalipsa 3.4). În Apocalipsa 19 se spu-ne direct: „Inul subțire sînt faptele drepte ale sfinților" (versetul 8). Hainele albe trebuie să fie văzute de oameni. Dar numai cine posedă aurul dreptății dumnezeiești poate arăta hainele albe ale dreptății practice înaintea oamenilor. Aceste două lucruri merg întot-deauna împreună. Ambele pot fi găsite doar în Domnul Isus. În timp ce expresia în Hristos arată poziția adevăratului credincios înaintea lui Dumnezeu, expresia Hristos în cel credincios indică mărturia pe care trebuie s-o dea cel credincios înaintea lumii. Dacă, prin credință, Domnul Isus locuiește practic în inimile noastre (Efeseni 3.17), atunci El va putea fi văzut și în exterior.

Acestea sînt hainele albe, și martorii creștini din Laodiceea nu le au. În parte ei activează cu hărnicie pentru semeni și caută să se îmbrace astfel cu propriile lor lucrări, însă Domnul Isus le spune că prin aceasta rușinea goliciunii lor nu poate fi acoperită.

De asemenea le lipsește și adevărata alifie pentru ochi, adică Duhul Sfînt, care în 1 Ioan 2.20, este numit ungera din partea Celui Sfînt (adică Hristos). Numai ungera Duhului Sfînt poate îndepărta orbirea omului firesc și poate da o recunoaștere adevărată, duhovnicească. Însă cine nu are Duhul lui Hristos, nu este al Lui (Romani 8.9).

Spiritul uman se laudă astăzi cu cunoștințe înalte, dar toate acestea seamănă doar cu licărirea unui fitil uscat, care vrea să dea ce are mai bun, dar fără ulei. Deja în pilda celor zece fecioare din Matei 25, Domnul Isus a arătat că o parte din creștinătatea de nume ar avea o candelă (mărturie), dar nu și ulei (Duhul Sfînt). Tocmai în momentul hotărîtor, cînd va fi cea mai mare nevoie de lumină, atunci candelile lor se vor stinge (versetele 1-13). Eroare plină de urmări! Să ascultăm de aceea încă o dată glasul plin de har al Domnului: "Te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur ... și alifie pentru ochi, ca să-ți ungi ochii și să vezi".

Duhul din Laodiceea

Referitor la acest loc, mai am pe inimă un cuvînt de avertizare către credincioșii adevărați. Am văzut prin ce se caracterizează creștinătatea în ultima ei fază și că Laodiceea este un lucru căldicel din care lipsește tot ce este din Dumnezeu. Și vom vedea îndată ce va face Domnul cu această mărturie goală. Dar, drag cititor credincios, tu și eu, noi toți, sîntem în pericol de a fi prinși de duhul din Laodiceea, pe care Domnul Isus trebuie să-l mustre.

Atunci cînd Domnul a transmis prin Ioan, care se găsea pe insula Patmos, această scrisoare către biserica din Laodiceea, desigur că răul în această biserică încă nu era în plină desfășurare, așa cum, în sens metaforic, este cazul astăzi în Laodiceea, în creștinătatea ultime-lor zile. Cu siguranță ar fi greșită și concluzia că, în acea biserică, nu ar fi existat credincioși. Germenele întregului rău însă a fost deja prezent acolo, altfel Domnul nu ar fi vorbit în acest fel. În aceasta constă avertizarea pentru noi, copiii lui Dumnezeu. În sensul imaginii profetice, noi nu putem fi direct Laodiceea, putem însă foarte bine să ne însușim caracteristicile Laodiceii, și acesta este un pericol foarte grav pentru noi.

Cine ar putea să nege faptul că și între noi, copiii lui Dumnezeu, există o atitudine de căldicel, indiferență față de Domnul și față de interesele Sale? Și sîntem cu adevărat liberi de duhul mulțumirii de noi înșine? Nu putem fi și noi foarte ușor ispițiți de mîndria avuției duhovnicești, pentru care au luptat probabil strămoșii noștri, dar în nici un caz noi înșine, și care, pe lîngă aceasta, ne-a fost dăruită numai prin harul lui Dumnezeu? Nu ne comportăm adesea ca „oameni săraci", ca oameni care nu au altceva decît lucrurile acestei lumi? Nu este din cînd în cînd tulburat ochiul nostru duhovni-cesc, astfel încît privirea noastră să devină mioapă și să nu se poată ridica aproape deloc deasupra domeniului pămîntesc?

Toate acestea sînt întrebări la care trebuie să cugete fiecare credincios pentru sine și cu care ar trebui să meargă în lumina lui Dumnezeu. Să fim atenți: și scrisoarea către Laodiceea se încheie cu cuvintele: „Cine are urechi să asculte ceea ce Duhul zice bisericilor" (Apocalipsa 3.22).

Nu se spune: „... ce Duhul zice Bisericii", ci „bisericeilor". Nu numai pentru acea singură Biserică, în care aceste stări se găseau în faza de început, ci pentru întreaga Biserică din toate timpurile, deci și pentru noi astăzi, au fost adresate aceste învățături. Să ne ajute Domnul să tragem folos din acestea, să nu lăsăm să intre duhul din Laodiceea în viața noastră, în casele noastre, în strîngerile noastre laolaltă!

Vărsarea din gura Domnului

„Dar, fiindcă ești căldicel, nici rece, nici în clocot, te voi vărsa din gura Mea" (Apocalipsa 3.16).

Eu nu știu ca Domnul să folosească în vreun alt loc al Scripturii o expresie atât de disprețuitoare ca aici: voi vărsa. Căldicel, adică indiferent, este cea mai rea stare în ochii Săi. Ea atrage întreaga supărare a Domnului asupra a ceea ce se caracterizează prin aceasta. Și dacă creștinătatea, în ultima ei fază, are ca trăsătură predominantă această indiferență - și noi am văzut că lucrurile stau așa - atunci Domnul, la vremea Sa, va sfârși cu ceea ce trebuia să fie o mărturie pentru El pe pământ.

Cînd sfeșnicul nu mai răspîndește lumină dumnezeiască, atunci Domnul îl va lua deplin și definitiv de pe pământ. Aceasta se spune prin vărsarea din gura Sa: Domnul nu va mai recunoaște mărturia creștină, această creștinătate ca sfeșnic al Său în această lume. Această vărsare încă nu a avut loc, deoarece El încă nu a venit pentru a-Și lua acasă Mireasa. El nu va vărsa niciodată din gura Sa pe unul dintre ai Săi, pe care l-a mîntuit prin scumpul Său sînge, pentru că El însuși a spus: „Pe cel care vine la Mine, nu-l voi izgoni afară" (Ioan 6.37). Pentru creștinătatea ca atare, judecata este foarte aproape: „Judecătorul este chiar la ușă" (citește în Iacov 5.9).

La desfășurarea judecății vor exista, ca în cazul lui Israel, diverse stadii sau trepte. Întîi avem avertizarea. Pe aceasta o auzim astăzi. Atunci Domnul Isus îi va lua pe adevărații credincioși de pe pământ și Se va întîlni cu ei în văzduh (1 Tesaloniceni 4.16-17), pentru a-i duce sus, în casa Tatălui. Cît de fericită este această parte pentru noi! Dar pentru creștinătatea moartă, care rămîne după răpirea sfinților, este o sentință deosebit de serioasă; va avea loc atunci o despărțire a binelui de rău, despărțire la care nu se va mai putea face recurs niciodată. Da, pare că răpirea celor credincioși va fi chiar momentul în care va avea loc vărsarea de către Domnul a mărturiei creștine lipsite de viață. Ar putea El să exprime prin altceva mai clar dezgustul Său față de Laodiceea, lepădarea Laodiceii ca sfeșnic al Său, decît prin aceea că îi ia la Sine în slavă pe sfinții cerești și lasă aici masa martorilor lipsiți de viață? Serios gînd!

Desigur că după răpirea credincioșilor, Laodiceea va continua să existe într-o formă oarecare, dar ea nu va mai fi recunoscută ca sfeșnic. Încurcînd lucrurile. Diavolul va pune stăpînire pe mărturia creștină moartă. pînă cînd aceasta va fi îndepărtată definitiv de Domnul prin judecata asupra „Babilonului" (citește în Apocalipsa 18). Atunci nu va mai exista pe pământ un sfeșnic creștin, dar nici creștinătate, nici măcar după mărturia exterioară.

Aceasta este în realitate o evoluție tristă, îngrozitoare, a Bisericii ca sfeșnic pe pământ! Cu toate acestea Domnul are pentru credinciosul din toate timpurile o cale pe care el poate să meargă și să-L slăvească pe Dumnezeu. Despre aceasta vom mai putea vorbi.

Capitolul 6 - Adunarea ca Mireasă a lui Hristos

După cum am auzit de Adunare ca „sfeșnic" abia în ultima carte a Bibliei, tot astfel și Adunarea, ca Mireasă a lui Hristos, ne este prezentată abia pe ultimele file ale Sfintei Scripturi. Și alți scriitori ai Noului Testament vorbesc despre acest subiect măreț, vom vedea îndată, dar „Mireasa" este numită în mod direct abia la sfîrșitul Apocalipsei, unde poartă și titlul de „soția Mielului". Prin această imagine, Duhul Sfînt vrea să ne pună în fața inimilor relația intimă în care am fost aduși, prin har, cu Hristos. Mireasă este expresia metaforică folosită pentru sugerarea curăției și a prospețimii relației dintre Hristos și Adunare, soție pentru indestructibilitatea relației - relații care există deja astăzi.

Mireasa pămîntească

Adunarea ca Mireasă a lui Hristos nu este amintită în Vechiul Testament. Numai în Noul Testament este dezvăluit acest adevăr prețios, că Adunarea este Mireasa lui Hristos, soția Mielului. Faptul că și în Vechiul Testament se vorbește în unele locuri despre o mireasă, nu trebuie să ne conducă la concluzia falsă, că acolo ar fi vorba despre Adunare. Lucrurile se aseamănă cu „sfeșnicul" și cu „casa lui Dumnezeu".

În vremurile Vechiului Testament, Israel era purtătorul responsabil al luminii lui Dumnezeu înaintea lumii, dar astăzi este Adunarea. Acest lucru nu înseamnă însă că Israel ar fi Adunarea sau că Adunarea ar fi Israel. Dumnezeu S-a revelat în Vechiul Testament doar în mod fragmentar, parțial, dar acum în creștinism, S-a făcut cunoscut pe deplin în Domnul Isus, cînd El „ne-a vorbit în Fiul" (Evrei 1.2). Un astfel de glas nu s-a auzit niciodată în Vechiul Testament!

În Israel exista și un templu vizibil, care era casa lui Dumnezeu în acea vreme. Casa lui Dumnezeu astăzi, Adunarea Dumnezeului Celui viu, include o asemenea apropiere față de Dumnezeu, o asemenea intimitate cu El, cum nu era posibil în vremurile dinainte. Și faptul că cei dintre națiuni nu mai sînt acum „străini și fără drept de cetățenie", ci „împreună cetățeni cu sfinții, oameni din casa lui Dumnezeu" (Efeseni 2.19), este o taină, care nu le-a fost descoperită fiilor oamenilor din generațiile trecute. În ceea ce privește „mireasa", Domnul Isus va avea o mireasă pămîntească și una cerească. Relațiile și binecuvîntările cerești se află cu mult deasupra celor ale miresei pămîntești.

Despre mireasa pămîntească proroceste printre alții și Isaia, cînd spune: „Cum se unește un tînăr cu o fecioară, așa se vor uni fiii tăi cu tine; și cum se bucură mirele de mireasa lui, așa Se va bucura Dumnezeul tău de tine" (capitolul 62.5). Și în primul verset al aceluiași capitol spune clar despre cine vorbește: despre Sion, despre Ierusalim. Ierusalimul va fi mireasa pămîntească a lui Hristos. Din cauza necredinței ei, El a trebuit să o dea la o parte pentru o vreme. „Cîteva clipe te părăsisem. dar te voi primi înapoi cu mari îndurări. Într-o izbucnire de mînie. Îmi ascusesem o clipă Fața de tine, dar Mă voi îndura de tine cu o bunătate veșnică", zice Domnul, Răscumpărătorul tău" (Isaia 54.7-8). Atunci se va sfîrși vremea văduviei ei, „căci Creatorul tău este soțul tău: Domnul oștirilor este Numele Lui" (versetul 5).

Dacă fiii lui Core, în „Cîntarea despre dragoste", cîntă frumusețea împărătesei „împodobită cu aur de Ofir" (Psalmul 45), atunci ei vorbesc de asemenea de rămășița din Israel care va fi reabilitată în zilele viitoare. Și cu ce cuvinte mișcătoare descrie Solomon în Cîntarea Cîntărilor prețuirea mirelui pentru mireasa sa și durerosul proces de reabilitare morală a acestei rămășițe! Înainte ca Ierusalimul să poată ocupa locul de onoare la dreapta Împăratului, a Domnului, rămășița poporului trebuie să treacă prin încercări serioase: „Nu vă uitați că sînt așa de negricioasă, căci m-a ars soarele"; „Păzitorii care dau ocol cetății m-au întîlnit, m-au bătut, m-au rănit" (Cîntarea Cîntărilor 1.6; 5.7).

Dar nu numai „împărăteasa", care nu se referă la națiune, ci la Ierusalim, va fi restabilită, ci și întreaga națiune va fi pusă în legătură cu Domnul, „Soțul" ei. Despre aceasta vorbește profetul Osea: „În ziua aceea", zice Domnul, „Îmi vei zice: „Soțul meu!" ... Te voi logodi cu Mine în credincioșie" (capitolul 2.16-20). Fericită perspectivă pentru această națiune vinovată! Nu, Dumnezeu nu a lepădat Israelul pentru totdeauna. Acum o parte din Israel este împietrit, pînă va fi intrat numărul deplin al neamurilor; dar odată „tot Israelul va fi mîntuit" (Romani

11.25-26). Atunci vor intra și ei sub grațiere și toate acestea pe baza lucrării împlinite a lui Hristos, Domnul nostru. Lăudat fie minunatul Său Nume pentru aceasta!

Atragem încă o dată atenția asupra faptului că nici unul din locurile amintite sau în nici una din cărțile Vechiului Testament nu este vorba de Adunare și nici în Cîntarea Cîntărilor. Putem însă să socotim aplicații prețioase pentru relația noastră față de Domnul; căci dacă deja relațiile Domnului față de mireasa Sa pămîntească sînt atît de intime și prețioase, cum trebuie să fie atunci cele față de mireasa Sa cerească! Locurile însă vorbesc despre Israel și nu despre Adunare. Pentru a afla partea Adunării, trebuie să ne îndreptăm exclusiv spre Noul Testament, și acest lucru vrem să-l facem «cum.

Un mărgăritar de mare preț

în Matei 13 ne sînt prezentate șapte pilde ale Domnului. Prima pildă, cea a semănătorului, nu este numită o pildă despre împărăția cerurilor. Într-adevăr, că ne arată mai mult caracterul lucrării lui Hristos după lepădarea Sa de către poporul Său pămîntesc, decît dezvoltarea împărăției: cerurilor. El nu caută în continuare rod în via lui Israel (Isaia 5.1), nici în smochin, «cea rămășiță care după cei șaptezeci de ani de robie s-a întors în țară - a fost „sădit în via sa" (Luca 13.6-9). Nici Israel, nici rămășița nu au adus rod pentru Dum-nezeu. Astfel Domnul Isus, în harul Său nemărginit, a luat un nou caracter și a devenit semănătorul. „Iată, semănătorul a ieșit să semene" - o lucrare nouă într-o sferă nouă. Principiul de bază al acestei pilde este deci că Domnul a adus și aduce cu Sine ceea ce dă rod. El nu-l caută în ogor. Minunat har! Că învățătura morală a acestei pilde este valabilă și astăzi și că se mai întîmplă așa și în vremea de astăzi, nici nu se pune în discuție, dar în mod direct ea ne arată lucrarea Domnului pe pămînt.

În următoarele șase pilde însă, Domnul Isus vorbește despre împărăția cerurilor. În primele trei arată dezvoltarea exterioară a acesteia aici, pe pămînt - o dezvoltare care în mod clar este orientată în jos. Neghina a invadat întregul ogor, grăunțele de muștar a devenit un copac mare și aluatul a dospit toată plămădeala. Apoi Domnul a dat drumul mulțimilor, căroră le-a dat învățătura în felul acesta, și „a intrat în casă". Singur cu ucenicii Săi, nu numai că le-a explicat pilda neghinei din ogor, ci a mai adăugat alte trei pilde: cea cu comoara în ogor, cea cu mărgăritarul de preț și cea cu năvodul aruncat în mare.

Cînd privim dezvoltarea exterioară a împărăției lui Dumnezeu pe pămînt, cînd recunoaștem că creștinismul a devenit un lucru amestecat, un sistem care domină lumea și este pătruns de o învățătură rea, atunci am fi tentați să credem că intențiile lui Dumnezeu au fost zădărnice de către Cel Rău și că împărăția Sa reprezintă o evoluție greșită. Într-adevăr, privit din exterior, așa pare.

Acolo însă, în „casă" Domnul Isus le-a descoperit lor Săi gîndurile Sale tainice, motivele Sale lăuntrice care L-au determinat să nu acționeze împotriva dezvoltării în afară, nesănătoase în împărăția Sa. Numai celor din casă le-a fost permis să afle ce comoară vor fi pentru El credincioșii din vremea de acum, ce lucru prețios este Adunarea în ochii Săi și cît de minunat va îngriji El de poporul Său, lăsîndu-L să strîngă peștii buni în vasele lor. Nu înseamnă că ucenicii ar fi înțeles atunci aceste lucruri, dar Domnul Isus le-a vorbit despre ele.

Acolo, în acea casă și cu acea ocazie, a fost dezvăluit pentru prima dată - chiar sub forma unei pilde - că Hristos a căutat un obiect de o frumusețe deosebit de mare, pentru care să-și dea viața. El Se prezintă pe Sine Însuși ca pe un negustor „care caută mărgăritare frumoase". El are sensibilitate pentru frumusețea mărgăritarelor. El știe ce este frumusețea morală pentru Dumnezeu, El știe să le aprecieze. „Și cînd găsește un mărgăritar de mare preț, se duce de vinde tot ce are și-L cumpără" (versetul 46). El vede un mărgăritar de mare preț.

El nu caută mai departe. El nu mai dorește nimic altceva. El a ieșit ca să caute mărgăritare și pentru că a găsit acel mărgăritar, dorința inimii Sale s-a potolit, întregul Său țel este acum de a poseda mărgăritarul. Și El este gata să renunțe la tot ce are - la slava Sa mesianică, la întreaga Sa viață - pentru a-l poseda. Minunat har! Poate cuprinde cineva valoarea și frumusețea pe care le are Adunarea pentru inima lui Hristos? Această pildă ne lasă să întrezărim aceasta.

Alte locuri din Sfînta Scriptură ne vorbesc despre caracterul ispășitor al morții lui Hristos - o latură foarte importantă a sacrificiului Său. În această pildă aflăm însă o latură cu totul alta a morții Sale: El a vrut să obțină acea comoară din ogor, a vrut să posede acel mărgăritar de mare preț. Cît de valoros trebuie să fie pentru El acel singur mărgăritar, încît, pentru a-l obține, dă tot ce are!

Sfînta Scriptură face, de regulă, în ce privește limbajul ei, economie de atribute. Aici însă, la descrierea „mărgăritarului". Domnul atribuie cuvîntului „mărgăritar" un adjectiv foarte important: polytimon - „de mare preț".

Nici un om n-ar fi îndrăznit vreodată să caracterizeze astfel Adunarea. Mulți credincioși au cîntat și au lăudat ceea ce Domnul Isus este pentru ei. Aici însă Domnul spune ce este Adunarea pentru inima Sa. Mărgăritarul este simbolul unei frumuseți fără cusur. În ochii Săi, este o creație de o frumusețe desăvîrșită. Ah, de am vedea-o și noi mai mult în acest fel! În epistola către Efeseni aflăm că Hristos își va înfățișa odată Adunarea în chip slăvit, „fără pată, fără încrețitură sau altceva de felul acesta, ci sfîntă și fără defect" (capitolul 5.27). Și nu este departe clipa în care frumusețea fără pată a Adunării va fi arătată înaintea întregii lumi, pentru slăvirea Aceluia care a murit pentru ea și i-a dat această slavă.

Relații de miri

Dacă în pilda mărgăritarului ne-a fost arătată frumu-sețea și atracția Adunării pentru inima lui Hristos, în Efeseni 5 învățăm ce fel de relații de miri există între Adunare și Hristos. În primul rînd ne-a fost prezentată dragostea lui Hristos față de Adunarea Sa, așa cum a dovedit-o El, așa cum se manifestă ea astăzi și așa cum se va dezvălui ea mai tîrziu.

„Soților; iubiți-vă soțiile, după cum și Hristos a iubit Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea, ca s-o sfințească, curățînd-o prin spălarea cu apă prin Cuvînt, ca să înfățișeze înaintea Sa această Biserică slăvită, fără pată, fără încrețitură sau altceva de felul acesta, ci sfîntă și fără defect. Tot așa sînt datori și bărbații să-și iubească soțiile, ca pe trupurile lor. Cine-și iubește soția, se iubește pe sine însuși. Căci nimeni nu și-a urît vreodată trupul său, ci-l hrănește și-l îngrijește cu drag, ca și Hristos Biserica; pentru că noi sîntem mădulare ale Trupului Său, din carnea Lui și din oasele Lui. »De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de soția sa și cei doi vor fi un singur trup.« Taina aceasta este mare; dar vorbesc despre Hristos și despre Biserică" (Efeseni 5.25-32).

În general nu predomină gândul „miresei” în învățătura apostolului Pavel, așa cum i-a încredințat-o Dumnezeu. Când vorbește despre relații, atunci El prezintă „trupul”. Dar deja corintenilor le-a scris despre rapor-tul de miri în care au fost aduși față de Hristos: „Pentru că v-am logodit cu un bărbat, ca să vă înfățișez înaintea lui Hristos ca pe o fecioară curată” (2 Corinteni 11.2). Dacă apostolul vorbește despre o fecioară curată, atunci aceasta este un indiciu asupra faptului că nunta încă nu a avut loc, un indiciu de altfel, care nu poate fi aplicat la expresia mireasă pentru a o deosebi de soție; pentru că și după nunta Mielului, chiar după cei o mie de ani ai împărăției păcii lui Hristos pe pământ, Ioan vede cetatea sfântă (Adunarea slăvită) coborându-se din cer de la Dumnezeu, „gătită ca o mireasă împodobită pentru soțul ei” (Apocalipsa 21.2). În același capitol la versetul 9, îngerul desemnează mireasa drept soția Mielului.

După amintirea relației de feciorie a Adunării față de Hristos în întâia epistolă către Corinteni, apostolul insistă în epistola către Efeseni mai mult asupra acestui obiect binecuvântat. Deși nu vorbește în mod direct despre „mireasă” sau despre „soția Mielului”, totuși la baza întregii sale învățături stă analogia bărbat - femeie, mire - mireasă. Este de remarcat modul cum se contopesc aici imaginile despre „trup” și „soție”. Acest lucru mi se pare deosebit de prețios, deoarece imaginea „trupului” nu mai este suficientă. Astfel el vorbește despre noi ca despre mădulare ale Trupului Său și totuși se referă îndată iarăși la relația de miri, respectiv la relația de căsătorie a primei perechi de oameni, care este o imagine atât de potrivită pentru relațiile dintre Hristos și Adunare.

În ce privește iubirea de neasemuit a lui Hristos, din felul în care este prezentată aici, ea apare într-o nuanță deosebită: este o iubire întemeiată pe relații stabilite de Dumnezeu. Nu este iubirea generală a lui Dumnezeu față de lume, ca în Ioan 3.16, „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea”, ci aici Duhul Sfânt ne pune în fața inimilor iubirea deosebită a lui Hristos față de Mireasa Sa, față de Adunare. Este o iubire statornică prin relații durabile, este tocmai iubirea Mirelei față de Mireasă, de aceea nu citim niciodată: „Hristos a iubit lumea”. Oh, cât de nespuse de fericiți avem dreptul să ne considerăm că am ajuns într-o asemenea relație față de El, că Domnul Isus este Mirele nostru ceresc și că ne iubește ca Mireasă a Sa și ca Soție a Sa!

După aceea însă ne sînt spuse trei lucruri despre această dragoste a lui Hristos pentru Adunare, lucruri care se referă întâi la trecut, apoi la prezent și în al treilea rînd la viitor.

În ce privește trecutul, „Hristos a iubit Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea”. El a murit pentru a posedea Adunarea, și aceasta pentru că o iubește. El S-a făcut pe Sine Însuși răspunzător, dacă pot să mă exprim astfel, pentru toate lucrurile de care a fost vinovată Mireasa Sa. El S-a dat pe Sine Însuși pentru ea! Dacă pilda ne-a arătat frumusețea pe care Domnul a văzut-o în Adunare, pentru care a renunțat la tot ce a avut, atunci aici găsim motivul cel mai adînc - El a iubit-o. Cine ar putea vreodată să măsoare această iubire - cine să o înțeleagă? Dar ea ne face nespuse de fericiți, de acum și în toți vecii!

Dragostea Sa față de Mireasa Sa nu a fost activă doar în trecut, ci ea este și în prezent neobosit de activă, „ca s-o sfințească, după ce a curățit-o prin bote-zul cu apă prin Cuvînt”. El nu a curățit-o întâi și apoi a iubit-o. Nu, întâi a iubit-o și acum tot El o curățește, o face potrivită pentru Sine. Ce înseamnă aceasta? Ea a fost un mărgăritar în ochii Săi, dar în starea ei practică ea nu a corespuns gândurilor Sale. Și astfel, Domnul este preocupat să lase frumusețea ei să iasă la iveală. Cum face aceasta? El ne aplică Cuvîntul lui Dumnezeu în puterea sa curățitoare, ca despărțiti de lumea rea, să ne sfințim și înclinațiile și motivațiile noastre, gândurile și drumurile noastre să-l corespundă Lui tot mai mult. Cuvîntul lui Dumnezeu este descoperirea a tot ceea ce este Dumnezeu; și acestea le aplică Domnul inimilor noastre, ca noi să fim „sfințiți prin adevăr” (citește în Ioan 17.19). Slujbă plină de har a Domnului Isus! De ne-am deschide mai mult pentru El!

Dar încă un lucru îl face dragostea Sa astăzi pentru noi. Acest lucru ne este arătat în Efeseni 5.29. După cum un om nu-și urăște propria carne, propriul trup, ci îl hrănește, tot așa Hristos ne consideră ca o parte din Sine Însuși și Se străduiește să ne dea tot ce avem nevoie în această lume. El nu ne lasă să ducem lipsă de hrană pentru trup și în dragostea Sa, Se gîndește la slăbiciunea noastră și ne oferă orice sprijin. El, care odinioară S-a dat pe Sine Însuși pentru noi, nu numai viața Sa, este acum totul pentru noi. Ne putem bizui în toate pe El!

Țelul final al dragostei lui Hristos față de Adunarea Sa nu este mai prejos ca acesta: El vrea să înfățișeze înaintea Lui această Biserică slăvită, „fără pată, fără încrețitură sau altceva de felul acesta, ci sfîntă și fără defect”. Eu cred că acest verset 27 este o aluzie la Adam și Eva din Geneza 2.22. După cum odinioară Dumnezeu a făcut pentru Adam, în timp ce adormise, o soție, pe care, după ce s-a trezit, i-a prezentat-o și care i-a corespuns întru totul, tot astfel Dumnezeu zidește astăzi, după ce Hristos a murit și este ascuns față de lume, ascuns în Dumnezeu (Coloseni 3.3), Adunarea. Când este desăvîrșită, atunci Hristos o va înfățișa înaintea Sa. „Sie Însuși” - deoarece El Însuși este Dumnezeu: prin aceasta realitatea deviază de la model. Atunci El nu va găsi nici o greșeală la ea, deoarece ea îi va corespunde pe deplin, în toate lucrurile, și va fi chiar în starea ei „sfîntă și fără defect”.

Har nemărginit, care poate izvorî doar din inima lui Dumnezeu! Dragoste de necuprins, ale cărei obiecte sîntem noi! Un țel nemăsurat de prețios: slăvirea lui Dumnezeu de către Adunare!

Relațiile de miri în care am ajuns mai cuprind și o altă latură, pe care nu o putem lăsa neamintită: supunerea miresei față de mirele ei, a soției față de bărbat. În fragmentul din Efeseni 5 este vorba de fapt de îndemnuri care sînt date femeii și bărbatului pentru purtarea lor unul față de celălalt. Și după cum unirea dintre Adam și Eva este o imagine prețioasă a lui Hristos și a Adunării, tot astfel relația dintre Hristos și Adunare este modelul pentru purtarea bărbatului și a femeii în căsnicie. În îndemnul dat soției în versetul 24 găsim o remarcă atât de importantă pentru subiectul nostru: „Și după cum Biserica este supusă lui Hristos ...”.iar cu puțin înainte se spune că „Hristos este Capul Bisericii”. Deci deși Adunarea este Mireasa lui Hristos, poziția ei față de El se caracterizează prin supunere.

Acest lucru este deosebit de important. Adunarea nu poate (în vreo problemă personală sau bisericască), cu de la sine putere, să stabilească lucruri așa cum și le imaginează, ci în toate ea trebuie să urmeze indicațiile Capului, care sînt cuprinse în Cuvîntul lui Dumnezeu. Nu este treaba ei de a stabili reguli și principii. Ea nu trebuie să dea învățătură și să ordoneze, ci ea trebuie să fie supusă Capului din cer.

Ah, cum a greșit Biserica în această privință! Ea nu l-a acordat lui Hristos locul și autoritatea Capului, ci, în loc să fie supusă Lui, a preluat ea locul de frunte. Rezultatul îl constituie, printre altele, nenumăratele denumiri și grupări pe teren creștin, care rivalizează unele cu altele, și numeroasele învățături greșite, care domină astăzi creștinătatea. „Neținîndu-se strîns de Cap” - aceasta definește cauza pentru tot răul (citește în Coloseni 2.19). Dacă și Biserica în ansamblu a greșit în acest sens, totuși fiecare mădular al Trupului lui Hristos în parte poate adopta poziția de supunere față de Hristos și poate afla binecuvîntarea care decurge din aceasta. Acest lucru îl vom mai vedea pe parcurs.

Din învățăturile Duhului Sfânt date prin Pavel am putut urmări lucrarea Domnului Hristos în clipa în care Își va înfățișa înaintea Lui Adunarea slăvită. Pentru a afla însă ceva despre nunta Mielului și despre slava și sentimentul Miresei, trebuie să ne folosim de slujba unui alt slujitor al lui Dumnezeu, apostolul Ioan.

Nunta Mielului

Văzătorul Ioan, care, începînd cu capitolul al patrulea al cărții Apocalipsei ne relatează ceea ce se întîmplă „după aceste lucruri”, deci, în viitor, descrie la începutul capitolului 19 cum a auzit în cer un glas puternic al unei mari mulțimi de oameni, care zicea:

„Aleluia! Mîntuirea, slava și puterea sînt ale Dumnezeului nostru! Pentru că judecățile Lui sînt adevărate și drepte: pentru că a judecat pe prostituata cea mare, care a stricat pămîntul cu desfrîul ei și a răzburat sîngele robilor Săi, din mîna ei” (versetele 1 și 2).

Înainte de a afla ceva despre nunta Mielului, ne este arătată judecata asupra „Babilonului”, a desfrînatei, a miresei false. Înainte ca Hristos să-Și prezinte Mireasa, Soția, falsa biserică trebuie să fie îndepărtată. El așteaptă cu răbdare această clipă. Pînă atunci adevărata Mireasă rămîne ascunsă în cer. Este imposibil ca mireasa falsă și cea adevărată să fie văzute alături! Cei douăzeci și patru de bătrîni, caracterizați prin înțelegerea gîndurilor lui Dumnezeu și cele patru făpturi vii înțeleg acest lucru. După un nou „Aleluia” al cerului, ei cad la pămînt și se închină Aceluia care stă pe tron. Întregul cer este în mișcare și plin de laudă, deoarece acum drumul este liber pentru prezentarea adevăratei Mirese și pentru unirea ei cu Mirele ceresc.

„Și am auzit ca un glas de mare mulțime, ca vuietul unor ape multe, ca bubuitul unor tunete puternice, zicînd: »Aleluia! Domnul, Dumnezeul nostru, Cel Atotputernic, a înce-put să împărătească. Să ne bucurăm și să ne înveselim și să-l dăm slavă, fiindcă nunta Mielului a venit și soția Lui s-a pregătit! Și i s-a dat să se îmbrace cu in subțire, strălucitor și curat.« Inul subțire sînt faptele drepte ale sfinților. Apoi mi-a zis: »Scrie: »Ferice de cei chemați la ospățul nunții Mielului!« Și mi-a zis: »Acestea sînt adevăratele cuvinte ale lui Dumnezeu« ” (versetele 6-9).

Acum a sosit clipa pe care Domnul Isus a așteptat-o cu răbdare. El, cu mult înainte, a văzut Mireasa ca un mărgăritar de mare preț și a renunțat la tot ce a avut pentru a o poseda. El a găsit-o și a cumpărat-o, oricît de mari au fost cheltuielile pentru El; în pildă nu ni s-a spus ce s-a întîmplat cu ea mai departe. Pînă în această clipă, frumusețea ei a fost ascunsă oamenilor, ascunsă în Dumnezeu. Acum însă, cu puțin înainte ca Domnul nostru, Dumnezeul nostru, cel Atotputernic, să preia stăpînirea, a sosit vremea pentru nunta Mielului și El Și-a pregătit Soția. Acum este atins țelul propriu-zis al hotărîrii lui Dumnezeu, și anume ca Hristos să nu fie singur, ci să aibă o Soție, care să împartă cu El slava Sa în veșnicie. Aceasta este taina la care Dumnezeu a făcut aluzie deja atunci cînd a creat prima pereche de oameni: „Nu este bine ca omul să fie singur”.

Acum pare necesară o scurtă meditație asupra desfășurării temporare a întîmplărilor pînă la acel eveniment final, nunta Mielului. Deja cu ani în urmă, Domnul Și-a luat Mireasa acasă prin răpire (1 Tesaloniceni 4) și a dus-o în casa Tatălui Său (Ioan 14.2-3). Răpirea, ca atare, ne este prezentată în Apocalipsa, deoarece ea nu este un eveniment al profeției; profeția are de-a face cu pămîntul. Trebuie să ne-o imaginăm între sfîrșitul capitolului al treilea și începutul capitolului al patrulea. Începînd cu acest punct, Ioan scrie despre „lucrurile care au să fie după ele”, redate prin cuvintele „după aceste lucruri”, aflate la începutul capitolului al patrulea. Din acest moment nu mai este folosită expresia „adunare”, ci găsim, în locul ei, pe cei „douăzeci și patru de bătrîni”, reprezentanții credincioșilor Vechiului și Noului Testament, în numărul lor deplin.

Nu este plin de importanță și nu ne mișcă adînc inimile faptul că în timpul tuturor evenimentelor serioase, care vor cutremura lumea și care ne sînt prezentate în capitolele 6-18, noi vom fi deja în cer și ne vom bucura de binecuvîntările din casa Tatălui? Și cu toate acestea, pînă atunci nu va fi avut loc nunta Mielului! Pentru aceasta, în afara judecății „prostiuetei”, mai trebuie să se petreacă ceva important: Soția Sa trebuie să se fi „pregătit” (versetul 7). Versetul 8 spune clar ce înseamnă aceasta: „»Și i s-a dat să se îmbrace cu in subțire, strălucitor și curat.« Inul subțire sînt faptele drepte ale sfinților”.

Nu vedem aici Mireasa îmbrăcată cu haina îndreptățirii lui Dumnezeu în Hristos Isus, cum avem voie s-o purtăm noi astăzi (compară 2 Corinteni 5.21). Cu mult mai mult, este vorba despre faptele lor drepte, pe care le-au săvîrșit în puterea Duhului lui Dumnezeu, cînd erau încă pe pămînt. Ce gînd impresionant, că noi, astăzi, în timp ce traversăm acest pămînt, lucrăm la haina pe care o vom purta odată, cu acel prilej mareț! În mod evident, înainte de nunta Mielului toți trebuie să ne înfățișăm înaintea scaunului de judecată al lui Hristos (2 Corinteni 5.10). „pentru ca fiecare să primească răsplata pentru lucrurile înfăptuite în trup, potrivit cu binele sau răul pe care-l va fi făcut”. Ce am fost noi pe pămînt pentru Hristos va străluci în chip minunat în acea zi, în schimb tot ce nu a fost Hristos în viața noastră va fi pierdere. A fost numai har, numai puterea Duhului, în care s-au îndeplinit aceste fapte drepte, același har va fi recunoscut și în ziua aceea! Ce va fi atunci cînd vom recunoaște întreaga plinătate a harului, care, în ciuda slăbiciunii și a eșecului nostru, nu numai că ne-a purtat, ci ne-a și folosit în slujba Sa și care ne va răsplăti pentru aceasta! Acesta va fi un alt izvor al adorării cerești.

Putem înțelege bine cît este de potrivit ca realizarea unei armonii perfecte între Domnul și Mireasa Sa sub aspect moral să aibă loc înainte de nuntă. Aceasta însă marchează și momentul pentru nunta însăși. Ea va avea loc la cîtva timp după răpire, dar imediat înainte de arătarea Domnului în putere și slavă, cînd va ieși pe un cal alb cu oștirile Sale din cerul deschis și va călca cu picioarele „teascul vinului mîniei aprinse a lui Dumnezeu Cel Atotputernic” (capitolul 19.11 și următoarele).

Să fim însă atenți la limbajul Duhului Sfînt în acest loc. Pe de o parte, vorbește de soția Sa, pe de altă parte de sfinți. Deși i-a fost dat soției Sale să se îmbrace în in subțire, în explicație se vorbește despre faptele drepte ale sfinților. În soția Sa avem aspectul colectiv, iar în cei sfinți aspectul individual. Ce liniștitor și în același timp ce serios este faptul că se păstrează latura personală! Credințioșii pot fi dovedită numai individual, acest lucru trebuie să-l avem întotdeauna în vedere. De aceea se vorbește aici de inul subțire al soției Sale ca despre faptele cele drepte ale sfinților.

Ce contradicție există însă între inul subțire, strălucitor, în care este îmbrăcată soția Mielului și între hainele prostiuetei celei mari! „Femeia era îmbrăcată cu purpură și stacojiu; era împodobită cu aur, cu pietre scumpe și cu perle. Ținea în mîna un potir de aur, plin cu uriciuni și cu necurățiile desfrîului ei” (citește în capitolul 17.4).

Prostituata cea mare poartă ceea ce atrage ochiul firesc. Mireasa însă poartă ceea ce este plăcut în ochii Mielului ei - faptele cele drepte ale sfinților. Prosti-tuata se bucură de strălucirea înșelătoare a lumii. Mireasa se bucură de ceea ce i-a dat harul. Și dacă Mireasa seamănă, în ochii lui Hristos, cu un mărgăritar de mare preț, se cade atunci să se împodobească în exterior cu perle? Nu i-ar întuneca aceasta frumusețea propriu-zisă?

Vrem să ne ocupăm puțin cu persoanele participante la nuntă. Locul central îl ocupă Domnul Isus, Mielul. Nu ne amintește acest nume al Domnului de drumul plin de suferință, pe care Și-a cîștigat Mireasa? Cînd în Apocalipsa se vorbește despre El ca „miel”, atunci Duhul Sfînt folosește diminutivul cuvîntului grecesc corespunzător, care de fapt înseamnă „mielușel”. Dar să nu tragem acum concluzii false din acest lucru, deoa-rece această formă și-a pierdut efectul de diminuare în limbajul Noului Testament. Se pare că prin folosirea acestui cuvînt, arhion, Duhul Sfînt vrea să se refere la caracterul voluntar al jertfei Sale, ca bază a mîntuirii și la slava și onoarea Sa pe care le-a dobîndit. Dar cît de mult ne sensibilizează gîndul la El, Mielul lui Dumne-zeu care a ridicat păcatul lumii, și ce dor ne este să-L privim în slavă pe El, „Mielul dus la măcelărie”!

O cîntare spune: „Acolo, în mijlocul sfinților, văd Mielul, și urmîndu-L vestesc cu glas tare ce a făcut El pentru mine”.

Mireasa cerească, Soția Mielului, se compune din toți cei mîntuiți din vremea de acum a harului, adică din toți credincioșii din ziua Cincizecimii pînă la răpire. În acest context este foarte semnificativ faptul că cei douăzeci și patru de bătrîni nu mai sînt amintiți în cartea Apocalipsei din momentul în care apare Mireasa. De ce nu? Deoarece cei douăzeci și patru de bătrîni (de două ori doisprezece) simbolizează suma credin-cioșilor din Vechiul și din Noul Testament în cer.

În această expresie, Mireasa nu este privită separat. Toți sfinții, de la Adam începînd, care sînt ai lui Hristos la venirea Lui (1 Corinteni 15.23) și care au parte de prima înviere (cu excepția sfinților apocaliptici *) sînt văzuți în cei douăzeci și patru de bătrîni. În momentul în care Mireasa, Adunarea slăvită, este numită deosebit și este diferențiată de credincioșii altor epoci, acest „nume colectiv” nu mai poate fi folosit, pentru că și ceilalți credincioși trebuie desemnați mai îndeaproape.

Aceasta se și realizează, și anume cu expresia „cei invitați”. Mireasa nu este invitată la nuntă, alți oaspeți însă sînt invitați. În cei invitați la ospățul de nuntă sînt cuprinși toți credincioșii Vechiului Testament, care au statutul de „prieteni ai mirelui”, așa cum folosește, de exemplu, Ioan Botezătorul această expresie (citește în Ioan 3.28-29). Și ei vor avea un loc de binecuvîntare desăvîrșită, deoarece aici ei sînt numiți fericii: „Ferice de cei chemați la ospățul nunții Mielului!” Ei se vor bucura mult de glasul Mirelui, dar ei înșiși nu vor fi în acea relație intimă cu El, cum va fi Mireasa.

Credincioșii care vor muri după răpire, ca martiri, nu fac parte, așa mi se pare, dintre cei invitați, deoarece ei vor avea parte mai tîrziu, ca ultim grup, de înviere (capitolul 20.4-6).

După răpirea celor credincioși vor exista din nou sfinți pe pămînt. Îi întîlnim în Apocalipsa începînd cu capitolul 6 pînă la 20. În cazul lor nu este vorba de creștini, ci de sfinți dintre iudei și dintre națiuni. Mulți dintre ei vor suferi moartea de martir și vor avea parte de ultima fază a primei învieri (Apocalipsa 20.4-6). Cei rămași vor intra vii în împărăția de o mie de ani.

Despre fericirea celor invitați vorbește Cuvîntul lui Dumnezeu, dar păstrează tăcere deplină asupra ferici-rii Miresei: aceasta este de nedescris! Nici nu descrie nunta în sine. Ca și interiorul casei Tatălui, aceasta este o scenă care nu poate fi descoperită înaintea ochilor oamenilor muritori, chiar dacă sînt mîntuiți. Noi auzim despre nunta Mielului. Vedem soția Mielului după nun-tă, cum i se descoperă, dar ce va fi cînd El Însuși Se va prezenta slăvit! Acest lucru este ascuns cu grijă de ochii noștri. Ne este de ajuns să știm că cerul va triumfa și că noi vom fi prezenți, că vom fi la El, Mireasa Sa. Har infinit! Cine poate cuprinde această fericire?

Noul Ierusalim

Aș mai atrage atenția asupra unui aspect, deoarece asupra lui există neclarități: Adunarea lui Dumnezeu în slavă este prezentată la sfîrșitul Apocalipsei printr-o dublă pildă. Pe de o parte este văzută ca mireasă, soția Mielului (capitolul 21.9; vezi și versetul 2), pe de altă parte o vedem ca cetate sfîntă, ca noul Ierusalim coborît din cer de la Dumnezeu (capitolul 21.2, 10). Ambele imagini stau una lîngă cealaltă: ele se referă la același lucru, și anume la Adunarea slăvită. Este semnificativ că și prostituata, biserica lumească în ultimul stadiu al dezvoltării ei rele pe pămînt, este prezentată într-o imagine dublă: ca femeie și ca mare cetate (capitolul 17.1-6, 18).

Prin imaginea unei „cetăți” Dumnezeu vrea să ne înfățișeze gîndul unui sistem bine organizat de interese comune și de conviețuire a oamenilor. Un astfel de sistem își poate avea obîrșia în El Însuși, ca Noul Ierusalim, cetatea Sa (capitolul 3.12), sau în Satan, cum este opusul ei rușinos, cetatea cea mare, care are stăpî-nire peste împărăția pămîntului (capitolul 17.18).

Ceea ce am spus la începutul acestui capitol despre mireasa pămîntească și cea cerească își găsește deplină aplicare și la Ierusalim, deoarece Apocalipsa ne prezintă un Ierusalim pămîntesc și un Ierusalim ceresc.

Ierusalimul pămîntesc, un oraș real pe pămînt, este amintit de două ori în Apocalipsa. O dată se referă la Ierusalimul din perioada neazulului celui mare, dinain-tea ridicării împărăției: cetatea sfîntă va fi călcată în picioare de către neamuri timp de patruzeci și două de luni (trei ani și jumătate; capitolul 11.2). A doua oară se referă la Ierusalimul de la sfîrșitul împărăției de o mie de ani, cînd Satan va fi eliberat încă o dată din închisoarea sa și va conduce neamurile pămîntului la ultimul război împotriva cetății preaiubite (capitolul 20.9). Ierusalimul va fi într-adevăr în timpul împărăției de o mie de ani cetatea marelui împărat (Matei 5.35) și centrul stăpînirii lui Hristos pe pămînt (Ieremia 3.17).

Dar această cetate a marelui Împărat își va găsi opusul, în timpul împărăției de pace a lui Hristos în cer, în Ierusalimul ceresc. Adevărata metropolă a împărăției va fi Adunarea slăvită sus, după cum arată descrierea cetății sfinte, Ierusalim, în relația ei cu pămîntul, în fragmentul din capitolul 21.9 pînă la capi-tolul 22.5. Această cetate sfîntă (în contradicție cu ceta-tea pămîntească cu același nume din capitolul 11.2) se coboară „din cer de la Dumnezeu” (capitolul 21.2, 10), adică ea este de obîrșie dumnezeiască și are un caracter ceresc, după cum își are și locuința în cer.

Acest lucru este adevărat despre această cetate sfântă, fie că este vorba despre relația ei cu pământul în împărăția de o mie de ani (versetul 10 și următoarele) sau despre relația ei cu noul pământ în starea veșnică (versetul 2 și următoarele).

Știm că primele opt versete din capitolul 21 descriu starea veșnică, pe când începând cu versetul 9 pînă la capitolul 22.5 se prezintă o retrospectivă asupra Adunării în relațiile ei cu pământul, în timpul împărăției de o mie de ani. Întrebunțarea repetată a cifrei douăsprezece în structura sfintei cetăți indică de asemenea această relație temporară, deoarece cifra douăsprezece vorbește în Biblie pretutindeni despre o administrare desăvîrșită a lucrurilor lui Dumnezeu referitoare la pământ.

Expresia „Noul Ierusalim” indică deosebirea față de vechiul Ierusalim, de acel oraș real care a avut și va avea un rol important în istoria lumii.

Noul Ierusalim va mai exista și atunci cînd un cer nou și un pământ nou vor fi luat locul celor vechi, cînd Ierusalimul pămîntesc va aparține trecutului și pe noul pământ vor mai exista doar oameni, și nu iudei și neamuri (capitolul 21.1-3).

Noul Ierusalim, Adunarea slăvită în starea veșnică, va fi cortul lui Dumnezeu, în care Dumnezeu va locui cu oamenii pe noul pământ. Astfel, în caracterul și în înălțimea binecuvîntării ei, ea se va deosebi pentru veșnicie de toți ceilalți oameni salvați. Cine ar putea aprecia această măsură de binecuvîntare, care în veșnicie va fi partea Adunării?

Duhul și Mireasa

După ce la începutul capitolului 21 Adunarea ne este prezentată și arătată în starea veșnică, vedem că și după cei o mie de ani va fi „ca o mireasă împodobită pentru bărbatul ei”; după ce (începînd cu versetul 9) „mireasa, soția Mielului”, „cetatea sfântă”, este arătată încă o dată în legătură cu împărăția de o mie de ani și se spune că ea „are slava lui Dumnezeu”, Mireasa ne mai este prezentată o dată înainte de sfîrșitul cărții. Este singura prezentare a Adunării ca Mireasă în acest timp. Întîi Domnul Isus Se înfățișează în mod direct privirilor, apoi auzim răspunsul spontan al Miresei.

„Eu, Isus, am trimis pe îngerul Meu să vă mărturisească aceste lucruri în biserici. Eu sînt Rădăcina și Sămînța lui David, Luceafărul strălucitor de dimineață.» Și Duhul și Mireasa zic: »Vino!« Și cine aude să zică: »Vino!« Și celui care îi este sete să vină; cine vrea, să ia apa vieții fără plată!” (capitolul 22.16-17).

Aceste cuvinte ne readuc la prezent. Domnul Isus însă este Același și Mireasa Îl cunoaște deja. Cît ne bucură aceasta!

După ce Domnul a transmis lui Ioan mesajele foarte bogate ale acestei cărți prin intermediul îngerului Său (compară și capitolul 1.1), în mod surprinzător se introduce pe Sine Însuși la sfîrșitul cărții, cu cuvintele: „Eu, Isus”. „Eu” este accentuat. El spune de asemenea: „Eu sînt Cel care am fost cunoscut pe pământ ca Isus din Nazaret - Eu, Isus, am trimis pe îngerul meu să vă mărturisească aceste lucruri în biserici”. Apoi arată că El a venit ca om din sămînța lui David, că este nu numai „Fiul lui David”, ci și „Stăpînul lui David” și ca atare Rădăcina lui David și ca aceasta garant pentru înfăptuirea tuturor făgăduințelor date lui David.

Apoi El mai adaugă o trăsătură a caracterului Său, care ne este deosebit de prețioasă, El este Luceafărul strălucitor de dimineață. Pentru Israel va răsări ca „Soarele dreptății, și vindecarea va fi sub aripile Lui” (Maleahi 4.2) - cu această perspectivă se încheie Vechiul Testament. Nu este semnificativ faptul că Noul Testament se încheie cu Domnul Isus ca „Luceafărul strălucitor de dimineață”? Unul include o judecată serioasă, celălalt har curat. Ca Luceafăr strălucitor de dimineață, Domnul Isus va veni pentru toți cei care Îl așteaptă în noaptea lepădării Sale. Noi nu așteptăm zorii zilei, ai zilei Domnului. Cu puțin înainte de începerea dimineții, Luceafărul de dimineață Se arată privirilor celor care veghează, în timp ce oamenii ceilalți dorm. Această imagine ne amintește de minunata realitate, că, înainte ca El să apară în putere și în slavă ca „Soare al dreptății” pentru Israel, El Se va coborî cu o chemare imperativă, cu glasul unui arhanghel și cu trîmbița lui Dumnezeu din cer „și întîi vor învia cei morți în Hristos. Apoi noi, cei vii, care rămînem, vom fi răpiți împreună cu ei în nori, ca să întîmpinăm pe Domnul în văzduh și astfel vom fi totdeauna cu Domnul” (1 Tesaloniceni 4.16-17).

Ne mirăm că prezentarea Domnului Isus ca „Luceafăr de dimineață” trezește simpatia Miresei și se revarsă prin lucrarea Duhului în chemarea „Vino!”?

Pentru creștinul care Îl iubește pe Domnul și Mîntuitorul său și trăiește în conștiința relației sale cu El, aceasta este reacția „normală”. Fie ca aceste rînduri să ne conducă pe toți ca să-L așteptăm tot mai mult pe Acela care ne-a asigurat clar: „Da, Eu vin curînd” (Apocalipsa 22.20)!

Am observat însă diferența dintre cuvintele Domnului și cele ale Miresei? El făgăduiește: „Da, Eu vin curînd”. Duhul și Mireasa însă spun doar: „Vino!” Din aceasta înțelegem că Mireasa, învățată de Duhul Sfînt, lasă în seama Lui clipa venirii Sale. Desigur, de îndată ce Adunarea aude despre El ca Luceafăr strălucitor de dimineață, dorința ei puternică este: „Vino!” Ea știe însă că dacă El totuși întîrzie puțin, atunci așteptarea Sa înseamnă mîntuire pentru aceia care încă sînt afară. De aceea așteaptă și ea.

Aceasta ne conduce la un alt punct - la constatarea că odată cu chemarea „Vino!” nu se încheie încă sfera înclinației Miresei pentru Mirele ei. În sentimentele ei, Mirele ocupă primul loc, dar aceasta nu este totul. De aceea adaugă: „Și cine aude, să zică: »Vino!«” Pe cine are în vedere acest „Cine aude”? Bineînțeles, tot pe creștinii credincioși, deoarece numai ei pot fi îndemnați să spună „Vino!” Dar în afară de cei care se bucură conștient de relația de Mireasă față de Mirele ceresc, pot exista unii credincioși - și poate că unul dintre stimații mei cititori se găsește printre ei - care încă nu cunosc astfel această relație, care încă nu au fost învățați despre venirea Domnului pentru răpirea alor Săi și de aceea sînt nesiguri. Și ei trebuie să zică „Vino!” Chiar dacă ei încă nu au conștiința prețioasei relații în care au fost conduși, nu vor fi mult mai fericiți cînd Îl vor vedea așa cum este? Nu va schimba trupul stării lor smerite și îl va face asemenea cu trupul slavei Sale? Ei nu vor pierde nimic cînd vine El, ci doar vor cîștiga. De aceea, „Cine aude, să zică: »Vino!«” În harul Său, Dumnezeu poartă grijă ca fiecare credincios să fie ajutat în slăbiciunea sa și să se alăture chemării Miresei.

Simpatia Miresei se manifestă întîi față de Domnul și apoi față de cei credincioși în parte. Dar nici aceasta nu este încă totul. Duhul lui Dumnezeu îi îndeamnă să se gîndească, în dragoste, și la cei care s-ar putea să înseteze după mîntuirea sufletelor lor, dar care încă nu au venit la Mîntuitorul păcătoșilor. De aceea se mai adaugă: „Și celui care îi este sete să vină; cine vrea, să ia apa vieții fără plată!” Aici, ca

Într-un joc de cuvinte, se inversează sensul venirii. În primele două cazuri Domnul Isus a fost rugat să vină la ai Săi. Acum însă este îndemnat păcătosul însetat să vină la Domnul Isus. Aceasta este dorința Adunării. Desigur, ea nu evanghelizează de la sine, după cum nici nu dă învățătura de la sine. Ultimul fapt l-am văzut deja. Domnul slăvit a dat daruri Adunării Sale, care efectuează aceste slujbe pentru „zidirea Trupului lui Hristos” (Efeseni 4.7-12). Cu toate acestea, simpatia Miresei îi cuprinde și pe păcătoșii însetați.

Bineînțeles că ea nu poate să spună: „... acela să vină la mineu. Acest lucru îl poate spune doar Mîntuitorul Însuși, care cheamă încă și astăzi pe păcătoși: „Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă” (Matei 11.28). Și în alt loc spune: „Eu sînt Pîinea vieții. Cine vine la Mine nu va flămînzii niciodată și cine crede în Mine nu va înseta niciodată” (citește în Ioan 6.35). Și în Ioan 7, Domnul îl cheamă pe cel însetat: „Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea” (versetul 37).

Prin „însetați” se au în vedere cei în care, prin acțiunea Duhului, au fost trezite necesități și care sînt îngrijorați pentru mîntuirea lor și doresc satisfacere pentru sufletul lor nemuritor. Mireasa, care ea însăși a găsit în Domnul Isus cea mai adîncă satisfacție, se apropie de cel însetat cu îndemnul Domnului de a veni la El, deoarece ea știe că El va corespunde tuturor necesităților, cu condiția să vină la El, la Domnul Isus.

Domeniul simpatiei Miresei se lărgește și mai mult și îi cuprinde pe toți cei care doar manifestă dorința de a veni: „cine vrea, să ia apa vieții fără plată!” „Cine vrea” - cuvînt deosebit de serios! Domnul încă oferă nemăsurata binecuvîntare a vieții fără bani. Dacă totuși cineva este pierdut, atunci va fi așa nu pentru că a vrut Dumnezeu, ci pentru că el însuși nu a vrut.

Să dea Domnul ca noi să ieșim cu sentimente de mireasă, ca odinioară Rebeca față de Isaac, în întîmpinarea Domnului Isus, care „vine înaintea noastră pe cîmp” (Geneza 24.65)! Facă El ca în sentimentele noastre să-i cuprindem pe toți ai Săi și la atît de scurt timp înaintea venirii Sale să nu-i uităm nici pe aceia care n-au bătut încă din apa vieții!

Aș dori să închei această primă parte a cărții despre Adunarea Dumnezeului Celui viu cu ultima propoziție a sîntului Cuvînt al lui Dumnezeu: “Harul Domnul Isus Hristos să fie cu toți sfinții!”

Adunați pentru Numele Său

În prima parte a gîndurilor despre Adunarea lui Dumnezeu am văzut atît modul de a lucra al lui Dumnezeu în diversele epoci, cît și caracterul și menirea Adunării în aspectele ei variate.

Reprezentarea Adunării pe pămînt

Acum, tot ce am învățat despre Adunare urmează să nu rămînă doar pură teorie. Domnul nu ne-a comunicat gîndurile Sale despre aceasta, ca noi să le păstrăm doar ca o învățătură. Adunarea este cea mai înaltă creație a lui Dumnezeu și gîndurile Sale referitoare la aceasta ajung pînă în cer, pînă în veșnicia cea mai îndepărtată. Am văzut puțin acest lucru și într-adevăr nu am putea medita și nu ne-am putea bucura suficient de această hotărîre. Totuși aceasta nu este totul.

Este voia lui Dumnezeu ca ceea ce Adunarea pe pămînt este în gîndurile Sale, să-și găsească deja aici o expresie vizibilă. De aceea ne-a dat în Cuvîntul Său indicații importante pentru strîngerea alor Săi laolaltă ca Adunare, subiect ce va constitui preocuparea noastră în partea a doua a acestei cărți.

O reprezentare a Adunării lui Dumnezeu pe pămînt nu se obține prin înființarea unor comunități de viață și de bunuri materiale. Unii au o astfel de părere, însă aceasta nu este și învățătura Sfintei Scripturi. Faptul că la început credincioșii din Ierusalim aveau „toate în comun” și nici unul nu zicea „că averile lui sînt ale lui” (Faptele Apostolilor 4.32), era, fără îndoială, rezultatul acțiunii Duhului Sfînt și expresia plăcută a unității credincioșilor de atunci. Spun: „de atunci”, deoarece în primul rînd a fost o stare trecătoare și tocmai pe acest teren au apărut primele greutăți, după cum arată înșelătoria lui Anania și a Safirei în capitolul 5 și murmurele evreilor care vorbeau grecește, împotriva slujirii la mese, în capitolul 6. În al doilea rînd, o asemenea expresie a unității era posibilă doar atîta timp cît toți credincioșii se aflau într-un singur loc, cum era cazul la început în Ierusalim. Că Dumnezeu nu a socotit această comunitate de bunuri ca o stare de durată, o dovedește faptul că mai tîrziu, în epistole, scrieri care cuprind învățătura creștină, nu se găsește nici o indicație sau vreun îndemn în acest sens. Din contră, găsim îndemnuri pentru cei bogați și îndemnuri pentru cei săraci dintre sfinți. În plus, remarcăm învățături referitoare la strîngerea laolaltă a credincioșilor, utile pentru înțelegerea felului cum trebuie ei să se strîngă.

Pe de altă parte, acest fapt ne arată clar că o reprezentare a Adunării nu ar fi posibilă dacă sfinții Săi și-ar urma toți calea ca niște „singuratici” și nu s-ar preocupa de faptul că Dumnezeu a stabilit pentru copiii Săi nu doar o cale personală, ci și una împreună. Deci nici spiritul de comunitate, nici izolarea nu sînt calea lui Dumnezeu.

Dar cum putem vedea Adunarea lui Dumnezeu pe pămînt, cum devine ea vizibilă? Prin aceea că sfinții se adună la anumite strîngeri conform reglementărilor stabilite de Dumnezeu pentru aceasta. Dacă toți credincioșii ar rămîne izolați, numai pentru ei, atunci Adunarea lui Dumnezeu nu ar putea fi văzută. Însă nici atunci nu s-ar putea vedea, dacă ei s-ar aduna după propria lor apreciere, după propria lor imaginație. Dar Dumnezeu vrea ca Adunarea să fie văzută. De aceea revine o atît de deosebită importanță strîngerii laolaltă a credincioșilor! Nu este doar un lucru care servește la propria lor încurajare, ci ceva prin care Dumnezeu ar vrea să vestească gîndurile Sale despre Adunare și să-L slăvească pe Fiul Său. De s-ar familiariza toți cititorii credincioși ai acestor rînduri cu acest gînd! I-ar ajuta într-un mod de neimaginat să se elibereze de prejudecăți și să dobîndească o privire după voia lui Dumnezeu referitoare la acest subiect.

Nu cred că este posibilă o strîngere cu alți credincioși într-un mod corect, după voia lui Dumnezeu, dacă nu s-a înțeles cu inima ce este Adunarea, prin natura și menirea ei, dacă nu s-a priceput că punctul ei central este Domnul Isus și țelul ei suprem este slăvirea Sa. De aceea, înțelegerea primei părți a cărții este atît de importantă și o condiție necesară pentru împlinirea celor prezentate în partea a doua.

Unul din cele mai importante locuri referitoare la strîngerea laolaltă a credincioșilor este Matei 18.20:

„Căci acolo unde doi sau trei sînt adunați pentru Numele Meu, Acolo sînt și EU în mijlocul lor.”

Deoarece această afirmație a Domnului Isus este de importanță extraordinară și deoarece multe grupări creștine revendică acest cuvânt, dar sînt în neînțelegere unele cu altele, este de însemnătate extremă pentru subiectul nostru să înțelegem ce exprimă cu adevărat acest cuvânt al Domnului. Niciodată un cuvânt al Bibliei nu ar trebui scos din context cînd se încearcă să i se dea o explicație. De aceea vrem să privim versetul de mai sus în contextul său și să ne apropiem de el cu atenție, pas cu pas. În plus, învățăturile Domnului din versetele anterioare sînt de un atît de mare folos prac-tic pentru conviețuirea credincioșilor, încît am pierde mult, dacă le-am trece cu vederea.

Păcatul împotriva fratelui

În Matei 18.15-20 primim din gura Domnului învățături deosebit de importante despre felul cum trebuie să procedăm cînd un frate păcătuiește împotriva altui frate.

„Dacă fratele tău păcătuiește împotriva ta, du-te și muștră-l între tine și el singur. Dacă te ascultă, ai cîștigat pe fratele tău ” (versetul 15).

„Dacă fratele tău păcătuiește împotriva ta” este un caz închipuit? Din nefericire, nu. Știm cu toții că se întîmplă destul de des. Și dacă nu se procedează în mod corect, poate avea urmări grave pentru fiecare cît și pentru colectivitate.

În principiu fiecare păcat se îndreaptă în primul rînd împotriva lui Dumnezeu. „Împotriva Ta, numai împotriva Ta, am păcătuit”, recunoaște David în situația cu Bat-Șeba (Psalm 51.4). Cu toate acestea Domnul arată aici un fel deosebit al păcatului - păcatul împotriva fratelui. Cunoștința că acest păcat se îndreaptă în primul rînd împotriva lui Dumnezeu, dar că există și între „frați”, ar trebui să ne determine conduita.

Disciplina frățescă

Un frate păcătuiește împotriva mea. Este o greșeală a fratelui față de mine, de care în afară de el știu doar eu. Ce să fac? Să mă plîng prietenilor mei, să răspîndesc faptul printre frați? Să mă așez și să-i scriu o scrisoare? Sau și mai simplu: să apelez la telefon? Toate acestea nu sînt calea Domnului. El spune: „Du-te”. De cîte ori nu s-a păcătuit împotriva acestei indicații a lui Dumnezeu! Cît rău s-ar fi evitat, dacă ne-am fi dus la fratele nostru, pentru a sta față în față cu el și pentru a vorbi inimii lui! Aceasta necesită însă multă smerenie și mult har din partea Domnului.

Dar nu ar fi mai bine, ar putea întreba cineva, dacă am păstra tăcere asupra acestui incident și dacă am lăsa totul în seama Domnului și am suporta nedreptatea?

Răspunsul la ultima întrebare nu este în toate cazurile ușor. Depinde de natura cazului. Desigur, nu trebuie să ne răzbunăm niciodată singuri și să nu ne căutăm dreptul, ci să suportăm asemenea Domnului Isus, care, atunci „cînd era insultat, nu răspundea cu insulte; și cînd suferea, nu amenința, ci Se încredința în mîinile Celui care judecă drept” (1 Petru 2.23). De asemenea ar trebui să fim siguri că nu este vorba doar de un zvon sau de o imaginație, de o combinație a duhului nostru.

Aici mai este însă și o altă apreciere, căreia cred că nu-i acordăm suficientă atenție: fratele meu a păcătuit, el nu poate fi fericit cu adevărat. „Să muștri pe aproapele tău și să suferi păcatul în el” (Levitic 19.17; compară și nota de la subsolul paginii). Dragostea este cel mai bun sfătuitoare în asemenea cazuri și nu este dragoste, dacă sufăr păcatul în fratele meu. Dragostea însă nici nu așteaptă pînă fratele meu vine la mine, ci ea însăși merge la el, nu pentru a se justifica, nici pentru a-și „spune odată părerea”, ci pentru a-l cîștiga pe fratele. Acesta trebuie să fie țelul muștrării „între tine și el singur”. „Muștrare” înseamnă a-i prezenta răul purtării sale, ca el să-și dea seama de aceasta și să-l pună în rînduială după voia lui Dumnezeu.

„Dacă te ascultă, ai cîștigat pe fratele tău”. Cît de plăcută este această expresie „ai cîștigat”! Ea arată că dragostea a fost activă în spiritul lui Hristos. Astfel dragostea „acoperă o mulțime de păcate” (1 Petru 4.8) și nimeni nu poate să afle vreodată un cuvînt despre cele întîmplate.

Petru întrebă la puțin timp după aceste cuvinte ale Domnului, de cîte ori să-l ierte pe fratele său cînd ar păcătui împotriva sa: „pînă la șapte ori?” Desigur, i s-a părut că este foarte îngăduitor. Dar Domnul Isus i-a răspuns atunci lui Petru și ne spune și nouă astăzi: „Eu nu-ți zic pînă la șapte ori, ci pînă la șaptezeci de ori cîte șapte” (Matei 18.22). Iar după aceea, urmează pilda împăratului care s-a socotit cu robii săi. Cît de îngrozitoare este ținuta morală a aceluia căruia i s-a iertat o datorie atît de mare, dar care a fost neîndurător față de unul din tovarășii lui, pe care „l-a strîns de gît, zicîndu-i: „Plătește-mi ce ești dator” (versetul 28)! Acesta să nu fie niciodată limbajul nostru; nu „plătește-mi”, ci „ai (cîștigat) pe fratele tău” - cîștigat - acest lucru ni-l pune Domnul Isus aici înaintea inimilor.

Se poate închide inima fratelui față de dragostea care caută să-l cîștige? Domnul Isus într-adevăr sugerează și această posibilitate:

„Dar, dacă nu te ascultă, mai ia cu tine unul sau doi frați, pentru ca orice cuvînt să fie sprijinit pe mărturia a doi sau trei martori” (Matei 18.16).

Aici Domnul ne arată următorul pas în tratarea rău-lui într-un frate, un pas care se află între o atitudine particulară și una publică. Harul caută să-l protejeze pe fratele, dar nu poate proteja păcatul. Astfel, fratele împotriva căruia s-a săvîrșit păcatul nu ar trebui să lase problema numai în seama sa; el ar trebui să ia cu sine doi sau trei martori, pentru a confirma în prezența lor problema de care este vorba. În acest pas de mijloc nu mai poate fi vorba de demascare, ci de a pune adevărul în drept prin confirmarea lui în conștiința fratelui.

Adunarea locală

Dacă și cel de-al doilea pas rămîne fără succes, atunci, după cuvintele Domnului, trebuie să urmeze un al treilea pas sau chiar un al patrulea, pași care devin tot mai serioși și cîntăresc tot mai greu.

„Dacă nu vrea să asculte de ei, spune-l adunării; și dacă nu vrea să asculte nici de adunare, să fie pentru tine ca un păgîn și ca un vameș” (versetul 17).

Este posibil ca fratele să rămână nepăsător față de cei doi sau trei care vin la el? Este posibil să nu-i accepte pe martorii dragostei lui Hristos și să nu asculte nici de adunare? Ah, este posibil! Atît de tare poate fi chiar inima unui „frate"! Atît de duri ne poate face nenorocita voință proprie, încît să dezaprobăm harul și adevărul! Care este urmarea unei astfel de împotriviri, care în ochii lui Dumnezeu este ca nelegiuirea și idolatria (1 Samuel 15.23)? „Să fie pentru tine ca un păgîn și ca un vameș." Să fim atenți, se spune: „Să fie pentru tine ...". Aici încă nu este vorba de acțiunea adunării, ci fratele nu trebuie să-l mai recunoască în continuare ca frate pe acela care a păcătuit împotriva lui și s-a caracterizat prin atîta voință proprie; ar trebui să-l privească ca pe un păgîn.

Ce întorsătură serioasă! Cel care în versetul anterior a fost numit „frate" trebuie acum să fie tratat ca un păgîn și ca un vameș. Nu se susține că el nu ar fi frate; dar relația personală cu el ca frate s-a rupt. Unde ne poate conduce tăria voinței proprii! Și s-ar putea ca doar împrejurări minore să fi constituit prilejul. Dar mîndria de neînduplecat în privința sa și a vinovăției au condus în final la situația ca el să nu mai poată fi recunoscut ca frate. După cum am spus, aici încă nu este vorba de disciplinare din partea adunării, ci doar de disciplinare personală din partea fratelui față de cel care a păcătuit împotriva sa. Versetul următor indică faptul că este imposibil ca adunarea să meargă înainte cu cel care a păcătuit și că aceasta poate deveni un necaz pentru ea. Dar versetul nostru nu vorbește de disciplinare din partea adunării.

Pînă acum am arătat că Domnul Isus, într-un fel demn de remarcat, a introdus adunarea ca instanță supremă, în fața căreia trebuie adus cazul: „spune-l adunării"; „dacă nu vrea să asculte nici de adunare". Ce vrea să spună aici prin „adunare"? Acest lucru este foarte important pentru înțelegerea a ceea ce ni se pune în față în continuare. În Matei 16 a vorbit pentru prima dată despre Adunarea Sa și a spus că El o va zidi. Prin aceasta El desemnează, în mod evident, întreaga Adunare, dacă pot spune așa, adică suma tuturor celor mîntuiți din vremea harului. El o zidește din ziua Cincizecimii pînă cînd va reveni.

Dar în versetul nostru, expresia „adunare" nu se referă exact la aceasta, ci Domnul Isus vorbește acum în mod evident despre adunarea lui Dumnezeu din acel loc, din care făceau parte cei doi frați. De aceasta Se ocupă Domnul în versetul de față și în cele următoare: de adunarea lui Dumnezeu dintr-un loc; și facem bine dacă ținem cont de acest lucru în cercetarea versetelor următoare. Este aceeași latură pe care o vom găsi prezentată mai tîrziu în epistolele lui Pavel. Să ne gîndim doar la începutul epistolei întîi către Corinteni: „cătreg adunarea lui Dumnezeu care este în Corint". Adunarea locală a luat într-o anumită măsură locul sinagogii, pentru menținerea sfințeniei lui Dumnezeu. În mîinile ei se afla cazul pentru decizia finală. În versetul 20 al capitolului nostru ea este definită apoi ca „adunare pentru Numele Său".

Disciplinarea părintească

Înainte de a privi în continuare Matei 18.15-20 și înainte de a vorbi despre disciplina ecleziastică, aș exprima cîteva gînduri scurte referitoare la un alt fel de disciplină, care stă între cea frățească și cea din partea adunării. Am putea să o numim disciplina părintească.

Deja numirea acestor trei feluri de disciplină dovedește că prin „disciplinare" nu se înțelege doar „excluderea" sau scoaterea afară. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu! - mai există și alte forme mai blînde de disciplinare, care ar trebui aplicate în cazurile concrete, ca să nu se ajungă la forma extremă a disciplinării. Disciplinare nu înseamnă doar „pedeapsă" - acesta ar fi un gînd greșit - dar ea include în orice caz preocupa-rea cu răul. Am văzut cum ar trebui să se ocupe fratele în duhul harului de fratele său, din pricina păcatului pe care acesta l-a săvîrșit împotriva sa. Aceasta a fost deja disciplinare, însă în felul cel mai blînd. Vom vedea în continuare că există păcat de care trebuie să se ocupe adunarea. Dar harul lui Dumnezeu este atent tot-deauna să țină cît mai restrîns cercul preocupării cu răul. Ar trebui să avem în vedere acest lucru și să nu facem din orice rău imediat o problemă a adunării.

Ce se înțelege prin disciplinare părintească arată clar Galateni 6.1:

„Fraților; chiar dacă un om ar fi prins în vreo greșeală, voi care sînteți duhovnicești să-l îndreptați cu duhul blîndeții; și ia seama la tine însuși, ca să nu fii ispitit și tu."

Aici nu este vorba de păcat săvîrșit împotriva unei persoane, ci de un frate care a fost prins într-un pas greșit iar frații care iau cunoștință de acest fapt trebuie să-l ridice cu duhul blîndeții. Este slujba acelor frați care sînt „duhovnicești" și în felul acesta sînt capabili să se ocupe de aceia care, în privința stării lor spirituale momentane, stau „mai prejos" decît ei. Acesta este principiul disciplinării și al purtării de grijă a Tatălui, un principiu caracterizat prin superioritate personală.

Pe nimeni să nu deranjeze expresiile „a sta mai jos" și „superioritate personală"! Prin superioritate personală nu trebuie să se înțeleagă ceva ce posedă un om în sine însuși și nici o atitudine de superioritate pe care ar putea să o adopte cineva față de semenul său. Nu, ci este acea maturitate duhovnicească și morală sau, mai bine zis, această superioritate își găsește explicația în acea maturitate duhovnicească și morală care este rezultatul umblării constante cu Domnul. Tatăl nu este în aceeași poziție ca și copilul. Chiar dacă se apleacă în dragoste și har la copilul neascultător, pentru a-l face conștient de păcatul său, totuși el își păstrează poziția superiorității, oricît s-ar caracteriza aceasta prin smerenie și har. În această superioritate se află motivația pentru valoarea și efectul acestui fel de disciplinare.

Așa cum se ocupă tatăl de copilul său neascultător, tot așa ar trebui să se aplece cei „duhovnicești" în atitudinea lor morală pentru a-i ajuta pe aceia care au ajuns în păcat. Numai dragostea este capabilă de o asemenea slujbă și numai smerenia ne ține în duhul blîndeții, luînd seama „la tine însuși, ca să nu fii ispitit și tu". Îngăduința cu slăbiciunea și cu lipsa de experiență va caracteriza slujba unor asemenea frați; ei nu au uitat că odinioară și ei înșiși au trecut prin toate acestea.

Disciplinarea părintească are de-a face cu păcate care nu sînt evidente. Cît de binecuvîntată este această slujbă care se desfășoară în ascuns! De am avea mai mulți astfel de „părinți"! Multe rele nu ar fi putut lua amploare, astfel încît să devină probleme ale adunării, dacă am fi fost pregătiți și capabili să ne „spălăm picioarele" (Ioan 13.1-15) unii altora în dragoste și după exemplul Domnului.

Disciplinarea din partea adunării

În Matei 18.18, Domnul Isus ajunge să vorbească despre disciplinarea din partea adunării, despre legarea și dezlegarea de către adunare, și spune:

„Adevărat vă spun, orice veți lega pe pământ, va fi legat în cer; și orice veți dezlega pe pământ, va fi dezlegat în cer”.

În capitolul 16, Domnul i-a încredințat lui Petru cheile împărăției cerurilor și l-a investit cu putere administrativă, folosind cuvinte foarte asemănătoare: „și orice vei lega pe pământ va fi legat în ceruri și orice vei dezlega pe pământ va fi dezlegat în ceruri” (citește în versetul 19). După cum ne arată primele capitole din Faptele Apostolilor, apostolul Petru a folosit această putere administrativă conform gândurilor lui Dumnezeu și, de exemplu, a legat de Anania și Safira păcatul lor (Faptele Apostolilor 5.1-11) și i-a dezlegat pe Corneliu și pe cei din casa sa de păcat (capitolul 10.44-48).

Aceasta înseamnă a „lega” și a „dezlega”: a „lega” păcatul de cineva și a „elibera” de păcat, desigur nu în legătură cu cerul și nu în sens absolut, ci numai în privința domeniului încredințat spre administrare aici pe pământ. Această autoritate o are acum Adunarea.

Unii vorbesc despre un succesor al lui Petru. Adevărata succesiune „apostolică” se găsește în adunarea locală, în aceia care se adună în Numele Său, chiar dacă ar fi doar doi sau trei. Despre ei vorbește Domnul Isus în versetul acesta, când spune de repetate ori „voi”: „orice veți ...”. Puterea de a lega și dezlega, ca exercitare practică a disciplinării, nu a fost transferată, după Cuvântul Domnului, unui cler, ci a fost pusă în legătură cu strângerea locală a aceluia care se adună pentru Numele Său. Versetul 20 ne dă motivația faptului că acțiunile adunării locale sînt recunoscute în cer: autoritatea lor se întemeiază pe Domnul care Se află în mijlocul ei. În această autoritate, ea poate și trebuie să acționeze pentru Domnul Isus și să „lege” și să „dezlege”, să „dea afară” răul (1 Corinteni 5.13) și să „permită” participarea la Masa Domnului și să „ierte” (2 Corinteni 2.10), după cum o cere situația. Și pentru că ea acționează în autoritatea Domnului și reprezintă Adunarea lui Dumnezeu în acel loc, hotărârile ei sînt recunoscute în cer. Acest lucru înseamnă și că hotărârile ei leagă adunările din toate locurile de pe pământ. Era imposibil ca cineva să fie dat afară ca „rău” din adunarea din Corint și să fie primit de credincioșii din Tesalonic! Dacă sentința a fost recunoscută în cer, care creștin ar avea atunci îndrăzneala s-o disprețuiască?

Desigur, efecte miraculoase sau demonstrații de forță nu însoțesc acțiunile de disciplinare ale Adunării, și poate că, în ochii lumii, pare lipsit de importanță dacă cineva, din cauza unui păcat serios, este dat afară ca rău din mijlocul unei biserici a lui Dumnezeu sau nu. Dar ce har și mîngîiere este că Domnul a dat Adunării din toate timpurile putere de a lega și dezlega, cu făgăduința că ceea ce vor lega sau dezlega pe pământ va fi recunoscut în cer! Acest lucru a fost atunci, când Domnul a rostit aceste cuvinte, ceva cu totul nou. Și chiar dacă lumea consideră o lucrare de disciplinare din partea Bisericii ca slabă și fără efect, ea reprezintă în realitate, dacă este făcută sub conducerea Duhului Sfînt, un act de putere; deoarece nici o altă putere de pe pământ nu-i poate contesta valabilitatea.

În acest loc aș vrea să vorbesc despre un aspect în legătură cu nesocotirea sentinței unei adunări locale, care în practica vieții de adunare a creat deja multe probleme. Uneori unii dintre aceia care au fost dați afară din adunare ca răi, au afirmat că în urma mărturisirii lor înaintea lui Dumnezeu, El le-a iertat toate păcatele care au dus la excluderea lor, și astfel ei ar fi din nou în starea în care erau înainte de excluderea lor, fie că adunarea înțelege acest lucru sau nu. Este corect? Poate fi aplicat aici, după cum se argumentează, principiul din 1 Ioan 1.9: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nedreptate”?

Cine argumentează astfel, se înșeală de două ori. Întîi el trece cu vederea că 1 Ioan 1.9, nu are nimic de-a face cu disciplinarea din partea bisericii, ci se referă (făcînd abstracție de aplicarea de principiu la păcătosul pregătit să-și mărturisească păcatul) la acțiunea lui Dumnezeu cu copiii Săi în căile stăpînirii Sale. În al doilea rînd, el nu recunoaște faptul că Adunarea lui Dumnezeu are puterea de „a ține” și de „a ierta” în mod administrativ păcate pe pământ (vezi Matei 18.18; Ioan 20.23) și că Dumnezeu recunoaște în cer acțiunea de disciplinare a unei adunări locale, care a acționat în puterea Domnului, care Se află în mijlocul ei. „Adevărat vă spun că orice veți lega pe pământ, va fi legat în cer; și orice veți dezlega pe pământ, va fi dezlegat în cer.” Acestea sînt cuvintele Domnului Isus.

Desigur, referitor la cer, Adunarea nu poate ierta păcate, dar ea are împuternicirea de a decide cine este „înăuntru” și cine este „afară”; aceasta înseamnă „legarea” și „dezlegarea” ei. „Ținerea” și „iertarea” ei de păcate se referă la domeniul pe care i l-a încredințat Dumnezeu aici, pe pământ, cel al părtășiei. Și chiar dacă lumea sau cel pus sub disciplină disprețuiește acțiunea de disciplinare a Adunării, exercitată sub autoritatea Domnului, ea constituie, în adevăr, un act de putere, care nu poate fi anulat prin nimic.

Se poate întîmpla ca cel supus disciplinei - dea Dumnezeu să fie tot mai mulți - să ajungă prin acțiunea harului lui Dumnezeu la conștiința păcatului și să-l recunoască înaintea lui Dumnezeu. Atunci, referitor la căile stăpînirii Sale, Dumnezeu l-a iertat. Laudă și mulțumire lui Dumnezeu pentru aceasta! Dar cu toate acestea, persoana este în „afară” în ceea ce privește raportul ei cu adunarea, și ea nu este în nici un caz în situația dinaintea excluderii. Atît timp cît adunarea nu „a iertat-o” (2 Corinteni 2.7, 10), nici Dumnezeu nu a iertat-o în această privință. Ca persoana să susțină totuși că are „părtășie”, deși adunarea nu a „dezlegat” încă, trădează nu numai necunoașterea gândurilor lui Dumnezeu, ci și o stare rea a inimii. O asemenea atitudine subminează autoritatea adunării avîndu-L pe Domnul în mijlocul ei. Dumnezeu însă nu va face niciodată acest lucru.

Astfel Domnul a purtat de grijă, în har, de toate lucrurile în Adunare și pentru toate timpurile, oricît de serioase ar fi acestea; și dacă ne bazăm pe Cuvîntul Său, atunci și astăzi le mai putem poseda pe toate acestea. Bineînțeles că în zilele noastre de destrămare, un grup de credincioși serioși dintr-un loc nu formează adunarea locală; de aceasta aparțin toți sfinții din acel loc. Dacă ea se adună însă pentru Numele Său, cum vom mai vedea, atunci ea beneficiază de prezența Domnului și cu aceasta are autoritatea de a exercita disciplinarea din partea Bisericii. Nici chiar primii creștini nu au avut mai mult!

Observații de avertisment la probleme de îndreptare

Am pe inimă de a prezenta cîteva gînduri de avertisment în legătură cu exercitarea disciplinării din partea Adunării, gînduri pentru care există un prilej serios. Fac acest lucru doar schematic, pentru a nu mă opri prea mult timp asupra lui. Obiectul este însă important pentru menținerea ordinii în Adunare, și mai tîrziu nu vom mai avea prilejul de a reveni asupra lui.

Înainte însă, o observație de principiu. Dacă este vorba despre ordinea din Adunare, atunci avem, fără îndoială, de-a face cu Adunarea în calitate de casă a lui Dumnezeu. Menținerea ordinii în casa lui Dumnezeu poate fi realizată doar pe temelia adevărului despre acel unic Trup. Noi avem voie și trebuie să deosebim diferite laturi ale adevărului - și Cuvîntul lui Dumnezeu o face - dar nu avem voie să le despărțim unele de altele. Cît rău nu s-ar fi împiedicat în mijlocul poporului lui Dumnezeu, dacă acest principiu ar fi fost respectat! Disciplinarea are loc,

desigur, pentru menținerea ordinii în casa lui Dumnezeu, dar Adunarea este și un Trup, Trupul lui Hristos pe pământ, care îi cuprinde pe toți credincioșii în viață, după cum am văzut în capitolul 2. Dacă o adunare locală ia o hotărâre în privința „legării” sau „dezlegării”, atunci acest lucru trebuie să se petreacă pe fundalul adevărului că din Trupul lui Hristos fac parte toți credincioșii de pe pământ și că această hotărâre îi atinge pe toți. Cît de mari sînt atunci privilegiul și responsabilitatea adunării locale, cînd ea reflectează asupra imenselor proporții ale acțiunii ei! Cît de importantă este pe de altă parte și datoria tuturor celorlalți credincioși, de a recunoaște acțiunea acelei adunări! Dacă „legarea” și „dezlegarea” nu se face sau nu se acceptă pe temelia Trupului unic, atunci acest lucru duce inevitabil la alte sciziuni și destrămări.

Pe acest fond se pot contura, într-o formă foarte concisă, alte observații deosebit de importante:

- Legarea sau dezlegarea se poate face doar de către adunare, nu de către frați sau de către o strîngere a fraților. Trebuie pusă în funcțiune conștiința întregii adunări. De aceea ar trebui să i se facă accesibile suficiente informații și să i se pună la dispoziție timp suficient. Tăcerea din partea unor frați înseamnă aprobare.

- Dacă cineva trebuie exclus, acest fapt are ca scop menținerea sfințeniei lui Dumnezeu în casa Sa și reabilitarea păcătosului.

- Adunarea nu este o instanță. Ea este în stare să acționeze după voia lui Dumnezeu numai atunci cînd consideră răul ca fiind al ei și cînd suferă din cauza necinstirii Domnului în mijlocul ei (1 Corinteni 5.2).

- Numai în cazul unui păcat evident, dovedit, poate acționa adunarea și poate exclude pe cineva ca fiind rău. Presupuneri, păreri, afirmații și bănuieli nedovedite nu sînt suficiente pentru aceasta. Nu este un fapt al bune înțelegeri dintre oameni, ci o problemă a voinței lui Dumnezeu. Ce se face, trebuie făcut în Numele Domnului (1 Corinteni 5.4).

- În principiu, frații din altă parte ar trebui să pornească de la faptul că o adunare locală a acționat într-un anumit caz în puterea și autoritatea Domnului care Se află în mijlocul lor. De regulă hotărîrea ei ar trebui recunoscută, chiar atunci cînd s-ar ridica anumite îndoieli în privința corectitudinii ei.

- O adunare locală nu este lipsită de greșeli. Ea poate fi într-o stare duhovnicească slabă și poate pronunța sentințe greșite. Aceste sentințe greșite nu sînt recunoscute în cer. Adunarea nu este mai presus de Domnul, ci Domnul este mai presus de ea. Domnul va aplica mijloace potrivite (mustrare, disciplinare) pentru a aduce adunarea la convingere și la smerenie. Iar cel supus disciplinei pe nedrept să ia asupra sa smerirea din partea lui Dumnezeu și să nădăjduiască în El.

- Adunarea nu acționează după principii democratice. Fiecare glas duhovnicesc trebuie ascultat. Glasurile neduhovnicești, dimpotrivă, nu ar trebui să poată împiedica ducerea la îndeplinire a voinței lui Dumnezeu. Unanimitatea este de dorit, dar ea nu este o condiție a acțiunii. „Pedeapsa care i-a fost dată de cei mai mulți” (2 Corinteni 2.6) - aceasta înseamnă că majoritatea adunării trebuie să acționeze. Dacă acest lucru nu este posibil, pentru că adunarea este prea slabă sau pentru că nu este unită, atunci ea trebuie să-L aștepte în smerenie pe Dumnezeu. Dacă acționează doar un grup, chiar dacă este majoritar, dar care știe că mulți sînt împotriva sa, atunci acțiunii îi lipsește greutatea necesară a celor mulți, iar acest lucru duce de regulă la complicații și la alte necinstiri ale Domnului.

- Dacă cineva consideră că nu se poate asocia cu sentința unei adunări, atunci el trebuie să prezinte gîndurile sale înaintea adunării - și aceasta ar trebui să le chibzuiască în mod serios înaintea Domnului - dar el să nu încerce prin agitație repetată să submineze sentința adunării. Invers, nici adunarea să nu stăpînească asupra conștiinței fiecăruia în parte. Cineva, care în mod conștient și de durată se situează de partea unui exclus și prin aceasta se dovedește el însuși ca rău, acela, în final, dacă toate încercările de îndreptare au rămas fără rezultat, trebuie așezat în același loc ca cel cu care preferă părășia, adică trebuie de asemenea exclus.

- Cineva, care trebuia exclus, nu mai este obiectul disciplinării părintești a unor frați în parte. Fiecare „slujbă pastorală” față de cineva exclus este o negare a faptului că toate ostenele de slujbă pastorală au fost zadarnice și că el acum este „afară”. „Cît despre cei de afară, îi judecă Dumnezeu” (1 Corinteni 5.13). Un exclus este în mîna lui Dumnezeu, singurul care-l poate îndrepta. Dacă se arată totuși semne de îndreptare, cel exclus ocupîndu-și în smerenie locul și venind din nou sub Cuvîntul lui Dumnezeu, atunci frații din acel loc vor căuta, la timpul potrivit, o discuție cu el. Dar încercările unora în parte sînt o subminare a hotărîrii adunării; ele sînt doar o piedică în calea lucrării lui Dumnezeu pentru îndreptarea sufletului.

- Relațiile de rudenie directe (soți, copii, părinți) nu sînt întrerupte prin excluderea unei părți, deoarece ele sînt după ordinea creației lui Dumnezeu și nu se situează pe terenul Adunării. Cuvîntul „cu un astfel de om nici să nu mîncăți împreună” (1 Corinteni 5.11) nu poate fi aplicat la soț și soție, dacă una din părți trebuie exclusă. Cu mult mai mult desemnează atitudinea adunării față de cel exclus. Un contact obișnuit, neîngrădit, cu rudele mai îndepărtate, desigur nu este după gîndurile lui Dumnezeu. Da, chiar și cei mai apropiați trebuie să se ferească, în ce privește relațiile spirituale, de a avea părășie cu cel exclus. Și relațiile lor de pînă atunci cu cel exclus sînt afectate de excludere. Ei nu pot trece peste această ruptură, de exemplu, discutînd despre lucruri ale adunării cu cel exclus. Ei vor avea nevoie de foarte multă înțelepciune și de foarte mult har pentru a se purta corect în toate situațiile vieții obișnuite.

- Acolo unde o adunare de credincioși refuză să exercite disciplina dumnezeiască, aceasta, mai devreme sau mai tîrziu, va înceta de a mai fi o reprezentare locală a Adunării - dacă a fost vreodată înainte.

Învoirea pentru rugăciune

Dacă cugetăm puțin asupra gîndurilor exprimate despre disciplina din partea Bisericii, dacă avem în fața ochilor seriozitatea și proporțiile acțiunii Adunării, atunci ne devine conștientă greutatea răspunderii noastre și întreaga noastră slăbiciune în a-i corespunde, iar acest lucru ne conduce urgent la rugăciune. Ce har că Domnul Hristos ne cunoaște nevoile și ne dă în Matei 18.19 o prețioasă făgăduință:

„ Vă mai spun iarăși că, dacă doi dintre voi se învoiesc pe pământ cu privire la un lucru oarecare, le va fi dat de Tatăl Meu care este în ceruri.”

Nu este întotdeauna ușor de a recunoaște gândurile lui Dumnezeu privind acceptarea sau excluderea. De asemenea, El nu ne-a dat în Sfânta Scriptură o „carte de rețete”, în care să fie descrise diversele cazuri și să fie stabilite modurile de acțiune corespunzătoare. În general ne-a lăsat principii, fără să lipsească însă exemplele, care nu reprezintă niciodată o „listă” completă. Acum este sarcina noastră, de a recunoaște în dependență de Dumnezeu, care principii trebuie aplicat într-un anumit caz. Acest lucru nu se petrece niciodată fără frământări lăuntrice; și este bine așa, deoarece Domnul vrea să ne țină în dependență față de El și să ne păzească, pentru ca să nu acționăm rece, dogmatic.

De aceea nu este doar semnificativ, ci și o mare mângâiere faptul că Domnul Isus, după ce a vorbit despre legarea și dezlegarea făcută de Adunare și a arătat că ea trebuie să acționeze ca reprezentantă a Lui pe pământ, adaugă acum această făgăduință. El le asigură ajutorul Său, nu doar pentru un caz sau altul de disciplinare din partea Bisericii, ci - și cât de mult corespunde aceasta Lui și harului Său! - pentru un lucru „oarecare”, pe care s-ar învoi să-l ceară. Tatăl Său care este în ceruri îl va îndeplini. Cuvîntul grecesc pentru „a se învoi” se regăsește în cuvîntul nostru „simfonie” și mai înseamnă „a corespunde”. Domnul vorbește deci despre rugăciunea comună, la care inimile participanților sînt în concordanță. În armonie, asupra lucrurilor pe care le cer. Aceasta nu înseamnă altceva, decît că voința proprie a fiecăruia este lăsată deoparte, astfel încît Domnul să poată satisface cererile.

După părerea mea, această legătură dovedește clar că în acest text este vorba despre strîngerea Adunării pentru rugăciune, și nu despre rugăciunea personală a doi sau trei credincioși. Principiul superior exprimat în versetul 20 este motivația versetelor 18 și 19: pentru autoritatea Adunării de a lega și dezlega și pentru ascultarea rugăciunilor ei de către Tatăl. Prezența personală a Domnului Isus în mijlocul celor adunați pentru Numele Său este garanția pentru acțiunea și rugăciunile lor. Ei sînt adunați ca Adunare și deci autorizați să lege și să dezlege. Și rugăciunea lor în armonie, mai ales cînd ei cer lumină dumnezeiască în problemele disciplinei, este ascultată de Tatăl, fiindcă Hristos este în mijlocul lor. Credincioșii în parte nu au niciodată autoritatea pentru exercitarea disciplinării din partea Adunării. Tocmai acesta este gîndul central aici.

Doi dintre voi

Dacă Domnul Isus vorbește totuși de „doi” care se învoiesc în rugăciune, atunci aceasta este har nespus, deoarece El numește cel mai mic număr posibil pentru o acțiune comună. Se poate ca într-un loc sau altul să fi fost doar doi sau trei ucenici, sau că ceilalți - și probabil că la aceasta se referă „doi dintre voi” - nu și-au văzut responsabilitatea: Domnul descoperă aceluia care o văd și acționează în conformitate cu ea. „Doi dintre voi” - nu trebuie să însemne sau să presupună neapărat ruina poporului Său, dar El S-a îngrijit și de acest caz extrem, în care sînt doar doi. Aceasta este într-adevăr o adîncă mângâiere. Și chiar dacă cei „doi dintre voi” nu sînt adunarea din acel loc, ei au, dacă sînt adunați pentru Numele Său, prezența Sa și, cu aceasta, autoritatea de a acționa pentru El conform gîndurilor Sale.

Un exemplu din viața politică va ilustra acest lucru. Parlamentul este împuternicit să dea legi care sînt valabile pentru tot poporul. Acum se poate, și asemenea cazuri s-au petrecut, ca la o anumită ședință a parlamentului să lipsească un număr mare de reprezentanți ai poporului, din lipsă de interes. Atunci, cei care participă la ședință nu reprezintă nici pe departe întregul parlament; ei sînt poate doar o infimă parte a acestuia. Totuși, parlamentarii care au participat la adunarea de hotărîre sînt îndreptățiți să ia decizii în numele poporului, și ei o și fac. Pe de altă parte, doi sau trei parlamentari care se întîlnesc undeva în mod particular nu sînt împuterniciți să exercite funcția legiuitoare. Da, nici chiar dacă s-ar aduna undeva două sau trei sute de parlamentari, în mod particular, după gîndurile lor, ei nu sînt adunați „ca parlament” și deci nu au autoritatea de a acționa în numele lui.

De aceea, pentru a reveni la subiectul nostru, este atît de important ca cei credincioși să se întrunească „ca Adunare”, să fie adunați „pentru Numele Său”. Ce înseamnă aceasta, vrem să cercetăm acum pe baza Scripturii.

Magna Charta a Adunării

În versetul 20, Domnul Isus adaugă cuvintelor Sale de pînă acum o făgăduință deosebit de prețioasă, care a devenit o mângâiere de nespus pentru mulți credincioși de atunci încolo:

„Căci acolo unde doi sau trei sînt adunați pentru Numele Meu, acolo sînt și Eu în mijlocul lor” (Matei 18.20).

În acest cuvînt, Domnul indică, după cum am văzut deja, motivul pentru care El leagă și dezleagă în cer ceea ce ei leagă și dezleagă pe pământ; de ce Tatăl, care este în cer, le ascultă rugăciunea. Fie că este vorba de disciplină, fie că este vorba de rugăciunea adunării către Tatăl, Domnul le așază la temelie acest principiu de seamă:

„Căci acolo unde doi sau trei sînt adunați pentru Numele Meu, acolo sînt și Eu în mijlocul lor”.

Ce ar putea fi mai scump, mai înviorător? Desigur, mai trebuie să cercetăm condițiile necesare prezenței Sale puse în acest verset; totuși rămîne o binecuvîntare de neconceput faptul că El a spus: „sînt și Eu în mijlocul lor”.

Acest verset, al douăzecilea din Matei 18, a fost numit „Magna Charta a Adunării”, marea „constituție” a Adunării. Ea conține și reglementează privilegiile și îndatoririle alor Săi pe calea lor comună aici, pe pământ. Atît timp cît sînt pe pământ creștini adevărați, ea va fi și trebuie să fie linia directoare divină pentru întîlnirea lor. Ea nu este doar motivația pentru cele două versete anterioare, ci conține pe deasupra un șir întreg de noi adevăruri dumnezeiești, pe care le vom prezenta pe rînd.

Locul divin

Domnul Isus spune:

„Căci acolo unde doi sau trei sînt adunați pentru Numele Meu, acolo sînt și Eu în mijlocul lor.”

Acest unde indică un loc divin (adică poruncit de Dumnezeu), și totuși este mai mult decît un loc. Firește că cei credincioși au nevoie de un loc atunci cînd doresc să se adune. Acolo ar fi El prezent, acolo ar trăi și s-ar bucura ei de prezența Sa. Pentru întîlnirea credincioșilor nu este important locul și constituția sa în sine: astăzi nu există locuri sfințite. Totuși, faptul că acolo se întîlnesc ai Săi, că acolo este prezent Domnul

Isus nu este de subapreciat; întâlnirea și prezența Sa sînt legate de un loc.

Dar acest unde este mai mult decît un loc, este un principiu, pe baza căruia se adună ai Săi, este felul și modul cum trebuie să o facă. Cuvintele „pentru Numele Meu” ne vor explica mai îndeaproape acest lucru. Totuși aș vrea să mă refer în acest context la pilda lui Israel, care oferă o bogată învățătură pentru subiectul nostru.

Domnul i-a spus lui Israel: „În orice loc în care voi face ca Numele Meu să fie amintit, voi veni la tine și te voi binecuvînta” (Exod 20.24). Ce Cuvînt prețios! Dar binecuvîntarea promisă depindea de faptul ca ei să se afle în locul unde El va face ca Numele Său să fie amintit. Ei nu o puteau avea în oricare loc, pe un alt teren, decît acolo unde El a făcut să locuiască Numele Său. Acel loc al prezenței Sale se caracteriza prin aceea că acolo totul era după gîndurile Sale, „după modelul” pe care l-a arătat lui Moise pe munte. „Vezi”, spune El. „să faci după modelul care ți s-a arătat pe munte” (Evrei 8.5 și Exod 25.40). Locul prezenței Sale era atunci cortul întîlnirii, iar mai tîrziu a fost templul din Ierusalim. Astăzi, acest loc este acolo unde credincioșii se adună pentru Numele Său.

Dacă copiii lui Israel au vrut să aducă Domnului Dumnezeuului lor jertfe, atunci ei trebuia s-o facă în locul pe care l-a ales El pentru aceasta. Este impresionant de cîte ori spune Domnul acest lucru în Deuteronom 12:

„Ci să-L căutați în locașul Lui și să mergeți la locul pe care-l va alege Domnul Dumnezeuul vostru, din toate semințiile voastre, ca să-Și așeze acolo Numele Lui. Acolo să vă aduceți arderile voastre de tot ...” (versetele 5 și 6).

„Atunci va fi un loc pe care Domnul Dumnezeuul vostru îl va alege ca să facă să locuiască Numele Lui acolo. Acolo să aduceți tot ce vă poruncesc, arderile voastre de tot ...” (versetul 11).

„Ia seama la tine, să n-aduci arderile tale de tot în toate locurile pe care le vei vedea; ci să-ți aduci arderile de tot în locul pe care-l va alege Domnul, în una din semințiile tale și acolo să faci tot ce-ți poruncesc eu” (versetele 13 și 14).

„Nu vei putea să mănînci în cetățile tale zeciuiala ... Ci pe acestea să le mănînci înaintea Domnului Dumnezeuului tău, în locul pe care Domnul Dumnezeuul tău îl va alege ...” (versetele 17 și 18).

În capitolul 16, Domnul dă indicații pentru sărbătorile sfinte și din nou găsim o serie de avertizări în legătură cu faptul ca ei să aducă jertfe numai în acel loc pe care l-a ales El în acest scop:

„Nu vei putea să jertfești Paștele în vreunul din locurile pe care ți le dă Domnul Dumnezeuul tău, ca locuință; ci în locul pe care Domnul Dumnezeuul tău îl va alege ca să-Și așeze Numele în el, acolo să jertfești Paștele ...” (versetele 5 și 6).

„Să te bucuri înaintea Domnului Dumnezeuului tău, în locul pe care Domnul Dumnezeuul tău îl va alege ca să locuiască Numele Lui acolo ...” (versetul 11).

„Să ții sărbătoarea șapte zile pentru Domnul Dumnezeuul tău, în locul pe care Domnul îl va alege ...” (versetul 15).

„De trei ori pe an, toți bărbații să se înfățișeze înaintea Domnului Dumnezeuului tău, în locul pe care El îl va alege ...” (versetul 16).

De ar pune toți credincioșii aceste avertizări la suflet și de ar căuta acel singur loc în care Domnul Și-a făgăduit prezența astăzi! Pe atunci era literalmente un singur loc în mijlocul lui Israel unde a locuit Dumnezeu și unde a venit israelitul temător de Dumnezeu pentru a-și aduce jertfele și pentru a prăzni sărbătorile Domnului. Astăzi însă - chiar dacă ai Săi se adună în nenumărate locuri pe pămînt - Domnul este cunoscut în slava prezenței Sale, acolo unde doi sau trei sînt adunați pentru Numele Său. Acesta este astăzi "locul" divin pentru noi. Un alt „loc”, un alt teren, Dumnezeu nu cunoaște și Cuvîntul Său nu recunoaște. Și cum cel credincios, în timpul dezbinării lui Israel, frecventa templul ca loc al unității, oricare ar fi fost starea tristă a poporului lui Dumnezeu, tot astfel cel credincios găsește astăzi în cei doi sau trei adunați pentru Numele Domnului acel singur loc al unității.

Numărul divin

Este demn de remarcat faptul că și aici Domnul numește cel mai mic număr posibil al unei mulțimi și spune:

„Căci acolo unde doi sau trei sînt adunați”.

Nu este un har deosebit? El nu-Și face dependentă prezența de un număr important al aceluia care se adună potrivit gîndurilor Sale. Sînt de ajuns doi sau trei care fac acest lucru. Atunci ei posedă toate privilegiile legate de prezența Sa.

Oamenilor le plac numerele mari, le place să-și numere membrii. Ei vîd în mari mulțimi de oameni o dovadă a puterii și probabil și a corectitudinii a ceea ce reprezintă. Domnul Isus însă vorbește de doi sau trei. Nu faptul că o mie de creștini se adună într-un loc este o expresie a Adunării lui Dumnezeu în acel loc, ci faptul că cei credincioși se adună pentru Numele Său, chiar dacă ar fi doar doi sau trei.

În afară de aceasta, Domnul nu disprețuiește ziua începuturilor slabe (Zaharia 4.10) și în mod sigur. El S-a gîndit la zilele noastre și a avut în vedere decăderea Bisericii, cînd a rostit aceste cuvinte. El a știut că va exista un timp în care doar puțini se vor mai aduna pentru Numele Său și vor căuta să facă voia Sa. Pe ei Domnul îi asigură de prezența Sa și le conferă prin aceasta și puterea administrativă de a lega și de a dezlega, despre care a vorbit înainte. „Doi sau trei” - pentru Domnul nu sînt prea puțini pentru a Se uni cu ei. Gînd prețios!

Unitatea divină

Modul de exprimare al Domnului Isus în Matei 18 este demn de luat în seamă și în ce privește următoarea parte a frazei El nu spune: „Căci acolo unde doi sau trei se adună”, ci:

„Căci acolo unde doi sau trei sînt adunați, ... sînt și Eu în mijlocul lor.”

Prima ar fi o acțiune, cea de a doua, este o stare - ei sînt adunați. Ei s-au adunat și încă sînt. Aceasta înseamnă în greacă forma de perfect, care este folosită aici. Acum, o asemenea adunare locală este deja în sine o anumită expresie a unității, și aș lua ca prilej această situație și felul deosebit de a Se exprima al Domnului, „unde doi sau trei sînt adunați”, pentru a atrage atenția cititorului asupra temeiului strîngerii laolaltă a creștinilor, singurul după gîndurile lui Dumnezeu - unitatea Trupului lui Hristos.

Acesta este singurul teniei pentru strîngerea celor credincioși pe care îl cunoaște Cuvîntul lui Dumnezeu - aplicarea practică și conformă a învățării faptului că „este un singur Trup” (Efeseni 4.4). După cum am amintit deja la începutul acestui capitol, Dumnezeu dorește ca Adunarea Sa să găsească o exprimare vizibilă pe pămînt și aceasta se întîmplă prin faptul că cei credincioși sînt adunați ca mădulare ale Trupului lui Hristos. Prin „a fi adunați ca mădulare ale Trupului lui Hristos” înțeleg următoarele: ei nu au voie să se mulțumească - ca temei al adunării lor - cu faptul de a fi ei înșiși mădulare vii ale Trupului lui Hristos, ci trebuie să-i recunoască și să-i primească și pe aceia care, ca și ei, sînt mădulare ale Trupului lui Hristos. În ceea ce privește primirea practică în comuniunea celor credincioși, vom cunoaște ulterior anumite limitări, pe care ni le arată Cuvîntul lui Dumnezeu. Conform principiului, cei adunați astfel au permisiunea și obligația de a avea în vedere și pe inimă toate mădularele Trupului lui Hristos. Ceea ce vestesc ei prin adunarea locală este adevărul despre acel singur Trup; individual însă, ei sînt mădulare unii altora.

Ei nu se adună pur și simplu ca niște creștini. Aceasta ar fi prea puțin astăzi, în zilele destrămării și ale decăderii și ar putea însemna chiar legătură cu răul. Căci, în care groapă a stricăciunii morale sau de învățatură nu s-ar afla astăzi creștini? A se aduna ca creștini poate include și încheierea unor legături nedumnezeiești. Dar nu la aceasta Se referă Domnul Isus cînd spune „unde sînt doi sau trei adunați pentru Numele Meu”, aceasta nu este expresia unității divine.

De asemenea nu este suficient de a nu-și da un nume care să-i deosebească de alții. Desigur că există grupuri care, delimitîndu-se de alți creștini prin adoptarea unui nume sau insistînd asupra însușirii unei anumite mărturii de credință, nu se adună ca mădulare ale Trupului lui Hristos. Ei nu au ca temelie a părtășiei lor întregul adevăr descoperit în Cuvîntul lui Dumnezeu și mai ales adevărul despre singurul Trup, ci mărturisirea lor de credință. Cuvîntul lui Dumnezeu cunoaște doar nume care îi cuprind pe toți copiii lui Dumnezeu: sfinți, copii ai lui Dumnezeu, credincioși, frați, ucenici, creștini. Dar chiar dacă rămînem păziți de acest laț și nu ne însușim nici un nume, se poate întîmpla să nu ne adunăm pe temeiul singurului Trup; de exemplu, cînd vrem să ne păstrăm independența și nu vrem să recunoaștem ce a lucrat Dumnezeu înainte în alții, pe temeiul singurului Său Trup.

Să reținem: Adunarea copiilor lui Dumnezeu potrivit voii Sale este o expresie a unității - dar nu a unei unități de gînduri sau de concepții ale oamenilor, ci a unității divine, a unității Trupului lui Hristos. Pe lîngă aceasta, credincioșii sînt adunați în puterea Domnului; apostolul Pavel le scrie corintenilor: „voi și duhul meu, fiind adunați laolaltă, cu puterea Domnului nostru Isus Hristos” (1 Corinteni 5.4).

Numele divin

Ajungem acum la o parte foarte importantă a Cuvîntului Domnului Isus:

„Căci acolo unde doi sau trei sînt adunați pentru Numele Meu, acolo sînt și Eu în mijlocul lor.”

Dacă înainte am avut în discuție mai mult temeiul strîngerii laolaltă, adică principiul care îi stă la bază, Domnul ne arată acum care este propriu-zis punctul de întîlnire: Numele Său. Adunarea pentru Numele Său este deci condiția pentru binecuvîntarea nemăsurată a prezenței Sale. Această condiție trebuie să o cercetăm cu atît mai multă atenție, cu cît foarte mulți credincioși sînt de părere că îi corespund, deși ei merg în direcții total opuse. Într-un fel, pe undeva trebuie să fie ceva fundamental greșit în concepțiile despre ceea ce înseamnă a fi adunat în (sau pentru) Numele Său.

Întîi aș vrea să atrag aici atenția asupra însemnătății deosebite a expresiei „în Numele Meu” și să observ că în total există în textul de bază trei expresii diferite care sînt redată prin „în Numele Meu ” sau „în Numele Domnului”.

Prima o găsim în Evanghelia după Matei 18.5: „Și oricine va primi un copilaș ca acesta în Numele Meu, Mă primește pe Mine”. Aici Domnul folosește prepoziția grecească epi = „pe”, care în această legătură indică motivul, cauza acțiunii. Am putea traduce: „Și oricine va primi un copilaș ca acesta pe baza Numei Meu”.

În Ioan 14.13-14 și 16.23-27, Domnul Isus vorbește despre rugăciunea în Numele Său. Acolo folosește prepoziția grecească en = „în”, „în puterea”. Ei trebuiau să obțină privilegiul de a se ruga în puterea Numei Său. Aceeași construcție se află și în 1 Corinteni 5.4: „În Numele Domnului nostru Isus Hristos ... un astfel de om să fie predat pe mîna Satanei”.

În versetul nostru, Domnul folosește însă o altă prepoziție - eis, care înseamnă „în - înăuntru”, „la - spre”, „în privința” și nu indică doar o direcție, ci, în sens metaforic, o intenție, o motivație. De aceea expresia care ne preocupă se traduce mai bine prin „pentru Numele Meu”, decît „în Numele Meu”. Deci, dacă Domnul Isus vorbește de doi sau trei care sînt adunați pentru Numele Său, atunci El, prin aceasta, îi desemnează pe aceia care au ca adevărat motiv al unirii lor ceea ce spune „Numele Său”. Ei nu sînt adunați doar „în” Numele Său, adică ei nu sînt adunați doar în autoritatea Sa, ca reprezentanți ai Săi, fapt care este adevărat în sine; ci „Numele Său” este punctul central al strîngerii lor laolaltă. Scopul urmărit al adunării lor laolaltă este de a-L avea pe El ca punct central exclusiv.

Este într-adevăr așa, iubiți frați? Avem Numele Său, îl avem pe El ca singur punct central al strîngerii noastre laolaltă? Este o întrebare care ne cercetează pe toți. Dumnezeu nu vrea să ne adunăm pentru numele oamenilor. Nici un conducător omenesc sau predicator să nu ne unească. Nici nu este potrivit gîndurilor Sale cînd anumite învățături, chiar dacă sînt absolut adevărate și divine, ne servesc ca motiv de strîngere. Dumnezeu vrea să ne adune pentru Numele Fiului Său, pentru Persoana Sa divină. De aceea citim în Cuvîntul Său expresii atît de minunate, precum: „Apropiați-vă de El...” (1 Petru 2.4) și: „Să ieșim dar afară, ... la El” (Evrei 13.13). Duhul Sfînt ne conduce mereu la prețiosul Nume al Domnului Isus, nu la nume de oameni sau de organizații moarte.

Trebuie să ne mai întrebăm însă ce include expresia Numele Său. „Nume” are o întrebuintare multiplă în Scriptură, pentru a arăta ce a descoperit despre sine persoana care-l poartă. „Nume” înseamnă „descoperire”, „a se vesti”. Acesta este cazul mai ales cînd este vorba

despre Dumnezeu. Astfel, Dumnezeu S-a prezentat deja în Vechiul Testament sub diverse nume, de exemplu ca „Iehova”, Cel care este veșnic; ca „Adonai”, Domnul; ca „El Shaddai”, Cel Atotputernic. Dacă Domnul Isus vorbește acum despre Numele Său, atunci El vorbește despre tot ceea ce a descoperit despre Sine în Noul Testament, ce se referă la binecuvântata Sa Persoană și la lucrarea Sa îndeplinită. Aceasta atrage după sine câteva concluzii pentru strângerea noastră laolaltă, concluzii pe care înclinăm să le uităm și pe care aș vrea să le pun acum înaintea cititorilor credincioși.

Este imposibil să putem pune ceva rău sau fals în legătură cu Numele Său! Dacă în strîngerile noastre laolaltă am admite răul în învățătură și practică, atunci nu am fi adunați pentru Numele Său. Dacă am accepta învățături stricicioase despre Persoana și lucrarea lui Hristos, atunci ar fi imposibil ca Domnul să sancționeze răul prin aceea că ar veni în mijlocul nostru. Un Hristos fals nici nu este Hristos! Acolo unde nu se ține întreaga învățătură a Scripturii despre Persoana Sa și despre lucrarea Sa, acolo frații nu sînt adunați pentru Numele Lui, acolo El nu-Și poate acorda prezența. „Numele Său” exclude păcat și lume, exclude tot ce neagă adevărul pe care-l prezintă acel Nume.

De asemenea este imposibil să putem lega de Numele Său un duh sectar. Dacă într-adevăr sîntem adunați pentru Numele Său, atunci, conform inimii și a principiului, îi includem pe toți care sînt ai Săi, care sînt mădulare ale Trupului Său. Domnul Isus a murit pentru a-i aduna într-un singur Trup pe toți copiii lui Dumnezeu risipiți (Ioan 11.52); și dacă nu sîntem adunați în unitatea Trupului lui Hristos, dacă cu inimile noastre nu cuprindem în fapt și adevăr pe toți aceia care îi sînt Lui atît de valoroși și scumpi, atunci nu sîntem adunați pentru Numele Lui. Dacă, de exemplu, nu am permite unui credincios să ia parte la Masa Domnului, pentru că încă nu a ajuns la o înțelegere adîncă în Cuvîntul lui Dumnezeu sau pentru că ne este incomod caracterul său sau persoana sa, atunci nu am mai măsura conform măsurilor inimii lui Hristos. Ar trebui să ne amintim permanent de cuvîntul din Romani 15.7: „Așadar, primiți-vă unii pe alții, cum v-a primit și pe voi Hristos, spre slava lui Dumnezeu”. Cine nu adună cu El risipește (Luca 11.23).

Nu se nasc în noi, atunci cînd ne situăm pe terenul unității Trupului Său, sentimente de tristețe și de rușine în legătură cu starea de dezbinare a alor Săi? Este posibil de a-i purta în inimă pe toți copiii lui Dumnezeu, fără a simți durere că ei sînt atît de dezbinați? De cîte ori am cîntat deja cu emoție acea strofă din cîntare: Cei sfinți stau despărțiți de tot, Doamne Isuse, vino! Unitatea nu mai poate fi văzută. Doamne Isuse, vino! Viclenia lui Satan a distrus-o, Păcatul și lumea a amețit cîte-o inimă, Ah, cît de mult ești Tu necinstit! Doamne Isuse, vino!

Astfel, de adunarea pentru Numele Său trebuie neapărat să fie legată simțirea dureroasă a rupturii poporului Său și a necinstirii mărețului Său Nume, dacă nu vrem să devenim o sectă.

Adunarea pentru Numele Său mai înseamnă însă recunoașterea practică a faptului că El este Domn. Duhul Sfînt vrea să ne conducă spre a-L recunoaște ca Domn, spre a-l da Lui locul stăpînirii (citește în 1 Corinteni 12.3) și aceasta nu doar în viața noastră personală, ci tocmai în strîngerile noastre. El este Domnul alor Săi, Domnul slujitorilor Săi, Domnul Mesei Sale și Domnul Cinei Sale. El este Fiul peste casa lui Dumnezeu. El este Capul Trupului, al Adunării. Și atunci cînd ne adunăm, El trebuie să poată hotărî ce urmează să se întîmple. Unde conduc însă oamenii, unde, prin reguli omenești, este suprimată acțiunea Duhului Sfînt, care dă fiecăruia în parte „cum voiește” (1 Corinteni 12.11), acolo adunarea nu este pentru Numele Său. Domnul nu va accepta niciodată să-l fie furate drepturile, nu Se va face niciodată una cu aceia care nu Îi dau întîietate. Deja bisericii din Efes a trebuit să-i spună, spre rușinea ei și ca pedeapsă, „Dar ce am împotriva ta ...” (Apocalipsa 2.4). Credincioșilor din Filadelfia însă le-a putut confirma recunoscător: „Ai păzit Cuvîntul Meu și n-ai tăgăduit Numele Meu” (Apocalipsa 3.8). Ah, de ar putea spune același lucru și despre mine și tine!

Persoana și prezența divină

După ce Domnul ne-a prezentat condiția pentru marea binecuvîntare și ne-a vorbit despre adunarea „pentru Numele Său”, următoarele Sale cuvinte ne arată binecuvîntarea însăși:

„... acolo sînt și Eu în mijlocul lor.”

Desigur că fiecare cititor va fi de acord cu mine asupra faptului că Domnul Isus spune ceea ce crede. El spune: „acolo sînt și Eu în mijlocul lor.” El desigur nu are în vedere că atunci Duhul Sfînt va fi acolo. Cu siguranță că și Duhul lui Dumnezeu este prezent cînd sîntem adunați pentru Numele Domnului; căci El locuiește în Adunare. Am văzut deja acest adevăr. La fel de sigur este că niciodată nu ne putem bucura de nimic dumnezeiesc, nici chiar de prezența Domnului, fără Duhul Sfînt. El este puterea în noi și prin El avem părășie cu Tatăl și cu Fiul Său Isus Hristos. Dar Domnul Isus nu vorbește aici despre prezența Duhului Sfînt, ci de prezența Sa proprie, personală.

Această binecuvîntare despre care vorbește Domnul este atît de mare, efectul ei atît de cuprinzător, încît chiar copii ai lui Dumnezeu au încercat pe diverse căi „să o anuleze” prin explicații, printre altele chiar prin aceea că au afirmat că El vorbește aici de Duhul Sfînt. Nu! El personal este de față acolo unde credincioșii se adună în felul acesta. „Acolo sînt și Eu” - aceasta înseamnă El Însuși. Bineînțeles că Domnul Isus nu este prezent în trup, ci în duh. Eu susțin însă cu tărie că El vorbește despre prezența Sa personală. În capitolul următor îl vom vedea ca pe Cel înviat în mijlocul alor Săi, și acest fapt dovedește și mai clar de ce este atît de necesară această deosebire: este Domnul Isus, Fiul Dumnezeului Celui viu care a murit pentru noi. De aceea Duhul Sfînt nu este în aceeași măsură obiectul dragostei noastre, ca Mîntuitorul. Tatăl și Fiul sînt obiectul iubirii noastre, iar Duhul Sfînt este puterea în această iubire.

Cînd Domnul a rostit această făgăduință, încă nu exista o Adunare a lui Dumnezeu, nu exista o adunare pentru Numele Său. El încă Se găsea ca Mîntuitor viu în mijlocul lor. Dar în curînd Și-a dat scumpa viață pentru ei, ca în înviere s-o ia din nou și să Se întoarcă la Tatăl. Din cer Și-a zidit Adunarea (lucru care a fost început în ziua Cincizecimii prin coborîrea Duhului Sfînt) și atunci cînd ai Săi se adună pentru Numele Său, El va veni personal în mijlocul lor - ca Cel înviat, slăvit. Minunat har care le-a fost dăruit celor doi sau trei pînă în ziua de azi! A trăi prezența Sa personală în strîngerile laolaltă este poate cel mai măreț lucru care poate fi trăit pe pămînt. Numai credința poate înțelege și se poate bucura de această prețioasă binecuvîntare, cum de altfel orice binecuvîntare, orice adevăr divin pot fi înțelese numai prin credință și în puterea Duhului.

Că Domnul este alături de fiecare în problemele sale, a exprimat deja David în Psalmul 23: „... căci Tu ești cu mine” (versetul 4). Scumpă mîngîiere pentru cei care trebuie să treacă prin valea umbrei morții! Ei nu merg singuri. Ei pot spune în orice situație: El este cu mine! Pentru cît de mulți nu a fost și cuvîntul Hristosului înviat din încheierea evangheliei după Matei o mîngîiere: „Și iată, Eu sînt cu voi în toate zilele, pînă

la sfârșitul veacului"! Și nu s-au sprijinit credincioșii tuturor timpurilor pe cuvântul din Evrei 13? „»Nicidecum n-am să te las, cu nici un chip nu te voi părăsi.« Așa că putem zice plini de încredere: »Domnul este ajutorul meu, nu mă voi teme; ce mi-ar putea face omul?«" (versetele 5 și 6). Nu află chiar și slujitorul Domnului, în slujba sa adesea grea și plină de renunțări, deosebita apropiere a Domnului și aude, ca Pavel odinioară, cuvintele Sale: „Nu te teme; ci vorbește și nu tăcea, căci Eu sînt cu tine" (Faptele Apostolilor 18.9-10)? Desigur, Duhul Sfînt care locuiește în noi ni-L aduce pe Hristos atît de aproape, încît să-L putem simți pe El și apropierea Sa. Un poet se exprimă într-un mod foarte potrivit, astfel: Tu ești la noi cu Duhul Tău - o, apropiere fericită, sfîntă - care se deosebește atît de viu, ca și cînd te-am vedea chiar pe Tine.

Și totuși prezența Domnului în mijlocul celor care sînt adunați pentru Numele Său este o binecuvîntare și mai mare decît cea pe care tocmai am descris-o. El este prezent ca Persoană, ca unul dintre ei, după cum vom vedea. Acest lucru nu îl putem trăi dacă sîntem singuri.

Punctul central divin

Să ne mai punem odată în față acest prețios verset în întregime și să ne îndreptăm privirea în mod special spre ultimele trei cuvinte:

„Căci acolo unde doi sau trei sînt adunați pentru Numele Meu, acolo sînt și Eu în mijlocul lor."

În unele traduceri ale Bibliei, a doua parte a frazei este redată prin „acolo sînt printre ei"; eu sînt însă de părere că traducerea folosită aici este mai bună, mai precisă. * Ceea ce m-a condus la această părere voi prezenta în continuare.

Pentru cele trei cuvinte „în mijlocul lor", în limba greacă este folosită expresia en meso auton. Mesos este un adjectiv și înseamnă deja prin sine însuși „aflat în mijloc", „în mijlocul". Aici este folosit ca substantiv și urmează în dativ prepoziției en = „în". Al treilea cuvînt, auton, este genitivul plural al pronumelui personal „ei". Întreaga expresie en meso auton înseamnă deci, tradus literal, „la ei în mijloc" = „în mijlocul lor". Faptul că cuvintele en meso auton, urmate de un cuvînt la genitiv nu înseamnă în general doar „printre", ci absolut „în mijlocul", îl vor dovedi câteva exemple din Scriptură.

Deja traducătorii evrei ai Septuagintei (traducerea grecească a Vechiului Testament) au folosit această expresie en meso cu sensul menționat, cînd au tradus în limba greacă Geneza 2.9: „și pomul vieții în mijlocul grădinii". Acest pom al vieții aflat „în mijloc" îl regăsim în mod interesant pe ultima pagină a Bibliei și din nou întîlnim aceeași expresie: „în mijlocul (en meso) pieții cetății și pe cele două maluri ale râului era pomul vieții" (Apocalipsa 22.2).

Cînd apostolul Ioan descrie în capitolul 8 al evangheliei sale scena cu femeia prinsă în adulter, folosește de două ori expresia en meso. Întîi în versetul 3: „Atunci cărturarii și fariseii l-au adus o femeie prinsă în adulter. Au pus-o în mijloc". Cu o severitate deosebită îi arată locul, nu undeva printre ei, ci en meso - în mijloc. Cînd a rostit Domnul cuvintele: „Cine dintre voi este fără păcat, să arunce cel dintîi cu piatra în ea" și s-a aplecat din nou și a scris pe pămînt, cel care relatează continuă și amintește pentru a doua oară expresia care ne preocupă: „Cînd au auzit ei acestea, fiind muștrați de conștiința lor, au ieșit afară, unul cîte unul, începînd de la cei mai bătrîni pînă la cei din urmă. Și Isus a fost lăsat singur cu femeia, care stătea în mijloc" (versetul 9). Femeia încă mai stătea în mijlocul scenei, deși între timp nu mai rămăsese nimeni aici, decît Domnul. Era imposibil ca ea să mai stea acum „printre ei". În schimb, cînd Ioan vrea să transmită sensul expresiei „în mijlocul vostru" ca în capitolul 1, versetul 26, atunci el folosește o altă expresie (mesos hymon): „Dar în mijlocul vostru stă Unul pe care voi nu-L cunoașteți". Și în Matei 13.25, avem o altă expresie: „... a venit vrăjmașul lui, a semănat neghină între (ana meson) grîu.

Desigur că nu este întîmplător faptul că și apostolul Matei folosește, în evanghelia sa la capitolul 18, de două ori expresia en meso auton, cu sensul, nu mă îndoiesc, „în mijlocul lor". În afară de versetul nostru, deja în versetul 2: „Și Isus, chemînd la El un copilaș, l-a pus în mijlocul lor". Mîntuitorul nu a așezat copilul undeva „printre ei", ca nici să nu se știe de fapt; ci El l-a pus așa, ca fiecare ucenic să-l poată vedea, și anume în mijlocul lor. Nu există nici un motiv ca în versetul 20 să se folosească o expresie ca „printre ei". Nu, atît de adevărat cum a pus Domnul Isus copilașul în mijlocul ucenicilor, tot atît de adevărat El este în mijlocul acelor care sînt adunați pentru Numele Său.

Pentru mine nu există nici cea mai mică îndoială asupra faptului că Domnul Isus, prin cuvîntul de mai sus, nu vrea să Se prezinte ca punctul central divin. El nu este doar în mijlocul lor ca Unul dintre ei, ci este Persoana centrală. Dacă Domnul Isus este prezent personal, atunci El este în mod obligatoriu punctul central viu al strîngerii. Fiecare linie a Adunării se îndreaptă atunci spre El și de la El pornește tot ce este bun. Încă odată trebuie să ne întrebăm: este aceasta experiența noastră? Chiar dacă avem voie să ocupăm acest teren prin harul lui Dumnezeu, este adevărat că fiecare linie a strîngerii noastre se îndreaptă spre El? Transpunem noi în realitate faptul că El este în mijlocul nostru și că totul pornește de la El? Îi acordăm locul central, care l se cuvine? „Acolo sînt și Eu în mijlocul lor". Iubiților, credem aceasta cu adevărat? Trăim noi o întîlnire personală cu El atunci cînd sîntem adunați? Sau plecăm de la această adunare așa cum am intrat?

„Acolo sînt și Eu în mijlocul lor" - aceasta nu este doar o prețioasă făgăduință, ci realitate vie. Aceasta este suficient pentru credință. A-L avea pe El în mijloc este suficient pentru fiecare împrejurare. Cînd El, Domnul alor Săi, Capul Trupului, este personal în mijlocul celor adunați, atunci nu mai avem nevoie de alt președinte sau conducător, atunci El singur este Cel căruia l se cuvin toate drepturile și Cel care îndrumă și conduce totul. Da, a accepta un alt conducător ar însemna în mod direct o negare a prezenței Sale divine. „Noi ne simțim mult mai sigur în mîinile Sale, decît în mîinile celui mai bun președinte omenesc", a observat odată un stimat slujitor al Domnului. Într-adevăr, putem avea încredere deplină în El. El își va ține casa Sa în ordine și prin Duhul Său va conduce și va face totul după cum voiește. „Căci Dumnezeu nu este un Dumnezeu al neorînduiei, ci al păcii, ca în toate bisericile sfinților" (1 Corinteni 14.33). Să luăm seama însă, ca să fim adunați într-adevăr pentru Numele Său, ca ochii noștri, ai tuturor, totdeauna să fie din nou îndreptați asupra Sa! Să luăm seama să nu stingem Duhul Sfînt (1 Tesaloniceni 5.19), care lucrează în cei adunați și care vrea să-i conducă la slăvirea Domnului aflat în mijlocul lor! Carnea nu folosește la nimic.

De la El, ca punct central, vin nu numai orice ordine, ci și fiecare binecuvîntare. În capitolul următor îl vom vedea în camera de sus în mijlocul alor Săi, cum le „arată mîinile și picioarele Sale": El ne preocupă cu El însuși și cu dragostea Sa, atunci cînd sîntem adunați în jurul Lui. Evrei 2.12, ni-L arată în mijlocul adunării, cum intonează și conduce lauda celor credincioși: „Îți voi cînta laudele în mijlocul adunării". Minunat har! El ne conduce la adorarea Dumnezeului și Tatălui Său și ne introduce în lucrurile Sale proprii și în relațiile Sale cu Tatăl Său, de care El însuși Se bucură (Ioan 17.26). Despre acestea vom auzi mai mult la locul potrivit. Apoi El ne și zidește prin „slujirea Cuvîntului": toți primesc din cuvintele Sale (Deuteronom 33.3). Și cu acest lucru ne vom ocupa mai îndeaproape mai tîrziu.

Aș încheia acest capitol cu observația că exact aceeași expresie în mijlocul lor (en meso auton) o întâlnim și în Luca 24.36, unde El vine ca Cel înviat în mijlocul ucenicilor: „Pe când vorbeau ei astfel, Însuși Isus a stat în mijlocul lor și le-a zis: »Pace vouă!«”

Atunci El a fost personal în mijlocul lor cu trupul Său de înviere („... Eu sînt”) și ei puteau să-L vadă și să-L pipăie. Chiar dacă noi astăzi nu-L putem vedea, El este totuși la fel de real, la fel de personal în mijlocul aceluia care sînt adunați pentru Numele Său. Este într-adevăr o binecuvîntare nemăsurată! Mai mult nici chiar credincioșii de la început nu posedau. Ceea ce dorim noi înșă, este să-L vedem pe El ca „Miel” care „părea înjunghiat” în mijlocul tronului (citește în Apocalipsa 5.6), să-L vedem pe Acela care odinioară a fost răstignit pentru noi în mijlocul făcătorilor de rele.

Noi am văzut pe Domnul

În penultimul capitol al Evangheliei după Ioan găsim o prezentare simbolică atît de frumoasă a versetului din Matei 18, „Căci acolo unde doi sau trei sînt adunați pentru Numele Meu, acolo sînt și Eu în mijlocul lor”, încît nu mă pot abține să îndrept privirea cititorului, cu ajutorul lui Dumnezeu, asupra ei, înainte de a ne ocupa de fiecare strîngere în parte a credincioșilor. Ucenicii înșiși descriu ceea ce au trăit în acea seară a primei zile a săptămînii, cu cuvinte din care răzbate întreaga lor fericire: „Am văzut pe Domnul!” „În seara aceleiași zile, cea dintîi a săptămînii, pe cînd ușile locului unde erau adunați ucenicii erau încuiate de frica iudeilor, a venit Isus, a stat în mijlocul lor și le-a zis: »Pace vouă!« Și după ce a zis acestea, le-a arătat mîinile și coasta Sa. Ucenicii s-au bucurat cînd au văzut pe Domnul. Isus le-a zis deci din nou: »Pace vouă! Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, așa vă trimit și Eu pe voi.« Și spunînd acestea, a suflat peste ei și le-a zis: »Primiți Duh Sfînt. Celor care le veți ierta păcatele, vor fi iertate; și celor care le veți ține, vor fi ținute.«” (Ioan 20.19-23).

Patru apariții ale Domnului

Dintre cele zece apariții ale Domnului înviat, despre care ne relatează Scriptura, apostolul amintește în evanghelia sa patru. Inspirat de Duhul lui Dumnezeu, el alege următoarele momente:

- Întîlnirea cu Maria Magdalena, dis-de-dimineață în prima zi a săptămînii (citește în Evanghelia după Ioan 20.1-18). Cronologic, aceasta este prima apariție a Domnului.
- Întîlnirea cu ucenicii în seara zilei învierii Domnului - moment prezentat de fragmentul nostru; cronologic, aici este vorba de cea de-a cincea arătare a Domnului.
- Întîlnirea cu Toma (versetele 26-29), care a avut loc cu o săptămînă mai tîrziu; Cronologic, este cea de-a șasea apariție a Domnului.
- Întîlnirea de la marea Tiberiadei (capitolul 21). Aceasta este cea de-a șaptea apariție și ultima pe care o relatează Ioan.

Dar cît de ciudat! Deși Ioan însuși relatează patru momente ale arătării Domnului după înviere, el spune la relatarea despre a patra, care în realitate a fost a șaptea: „Aceasta este a treia oară cînd Isus S-a arătat ucenicilor Săi, după ce a înviat dintre cei morți” (capitolul 21.14). De ce aceasta? În nici un caz nu putea fi neștiință. Se află răspunsul oare în aceea că Ioan numără dintre cele patru apariții, doar pe cele la care a fost de față personal? Cred că răspunsul la acest ciudat mod de exprimare se află altundeva.

Este evident faptul că Ioan a avut de la Dumnezeu misiunea de a da, la sfîrșitul evangheliei sale, încă o dată o imagine a evenimentelor și a epocilor viitoare (viitoare văzute din acel moment), așa cum a făcut-o și la început. Pentru aceasta, el folosește anumite întîmplări, prin care Domnul S-a descoperit alor Săi. Prima dintre aceste întîmplări, arătarea Sa Mariei Magdalena, nu are înșă un caracter profetic. De aceea el nu o numără. În Maria Magdalena vedem o imagine a rămășiței din acea vreme a poporului evreu. Ea credea că poate continua relațiile de pînă acum cu Domnul cel înviat. Domnul înșă trebuie s-o asigure că aceasta nu se poate, și de aceea El nu-i permite să-L atingă. Acum El îi va pune pe credincioșii din Israel, pe baza lucrării de mîntuire săvîrșite, în relații noi, care sînt mult mai mărețe, cerești. Misiunea pe care i-o dă pentru „frații Săi” exprimă clar acest lucru: „...ci du-te la frații Mei și spunele că Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, la Dumnezeul Meu și Dumnezeul vostru” (versetul 17).

Aceste relații noi, această epocă nouă, sînt prezentate în fragmentul care ne preocupă (versetele 19-23) și în care îl vedem pe Domnul Isus în mijlocul ucenicilor. Este o imagine potrivită a timpului Adunării lui Dumnezeu pe pămînt. Eu spun: „imagine”, pentru că în acea vreme nu exista încă Adunarea. Cu cît mai puțin existau deja învățători despre Adunare.

După o perioadă de timp clar definită, „după opt zile”, Domnul Isus li Se arată din nou ucenicilor, iar de data aceasta Toma, cel care nu a vrut să creadă decît pe baza unor dovezi vizibile, era cu ei. Domnul i Se descoperă și lui și îi ia toate îndoielile: „Adu-ți degetul încoace și uităte la mîinile Mele; și adu-ți mîna și pune-o în coasta Mea; și nu fi necredincios, ci credincios” (versetul 27).

În Toma, care apoi într-o stare de adorare exclamă „Domnul meu și Dumnezeul meu!”, avem o imagine a rămășiței evreiești din vremuri mai tîrzii. Căci ei îl vor vedea pe Cel pe care L-au străpuns, întîi vor vedea și apoi vor crede. Domnul înșă îi numește fericîți pe „cei ce n-au văzut și au crezut”.

Întîmplarea de la marea Tiberiadei ne dă o imagine a împărăției de o mie de ani. Domnul are deja cîțiva pești pe foc - un simbol al rămășiței poporului evreu în împărăție. Și apoi vedem în peștii cei mulți, care sînt trași la mal la cuvîntul Învățătorului, o imagine a națiunilor, care sînt introduse în împărăția vizibilă a lui Dumnezeu pe pămînt. În contrast cu Luca 5.6, aici nu se rupe mreaja. Ordinea administrativă dată de Dumnezeu pentru aducerea înăuntru a oamenilor nu va mai da greș, căci Domnul Isus cel înviat este prezent personal, și aceasta schimbă totul și asigură orice binecuvîntare.

După această scurtă privire profetică de ansamblu, să ne ocupăm puțin de acea epocă care este așezată, în cursul evenimentelor și a căilor lui Dumnezeu, între înălțarea Domnului la Tatăl Său și reluarea relațiilor cu Israel și care este de o importanță extremă - timpul harului, al Adunării lui Dumnezeu pe pămînt. Este o scenă deosebit de plăcută cea care ni se pune acum în față și, pentru a trage adevăratul folos din ea pentru noi, aș pune cîteva întrebări. Prima sună astfel:

În care zi au fost adunați?

Era seara în ziua întâi a săptămînii, duminica noastră, ziua învierii Domnului. În această zi, Domnul înviat a venit în mijlocul ucenicilor și li S-a descoperit, într-un anumit sens, Domnul Isus îndreptățește strîngerea alor Săi laolaltă în această zi. Bineînțeles că ne putem aduna în orice zi și la orice oră, dar prima zi a săptămînii este în mod special prevăzută pentru aceasta. În această zi s-au adunat credincioșii, la început pentru a frînge pîinea. Modul de exprimare din Faptele Apostolilor 20.7, „În ziua dintîi a săptămînii eram adunați laolaltă ca să frîngem pîinea”, pare să indice faptul că primii creștini, după ce la început frîngeau pîinea zilnic (capitolul 2.46), aveau acum obiceiul să frîngă pîinea doar în prima zi a săptămînii. Ar putea exista ceva mai potrivit decît aceasta: a se ocupa chiar în ziua învierii Sale triumfale cu Acela care a murit pentru noi? Apostolul Pavel a insistat și asupra faptului ca cei credincioși în fiecare zi dintîi a săptămînii să pună deoparte bani pentru lucrarea Domnului și pentru cei săraci dintre frații lor (1 Corinteni 16.2).

Această zi, care deja în Vechiul Testament este caracterizată ca „a doua zi după sabbat” (Leviticul 23.11, 16), poartă în Noul Testament titlul însemnat de ziua Domnului (Apocalipsa 1-10)- Expresia din textul grecesc înseamnă ziua care îi aparține Domnului. Același fel de exprimare referitor la „Cina Domnului” îl vom regăsi mai tîrziu în 1 Corinteni 11. Nu sîntem în pericol de a uita că această zi îi aparține Domnului? Dacă Dumnezeu ne dă harul ca această zi, în general, să fie eliberată de îndatoriri profesionale, nu ar trebui atunci să o folosim pentru El, pentru a ne preocupa cu lucrurile Sale? Sau să facem așa cum face lumea, care lenevește sau, în cel mai bun caz, se recrează? Nu ne putem sustrage impresiei că Satan face totul pentru a necinsti cît mai mult ziua Domnului și a-i da un caracter cît mai lumesc. Dacă astăzi unii oameni care se numesc creștini folosesc această zi pentru a pune în funcțiune mașina de spălat sau a spăla autoturismul, pentru a da doar două exemple, atunci aceasta este rezultatul strădaniilor lui Satan. Dar nici pentru noi, cei credincioși, această zi nu este în exclusivitate „o zi de odihnă”, căci cîte unii dintre noi sînt extrem de solicitați în această zi, dar nu de lucruri lumești, ci dumnezeiești. Și acest lucru este corect!

Și în această privință, ziua dintîi a săptămînii este în contradicție cu ziua a șaptea, sabbatul, care era o zi de odihnă consacrată poporului Israel. În ziua a șaptea, Dumnezeu S-a odihnit de toate lucrările pe care le-a făcut (Geneza 2.2-3) și a „sfințit” ziua a șaptea, adică a deosebit-o și a separat-o de celelalte zile ale săptămînii. Mai tîrziu, sabbatul a devenit parte integrantă a legii mozaice. El vorbește de munca și osteneala omului sub lege cu perspectiva odihnei, dacă omul ar cores-punde cerințelor legii. Noi știm că această liniște nu a venit niciodată, ca urmare a păcatului. Astfel, ziua a șaptea este pentru sistemul iudaic, iar prima (respectiv a opta) zi a săptămînii este pentru creștinism.

Învierea lui Hristos reprezintă începutul unei noi creații și temelie Noului Legământ. Dumnezeu a fost pe deplin slăvit prin El și prin deplina Sa lucrare de mîntuire, iar ca răspuns la aceasta, L-a înviat din morți. În El, Hristosul cel înviat, adevăratul creștin, își găsește liniștea și bucuria. Astfel, ziua Domnului, prima zi a săptămînii, care în permanență vestește învierea Sa, este un dar prețios pentru noi. Nu avem toate motivele să ne bucurăm din inimă de acest dar și să folosim această zi în mod deosebit pentru adorarea Tatălui și a Fiului? Nu ar trebui să folosim această zi pentru a ne bucura în mod special de părăția cu Domnul și pentru a-l sluji?

Ce i-a adunat pe ucenici?

Ucenicii s-au adunat în seara zilei învierii Domnului, poate în camera de sus, unde El a sărbătorit Paștele cu ei și unde, după aceea, a instaurat Cina, unde a rostit toate acele cuvinte minunate, care ne sînt comunicate în capitolul 14 al evangheliei apostolului Ioan. Dar cine sau ce i-a adunat? Ne vine destul de greu să ne imaginăm starea spirituală a ucenicilor. Cert este că ei au fost întristați și au plîns și că la început nu au dat crezare veștii despre învierea Domnului lor, veste care le-a fost adusă de martori oculari (Marcu 16.10-11). Dar în cursul zilei, credința în aceasta s-a întărit tot mai mult și a devenit în final certitudine, faptul că Domnul a înviat cu adevărat, după cum le spusese mai dinainte.

Ceea ce i-a determinat să se adune trebuie să fi fost cunoștința acestui adevăr, a realității învierii Domnului lor. Ei nu știau că Domnul va veni. Dar ei știau acum că El trăiește. Aceasta era suficient și astfel ei se adună pe baza acestui adevăr. Nu este la fel cu noi astăzi? Există doar această deosebire: noi știm că atunci cînd sîntem adunați astfel, El este în mijlocul nostru. Ce minunată cunoaștere!

Cine au fost adunați?

Această întrebare nu este atît de lipsită de importanță, cum pare la prima vedere. Amintesc doar cuvîntul Domnului de la sfîrșitul fragmentului nostru: „Celor care le veți ierta păcatele, vor fi iertate; și celor care le veți ține, vor fi ținute” (Ioan 20.23). Indiferent ce ar însemna, se referă aceasta la apostoli, deci la bărbați cu un statut deosebit, pe care noi astăzi nu-l mai avem? De aceea, încă o dată întrebarea: era o adunare apostolică?

Nu! Printre cei adunați acolo în acea seară nu se aflau doar apostoli. O comparație cu Luca 24 arată că erau de față și alți credincioși. Căci după ce așa-zișii ucenici din Emaus s-au întors la Ierusalim după întîlnirea cu Domnul, „au găsit pe cei unsprezece și pe cei care erau cu ei adunați la un loc, zicînd: »A înviat Domnul cu adevărat și S-a arătat lui Simon!«” (versetele 33 și 34). Și apoi Luca prezintă aceeași întîmplare ca Ioan aici. Putem pleca de la faptul că era o adunare mare, amestecată. Cu puține săptămîni mai tîrziu, găsim o mulțime de aproximativ 120 de persoane adunate în camera de sus din Ierusalim și acolo erau prezente femei (Faptele Apostolilor 1.13-15).

Unul însă nu era cu ei -Toma! Nu știm de ce a lipsit. Știm însă un lucru: el a pierdut această prețioasă adunare, el nu a auzit misiunea Domnului pentru ai Săi, el nu a auzit cuvintele Domnului: „Luați Duh Sfințit”. Nu avem de învățat de aici o lecție practică? De multe ori sînt lucruri minore, neînsemnate, care ne împiedică să fim acolo unde Domnul a făgăduit că este prezent. Să fim siguri: noi vom fi aceia care avem de pierdut mult.

După cum Toma a pierdut un prilej unic, poate că și noi vom pierde cea mai prețioasă desfășurare a Persoanei Domnului, dacă în mod ușuratic lipsim de la adunare.

Cum erau adunați ucenicii?

În spatele ușilor încuiate! Desigur că erau încuiate de frica iudeilor, care cu puțin înainte L-au omorît pe Învățătorul lor.

Dar cînd, după opt zile au fost adunați din nou. auzim iar de uși încuiate, însă lipsește completarea „de frica iudeilor”.

Deci aici este arătat un principiu însemnat pentru dispensațiunea creștină și pentru adunarea celor credincioși: despărțirea de lume, mai ales de lumea religioasă care L-a lepădat și încă Îl leapădă pe Hristos. Ai Săi sînt în lume, dar nu din lume.

Noi facem parte ori dintre „ai Săi” care sînt în lume (citește în Evanghelia după Ioan 13.1), ori din „lume”, care va trece împreună cu pofta ei. Adunări ale unui grup cu altul pentru adorarea comună sînt total incompatibile cu gîndurile lui Dumnezeu. Ce are de-a face Biserica cu lumea? Ea are o misiune în lume, dar aceasta este o altă problemă, despre care vom mai vorbi.

Isus a venit și a stat în mijloc

Este minunat ce ne comunică Duhul Sfînt acum! „... a venit Isus, a stat în mijlocul lor”. Fie că a fost așteptat sau nu, dintr-o dată Domnul Isus a venit prin ușile încuiate și a stat „în mijloc” - nu undeva la margine sau la ușă, ci chiar „în mijloc”. Nu este o prezentare plăcută a ceea ce am văzut în Matei 18.20? El ocupă locul central în mijlocul Adunării.

Ce mîngîiere se găsește în aceasta și pentru noi astăzi! După aproape două mii de ani de eșec din partea noastră, El încă vine în mijlocul nostru, atunci cînd sîntem adunați pentru Numele Lui și noi ne putem bucura de prezența Sa tot atît de real, ca ucenicii atunci. Unele lucruri poate că nu le mai avem astăzi, da, noi nu mai avem ceea ce posedau cei de la început: apostoli și profeți, bătrîni, semne și minuni făcute de Duhul Sfînt, unitatea practică a tuturor copiilor lui Dumnezeu etc., dar noi ne putem bucura de ceea ce este mai bun decît tot - de Hristos însuși și de prezența Sa personală.

Nu va reglementa conștiința prezenței Sale divine tot ce privește comportamentul, îmbrăcămintea, gîndirea și cuvintele noastre? Dacă am fi conștienți de prezența Lui, am întîrziat atît de ușor? Am putea arăta o anumită delăsare în comportamentul nostru, dacă am fi conștienți că El este acolo? Am lăsa carnea să lucreze, dacă am crede cu adevărat că El este în mijlocul nostru? Am putea privi mai mult la frați dotați decît la El însuși, singurul de la care pornește orice binecuvîntare? Și am putea părăsi o strîngere fără a fi primit o impresie adîncă despre prezența Sa pentru viața noastră în continuare?

Trupul de înviere

M-aș mai referi pe scurt la un punct care a pus deja cîteva probleme, despre care însă nu putem spune multe - despre trupul de înviere al Domnului. Să remarcăm întîi următoarele: nu este cu totul un alt trup pe care l-a avut sau îl are Domnul înviat. El este de altă natură, de un fel superior, desigur; dar nu este cu totul altfel. Cînd femeile au intrat în mormînt, „n-au găsit trupul Domnului Isus” (Luca 24.3). De ce? Pentru că Domnul Isus a înviat în acest trup. „Pentru ce căutați între cei morți pe Cel ce este viu? Nu este aici, ci a înviat”, au spus îngerii. Este vorba deci de același trup omenesc, care însă, prin înviere, a suferit o transformare de neimaginat pentru noi.

Tocmai acest lucru îl învățăm aici: cu acest trup de înviere, Domnul Isus a putut să treacă prin ușile încuiate, fără ca un înger să trebuiască să l le deschidă, cum s-a întîmplat mai tîrziu cu Petru (vezi în Faptele Apostolilor 5.19; compară și 12.10). Aici nu s-a petrecut o astfel de minune, ci înțelegem ceva despre capacitatea supranaturală pe care o are trupul de înviere. Trupul de înviere este o minune în sine și nu putem spune mai mult despre el decît ceea ce ne spune Scriptura.

Deși era un trup adevărat, omenesc, un trup material, care putea fi pipăit, format din carne și din oase (Luca 24.39; nu din „carne și sînge”, 1 Corinteni 15.50) și care purta semnele suferințelor Lui, era totuși un trup spiritual, care nu era supus legilor fizice ale creației dinții, astfel încît cu acesta Domnul a putut trece prin uși încuiate, a putut să apară și să dispară din nou: „dar El S-a făcut nevăzut dinaintea lor” (Luca 24.31). În acest trup L-au văzut ucenicii în final mergînd la cer, L-au văzut cum a fost înălțat, pînă cînd un nor L-a ascuns din ochii lor (Faptele Apostolilor 1.9). Acum Domnul Isus este slăvit sus, la dreapta Măririi, dar El este acolo cu trupul Său omenesc, cu „trupul Său de slavă”, despre care Scriptura nu ne spune însă nimic.

Asupra acestui trup de înviere se păstrează o taină de nedezlegat. Va trebui probabil să așteptăm pentru a afla mai mult despre el, pînă va veni ceea ce este desăvîrșit. Dar încă de acum ne face fericiți încrederea deplină că El va schimba și trupul stării noastre smerite și-l va face asemenea trupului slavei Sale (citește în Filipeni 3.21), că nu vom adormi toți, dar toți vom fi schimbați „într-o clipă, într-o clipeală din ochi” (1 Corinteni 15.51-52). Atunci Îl vom vedea așa cum este. Slava trupului pe care îl vom purta atunci, nu cred că ne va preocupa: el va fi doar unealta, chiar dacă una minunată, care ne va face capabili să-L primim și să ne bucurăm de Acela care ne iubește nespun.

Salutul Domnului

Din Luca 24 știm că ucenicii s-au speriat și au fost „plini de spaimă” (versetul 37), cînd Domnul Isus a intrat direct prin ușa încuiată, în mijlocul lor. Ei credeau că văd un duh. Dar ce le spune Domnul întîi? Le face reproșuri că toți L-au părăsit și au fugit? Le explică faptul că El nu mai vrea să aibă a face cu astfel de „prieteni”? Nu! El stă în mijlocul lor cu un salut de pace: „Pace vomă!”

Cu acest rezultat pentru ei și pentru noi Se întoarce de pe cîmpul de bătălie, Golgota. El a făcut pace prin sîngele crucii Lui (Coloseni 1.20), pace cu Dumnezeu (Romani 5.1), de care acum se pot bucura toți care prin credință se sprijinesc pe acest sînge al iertării, toți care înțeleg că El a murit pentru ei. „Pace vouă!” - prețios rezultat al lucrării de mîntuire împlinite! Despre această pace a vorbit El în cuvintele Sale de rămas bun către ucenicii Săi, înainte de moartea Sa, și a spus: „Vă las pacea” (Ioan 14.27). Și primul lucru pe care li-l aduce, acum după moartea Sa, este această pace scumpă.

Rănilor Domnului

Apoi Domnul face ceva ce stă evident în legătură cu salutul Său de pace: El le arată mîinile Sale și coasta Sa. Aceasta înseamnă că: El le arată de ce era nevoie pentru a cîștiga pacea pentru ei și pentru noi - moartea Sa. Cît de mișcător este acest fel de a acționa al Domnului în mijlocul alor Săi! Fără a continua să vorbească, fără cuvinte. El arată spre semnele suferințelor și ale morții Sale, pentru a vorbi inimilor și pentru a le convinge că este El însuși. Se pare că pînă atunci ucenicii nu au avut certitudinea că Acela care Se află în mijlocul lor a fost Domnul și învățătorul lor.

De câte ori, iubitorilor, nu ni s-a întâmplat și nouă, ca Domnul să ne arate mâinile și coasta Sa atunci când am fost adunați pentru a vesti moartea Sa! Se numără printre cele mai mărețe momente ale vieții noastre, când El, la frîngerea pîinii, ne amintește de suferințele Sale de neconceput, pe care le-a suportat pentru a ne salva pe noi. Ne-am putea preocupa vreodată îndeajuns de aceasta?

În Evanghelia după Luca auzim de mâinile și de picioarele Sale, aici despre mâinile Sale și despre coasta Sa. De ce această diferență? Desigur că aici Duhul Sfînt pune accentul pe o mîntuire săvîrșită. Să ne amintim: din coasta deschisă a Mîntuitorului mort a ieșit sînge și apă - semnele iertării și ale curățirii (Ioan 19.34)!

Și apoi trebuie să mai acordăm atenție și faptului că trupul de înviere al Domnului, cu ale cărei trăsături supranaturale ne-am ocupat deja, a purtat semnele suferințelor și ale morții Sale! Nu este important acest fapt? Când odată, la înviere, ne vom dezbrăca de trupul stării noastre smerite și ne vom îmbrăca cu trupul de slavă, va mai purta acest trup cicatrici și răni, pe care le-a avut trupul pămîntesc? Imposibil! În 1 Corinteni 15.43-44 citim: „Este semănat în necinste și înviază în slavă; este semănat în slăbiciune și înviază în putere; este semănat trup natural și înviază trup duhovnicesc. Dacă este un trup natural, este și un trup duhovnicesc”. Iar apostolul Pavel adaugă în versetul 49 asigurarea: „Și după cum am purtat chipul celui făcut din țărîină, tot așa vom purta și chipul Celui ceresc”.

Domnul va lua de la noi chiar și orice amintire a suferințelor pămîntești. Acesta este probabil sensul cuvîntului din Apocalipsa: „El va șterge orice lacrimă din ochii lor” (capitolul 21.4). Trupul Domnului Isus pe care-l poartă în înviere are semne, care ne vor aminti veșnic de moartea Sa, de iubirea Sa pînă la moarte! Că aceasta nu este un lucru trecător, cum consideră unii în mod ciudat, ne spune clar Apocalipsa 5.6: Îl vom ve-dea și în slava cerului ca „Miel care părea înjunghiat”. Și dacă Israel va vedea odată pe Acela pe care L-au „străpuns” (Apocalipsa 1.7), nu include aceasta faptul că El va purta anumite semne ale acestei întîmplări?

Bucurie

Putem ușor înțelege că ucenicii s-au bucurat când L-au văzut pe Domnul nu când au văzut mâinile Sale și coasta Sa. Pacea, am remarcat, este rezultatul lucrării Sale; dar bucuria este rezultatul faptului de a fi preocupat de Persoana Domnului. Această bucurie se ridică deasupra împrejurărilor. Împrejurările ucenicilor au rămas neschimbate. Domnul i-a lăsat așa cum erau. Înainte, ca și după aceea, o lume vrăjmașă le stătea împotriva. Și totuși nu-i stăpînea frica de iudei, ci bucuria de Domnul lor.

Așa se va întîmpla și cu noi. Poate sîntem, dacă trebuie, „întristați pentru puțină vreme” prin „felurite încercări” (1 Petru 1.6). Adesea Domnul nu schimbă nici în cazul nostru împrejurările care ne cercetează și ne încearcă. Ceea ce face însă este aceasta: ne ridică deasupra lor, prin aceea că ne face să ne preocupăm cu El însuși, astfel încît să devenim capabili să ne bucurăm cu o bucurie negrăită: „Pe care voi îl iubiți fără să-L fi văzut, credeți în El fără să-L vedeți și vă bucurați cu o bucurie nespusă și plină de slavă” (versetul 8).

Dacă înainte ne-am preocupat mai ales de latura personală a bucuriei în Domnul, nici cea colectivă nu este mai prejos. Când credincioșii sînt adunați în jurul Domnului și El li Se descoperă, rezultatul poate fi numai bucuria. „Ucenicii s-au bucurat când au văzut pe Domnul.” Este o experiență binecuvîntată, cu adevărat din cer.

Misiunea Domnului

Înainte ca Domnul să le dea ucenicilor Săi o misiune specială, El repetă încă o dată salutul de pace către ei: „Pace vouă!” Dar nu este în nici un caz o simplă repetare. Eu nu cred că Domnul S-a repetat vreodată în Cuvîntul Său. Dacă acum spune pentru a doua oară, „Pace vouă!”, atunci în mod evident El nu vorbește de pacea cugetului, ci de pacea inimii, nu de pacea cu Dumnezeu (Romani 5.1), ci de pacea lui Dumnezeu (Filipeni 4.7). Această deosebire a făcut-o și Ioan în ca-pitolul 14.27, când a spus: „Vă las pacea, vă dau pacea Mea”. Prima pace vorbește de relația cu Dumnezeu, a doua de calea lor în lume. În lume vor avea neazuri, dar în El, chiar dacă a trebuit să-i părăsească din nou și să-i lase în lume, vor avea pace (Ioan 16.33). Aceasta este condiția necesară pentru orice slujbă și de aceea probabil citim a doua oară, „Pace vouă!”

Aceasta ne arată exact și poziția noastră. Cum putem fi trimișii Săi în această lume rea, dacă pacea Sa nu ne umple inima? Cum le putem vesti altora Evanghelia păcii, dacă noi înșine nu sîntem încălțați cu pacea pe care ne-a adus-o această Evangheliie, ca să fim astfel în stare să vestim această pace pretutindeni acolo unde ne va trimite Domnul (Efeseni 6.15)? Să fim atenți: pacea inimii este condiția slujirii, nu rezultatul ei. Mulți încearcă să-l slujească Domnului pentru a primi pacea, pentru a deveni mai fericiți. Domnul Isus spune însă întîi: „Pace vouă!” și după aceea: „Vă trimit”.

„Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, așa vă trimit și Eu pe voi.” Aici avem misiunea Domnului pentru ucenicii Săi. Fiecare evangheliie se încheie cu o misiune specială a Celui înviat către ucenicii Săi și fiecare sarcină, potrivit caracterului evangheliei respective, este diferită de celelalte. Mi se pare însă că misiunea din Evanghelia după Ioan este cea mai măreață.

Domnul Isus a fost trimis de Tatăl Său în lume - Ioan amintește acest lucru de mai bine de patruzeci de ori în evanghelia sa, ca Tatăl să Se descopere în El. El era Dumnezeu, era cu Dumnezeu (Ioan 1.1-2). El a venit de sus și nu era din lumea aceasta (capitolul 8.23). Nimeni nu a văzut vreodată pe Dumnezeu: „singurul Lui Fiu, care este în sînul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut” (capitolul 1.18). În cuvintele și în lucrările Sale a arătat cine este Tatăl; El era descoperirea desăvîrșită, imaginea Dumnezeului nevăzut. Când Filip a rostit rugămîntea care dovedește înțelegere puțină: „Doamne, arată-ne pe Tatăl”, din gura Fiului a venit minunatul răspuns: „Cine M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl. Cum zici tu: »Arată-ne pe Tatăl?»” (citește în capitolul 14.9).

Dar apoi Domnul Isus a murit, a înviat dintre cei morți și acum era pe punctul de a Se întoarce la Tatăl, de la care a ieșit. În rugăciunea Sa către Tatăl din capitolul 17, a spus deja înaintea morții Sale (deși în duh stătea deja în spatele crucii): „Cum M-ai trimis Tu pe Mine în lume, așa i-am trimis și Eu pe ei în lume” (versetul 18). Acum sosise timpul pentru aceasta. După cum El L-a făcut cunoscut pe Tatăl în lume, tot astfel trebuia să-L facă ei cunoscut acum pe Fiul. În ei, în ucenici, lumea trebuia să recunoască cine este Hristos.

Ce poziție, ce sarcină pentru noi, copiii lui Dumnezeu! Noi nu trebuie să facem doar un lucru sau altul pentru El, ci tot ce facem aici pe pămînt, în purtarea noastră și în motivațiile noastre, să-L arătăm pe El Însuși - pe El care nu mai este aici. Noi „nu sîntem din lume”, într-o

asemenea măsură, încât El ne trimite în ea. Este într-adevăr un privilegiu nemăsurat că ne mai lasă un timp aici pentru a-L prezenta pe El în această lume care nu-L cunoaște și să-L slujim în acest fel. Să ne ajute Dumnezeu la aceasta!

Viața de înviere

Pentru a doua oară citim acum în acest fragment cuvintele: „Și după ce a zis acestea ...”. Ca în versetul 20, se realizează prin aceasta o legătură între cuvântul precedent și acțiunea următoare a Domnului. „Și spunând acestea, a suflat peste ei și le-a zis: »Primiți Duh Sfânt«” (Ioan 20.22). Ce înseamnă această acțiune a Domnului? Au primit ucenicii în acea seară darul Duhului Sfânt?

Nu putea fi în nici un caz coborîrea Duhului Sfânt ca Persoană a Dumnezeirii; acest eveniment putea avea loc abia după ce Domnul Isus S-a înălțat slăvit la cer (Ioan 7.39). În realitate, Duhul a venit abia în ziua Cincizecimii, după cum relatează Faptele Apostolilor în capitolul 2. Și aceasta a fost exact cincizeci de zile mai târziu. Și într-un moment ulterior - descris în Evanghelia după Ioan 20.22 - Domnul le-a poruncit ucenicilor să nu se depărteze de Ierusalim, „ci să aștepte acolo făgăduința Tatălui, »pe care«, le-a zis El, »ați auzit-o de la Mine. Căci Ioan a botezat cu apă, dar voi, nu după multe zile, veți fi botezați cu Duhul Sfânt«” (citește în Faptele Apostolilor 1.4-5).

Probabil că nu este întâmplător faptul că același cuvânt folosit aici pentru a sufla, și care apare doar în acest loc în Noul Testament, este folosit de traducătorii Septuagintei în Geneza 2.7. „Și Domnul Dumnezeu a făcut pe om din țărîna pămîntului, i-a suflat în nări suflare de viață și omul a devenit un suflet viu.” După cum partea spirituală a primului om a ajuns să existe prin aceea că Domnul i-a suflat în nări suflare de viață, tot așa îl vedem aici pe ultimul Adam, care este un Duh dătător de viață (1 Corinteni 15.45), suflînd peste ucenici viața Sa de înviere. Fără îndoială că ei erau deja născuți din nou, dar Domnul Isus le făcea parte împreună cu El de „viața din belșug” (Ioan 10.10). Acest adevăr este peste măsură de binecuvîntat! Viața pe care o avem în Hristos este viața Sa de înviere, este deci o viață care corespunde poziției Sale de înviere, care se află dincolo de moarte, de judecata lui Dumnezeu și de puterea lui Satan.

Dar atunci de ce este numită această viață de înviere a Domnului Isus Duhul Sfânt? În primul rînd, și nu mă îndoiesc, pentru că Domnul a vrut să sugereze umplerea ucenicilor cu Duhul Sfânt în ziua Cincizecimii și în al doilea rînd, pentru că Duhul Sfânt este puterea în această viață. Domnul Isus a fost „dovedit cu putere Fiul al lui Dumnezeu, potrivit Duhului sfințeniei, prin învierea morților” (Romani 1.4), a fost „făcut viu în duh” (1 Petru 3.18). Că Duhul Sfânt este o Persoană dumnezeiască, este deasupra oricărei îndoieli. Cu toate acestea, în multe locuri nu este prezentat în calitate de Persoană, ci ca putere caracteristică. Acest lucru se vede foarte clar în Romani, capitolul 8, unde în primele zece versete îl găsim ca „Duh de viață”, pe cînd în versetele 11 - 27 este prezentat ca Persoană divină care locuiește în noi, care acționează în și pentru noi.

Cînd Domnul Isus le-a dat ucenicilor misiunea Sa, ei încă nu aveau putere pentru a face față acestei misiuni. Ei urmau s-o primească atunci cînd Duhul Sfânt Se va coborî peste ei. Dar ei trebuiau să primească deja acum o înțelegere interioară asupra gîndurilor Sale; tot așa, în relatarea paralelă din Luca 24 aflăm că El „le-a deschis mintea ca să înțeleagă Scripturile” (versetul 45). Astfel, de viața de înviere este legată o înțelegere duhovnicească, o „inteligentă” duhovnicească, dacă o pot numi așa, care dă și explicația pentru uimitoarea înțelegere a apostolului Petru din Faptele Apostolilor 1.

Dar ei mai aveau nevoie de Duhul Sfânt și într-o altă privință. Despre aceasta vorbește Domnul în Evanghelia după Ioan 20.23.

Iertarea administrativă a păcatelor

„Celor care le veți ierta păcatele, vor fi iertate; și celor care le veți ține, vor fi ținute” (Ioan 20.23). Ce vrea să spună Domnul Isus cu aceste cuvinte? Acest verset în general ne face greutăți mari, pentru că trecem cu vederea faptul că Scriptura vorbește de mai multe feluri de iertare a păcatelor. Că Domnul nu vor-bește aici de iertarea absolută a păcatului, de iertarea în privința cerului, o dovedește remarca potrivită a cărturarilor și a fariseilor din Luca 5.21: „Cine poate să ierte păcatele decît numai Dumnezeu?” Aveau dreptate în această privință. Pretutindeni unde se vorbește în Scriptură de iertarea păcatelor în sens veșnic, Dumnezeu este singurul care o poate face pe baza jertfei lui Hristos.

Există și o iertare de păcate pe care o administrează oamenii. De aceea o putem numi „iertare administrativă a păcatelor”. Despre aceasta vorbește Domnul Isus aici. Acest fel de iertare de păcate îl încredințează ucenicilor Săi, nu numai apostolilor, cum am învățat din versetul 19: în Noul Testament nu există o clasă preoțească deosebită! Ea ar fi o negare totală a adevăratului creștinism.

Putem distinge două feluri de iertare de păcate administrativă și mi se pare că în versetul nostru, Domnul vorbește mai ales de prima. Cea mai urgentă nevoie a păcătoșului este să primească iertarea păcatelor sale. Lucrarea necesară pentru aceasta a săvîrșit-o Hristos pe cruce. Dar trebuie să existe cineva care să dea „poporului Său cunoștința mîntuirii, care stă în iertarea păcatelor lor”, pentru a folosi frumosul loc din Luca 1.77. Adevărul despre iertarea păcatului ar trebui „administrat” aici, pe pămînt, într-un mod potrivit lui Dumnezeu. Prin ce? Prin aceea că este predicat. „Și cum vor crede în Acela despre care n-au auzit? Și cum vor auzi despre El fără cineva care să predice?” (Romani 10.14).

Cartea Faptele Apostolilor ne dă exemple potrivite pentru vestirea Evangheliei. Petru spune, în casa lui Corneliu din Cezareea, „Toți prorocii mărturisesc despre El că oricine crede în El, primește, prin Numele Lui, iertarea păcatelor” (capitolul 10.43). Pavel a predicat Evanghelia în Antiohia din Pisidia și a zis: „Să știți dar fraților, că prin El vi se vestește iertarea păcatelor” (capitolul 13.38).

Să reținem deci: Domnul le-a încredințat ucenicilor Săi. și nouă, predicarea iertării păcatelor. Unde ducem această binecuvîntare prin vestire, acolo ea este cunoscută: unde nu o ducem, nu este cunoscută. Ce răspundere serioasă purtăm!

Al doilea tip de iertare de păcate administrativă are de-a face cu „acceptarea” de către Adunare, cu „legarea” și „dezlegarea” despre care am vorbit în capitolul precedent.

Că de administrarea marelui adevăr despre iertarea păcatelor prin sîngele lui Hristos ține și botezul, pentru mine nu se pune în discuție; căci el se face „spre iertarea păcatelor” (Faptele Apostolilor 2.38).

Dar, pentru că botezul nu este o problemă a Adunării (ci un act personal), nu insist asupra lui. Observ doar - pentru a preîntîmpina înţelegeri greşite - că Pavel în Faptele Apostolilor 2 nu spune: „Cine este botezat are iertarea păcatelor”. Botezul este spre iertarea păcatelor, în vederea ei. Prin botez, pătrundem în domeniul în care adevărul despre iertarea păcatelor este cunoscut și administrat în mărturia creștină pe pămînt; iar dacă există credință adevărată, vie („Cine va crede și va fi botezat, va fi mîntuit” - Marcu 16.16), se primește nu numai această mare binecuvîntare, ci și toate celelalte binecuvîntări creștine care decurg din ea. Simon, vrăjitorul, nu a crezut cu adevărat, după cum arată întreaga desfășurare a istoriei sale, și el s-a pierdut pentru veșnicie, după cîte știm. Cu toate acestea, a fost botezat în acest adevăr (Faptele Apostolilor 8.13). Cît de mult sporește aceasta răspunderea atîtor creștini de nume, care în exterior se numără printre creștini, dar nu cred cu adevărat în Domnul Isus ca Mîntuitorul lor personal!

Rezumat

Avem în această parte, ca împlinire pentru Ioan 12.24 („... dacă grăunțele de grîu care a căzut pe pămînt nu moare, rămîne singur; dar, dacă moare, aduce multă roadă”), o plăcută imagine a Adunării lui Dumnezeu pe pămînt. Acestea sînt trăsăturile caracteristice:

- Ziua dintîi a săptămîinii, ziua Domnului, este pentru creștinătate. Credincioșii se adunau în primul rînd în această zi.
- Domnul înviat este punctul central, viu, al cetii izolate de lume. El este personal în mijlocul lor, chiar dacă nu trupește.
- Pacea cu Dumnezeu este cunoscută și primită ca rezultat al lucrării lui Hristos.
- Prezența personală a Domnului se poate simți, iar preocuparea cu El produce bucurie.
- Cunoașterea păcii practice a inimii, care izvorăște din preocuparea cu Hristos, este baza slujirii creștine.
- Cei credincioși au misiunea de a-L arăta pe Domnul lor absent în viața zilnică pe pămînt.
- Ei posedă viața de înviere a Domnului, ba chiar Duhul Sfînt Însuși, care îi face în stare să-L cunoască pe Hristos și capabili pentru orice slujbă.
- Iertarea păcatelor le este încredințată în două feluri: în vestirea acestui adevăr și în legarea și dezlegarea de către Adunare. Botezul creștin conduce în exterior în domeniul în care acest adevăr este cunoscut și administrat.

„Noi am văzut pe Domnul.” Aceasta este experiența comună copiilor lui Dumnezeu, care sînt adunați în adevăr pentru Numele Său. Este aceasta și experiența ta, iubite cititor? Nu există nimic altceva care ar putea da o mai mare fericire!

Capitolul 8 - Cina Domnului și Masa Domnului

1. Instituirea Cinei Domnului

Trei întruniri ca adunare

Am vrea să ne ocupăm acum de întrunirile Adunării, așa cum ni le arată Scriptura. Scriptura ne arată în total trei întruniri, unde credincioșii sînt strînși ca adunare în Numele Domnului Isus. Acestea sînt:

1. strîngerea pentru frîngerea pîinii.
2. strîngerea pentru zidire,
3. strîngerea pentru rugăciune.

A se strînge „ca adunare” (tradus literal „la adunare”) - (1 Corinteni 11.18), înseamnă a se întruni în caracterul Adunării, astfel încît să se dea o reprezentare a lui Hristos și a Adunării. Aceasta este forma cea mai înaltă a strîngerii și include în sine faptul că adunarea este pentru Numele Său. Există strîngeri care sînt absolut folositoare și însoțite de binecuvîntare, dar care totuși nu au acest caracter înalt. Întruniri de frați care discută lucruri din lucrarea Domnului; strîngeri pentru vestirea Evangheliei sau a adevărului de către un anumit frate; strîngeri pentru masa de dragoste; conferințe pentru cercetarea Cuvîntului lui Dumnezeu - toate acestea nu sînt strîngeri ca adunare. Acest lucru devine evident deja prin faptul că nici una dintre aceste adunări nu are îputernicirea de „a lega” și „a dezlega”, după cum am văzut deja. S-ar putea ca la un asemenea prilej să fie prezentă întreaga adunare a unei localități, și totuși, ca să nu fie atunci împreună „ca adunare”.

Toate cele trei întruniri amintite poartă acest înalt caracter și fiecareia dintre ele îi revine o importanță extremă; la nici una nu se poate renunța. Strîngerea centrală însă, cu importanța cea mai mare, este pentru frîngerea pîinii, de aceea dorim să începem cu ea. Spun „frîngerea pîinii”, întîi pentru că este o expresie biblică (Faptele Apostolilor 20.7), și în al doilea rînd, pentru că în aceasta sînt incluse două laturi ale acestei instituirii, Cina Domnului și Masa Domnului. Întîi să vedem în ce mod și în ce condiții a instituit Domnul Isus această rînduială. Acesta este obiectul acestui capitol.

Prima menționare istorică

Prima menționare istorică a frîngerii pîinii, după instituirea ei de către Domnul, o găsim în Faptele Apostolilor 2:

„Ei stăruiau în învățătura apostolilor, în legătura frățească, în frîngerea pîinii și în rugăciuni” (versetul 42).

Primii creștini se caracterizau prin patru aspecte, Învățătura apostolilor și legătura frățească erau trăsăturile caracteristice ale tinerei adunări, frîngerea pîinii și rugăciunea erau acțiunile practice care decurg din ele. Părtașia dintre primii creștini și-a găsit expresia după voia lui Dumnezeu în frîngerea comună a pîinii și în rugăciunile comune. Să fie astăzi altfel?

Că la „frîngerea pîinii” este vorba de Cina Domnului și nu de o masă obișnuită, o dovedește versetul 46, unde cele două lucruri sînt deosebite unul de altul: ei frîngeau pîinea acasă și luau hrana cu bucurie și curăție de inimă.

Unde se vorbește de pîrtășia la frîngerea pîinii, se are în vedere Cina Domnului. Și în capitolul 20 găsim această diferențiere. După ce în versetul 7 se vorbește despre strîngerea adunării în Troa pentru frîngerea pîinii, „... eram adunați laolaltă ca să frîngem pîinea”, în versetul 11 ni se prezintă acțiunea personală a apostolului pentru învierea lui proprie: „După ce s-a suit iarăși, a frînt pîinea, a mîncat și a mai vorbit cu ei mult timp, pînă la ziua. Apoi a plecat”.

Expresia frîngerea pîinii ne arată activitatea adunării care s-a strîns cu acest scop. Expresia Cina Domnului se referă mai ales la Cel care a instituit-o și Căruia îi aparține.

Ieremia 16.7 arată că acțiunea de frîngere a pîinii în timpul jelierii, pentru a mîngîia pe cineva, și cea de întindere a paharului mîngîierii, pentru tatăl sau pentru mama cuiva, nu era ceva nou pentru un israelit (Ezechiel 24.17 și Deuteronom 26.14). Și totuși, instituția pe care a făcut-o Domnul Isus în noaptea în care a fost vîndut era absolut nouă. Este o instituție creștină, cu o însemnătate cu totul nouă și mult mai adîncă, după cum vom vedea.

Patru relatări inspirate

Există în Noul Testament nu mai puțin de patru relatări inspirate despre ceea ce a instituit Domnul în noaptea dinaintea răstignirii Sale provenind de la patru scriitori diferiți: Matei, Marcu, Luca și Pavel. Cele patru relatări prezintă deosebiri importante, și dacă ne-ar lipsi doar una dintre ele, atunci ne-ar lipsi ceva important.

Dacă relatarea lui Matei nu ar fi ajuns la noi, nu am ști că Domnul a spus: „Beți toți din el” (Evanghelia după Matei 26.27). Dacă nu ne-ar fi fost dată relatarea lui Marcu, nu am avea o cunoaștere sigură asupra faptului că ei într-adevăr au băut toți din el, căci doar el singur amintește: „Și au băut toți din el” (Evanghelia după Marcu 14.23). Dintre evangheliști, Luca este singurul de la care aflăm că această Cină urma să fie instituită pentru totdeauna, permanent, în amintirea Domnului (Luca 22.19). Și apostolul Pavel este singurul care ne relatează și faptul că, prin mîncarea Cinei, se vestește moartea Domnului (1 Corinteni 11.26). Acestea sînt doar cîteva exemple. Alte deosebiri se vor desprinde din cele relatate în continuare.

Mai este demn de remarcat și faptul că apostolul Pavel a primit comunicările dumnezeiești pentru relatarea sa relativ tîrziu, și anume cu cîțiva ani după înălțarea Domnului la cer și, pe lîngă aceasta, de la Domnul Însuși, înălțat la dreapta lui Dumnezeu. Desigur că de aceasta se leagă intenția Domnului, ca cei credincioși dintre iudei și dintre națiuni să vestească moartea Sa pînă va veni din nou.

Dar să ne îndreptăm acum spre relatarea lui Matei cu privire la instituirea Cinei de către Domnul. După cum ne-am amintit deja, el a fost printre cei patru scriitori, prezent în acea noapte în odaia de sus; el a auzit personal cuvintele Domnului și a primit pîinea și vinul din mîna Mîntuitorului.

Iertarea păcatelor sub noul legămînt

„Pe cînd mîncau ei, Isus a luat pîine și a binecuvîntat, a frînt-o și a dat-o ucenicilor, zicînd: »Luați, mîncăți; acesta este trupul Meu.« Apoi a luat un pahar și, mulțumind, li l-a dat, zicînd: »Beți toți din el, căci acesta este sîngele Meu, al legămîntului celui nou, care se varsă pentru mulți, spre iertarea păcatelor. Vă spun că de acum încolo nu voi mai bea din acest rod al viței, pînă în ziua cînd îl voi bea cu voi, nou, în împărăția Tatălui Meu.« După ce au cîntat o cîntare de laudă, au ieșit spre Muntele Măslinilor” (Matei 26.26-30).

Mișcătoare scenă! Ei tocmai mîncau Paștele, mîncau din „mielul fript la foc”, care ne vorbește într-un mod atît de viu despre Hristos, adevăratul Miel de jertfă, cînd Domnul Isus, singurul care cunoștea adevărata însemnătate a tuturor lucrurilor, a luat pîinea, a binecuvîntat-o, a frînt-o și a dat-o ucenicilor cu cuvintele: „Acesta este trupul Meu”. Ei au înțeles aceste cuvinte tot atît de puțin ca și pe cele care au însoțit paharul. Dar ele nu au înșeninat altceva decît aceasta: El, Mesia, va fi lepădat definitiv și omorît de poporul Său. „Trupul Meu” și „sîngele Meu”, pîinea și paharul despărțite, vorbesc de moartea Sa, pe care o va îndura nu doar ca martir, ci pentru iertarea vinei noastre.

Trebuie să cercetăm și mai îndeaproape cuvintele Domnului pe care le-a rostuit cînd le-a dat paharul și pe care le conține doar relatarea lui Matei, deci acela care a scris în mod special pentru iudei. Dar ele sînt de importanță deosebită și pentru noi astăzi; căci omul în permanență a stricat ceea ce a dat Domnul, prin harul Său. Creștinătatea a făcut din Cină un sacrament (provine din cuvîntul latinesc sacramentum, care inițial desemna jurămîntul soldaților romani) și înțelege prin aceasta „un simbol exterior și vizibil al unui lucru interior și duhovnicesc”, un „mijloc de har”, prin care se transmit binecuvîntări duhovnicești. Și astfel, mulți creștini de nume iau Cina pentru iertarea păcatelor lor, ei mîncînd din ea „pentru iertarea păcatelor”. Făcînd aceasta, ei se bazează pe faptul că Hristos ar fi spus așa, a dat această indicație. A făcut-o într-adevăr? Nu, El nu a spus așa. Cuvintele Sale spun:

„Căci acesta este sîngele Meu, al legămîntului celui nou, care se varsă pentru mulți, spre iertarea păcatelor.”

Nu luarea Cinei duce la iertarea păcatelor, ci vîrsarea sîngelui Său. Ce răstălmăcire fatală a cuvintelor Domnului, de care mulți se fac vinovați! Ce înșelăciune gravă, căreia mulți îi cad pradă! Nu, Hristos, în har nemărginit, și-a dat viața de bunăvoie, ca păcătoșii demni de blestem să poată primi iertarea păcatelor lor.

Și cum, în ce mod ajung să primească această binecuvîntare de neconceput? „Prin credința în sîngele Lui”, aflăm din Romani 3.25. Nu prin luarea Cinei! Nu prin credința într-un „sacrament”! Eu sper că acest lucru este clar pentru fiecare cititor al acestor rînduri.

Ce vrea să spună Domnul însă prin noul legămînt? Evident, el este în contradicție cu cel vechi, cu primul legămînt de pe Sinai, care era un legămînt bilateral și un legămînt al faptelor, bazat pe obligația liber consimțită a poporului Israel de a împlini toate cuvintele Domnului. Noul legămînt este, cum vom vedea imediat, un legămînt unilateral, bazat pe Dumnezeu însuși și independent de credințioșia omului.

Dintre scriitorii Vechiului Testament, profetul Ieremia este singurul care vorbește direct despre noul legământ, deși și alți profeți descriu binecuvântările acestuia. Și în Noul Testament, Domnul Isus este primul care amintește noul legământ și arată temelia acestuia: sîngele Său. Dar să ascultăm întâi cuvintele lui Dumnezeu prin gura prorocului Ieremia: »Iată, vin zile,« zice Domnul, »cînd voi face cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda un legământ nou: nu ca legământul pe care l-am încheiat cu părinții lor, în ziua cînd i-am apucat de mîna să-i scos din țara Egiptului, legământ pe care l-au călcat, măcar că le eram soț,« zice Domnul. »Ci iată legământul pe care-l voi face cu casa lui Israel, după zilele acelea,« zice Domnul: »Voi pune Legea Mea în lăuntru lor, o voi scrie în inima lor; și Eu voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu. Nici unul nu va mai învăța pe aproapele sau pe fratele său, zicînd: »Cunoaște pe Domnul!« Ci toți Mă vor cunoaște, de la cel mai mic pînă la cel mai mare,« zice Domnul; »căci le voi ierta nelegiuirea și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatul lor« (Ieremia 31.31-34).

Să reținem întâi cu cine va face Domnul noul legământ. Mulți cred că acest legământ ar trebui să se refere la Biserică, la Adunare, deoarece Domnul vorbește de paharul Cinei ca sîngele legământului celui nou. Dar Domnul Isus nu face un legământ cu Adunarea Sa, pe care El Însuși o zidește, o zidește pe Sine Însuși, (națiunile n-au fost niciodată într-o relație de legământ cu Domnul), ci cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda îl va face - „după acele zile”. Că noul legământ ține încă de viitor și că Dumnezeu îl va încheia cu ambele case, se confirmă clar în capitolul opt al epistolei către Evrei.

În continuare scoatem în evidență conținutul acestui legământ. El va conține trei elemente importante:

1) „Voi pune Legea Mea în lăuntru lor” - aceasta este sugerarea nașterii din nou pe care o va trăi poporul Israel ca națiune. Și prorocul Ezechiel vorbește de această minune a harului lui Dumnezeu referitor la acest popor (citește în capitolul 36.24-38).

2) „Ci toți Mă vor cunoaște” - atunci nu va mai fi „măhrama pe inimile lor” (citește în 2 Corin-teni 3.14-15), ci îl vor cunoaște pe Dumnezeu, Îl vor vedea pe Acela pe care L-au străpuns (Zaharia 12.10 și Apocalipsa 1.7). Atunci „pămîntul va fi plin de cunoștința slavei Domnului, ca fundul mării de apele care-l acoperă” (Habacuc 2.14).

3.) „Căci le voi ierta nelegiuirea și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatul lor” - ei vor dobîndi iertarea păcatelor. Fericită parte, că și acest popor vinovat, care odinioară L-a lepădat pe Mesia, va trăi iertarea păcatelor!

La instituirea Cinei, Mîntuitorul descoperă însă ceea ce prorocul nu a putut să facă: El arată pe ce se va întemeia noul legământ, și anume pe propriul Său sînge, adică pe jertfa Sa, pe care El o va aduce lui Dumnezeu murind pe cruce. Sîngele animalelor de jertfă din Vechiul Testament nu a putut să șteargă nici un păcat, ci era doar o amintire a faptului că păcatul era prezent și în realitate nu a fost ispășit (Evrei 10.1-18). Valoarea acestor animale de jertfă consta doar în aceea că ele atrăgeau atenția asupra Aceluia care va veni și va împlini lucrarea de iertare.

Pe baza lucrării săvîrșite pe Golgota de Domnul Isus, credincioșii din timpul harului au astăzi deja iertarea păcatelor, după cum constată în mod absolut Ioan în prima sa epistolă: „Vă scriu, copilașilor, fiindcă păcatele vă sînt iertate pentru Numele Lui” (citește în capitolul 2.12). Poporul Israel o va primi, și anume în legătură cu binecuvîntările noului legământ.

Sîngele vechiului legământ a fost stropit peste poporul care jurase să îplinească toate cuvintele pe care le-a poruncit Domnul. Era semnul amenințării judecării, al morții pentru cazul în care nu ar fi ascultători (Exod 24.3-8).

Cît de dureros a trebuit să afle acest popor adevărul acestui semn! Sîngele noului legământ, dimpotrivă, vorbește despre iertare, despre har nemărginit, căci Domnul Isus a spus plin de înțelese: „care se varsă pentru mulți, spre iertarea păcatelor”. Nu numai lui Israel, ci și națiunilor li se oferă acest har. Binecuvîntarea adusă de lucrarea de ispășire săvîrșită trebuia, în gîndurile lui Dumnezeu, să se întindă în întreaga lume, peste toți oamenii. Dumnezeu dorește „ca toți oamenii să fie mîntuiți și să vină la cunoștință de adevăr” (1 Timotei 2.4). Acest har trebuie luat personal și prin credință.

Mai rezum odată acest punct, datorită importanței sale: paharul Cinei este un simbol pentru sîngele lui Hristos. Deoarece acest sînge este și temelia noului legământ, el este numit „sîngele legământului celui nou”. Vechiul legământ al faptelor, a fost încheiat cu Israel și pecetluit cu sînge, semnul morții, pentru cel care îl încălca. Și noul legământ va fi încheiat cu Israel, dar, în legătură cu el, sîngele lui Hristos este temelia pentru iertarea păcatelor. Pe temelia noului legământ. Israel va obține nașterea din nou, cunoașterea Domnului și iertarea păcatelor, datorită harului lui Dumnezeu. Noi, creștinii, avem deja astăzi aceste binecuvîntări, pe aceeași temelie a sîngelui lui Hristos, dar le avem într-o măsură mult mai bogată și cu deosebirea că noi nu sîntem într-o relație de legământ cu Dumnezeu, ci sîntem copii, iar cu copiii Săi, Dumnezeu nu încheie legământ. Dar de fiecare dată cînd frîngem pîinea și bem din pahar, ni se amintește că rezultatele lucrării Domnului nostru trec cu mult peste ceea ce ne privește pe noi și includ și binecuvîntarea lui Israel.

Părăsim acum relatarea lui Matei, pentru a o urmări pe cea a lui Luca.

Ultimul Paște al Domnului

„El le-a zis: »Am dorit mult să mănînc Paștile acestea cu voi înainte de a suferi; căci vă spun că de acum încolo nu le voi mai mînca pînă ce nu se vor împlini în împărăția lui Dumnezeu.« Și luînd un pahar, a mulțumit și a zis: »Luați paharul acesta și împărțiți-l între voi; căci vă spun că nu voi mai bea de acum încolo din rodul viței, pînă cînd nu va veni împărăția lui Dumnezeu« (citește în Luca 22.15-18).

Luca, inspirat de Duhul, relatează cu un accent deosebit și cu o mare precizie inspirat de Duhul, cum marea clipă s-a apropiat tot mai mult - timpul în care nu numai că va mînca pentru ultima dată Paștile cu ucenicii Săi, ci în care El Însuși va fi înjunghiat ca Miel pascal. Totul s-a îndreptat cu o consecvență dîră spre acest punct hotărîtor:

„Și sărbătoarea Azimilor, numită Paștile, se apropia” (versetul 1).

„Ziua sărbătorii Azimilor, în care trebuia jertfite Paștile, a venit” (versetul 7).

„Cînd a sosit ceasul, El a stat la masă și apostolii au stat împreună cu El” (Luca 22.14).

Cu o dragoste fără seamăn, Domnul le spune ucenicilor Săi că a dorit să mănânce acest Paște împreună cu ei, înainte de patimile Sale, adică înainte de a muri pe cruce.

Cît de mult trebuie să fi fost preocupat Domnul înăuntrul Său cu moartea Sa, cum trebuie să fi simțit greutatea și importanța acesteia! Dar această cunoaștere divină a fost legată de o desăvîrșită iubire umană și nicidecum nu a exclus-o. Faptul că vedem strălucind în Persoana Domnului nostru slava Sa dumnezeiască și în același timp iubirea Sa umană, ne conduce la adorare. Aceasta este ceea ce ni-L face atît de drag și de demn de adorare, dacă mă pot exprima astfel. Nimeni altcineva nu-L este asemenea.

Domnului îi este dor de părășia cu ucenicii Săi! De am pune la inimă acest lucru! În inima Sa este o dorin-ță după părășie, expresia iubirii Sale, mult mai puternică decît este în noi. Inima Sa este îndreptată spre ucenicii Săi și Lui îi este dor să-și exprime pentru ultima dată pe acest pămînt, în acest fel, iubirea. Încă o dată ar vrea să fie împreună cu ei, înainte ca suferin-țele de neimaginat ale crucii să vină peste El. „Înainte de patima Mea” - ce cuvînt emoționant! El a suferit deja în drumul Său aici pe pămînt, unde totul a fost împotriva Lui, unde era un crin în mijlocul spinilor. Dar acum urmau suferințele morții. El știa că trebuie să meargă singur pe această cale („Tu nu poți veni acum după Mine, unde Mă duc Eu” - Ioan 13.36), dar totuși a dorit să mai mănânce odată Paștele, înconjurat de ai Săi.

Și nu este semnificativ faptul că tocmai Luca, care nu era prezent în acea cameră de sus, ne comunică aceste cuvinte mișcătoare ale Mîntuitorului? Matei, care trebuie să le fi auzit, nu a avut misiunea de a le transmite, dar Luca, doctorul iubit, a avut această misiune, deoarece trebuia să-L prezinte pe Domnul Isus ca Fiu al Omului.

Domnul participă la Paști ca Unul dintre ei, dar El arată totodată că vechiul sistem se va sfîrși. Împărăția Sa nu era de aici și acum El rupe relațiile cu Israel. De aceea spune că El nu va mai mîncă Paștile de acum înainte. Lepădarea Sa de către poporul Său pămîntesc, moartea și învierea Sa vor crea relații noi cu Dumnezeu și El îi va introduce pe ucenicii Săi în aceste relații. Dar întîi trebuia împlinit Paștile în împărăția Lui Dumnezeu.

Trebuie remarcat faptul că în cuvintele Sale, Domnul deosebește atît mielul pascal de pahar, cît și pe ambele de instituirea Cinei Sale. Să ne oprim puțin la primul aspect. Deși Domnul a participat la Paști, El nu a băut din paharul care l-a fost dat în legătură cu Paștile. Căci, spre deosebire de versetul 19 („Și luînd o pîine”), în textul de bază al versetului 17 găsim o altă construcție: „Și primind un pahar”, nu se spune simplu, „Și luînd un pahar”.

Deci, după ce a luat paharul, care făcea parte din Paști și pe care l-a dat unul dintre ucenicii Săi și după ce a mulțumit pentru el, a spus: „Luați paharul acesta și împărțiți-l între voi”, dar El însuși nu a băut din el. De ce nu? Poate, cum bănuiesc unii, că acest pahar nu-și avea locul în indicațiile inițiale ale lui Dumnezeu referitoare la Paști (compară Deuteronom 16.3-8), fiind adăugat ulterior de oameni. Dar, pentru că El a mulțumit pentru acest pahar, iar în versetul 18 El însuși dă motivația pentru faptul că nu a băut din el, înțelesul mi se pare a fi unul mai adînc. El a terminat cu pămîntul, a rupt legăturile cu vechiul sistem iudaic și nu mai avea părășie cu oamenii în relațiile vechi, care erau „în felul lumii” (2 Corinteni 5.16). El a mai mîncat odată Paștile, dar aceasta trebuia să-și găsească acum împlini-rea în El însuși; și astfel, aceasta nu a fost pentru El un simbol al bucuriei, ci al suferințelor celor mai adînci. Din punct de vedere moral, El a purtat și a arătat caracterul adevăratului nazireat (Numeri 6), dar acum Se desparte și exterior de bucuriile împărăției lui Dumnezeu în această lume și adaugă: „Căci vă spun că nu voi mai bea de acum încolo din rodul viței, pînă cînd nu va veni împărăția lui Dumnezeu” (Luca 22.18).

El își amîină bucuria de a bea paharul cu ei, pentru un timp mai îndepărtat, cînd împărăția lui Dumnezeu va fi venit în forma sa vizibilă și plină de putere. Această zi însă va veni, și atunci El va bea paharul cu ei într-un fel nou, în împărăția Tatălui Său (Matei 26.29). Atunci se va împlini și ceea ce a prorocit Dumnezeu prin gura prorocului Isaia referitor la Domnul Isus: „Va vedea rodul muncii sufletului Lui și va fi mulțumit” (capitolul 53.11). În acele zile, încă îndepărtate, ale împărăției de o mie de ani, a lui Hristos pe pămînt, va fi sărbătorit din nou Paștile, cu o seriozitate mai mare ca înainte, după cum ne arată Ezechiel 45.21-25.

Atunci „berbecul”, simbol al puterii și al cercetării, va lua locul „mielului”. Atunci Mirele îi va spune miresei Sale pămîntești: „Eu intru în grădina mea, sora mea, mireaso, îmi culeg smirna cu miresmele mele, îmi mănînc fagurul de miere cu mierea mea, îmi beau vinul cu laptele meu ... Mîncăți, prieteni, beți, da, beți din belșug, preaiubiților!” (Cîntarea Cîntărilor 5.1).

O nouă slujbă - mulțumirea

Dar apoi, Domnul Isus instaurează ceva nou, Cina Sa. Numai relatarea lui Luca deosebește atît de clar vechiul de nou. Ca adevărat israelit, Domnul a fost oaspete la Paști, unul dintre ei, dar acum El devine gazdă. Acum este Cina Sa și ucenicii Săi sînt oaspeți la Masa Sa. La propria Sa Masă de aducere aminte, El, firește, nu participă, ci El le împarte alor Săi ceea ce ar trebui să le amintească de moartea Sa. În ceea ce privește scopul și caracterul, Paștile se deosebește total de Cina Domnului. Una privea înainte spre moartea Domnului, cealaltă privește în urmă, la o lucrare împlinită.

„Și luînd o pîine, a mulțumit, a frînt-o și le-a dat-o, zicînd: »Acesta este trupul Meu, care se dă pentru voi; să faceți lucrul acesta în amintirea Mea!» Tot astfel, le-a dat și paharul, după cină, zicînd: »Acest pahar este legămîntul cel nou în sîngele Meu, care se varsă pentru voi»” (Luca 22.19-20).

Este o ordine cu totul nouă, pe care o așază acum, o slujbă cu totul nouă, care se caracterizează prin mulțumire. Aceasta rezultă clar din felul de a acționa al Domnului: El a luat pîine și a mulțumit. În alt loc se spune că El a binecuvîntat și a lăudat. Deosebirea este mică, prima indicînd mai mult caracterul vorbelor Sale - ceea ce El spunea avea caracterul unei mulțumiri, - iar a doua desemnează mai mult forma cuvintelor Sale ceea ce El spunea lua forma unei binecuvîntări sau a unei laude. În orice caz, ambele cuvinte se folosesc alternativ și nu trebuie să ne ducem cu gîndul la ceva mistic, ca și cum elementele s-ar transforma sub cuvintele binecuvîntate ale Mîntuitorului. Ceea ce a luat a fost pîine și a rămas pîine; ceea ce frîngem noi este pîine și rămîne pîine: „Pîinea pe care o frîngem” (1 Corinteni 10.16), „Pentru că ori de cîte ori mîncăți din pîinea aceasta ...”, „De aceea, oricine mănîncă pîinea aceasta ...” (1 Corinteni 11.26-27).

Frîngerea pîinii se caracterizează deci prin mulțumire. Domnul a luat pîine. El, evident, a avut-o în mînă atunci cînd a mulțumit. Trebuie să fi fost în realitate o minunată mulțumire! Matei, care a fost prezent, nu ne spune nici un cuvînt despre conținutul ei. Luca, Marcu și Pavel, care

nu au fost de față, de asemenea păstrează tăcerea despre aceasta. Avem rugăciunea Domnului din Ioan 17, dar de ce nu avem mulțumirea Sa la Cină?

Desigur, este înțelepciunea lui Dumnezeu cea care ne-a ascuns cu grijă cuvintele Domnului. Nu ar exista altfel pericolul să le întrebuițăm ca pură formulă, așa cum se întâmplă, de exemplu, cu așa numitul „Tatăl nostru”, în cercuri largi ale creștinătății, până în ziua de astăzi? Nici cuvintele apostolului Pavel, pe care le-a rostit la mulțumirea pentru pâine și vin, nu ni s-au transmis, desigur, din aceeași cauză. Dumnezeu ar vrea ca, în dependență de Duhul Sfânt, să fim îndrumați spre gândurile la care ar dori să ne conducă El, după caz, și ca să folosim pentru aceasta cuvintele care I se potrivesc Lui și sînt expresia Adunării.

Cu siguranță că strîngerea pentru frîngerea pîinii nu este pentru cereri, cu o singură excepție: „Vino, Doamne Isuse!"; căci noi frîngem pîinea doar „pînă va veni”. Să ne gîndim că avem în fața noastră o lucrare împlinită, care nu are nevoie de completare și a cărei valoare infinită Domnul știe s-o aprecieze pe deplin. Îl avem înaintea inimilor pe Hristos însuși în Persoana Sa binecuvîntată, în iubirea Sa de neasemuit, în suferințele de neconceput ale morții Sale, și aceasta poate produce numai mulțumire și adorare. Rugăciuni pentru bolnavii noștri, pentru cei slabi, cereri pentru lumea pierdută, implorări pentru propria noastră creștere și altele ca acestea nu-și au locul acolo. Pentru acestea ne putem ruga oricînd acasă sau în strîngerile pentru rugăciune, Îi putem mărturisii oricînd slăbiciunea noastră; dar frîngerea pîinii trebuie să fie caracterizată prin mulțumire.

Domnul era cu puțin înaintea morții Sale pe cruce. Dar, oricît ar fi de mari suferințele Sale - și cine în afară de El însuși știa ce ascund acestea pentru El - Domnul Isus vede înaintea Sa hotărîrea lui Dumnezeu, lucrarea împlinită, care este temelia ducerii la îndeplinire a hotărîrii. El trece în revistă amploarea rezultatelor morții Sale și inima Sa se revarsă în mulțumire. Noi ne aflăm după lucrarea de ispășire împlinită de Hristos și sîntem obiectele acesteia, iar ceea ce ni se potrivește este mulțumirea.

Mai am pe inimă o observație de natură practică, de actualitate. La frîngerea pîinii trebuie să mulțumim separat pentru pâine și vin. Așa a făcut Domnul și așa ar trebui să facem și noi. Din toate cele trei evanghelii sinoptice aflăm că Domnul a luat pâine, că a mulțumit, a frînt-o și după aceea le-a dat pâine frîntă. La fel „apoi” și cu paharul. L-a luat, „a mulțumit lui Dumnezeu, li l-a dat” (Matei 26.27). Nimic nu poate scuza sau justifica voința proprie sau necinstirea în acest punct. Noi trebuie să urmăm pur și simplu pilda Domnului și să acționăm așa cum a făcut El. Ce drept am avea să ne abatem de la exemplul Lui? De aceasta ține și faptul ca același frate să rostească mulțumirea pentru pâine și pentru pahar, nu doi frați diferiți. Fără să vreau îmi vin în minte cuvintele din Evrei 8, „indicația dumneze-iască” pe care a primit-o Moise pentru facerea cortului: „la seama”, spune El, „să faci totul după modelul care ți-a fost arătat pe munte” (versetul 5). Să rămînem și noi la acest „model”!

Sensul simbolurilor

Cuvintele pe care Domnul le-a spus ucenicilor, cînd le-a dat pâinea și paharul, ne arată sensul acestor simboluri: „Acesta este trupul Meu” - „Acesta este sîngele Meu” (Matei 26.28) - „Acest pahar este legămîntul cel nou în sîngele Meu” (Luca 22.20; 1 Corinteni 11.25).

Sînt simboluri, chiar foarte modeste, nimic altceva; dar simboluri cu sensuri adînci și de proporții nemăsurate.

Pîinea pentru care mulțumim este aceeași cu cea pe care o frîngem și din care mîncăm. Am amintit deja acest lucru.

Nici o transsubstanțiere („transformare efectivă a vinului în substanța sîngelui lui Hristos prin păstrarea formei pîinii și a vinului”), nici o consubstanțiere („prezența lui Hristos în sacramentul altarului fără transformarea pîinii și a vinului”)! Aceste lucruri le-a inventat omul religios cu înclinație spre ritualism.

Domnul Isus a spus simplu: „Acesta este trupul Meu”. Dacă eu îi arăt prietenului meu o fotografie a soției mele și spun: „Aceasta este soția mea”, atunci înțelege oricine că nu am în vedere bucată de hîrtie. Dar această bucată de hîrtie o reprezintă pe soția mea. Despre aceasta este vorba. Pîinea este o reprezentare simbolică a trupului Său dat pentru noi și paharul este de asemenea o reprezentare a sîngelui Său vărsat pentru noi.

Încă o scurtă observație asupra expresiei: „Tot astfel le-a dat și paharul, după cină”. Eu nu cred că se referă la Paști.

În primul rînd, aceeași expresie se găsește și la 1 Corinteni 11.25, și acolo nu este vorba înainte de Paști; în al doilea rînd, acolo, ca și aici, este folosită forma de infinitiv a verbului „a mîncă”, astfel încît, tradus literal, înseamnă „după mîncare”. După ce ucenicii au mîncat din pâine, Domnul le-a dat paharul. După aceea probabil că s-a continuat Paștile. Da, eu sînt convins că așa a fost. Ultimul fragment al expunerii mele din acest capitol va sublinia aceasta.

Dat pentru voi

Cuvintele Domnului transmise de către Luca „pentru voi” poartă un caracter mult mai personal decît cele transmise prin Matei: „pentru mulți”. Nici o îndoială că ambele sînt în deplină armonie, atît între ele, cît și cu misiunea pe care Dumnezeu a dat-o celor doi bărbați.

Ce dragoste și har exprimă cuvintele „dat pentru voi” - „vărsat pentru voi”! Cine le-ar putea înțelege vreodată? El a fost gata să-și dea viața ca răscumpărare pentru mulți; căci El nu a venit ca să I se slujească (Matei 20.28). Nimeni nu era îndreptățit să-I ceară viața; El era expresia desăvîrșită a bunătății și a adevărului lui Dumnezeu. Nimeni nu putea să-I ia viața; pentru aceasta nici Diavolul și nici oamenii conduși de el nu aveau puterea. Nu. El a lăsat-o de la Sine. El a avut autoritatea de a-Și da viața și El a avut autoritatea s-o ia din nou. Și făcînd aceasta, El a fost pe deplin ascultător. De aceea L-a iubit Tatăl (Ioan 10.17-18). Mîntuitor vrednic de adorare! Prin ascultarea Sa El l-a dat Tatălui Său un nou motiv ca să-L iubească. „De aceea Mă iubește Tatăl”, putea să spună doar o singură Persoană, putea să spună doar El.

A fost expresia cea mai înaltă a iubirii Domnului și Mîntuitorului nostru, că S-a dat pe Sine însuși pentru noi. Lui să-I aducem în veci mulțumire și adorare pentru aceasta! Cît de mult îi plăcea și apostolului Pavel această expresie: „pentru mine”, „pentru voi”, „dat pentru Adunare”! Cum se manifestă bucuria și iubirea sa, cînd vorbește despre El, ca Fiu al lui Dumnezeu și adaugă: „care m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine” (citește în Galateni 2.20)! În epistola către Tit ne amintește de nădejdea fericită și de arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și

Mîntuitor Isus Hristos, și continuă: „El S-a dat pe Sine Însuși pentru noi" (capitolul 2.13). Ah, de am fi mai conștienți de această dragoste a Mîntuitorului nostru și l-am fi mai mulțumitori!

Dar nu numai Domnul Isus Însuși și-a dat trupul, viața, ba chiar pe Sine Însuși, ci și Dumnezeu L-a dat. El nu și-a cruțat propriul Fiu, ci L-a dat pentru noi toți (Romani 8.32). „În aceasta constă iubirea, nu în faptul că noi am iubit pe Dumnezeu, ci că El ne-a iubit pe noi și a trimis pe Fiul Său ca ispășire pentru păcatele noastre" (1 Ioan 4.10). Domnul a făcut de rușine și a înfirmat într-un mod neîntrecut și definitiv vechea minciună a șarpelui, că El ar fi atît de bun, după cum spune că este, dar că ar ascunde omului ce este bun pentru el. Tatăl L-a dat pe Fiul! Cum nu ne va da împreună cu El toate lucrurile? „Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru darul Lui nespun de mare!" (2 Corinteni 9.15).

Moștenirea Domnului

Dintre evangheliști, doar Luca este din nou cel care ne comunică moștenirea Domnului: „Să faceți lucrul acesta în amintirea Mea!". Și totodată ne arată clar că este vorba de o instituire de durată. Din relatările celorlalți scriitori, Matei și Marcu, nu am putea înțelege acest lucru. Să citim în acest scop textele corespunzătoare din evangheliile lui Matei și a lui Marcu. Nici scriitorul acestor rînduri nu a observat mult timp acest lucru.

Ce apel mișcător se găsește în aceste cuvinte ale Domnului! Un apel către ai Săi, pentru care El și-a dat viața! El vrea ca să ne aducem aminte de dragostea Sa. care a mers la moarte pentru noi. Desigur, noi sîntem uniți cu El ca Domn înviat, dar sîntem îndemnați să ne amintim de El ca mort. La Cină avem - după voia Sa - un Hristos mort înaintea noastră. Pîinea și vinul luate separat de asemenea ne amintesc de El ca mort. ca și cuvintele pe care le-a rostit. Ne amintim de El ca de Mîntuitorul suferind și mort; dar noi știm că El este prezent în mijlocul nostru ca Domn viu. El Însuși este Cel la care ne gîndim în adorare - El Însuși și desăvîrșirea iubirii Sale, care a renunțat la tot pentru noi. Între-gul Său popor, de la ziua Cincizecimii pînă la răpire, este chemat să-și amintească de El în acest mod și să-l aducă cinstea care l se cuvine. Oamenilor le place să se gîndească la faptele mari ale altora, pe care le-au săvîrșit în viață. Testamentul Domnului pentru noi este să ne amintim de El ca mort. În tot ce spune Sfînta Scriptură inimilor noastre, nu poate exista nimic mai mareț decît suferințele și moartea Mîntuitorului.

Și totuși există în permanență înclinația și pericolul să fim preocupați mai mult cu noi și cu binecuvîntările noastre decît cu El, Cel care ni le-a dobîndit. Binecuvîntările date nouă sînt într-adevăr nemăsurate și de o bogăție dumnezeiască. Noi nici nu vrem să le despărțim de El și de jertfa Sa. Dar este foarte posibil să ne oprim la multe adevăruri minunate și totuși să nu fim preocupați cu El. Domnul nu a spus: „Să faceți lucrul acesta spre amintirea binecuvîntărilor voastre". De cîte ori nu ne oprim asupra faptului că Domnul ne-a adus de la distanță în apropierea Sa! Și mai există binecuvîn tări nenumărate care în El sînt ale noastre și la care putem să ne gîndim. Dar toate acestea nu sînt ceea ce ne-a spus El aici, cu semnele morții Sale în mîini: „Să faceți lucrul acesta în amintirea Mea". Oricît de mare este lucrarea Sa și oricît de atotcuprinzătoare sînt rezultatele ei, El Însuși este mai mare. El merită toată iubirea noastră. Astfel ne-a lăsat o scumpă moștenire, pentru că știa cît de uituci sîntem. Domnul Isus a prevăzut într-un mod deplin că evenimentele cele mai mișcătoare care s-au petrecut în lumea aceasta vor avea o influență atît de mică asupra inimii noastre. De aceea ne-a dat Cina Sa.

Frîngerea pîinii este o instituire permanentă, sigură, în casa lui Dumnezeu, pînă la revenirea Domnului. Ea nu poate fi înlocuită prin nici o predică și prin nimic altceva. Ea este cel mai important lucru pentru ziua Domnului. A renunța la ea înseamnă cădere. Acest lucru însă ne va preocupa mai tîrziu. Să ne punem însă înainte două întrebări:

În ce zi și de cîte ori să frîngă ai Săi pîinea?

Scriptura nu ne dă informații speciale despre aceasta. Din Faptele Apostolilor 2 vedem că primii creștini, la Ierusalim, frîngeau zilnic pîinea, dar aceasta pare să fi fost cazul doar la început și numai la Ierusalim. Mai tîrziu, creștinii din Troa au practicat frîngerea pîinii în prima zi a săptămîinii (Faptele Apostolilor 20.7). Că acesta era obiceiul creștinilor din acea vreme mai este întărit de o împrejurare specială, pe care nu aș lăsa-o neamintită. Se pare că Pavel nu a ajuns la timp la sfinții din Troa pentru frîngerea pîinii, căci citim că el a rămas acolo șapte zile. Această rămînire este cu atît mai demnă de remarcat, cu cît el s-a simțit îndemnat să vină la Ierusalim. În mod evident, a rămas atîta timp la Troa pentru a frînge pîinea cu sfinții de acolo în următoarea zi a Domnului. Dar după ce a vorbit pînă s-a crăpat de ziuă, a plecat de acolo fără să mai amîne.

Se vede că nu a fost convocată o strîngere specială pentru frîngerea pîinii în timpul săptămîinii.

De asemenea, apostolul a rînduit pentru strîngerea ajutoarelor de către sfinți, ca ei să pună deoparte ceva în fiecare întîia zi a săptămîinii (1 Corinteni 16.1-2). Unele lucruri indică faptul că strîngerea celor adunate s-a făcut în legătură cu frîngerea pîinii în prima zi a săptămîinii. Despre aceasta voi vorbi mai detaliat în capitolul 10.

În ce privește expresia „de cîte ori?" nu cred că Scriptura face limitări. Dacă am avea prospețimea și puterea duhovnicească pentru aceasta, eu nu știu de ce nu am putea frînge pîinea mai des decît o dată pe săptămîină. Apostolul Pavel spune simplu: „Ori de cîte ori mîncăți din pîinea aceasta ..." (1 Corinteni 11.26). Cu toate acestea este bine, înțelept și indicat să nu trecem peste adevărata noastră stare de astăzi, înșelîndu-ne singuri, ci să rămînem la practica și la ordinea pe care o aveau primii creștini sub privirea atentă a apostolilor. Un lucru însă mi se pare sigur: dacă frîngem pîinea numai o dată pe săptămîină, și aceasta este ordinea normală, atunci neapărat să o facem în prima zi a săptămîinii, în ziua Domnului.

A participa numai o dată pe lună sau chiar o dată pe an la frîngerea pîinii nu este nicidecum după voia lui Dumnezeu.

Explicații care sînt plauzibile, referitoare la faptul că este mai bine a frînge pîinea o dată pe lună sau o dată pe an sînt bineînțelese destule. De multe ori doar obiceiul sau lipsa de învățatură explică faptul că această dorință a Domnului se îndeplinește atît de rar. De multe ori, mă tem, cauzele sînt mult mai adînci: lipsa dragostei pentru Domnul sau chiar neascultare evidentă.

Faptul că această instituire sfîntă s-ar „uza" prin utilizare prea deasă și și-ar pierde valoarea deosebită, îl înfirmă nu doar Cuvîntul lui Dumnezeu, ci și experiența autorului și împreună cu el a nenumărați frați: cu cît au participat mai des la Cina Domnului, cu atît mai adîncă a

devenit înțelegerea asupra acesteia, cu atât mai intimă a devenit dragostea lor față de Acela care le-a lăsat-o moștenire.

A fost prezent Iuda Iscarioteanul la instituirea Cinei Domnului?

Întrebarea pusă așa de des și discutată cu aprindere, dacă Iuda Iscarioteanul, cel care a vîndut pe Domnul, a fost prezent la instituirea Cinei Domnului, pare să găsească un răspuns afirmativ în cuvintele de încheiere ale Domnului, pe care Luca le face cunoscut (Evanghelia după Luca 22.21-22): „Dar iată, mîna vînzătorului Meu este cu Mine la masa aceasta. Negreșit, Fiul Omului Se duce după cum este rînduit; dar vai de omul acela prin care este vîndut El!”

Eu spun: „pare”. Însă pentru a aduce răspunsul la întrebarea noastră mai aproape de lumina Scripturii, doresc să gîndim mai întîi asupra modului și felului în care Dumnezeu a ales scriitorii celor patru evanghelii și în care ei au scris relatările lor. Din cei patru „evangheliști”, doi au fost însoțitori ai Domnului. urmîndu-L în drumul Său pe pămînt: Matei și Ioan, pe cînd Marcu și Luca nu au fost. Dintre cei patru scriitori, doi au avut misiunea să relateze lucrurile în ordinea lor cronologică (Marcu și Ioan), ceilalți doi însă nu trebuia să le relateze în mod cronologic (Matei și Luca). Din aceasta rezultă clar: din cei doi bărbați, care nu au scris întotdeauna în mod absolut cronologic, unul dintre ei a fost de fiecare dată un însoțitor de drum al Domnului și celălalt nu. Nu este minunat cum a aranjat Dumnezeu lucrurile? Nu putem să avem deplină încredere în mărturia Sa?

Dacă ne întoarcem la relatarea lui Luca, el nu prezintă lucrurile în mod cronologic. Desigur, el a scris așa cum a spus la începutul evangheliei sale, „în ordine” (capitolul 1.3), însă aceasta înseamnă aici nu temporal, ci o succesiune logică. Întotdeauna Luca aduce lucrurile într-o ordine morală. Aceasta este cheia pentru înțelegerea evangheliei sale. Secțiunea pe care am privit-o este un frumos exemplu pentru aceasta. Mai întîi Duhul Sfînt ne prezintă două instituirii dumnezeiești: masa pascală și Cina (versetele 14-20) și apoi El arată, în opoziție morală cu aceasta, căile și comportarea oamenilor (versetele 21-34): răutatea lui Iuda, cearta ucenicilor, cine să fie cel mai mare dintre ei și vestirea mai dinainte a căderii lui Petru.

Dacă vrem să avem claritate cu privire la derularea în timp a evenimentelor, trebuie să cercetăm ambele relatări cronologice, a lui Marcu și a lui Ioan și să le comparăm una cu cealaltă. Ioan nici nu amintește de instituirea Mesei Domnului, însă el dă o claritate deplină cu privire la aceasta și anume că în timpul mesei pascale, Iuda a fost dat pe față de către Domnul, că Satan a intrat apoi în el și că el „a ieșit afară îndată. Era noapte” (capitolul 13.21-30). Marcu nu lasă să apară nici o îndoială cu privire la faptul că descoperirea lui Iuda a avut loc înaintea instituirii Mesei Domnului (capitolul 14.17-21). Noi ar trebui deci să ne imaginăm ieșirea „imediată” a lui Iuda în noapte după versetul 21 și înaintea versetului 22 din Marcu 14. Nu, Iuda Iscarioteanul, trădătorul, nu a participat la instituirea Mesei Domnului, nu a mîncat din pîine și nu a băut din vinul pe care Domnul l-a dat alor Săi, pentru că Domnul l-a descoperit mai înainte.

Cîntarea de laudă

Cu exact aceleași cuvinte, Matei și Marcu amintesc o împrejurare deosebită, care merge la inimă:

„După ce au cîntat o cîntare de laudă, au ieșit spre Muntele Măslinilor” (Matei 26.30; Marcu 14.26).

În timpul Domnului, iudeii obișnuiau ca la sărbătoarea mesei de Paști să cînte Psalmii 113 și 114, și anume după „primul pahar”. Însă după „al treilea pahar”, pe care ei îl numeau „paharul binecuvîntărilor”, cîntau Psalmii 115 pînă la 118, ultimul fiind așa numitul „Psalm-Hallel” („Psalm de laudă”). Dacă Domnul Isus a urmat această ordine, și multe vorbesc despre aceasta, cît de mișcător este atunci să observăm ce cuvinte erau cele pe care ei le-au cîntat acolo, înainte ca să părăsească sala de sus, să iasă în noapte, și să întîmpine pe cei ce aveau să-L prindă: „Mă înfășuraseră legăturile morții și mă atinseseră sudorile Locuinței Morților; eram pradă necazului și durerii. Dar am chemat Numele Domnului: »Doamne, Te rog mîntuiește-mi sufletul!«” (Psalmul 116.3-4).

„Binecuvîntat să fie cel ce vine în Numele Domnului! Vă binecuvîntăm din casa Domnului. Domnul este Dumnezeu și ne-a luminat. Legați cu funii vita pentru jertfă și aduceți-o pînă la coarnele altarului. Tu ești Dumnezeul meu și eu Te voi lăuda; Dumnezeule, Te voi preamări. Mulțumiți Domnului, căci este bun, căci în veac ține îndurarea Lui!” (Psalmul 118.26-29).

Un cîntec de laudă! Acolo nu era nici un loc pentru grijile pămîntești. Domnul vede lucrarea de răscumpărare ca și înfăptuită și le dă această masă de aducere aminte, ca astfel încît ei să fie aduși în plinătatea binecuvîntărilor creștine și ei să se poată gîndi înapoi la El cu gînduri pline de iubire. Domnul cîntă lauda, ucenicii cîntă lauda - nu este aceasta o scenă deosebită, un tablou deosebit a ceea ce Domnul Isus face astăzi: „Îți voi cînta laudele în mijlocul adunării” (Evrei 2.12)?

În loc ca ei să se întristeze că Îl vor pierde, ucenicii cîntă laudă. Tot așa trebuie să facem și noi. Desigur, în strîngerile noastre laolaltă pentru a lăuda pe Dumnezeu și Tatăl nostru, pe Domnul și Mîntuitorul nostru Isus Hristos, noi nu folosim cîntările de laudă ale Vechiului Testament, cu care israeliții preamăreau pe Domnul, Dumnezeu lui Israel. „Psalmii” amintiți în Efeseni 5.19, în Coloseni 3.16 și în 1 Corinteni 14.26 nu sînt psalmii Vechiului Testament, ci cîntările de laudă creștinești, căci este imposibil ca acești psalmi să fie expresia potrivită a poziției și adorării creștine. Însă potrivit aceluiași principiu, și noi astăzi, la frîngerea pîinii, facem ca și ucenicii atunci: cu Domnul Isus în mijloc cîntăm cîntări de laudă la care El Însuși dă tonul (Evrei 2.12). De-ar fi inimile noastre totdeauna însuflețite de aceasta!

La sfîrșitul acestui capitol rezumăm iarăși această întreită constatare:

- în evangheliile găsim cum a fost instituită frîngerea pîinii;
- în Faptele Apostolilor, cum s-a înfăptuit frîngerea pîinii;
- în epistole, cum a fost interpretată frîngerea pîinii.

Cu ajutorul lui Dumnezeu ultimul aspect îl vom cerceta în următoarele două capitole.

2. Masa Domnului

Cele două părți ale frîngerii pîinii

Cînd ne strîngem în prima zi a săptămîinii ca să frîngem pîinea (Faptele Apostolilor 20.7), prin aceasta noi, potrivit voinței Domnului, exprimăm două adevăruri: pe de o parte ne amintim - și aceasta este partea înțeleasă mai repede - de Domnul în suferințele și moartea Sa, noi vestim moartea Sa (citește în 1 Corinteni 11.26); pe de altă parte, exprimăm adevărul prețios că toți credincioșii de pe pămînt sînt una și alcătuiesc un Trup, ca rezultat al acestei morți a Lui (vezi 1 Corinteni 10.17). Prima parte este în legătură strînsă cu „Cina Domnului” (citește în 1 Corinteni 11.20), cea de a doua, cu „Masa Domnului” (1 Corinteni 10.21).

Însă mai este ceva de observat. Cu cele două părți ale frîngerii pîinii sînt legate nu numai privilegiile arătate, ci și responsabilități serioase, pe care trebuie să nu le trecem cu vederea. Cînd noi mîncăm din Cina Domnului, Lui nu-I poate fi indiferent duhul și felul în care o facem. Și dacă este privilegiul nostru să stăm la Masa Domnului, trebuie neapărat să ne punem întrebarea cu privire la părtășia noastră și la legăturile noastre.

„Masa Domnului” și „Cina Domnului” nu sînt două aspecte diferite, ci unul și același lucru, însă privit din două direcții distincte. Este important să avem mereu în vedere acest adevăr. De aceea formularea „noi serbăm Cina Domnului la Masa Domnului” nu este cea mai potrivită.

Ne reîntorcem la Masa Domnului, așa cum apostolul Pavel o prezintă în 1 Corinteni 10. Este remarcabil cum apostolul ajunge să vorbească despre acest adevăr. Conduc și controlat de Duhul lui Dumnezeu, el nu intenționează nicidecum să facă mai întîi un studiu teologic cu privire la Masa Domnului și apoi cu privire la Cina Domnului. El vede mai mult o comportare greșită a corintenilor și, ca să o corecteze, prezintă învățături serioase și de bază cu privire la Masa și la Cina Domnului - învățături care sînt de o deosebită însemnătate și pentru noi. Probabil că astăzi nu sîntem în pericolul de a avea o comportare greșită ca și credincioșii din Corint din acele zile, dar principiile pe care le dă Duhul Sfînt în legătură cu Masa și cu Cina Domnului, pentru corectarea corintenilor, rămîn aceleași și sînt valabile pentru descoperirea și corectarea oricărei comportări greșite din partea noastră și din timpul nostru. De aceea, copii iubii ai lui Dumnezeu, să ne lăsăm călăuziți de dreptarul lui Dumnezeu! Să fim siguri că El vrea să ne conducă la binecuvîntări mai multe și mai adînci!

Comportarea greșită din necunoașterea noilor relații

Credincioșii din Corint s-au întors de curînd de la slujirea idolilor și au venit la credința în Dumnezeu adevărat și viu. Alături de aceasta, ei au cunoscut în întregime deșertăciunea și nimicnicia idolilor și, cu toate acestea, au înfăptuit o mare greșală. Înainte de a ne preocupa cu comportarea greșită a corintenilor, vrem să ne ocupăm cu motivul acestei comportări greșite.

Comportarea falsă a corintenilor izvora, așa cum rezultă din context, din necunoașterea noilor relații în care ei au ajuns prin harul lui Dumnezeu. Ei nu au înțeles caracterul acestor relații noi, iar aceasta nu este ceva unic. Deseori nu trece nici o perioadă scurtă de timp între convertire (întoarcerea de la ceea ce e recunoscut ca fals și rău), și înțelegerea poziției în care a fost adus și responsabilitățile legate de aceasta. Da, se pare că unii copii iubii ai lui Dumnezeu n-au ajuns încă să înțeleagă deloc poziția dăruită lor în Hristos Isus. Aceasta nu este numai regretabil, ci și foarte periculos, pentru că o asemenea „stare intermediară”, așa cum am numit-o odată, este izvorul unor eșecuri și comportări greșite în umblarea practică. De asemenea nu poți fi fericit cu adevărat atîta timp cît nu cunoști încă relațiile cu Dumnezeu.

Cunoașterea poziției și a relațiilor oferite de Dumnezeu copiiiilor Săi este temelia și izvorul pentru împlinirea responsabilităților legate de această poziție. Spus mai simplu, cine nu cunoaște poziția dăruită de Dumnezeu, nu poate nici să se comporte potrivit lui Dumnezeu. Așa este și în domeniul natural. Cum se poate, de exemplu, să atenționezi un copil ca să păzească poruncile tatălui, cînd acest copil nu-l cunoaște pe tatăl său, pentru că, poate la nașterea copilului acesta era la război? Cînd însă într-o zi tatăl vine acasă și mama spune copilului: „Iată, acesta este tătucul tău, despre care ți-am povestit așa de multe”, atunci copilul va asculta cu plăcere de tatăl său, căci acum îl cunoaște.

Aceasta trebuie să fie clar pentru noi, cu atît mai mult cu cît învățătura lui Dumnezeu și cunoașterea gîndurilor Sale sînt deosebit de importante pentru toți. Niciodată să nu privim aceasta ca ceva de rangul doi sau chiar o pierdere de timp, motivînd că umblarea ar fi mai importantă! Cele mai multe confuzii triste și căi rătăcite, chiar între adevărații copii ai lui Dumnezeu, provin de la faptul că nu s-a înțeles duhovnicește în ce poziție a ajuns un creștin. Și cum poate să-și ocupe locul la Masa Domnului într-un mod corect, dacă el nu cunoaște relația sa ca mîdular în Trupul lui Hristos și nu realizează aceasta? Arătarea greșelilor particulare nu este suficientă, ci este absolut necesară cunoașterea relațiilor prețioase în care a fost adus creștinul. Acesta este și gîndul pe care îl expune această carte și aceasta este și ceea ce face apostolul în cazul corintenilor. Prin acest procedeu, demn de urmat, el îi face să judece propriul lor caz: „Judecați voi singuri ce spun”.

Întrebuițarea falsă a libertății

Corintenii știau că un „idol este totuna cu nimic și că nu este decît un singur Dumnezeu” (1 Corinteni 8.4). Deci în privința aceasta, ei aveau dreptate. Însă ei gîndeau că această cunoaștere le dădea posibilitatea să mănînce în libertate din jertfele idolilor. Dacă un idol nu este nimic, de ce atunci nu puteau să mănînce din carnea animalelor care erau jertfite idolilor? Nu era o carne obișnuită ca și a altora? Da, ei mergeau chiar un pas hotărîtor mai departe și stăteau la masă în templele idolilor, ca acolo să mănînce jertfele lor. Nu aveau ei libertatea să facă aceasta, deoarece știau despre falsitatea întregii slujbe idolești?

Dar apostolul arată că această problemă nu era nicidecum simplă. Corintenii posedau, pe baza cunoștinței lor, libertatea creștină, dar o întrebuițau în mod greșit. În primul rînd apostolul le arată clar că grija pentru frații lor mai slabi, care nu erau suficient de maturi în cunoaștere, ar trebui să-i rețină de la comportarea lor: „Luați seama însă ca nu cumva această libertate a voastră să fie o piatră de poticnire pentru cei slabi. Căci dacă te vede cineva pe tine, care ai cunoștință, că stai la masă într-un templu de idoli, conștiința lui, dacă este slabă, nu-l va împinge să mănînce din cele jertfite idolilor? Și astfel, el, care este slab, va pieri din cauza acestei cunoștințe a ta, el, fratele pentru care a murit Hristos” (capitolul 8.9-11).

Nu este arătat aici un principiu care este de o mare importanță și pentru noi astăzi? Nu gîndim și noi, din cînd în cînd, că avem libertatea să facem aceasta sau aceea, să mergem aici sau acolo? Dar ne-am gîndit că acest drept al nostru ar putea fi o pricină de poticnire pentru cel slab, că utilizarea libertății ar putea să „ucidă” pe fratele mai slab? Hristos iubește pe cei slabi, El a murit pentru ei. Îi iubim și noi? Umblarea noastră este determinată de dragoste pentru cei slabi? Este o chibzuință la care ar trebui să ne gîndim mai mult. Unele greutăți și probleme ar

dispare atunci ca și ceața înaintea soarelui.

Paharul binecuvântărilor înaintea pâinii

Însă apostolul Pavel merge un pas mai înainte în 1 Corinteni 10.14-22 și le prezintă consecințele grele ale slujirii idolilor demoni:

„De aceea, iubiții mei, fugiți de idolatrie. Vă vorbesc ca unor oameni cu judecată; judecați voi singuri ce spun. Paharul binecuvântării, pe care-l binecuvântăm, nu este el o părtășie a sîngelui lui Hristos? Pîinea pe care o frîngem, nu este ea o părtășie a trupului lui Hristos? Pentru că noi, care sîntem mulți, sîntem o singură pîine, un singur trup, căci toți luăm parte la acea singură pîine. Uitați-vă la Israelul după trup: cei care mănîncă jertfele, nu sînt ei în părtășie cu altarul? Deci ce zic eu? Că un lucru jertfit idolilor este ceva? Sau că un idol este ceva? Dimpotrivă, ce jertfesc păgînii, jertfesc demonilor, și nu lui Dumnezeu. Și eu nu vreau ca voi să fiți în părtășie cu demonii. Nu puteți să beți paharul Domnului și paharul demonilor; nu puteți să luați parte la Masa Domnului și la masa demonilor. Sau vrem să provocăm pe Domnul la gelozie? Sîntem noi mai tari decît El ? ”

Apostolul atenționează pe credincioșii din Corint cu privire la slujba idolească, în care ei s-au lăsat cufun-dați din nou, ca urmare a utilizării false a cunoașterii lor. Chiar dacă astăzi nu avem de-a face cu slujba idolească în înțelesul ei textual, învățăturile și principiile Duhului Sfînt din 1 Corinteni 10 sînt de o deosebită importanță pentru noi și pentru relațiile noastre religioase din lăuntru și din afară. Nu sînt și astăzi mulți adevărați copii ai lui Dumnezeu care, ca expresie a libertății creștine, aleargă încoace și încolo (vorbesc acum mai puțin de locurile lumesti, cît mai mult de cele religioase) și după aceea își reiau locul la Masa Domnului?

Și corinteni gîndeau odinioară așa. Însă apostolul corectează gîndirea lor și ajunge chiar să vorbească despre „Masa Domnului” ca de un principiu, cu care va începe. Deviind de la succesiunea istorică, el începe cu partea care are înțelesul cel mai adînc și serios cu privire la Hristos - paharul: „Paharul binecuvîntării, pe care-l binecuvîntăm, nu este el o părtășie a sîngelui lui Hristos ?” De ce totuși apostolul schimbă ordinea naturală și istorică și prezintă paharul înaintea pâinii, iar sîngele lui Hristos înaintea trupului lui Hristos?

Acea cărora el le scria fuseseră odată închinători la idoli și erau întinați cu tot felul de practici stricate, cu care idolii încurajau pe adoratorii lor. De toate acestea ei erau acum salvați și eliberați, prin sîngele prețios al lui Hristos. Cînd ei își aminteau de aceasta, atunci cînd beau din pahar, cînd ei se gîndeau la acest preț mare care a fost plătit pentru salvarea lor, cum puteau să se reîntoarcă iarăși la lucrurile de care au fost eliberați?

Ca să accentueze aceste gînduri, apostolul amintește aici, așa gîndesc eu, mai întîi paharul. În afară de aceasta, mai învățăm din inversarea prezentării paharului și a pâinii, că aici nu este vorba de corectarea practicilor false de la frîngerea pâinii, așa cum se face în capitolul 11, ci de problema părtășiei, credincioșilor, o părtășie a cărei temelie este sîngele lui Hristos.

A bea din pahar era deci nu numai un aspect de formă, ci expresia cea mai puternică a părtășiei lor intime sau a unirii lor cu sîngele lui Hristos, adică cu moartea Sa, pe care El a suferit-o pentru ei. Cînd ei au băut în același timp și „paharul demonilor”, prin aceasta nu coborau ei paharul Domnului pe o treaptă de jos, rușinoasă, a unei practici păgîne? Aceasta nu trebuia să fie! „Nu puteți să beți paharul Domnului și paharul demonilor” (versetul 21). Ce le putea da paharul demonilor? Numai și numai rău! Paharul Domnului însă era un pahar al binecuvîntărilor și vorbea într-o măsură copleșitoare despre binecuvîntările cîștigate prin sîngele Salvatorului. Domnul și demonii erau în opoziție totală. Între ei nu putea fi nici o părtășie.

Apostolul amintește Corintenilor și de faptul că ei, prin practica exterioară a frîngerii pâinii, exprimau părtășia lăuntrică cu Trupul lui Hristos; cei mulți alcătuiau un Trup (versetul 17) și prin aceasta ei se distingeau ca Adunare a lui Dumnezeu, atît dintre iudei cît și dintre națiuni (versetul 32). Cum puteau ei atunci să se facă una cu păgînii, în slujbele lor idolești, mîncînd din acestea? Nu era aceasta disprețuirea celorlalte? Era imposibil ca ei să participe la Masa Domnului, unde El are conducerea și în același timp, la masa demonilor, unde aceștia hotărau ceea ce se făcea.

În spatele idolilor sînt demonii

Din argumentele apostolului - dacă aș putea să spun așa - se desprind două principii deosebit de importante pentru noi, pe care nu putem să le apreciem îndeajuns, a căror considerare a condus la urmări deosebit de rușinoase în creștinătate. Iată primul principiu: Înapoia lucrurilor văzute se ascund lucruri nevăzute: convingeri - principii - sisteme - puteri.

Să rămînem puțin la acestea și apoi ne vom întoarce la exemplele instructive ale corintenilor. Apostolul Pavel știa tot așa de bine ca și ei că nimicnicia idolilor înseamna totodată un lucru mort: „Deci ce zic eu? Că un lucru jertfit idolilor este ceva? Sau că un idol este ceva?” (versetul 19). Însă el nu lasă pe frații săi în neclaritate cu privire la cei care erau de fapt înapoia idolilor, demonii, dușmanii lui Dumnezeu și ai oamenilor: „Dimpotrivă, ce jertfesc păgînii, jertfesc demonilor, și nu lui Dumnezeu. Și eu nu vreau ca voi să fiți în părtășie cu demonii” (versetul 20).

Acest principiu îl găsim deja confirmat în Vechiul Testament, unde se spune: „Au adus jertfe demonilor care nu sînt dumnezei, unor dumnezei pe care nu-i cunoșteau” (Deuteronom 32.17). Adorarea, care se cu-vine numai lui Dumnezeu, au luat-o demonii pentru ei. Fără îndoială, corinteni credincioși nu au intenționat să aducă adorare lui Satan și duhurilor rele, căzute și cu atît mai puțin crede un necredincios că slujește lui Satan; și totuși, el nu face altceva!

De aceea este important să recunoaștem că în spatele lucrurilor văzute stau puterile și sistemele nevăzute, pe care acestea le poartă și le sprijinesc. Această recunoaștere este neapărat necesară chiar în domeniul lumesc, dacă vrem să nu cădem jertfă unor dezamăgiri serioase. De exemplu, privite din afară, neascultările civile, demonstrațiile pentru pace, mișcările greviste și altele asemenea lor ar putea să aibă o oarecare aparență de dreptate, în realitate însă, înapoia acestora nu stă nimic altceva decît duhul răzvrătirii împotriva autorității date de Dumnezeu. Și apoi, educația antiautoritară! Cine recunoaște pe urzitorul care stă înapoia acestora, pe Satan? Și atentatele și actele de violență, care zguduie astăzi lumea, sînt ele fapte ale nebulilor? Cu anumite excepții, înapoia lor stau sistemele filozofice, care au drept scop distrugerea ordinii pe care Dumnezeu a dat-o spre binele omului pe pămînt. Amintesc toate acestea numai pentru a arăta că înapoia

lucrurilor exterioare stau puteri invizibile.

În domeniul creștin, religios, aceasta nu este altfel. Sigur, astăzi pe noi nu ne mai înconjoară mese ale demonilor, ci învățături despre demoni (1 Timotei 4.1). Dar orice creștin adevărat ar trebui să fie lămurit în această privință: înapoia oricărei închinări și învățături false se ascund Satan și îngerii lui, care au interes să discrediteze pe Domnul Isus și să rănească pe om în trup și suflet. Diavolul știe mult mai bine decât noi, creștinii, cât de importantă este învățătura creștină, bună. De aceea, el nu se lasă să nu o nimicească și s-o înlocuiască prin propria sa învățătură, cea a demonilor. Foarte multe învățături din creștinism, care în exterior au o aparență frumoasă, nu sînt de la Dumnezeu, nici de la Hristos. Cine se află atunci înapoia acestora?

Participare exterioară înseamnă părtășie

Strîns legat cu primul principiu este cel de-al doilea: Participare exterioară înseamnă pentru Dumnezeu: părtășie lăuntrică, a te uni, a-ți da consimțămîntul.

Acest adevăr a fost observat tot așa de puțin ca și împrejurarea în care înapoia jertfelor idolești se găseau demonii. Cînd ei intrau în templu și mîncau acolo jertfele idolești, veneau în contact cu demonii și, chiar mai mult, ei aveau părtășie cu demonii, fie că știau sau nu, fie că voiau sau nu aceasta; și apostolul trebuia să întîmpine cu hotărîre acest lucru: „Și eu nu vreau ca voi să fiți în părtășie cu demonii” (versetul 20). Prin participarea exterioară, se exprimă înaintea lui Dumnezeu părtășia cu sistemele care stăpîneau acolo, părtășia cu „altarul”.

Participarea la Masa Domnului exprimă părtășie, așa cum vom vedea îndată. Pentru aceasta, apostolul se referă la exemplul israeliților și al păgînilor. „Uitați-vă la Israelul după trup: cei care mîncă jertfele, nu sînt ei în părtășie cu altarul?” (versetul 18). Israelii, cînd mîncau de pe altar, exprimau părtășia lor cu sistemul israelit al închinării înaintea Domnului. Păgîinii, cînd mîncau jertfele de pe altarele păgîne, exprimau părtășia lor cu sistemul păgîn al închinării, și anume închinarea adusă demonilor.

În opoziție cu acestea, creștinul, prin participarea sa exterioară la pîine, la Masa Domnului exprimă părtășia sa cu Domnul, cu moartea Sa și cu mădularele Trupului lui Hristos. Și acesta este de fapt locul central, adevărata închinare creștină. De multe ori poate exista situația cînd credincioșii nu se strîng ca mădulare ale Trupului lui Hristos în jurul acestei Mese; atunci în acel loc nu este o exprimare a Adunării lui Dumnezeu. Însă cu privire la aceste aspecte și la consecințele care rezultă din ele, doresc să vorbesc pe scurt.

În primul rînd, din acest context este de remarcat că Duhul Sfînt folosește două expresii diferite pentru „a fi părtășii” și „a fi în părtășie”. Prima, metecho = „a fi părtășii”, înseamnă totdeauna ceva ce este în afara mea și la care eu am parte pătrunzînd din afară. Așa sîntem noi toți, „părtășii” la o pîine, sau „luăm parte” dintr-o pîine (versetul 17), tot așa cum păgîinii erau „părtășii” la masa demonilor (versetul 21).

Al doilea cuvînt este koinoneo și înseamnă participare colectivă, părtășie intimă. În afară de „părtășia în sîngelui lui Hristos” și „părtășia trupului lui Hristos” din versetul 16, acest cuvînt important se mai întîlnește, de exemplu, în 1 Ioan 1.3: „Și părtășia noastră este chiar cu Tatăl și cu Fiul Său, Isus Hristos”.

Un exemplu pentru cele două cuvinte întîlnite este un verset în Evrei 2.14: „Astfel, deoarece copiii sînt părtășii sîngelui și cîrnii, tot așa și El a luat parte la ele ...”. În textul original, pentru „părtășii” este folosit koinoneo = a avea părtășie, iar pentru „a lua parte” este folosit metecho = a lua parte în exterior. Noi, oamenii, dacă pot spune așa, avem „părtășie” cu carnea și sîngele, noi nu am fost niciodată altceva decît carne și sînge, aceasta este ființa noastră. Despre Domnul Isus se spune însă că El „a luat parte” la aceste elemente. El a devenit om cu adevărat, a fost, fără îndoială, în totul asemenea fraților Săi (Evrei 2.17), însă El a pătruns din afară în această stare. Cu cîtă gri-jă se exprimă Duhul Sfînt cînd este vorba de Persoana Fiului lui Dumnezeu și de venirea Sa ca Om!

Cu aceste cunoștințe, putem acum să înțelegem mai bine că participarea noastră exterioară la lucrurile Sale exprimă identificare cu ele, părtășie cu ele. Dacă aceasta este sau nu intenția noastră, Dumnezeu așa vede și ar trebui pur și simplu să ne însușim punctul Său de vedere, altfel nu vom vedea lucrurile așa cum le vede El, iar aceasta este totdeauna foarte grav. Participarea noastră exterioară, la Masa Domnului sau la o altă masă, care probabil se bazează pe principiul despărțirii sau al independenței sau chiar pe învățătura rea, Dumnezeu o vede ca identificare, ca părtășie cu sistemul sau principiul care stăpînește acolo, fie bun, fie rău. Este deosebit de serios că prin participarea noastră exterioară la un lucru putem să ajungem în părtășie cu ceva rău, pe care noi înșine nu-l practicăm! Ne-am gîndit vreodată la aceasta? Întîmplările următoare pot să ilustreze acestea.

Îmi amintesc cum tatăl meu îmi povestea despre un frate în Domnul, cu mult timp înainte de izbucnirea celui de-al doilea război mondial. Atunci era un partid politic interzis, care luase de curînd ființă și lucra în ascuns. Fratele amintit mai dorea, din motive și astăzi neînțelese pentru mine, să participe la unele din adunările acelui partid interzis, care aveau loc noaptea, mai curînd din curiozitate decît din convingere. Frații din adunarea locală l-au atenționat foarte serios și în mod repetat că acesta nu este locul său, el nu are ce căuta acolo și că nu trebuie să se amestece în lucrurile lor. Însă el nu s-a abținut și într-o noapte a mers acolo. Tocmai în noaptea aceea a avut loc o razie și fratele nostru împreună cu restul participanților a fost dus sub escortă. El s-a apărut cu înverșunare, spunînd că nu aparține acestora, ci a vrut numai să vadă ... Însă toate acestea nu i-au folosit la nimic, el a fost luat ca unul dintre ai lor: în ochii autorităților el s-a făcut una cu ceilalți.

De ne-ar păzi Domnul, să nu aducem principii rele în legătură cu El și cu Masa Sa! „Nu puteți să luați parte la Masa Domnului și la masa demonilor.” Este în zadar să te scuzi că inima nu participă la ceea ce se petrece în exterior. Gîndurile lui Dumnezeu sînt altele și noi ar trebui să învățăm să vedem lucrurile în felul lui Dumnezeu.

Bătrînul apostol Ioan, în a doua sa scrisoare, îi amintește alesei doamne că dacă cineva nu aduce învățătura lui Hristos, acesta să nu fie primit în casă și nici salutat. „Căci cine îl salută”, continuă el, „la parte la lucrările lui rele” (versetul 11). Nu este remarcabil că și aici, pentru „la parte”, se folosește cuvîntul koinoneo? Numai un salut formal (forma de salut întrebunțat aici este aceeași ca și aceea, de exemplu, din Faptele Apostolilor 23.26), într-un loc nedrept, poate conduce la părtășie cu lucrurile rele.

Cît de serioasă este și acea voce pe care Ioan o aude din cer cu privire la „Babilon”: „Leșiți din mijlocul ei poporul Meu, ca să nu fiți părtășii la păcatele ei” (Apocalipsa 18.4)! Și aici cuvîntul „părtășii” este traducerea cuvîntului grecesc koinoneo întărită prin particula „la”. Aceasta ne

arată din nou că participarea exterioară la ceva rău înseamnă părtășie cu răul. De aceea, Dumnezeu cere să se curățească de ceea ce este împotriva Lui. Dacă noi vrem ca înaintea lui Dumnezeu, să nu fim în părtășie cu răul, trebuie să ne despărțim de acesta, să rămînem deoparte. Aceasta apare aspru și fără dragoste, însă dragostea adevărată față de Domnul nostru credincios, care ne-a legat așa de intim de El și unii de alții, și adevărata înțelepciune, în aceste timpuri rele, ne va conduce să evadăm chiar din aparenta părtășie cu răul sau chiar numai din lucrurile dubioase.

Ceea ce am văzut aici se află, în orice caz, în totală opoziție cu multele osteneli din creștinism, care doresc să unească unul de altul ceea ce este așa de diferit, întocmai ca focul și apa, binele și răul. Eu, de exemplu, nu pot merge într-o biserică evanghelică care se ține pe baza unor reuniuni potrivnice lui Dumnezeu, pe principiul ecumenismului. De ce nu pot să merg acolo? Pentru că niciodată nu vom putea să îndepărtăm ce este fals, să schimbăm ce este rău, prin amestecarea cu aceștia (Hagai 2.12-13). Eu nu mă pot uni în lucrarea Evangheliei cu aceia care înlocuiesc acest principiu, pentru că ei nu urmează în adevăr intențiile lui Dumnezeu. Intenția lui Dumnezeu nu este numai salvarea din păcate, ci și ca poporul Său să fie o mărturie despre Hristos și un Trup, care este Adunarea Sa.

Domnul să ne ajute ca, privind dincolo de aspectele exterioare, să recunoaștem ce sisteme și puteri se ascund înapoia formelor și înapoia faptelor; și El să ne ajute să rămînem despărțiți de ceea ce nu-și găsește izvorul în El, ca astfel să nu fim „părtași păcatelor lor”!

Noi cei mulți sîntem un Trup

Cînd apostolul, în 1 Corinteni 10.16, vorbește despre „părtășia trupului lui Hristos” și adaugă în versetul 17: „Pentru că noi, care sîntem mulți, sîntem o singură pîine, un singur Trup, căci toți luăm parte la acea singură pîine”, este clar că el nu înțelege același lucru prin „trup” în ambele versete. Nu este lipsit de importanță să facem această diferențiere.

„Trupul lui Hristos” în versetul 16 înseamnă trupul sau corpul Domnului Isus, așa cum în același verset este vorba de sîngele Său. Pîinea, pe care noi o frîngem, este deci simbolul părtășiei noastre cu trupul Domnului pe care El l-a dat pentru noi, așa cum paharul, din care noi bem, este simbolul părtășiei cu sîngele Său, pe care El l-a vărsat pentru noi.

Să observăm și schimbarea expresiei din „Hristos” în „Domnul”. Cînd apostolul vorbește de responsabilitatea noastră, folosește expresia „Domnul”: El este Domnul Mesei Sale, toate drepturile îi aparțin; „sau vrem să provocăm pe Domnul la gelozie?” (citește în versetul 22). Și în capitolul 11.20-34, este numit nu mai puțin de șapte ori „Domnul”. Cînd însă apostolul vorbește despre părtășie, nu mai spune „Domnul”, ci „Hristos” - sîngele lui Hristos, Trupul lui Hristos. Desigur, dacă Hristos n-ar fi Domnul, nu ar fi nici „Masa” și nici creștinismul. Însă „Domnul” nu este numele în care noi, creștinii, avem părtășie cu El.

Dacă deci fiecare credincios în parte are părtășie cu trupul lui Hristos în felul acesta, toți sînt legați unul cu altul și alcătuiesc împreună un Trup, în Hristos. Despre aceasta vorbește versetul 17: „Pentru că noi, care sîntem mulți, sîntem o singură pîine, un singur Trup, căci toți luăm parte la acea singură pîine”. Cînd apostolul, prin faptul că se include și pe el, vorbește despre „noi cei mulți” și despre „noi toți”, prin aceasta el nu înțelege adunarea locală din Corint, ci totalitatea credincioșilor care trăiesc pe pămînt; „căci printr-un singur Duh, noi toți am fost botezați într-un singur Trup”, găsim în 1 Corinteni 12.13. El se exprimă într-un mod asemănător în Romani 12, versetul 5: „... tot așa și noi, fiind mulți, sîntem un singur Trup, în Hristos, și fiecare în parte mădulare unii altora”. Cînd însă el se referă la expresia locală a Trupului lui Hristos, atunci lasă deoparte numărul și articolul dinaintea „trupului” și spune „voi”, ca în 1 Corinteni 12.27: „Voi sînteți Trupul lui Hristos”. Corintenii nu erau Trupul lui Hristos, ci numai expresia sau imaginea acestuia în Corint. Acest adevăr l-am privit deja.

Privilegiu și responsabilități

Așa cum am văzut, la frîngerea pîinii noi mărturisim - oricît de puțin am fi conștienți că sîntem parte a unui Trup și sîntem strîns legați cu toți ceilalți credincioși adevărați. Nu înseamnă că prin aceasta s-ar alcătui Trupul, dar este recunoscută existența sa și unitatea sa este făcută cunoscut în mod practic; căci există numai o Masă a Domnului, oricît de multe ar fi locurile în care copiii lui Dumnezeu se strîng pentru Numele Domnului Isus. Apostolul în Efes și sfinții din Corint erau mădulare ale unui Trup. Ei recunoșteau această învățătură și practică și o făceau cunoscută săptămîină după săptămîină, cînd frîngeau pîinea, pentru a-și aduce aminte de Domnul Isus. Cît de prețios, că în decăderea care a pătruns și cu toată stricarea mărturiei creștine cu privire la gîndurile lui Dumnezeu, nu s-a schimbat nimic, iar noi astăzi putem să ne strîngem pe același principiu, al unui Trup! Desigur, noi nu sîntem Adunarea, însă de fiecare dată cînd frîngem pîinea, mărturisim că sîntem un Trup cu toate celelalte mădulare - noi cei mulți. Altceva, un alt organism, Sfînta Scriptură nu recunoaște. Ce deosebit de binecuvîntat și mîngîietor este să te știi legat cu „toți sfinții” în unitatea Trupului lui Hristos, oriunde te-ai găsi, să știi că dragostea Sa este dăruită pentru toți credincioșii și că El îi hrănește și îi îngrijește!

De acest Trup - și aceasta este o responsabilitate - nu ne putem dezice; nu ne putem despărți, prin anumite explicații de independență, de responsabilitățile care sînt legate de acesta. Orice întemeiere pe o denumire este judecată prin acest adevăr, căci nu este decît un Trup, și cînd noi frîngem pîinea împreună, mărturisim aceasta. De aceea, să nu ne dăm nici un nume care să ne deosebească de ceilalți copii ai lui Dumnezeu. Scriptura ne arată o mulțime de nume pentru ai Săi - „sfinți”, „ucenici”, „creștini”, „copii ai lui Dumnezeu”, „mădulare ale Trupului Său”, „frați”. Aceste denumiri cuprind pe toți credincioșii și la aceasta trebuie să rămînem.

Dar există și o altă parte. Dacă noi toți sîntem un Trup, atunci nu putem fi independenți cu privire la comportarea și învățătura aceluia cu care, în fiecare primă zi a săptămîinii, mărturisim că sîntem una. Este pur și simplu de neînțeles că noi, ca unii care avem părtășie cu sîngele și trupul Său, fără grijă și lipsiți de preocupare, ne putem face una cu comportarea și învățătura care detestă pe Domnul!

Cînd este înțeles adevărul despre un Trup, se va recunoaște clar că porunca Domnului nu este numai o despărțire personală de orice fel de rău (2Timotei 2.19; 1 Corinteni 11.28), ci și o grijă comună cu privire la păstrarea curăției Mesei Domnului, care include - dacă este nevoie - și disciplinarea (1 Corinteni 5.2, 13), „pedeapsa dată de cei mulți” (2 Corinteni 2.6). Desigur, are loc, așa cum am văzut, „legarea” și „dezlegarea”, potrivit cu Matei 18.18, făcută de adunare, ca organism local, care totuși - așa învățăm din alte locuri din Sfînta Scriptură - se face pentru și în unitatea Trupului.

Scriptura ne arată în multe locuri din Vechiul și din Noul Testament o responsabilitate comună, adică responsabilitatea colectivității de a păstra sfințenia care se cuvine casei lui Dumnezeu. Responsabilitatea fiecăruia, pentru starea întregului, merge mână în mână. Dacă acum citez un loc din cartea Numeri, doresc să remarcăm că formele de necurăție amintite, de care trebuia să se păzească atunci israeliții aflați sub lege, sînt pentru noi, astăzi, imagini despre lucruri deosebit de importante, care sînt diverse forme de păcat. Deosebit de clar este aceasta în exemplul leprosului. În Vechiul Testament el este totdeauna o imagine a păcatului care lucrează în ai Săi. „Și Domnul a vorbit lui Moise, spunînd: »Poruncește fiilor lui Israel să izgonească din tabără pe orice lepros și pe oricine are o scurgere sau este întinat prin atingerea de un mort. Fie bărbați, fie femei, să-i scoateți afară din tabără; să-i scoateți afară ca să nu întineze tabăra în mijlocul căreia Eu locuiesc.« Și fiii lui Israel au făcut așa și i-au scos afară din tabără; așa cum Domnul îi poruncise lui Moise. așa au făcut fiii lui Israel" (Numeri 5.1-4).

Întregul popor Israel era responsabil de starea poporului, de sfințenia taberei. Nu era numai treaba preoților și a leviților, ci fiecare din popor era răspunzător nu numai pentru sine, ci pentru starea întregului popor. Și citim astfel că Domnul a poruncit că fiilor lui Israel să dea afară pe orice lepros etc. și fiii lui Israel așa au făcut. Pe ce era întemeiată această responsabilitate colectivă pentru păstrarea curăției taberei lui Israel? Răspunsul este fericit: pentru că Domnul locuia acolo! - „în mijlocul căreia locuiesc". Responsabilitatea noastră cu privire la întreg își găsește temelia în această responsabilitate prețioasă, pentru faptul că Dumnezeu locuiește acolo, iar unde locuiește El, trebuie să domnească sfințenia. Cît de simplu este aceasta! Și totuși, ceea ce tratăm acum nu este înțeles de mulți copii ai lui Dumnezeu sau este desconsiderat.

Dacă cineva în Israel auzea cum un altul blestema Numele Domnului, atunci el nu putea spune simplu, așa cum mulți în creștinism o fac astăzi: „Aceasta nu mă privește! Sînt eu păzitorul fratelui meu? El singur trebuie să dea socoteală înaintea lui Dumnezeu pentru ceea ce face". Să ascultăm ce poruncește Dumnezeu lui Moise: „Scoate din tabără pe cel ce a hulit; și toți cei ce l-au auzit să-și pună mîinile pe capul lui și toată adunarea să-l ucidă cu pietre" (Levitic 24.14).

Dacă în mijlocul lui Israel avea loc o faptă, cel care era martor la aceasta nu putea să fugă de responsabilitatea sa, ci noi citim: „Întîi mîna martorilor să se ridice asupra lui ca să omoare și apoi mîna întregului popor. Să scoți astfel răul din mijlocul tău" (Deuteronom 17.7).

Că noi astăzi, în timpul harului, nu trebuie să omorîm pe nimeni este clar; dar principiul a rămas același: fiecare în parte este responsabil de starea întregului, răul trebuie dat afară din mijlocul credincioșilor, prin ei înșiși, pentru că Dumnezeu locuiește acolo. Dacă tu vezi fratele sau sora păcătuiind, în învățatură sau în comportare, ești răspunzător să salvezi pe fratele sau sora ta, cu care mărturisești în fiecare duminică că ești una și să păstrezi întreaga grupare într-o stare potrivită Domnului. Nu trebuie să-ți fie indiferent cum umblu eu.

Pe de altă parte întreaga adunare din Corint era responsabilă de a da afară răul din mijlocul ei (citește în 1 Corinteni 5.2, 7). Și locurile următoare arată același principiu:

„Vă rugăm de asemenea, fraților, să mustrați pe cei care trăiesc în neorînduială" (citește în 1 Tesaloniceni 5.14).

„Și dacă cineva n-ascultă ce spunem noi în această epistolă, pe acela să vi-l însemnați și să n-aveți nici un fel de legături cu el, ca să-i fie rușine " (citește în 2 Tesaloniceni 3.14).

Nu spune că tu ești prea slab ca să umbli după aceste principii. Dacă ai dragoste, atunci vei avea și curaj: „Cel drept îndrăznește ca un leu tînăr" (citește în Proverbe 28.1).

Admiterea la Masa Domnului

Cine are loc la Masa Domnului? În principiu, orice credincios, dacă nu este sub disciplină, dacă umblarea și legăturile sale sînt curate și dacă nu menține învățături rele. Cît de importantă este curăția în legăturile noastre, am văzut deja amănunțit mai înainte. La sfîrșitul capitolului doresc să revin încă o dată la acest aspect.

Frîngerea pîinii a fost rînduită pentru copiii lui Dumnezeu. Numai lor le-a fost dat să ia parte la Masa Domnului, așa cum rezultă foarte clar din expresia „noi cei mulți sîntem un Trup". Căci a mîncă din pîine și a bea din pahar nu dă viață, ci este numai pentru aceia care au viața veșnică. Însă a mîncă „carnea Fiului lui Dumnezeu" și a bea „sîngele Său" conduce la viață veșnică (Ioan 6.53-54). Mulți au adus acest loc din Evanghelia după Ioan în legătură cu frîngerea pîinii, însă Ioan nu vorbește nicidecum despre aceasta, ci despre faptul că cineva care se face, prin credință, una cu Hristosul cel mort, cu moartea Fiului lui Dumnezeu, are viață veșnică.

Și nici botezul cu apă nu dă intrare la acest privilegiu, cu toate că nimeni care nu a fost botezat nu tre-buie să ia parte la aceasta. Dacă nici măcar nu s-a făcut o mărturisire exterioară că este creștin, cum poate să ia parte la cercul intim al părtășiei? Dar este un dezastru că în cea mai mare parte a creștinismului, a fi botezat este privit ca o îndreptățire directă de a participa la frîngerea pîinii și cele două lucruri sînt legate direct unul de altul. Botezul - spre deosebire de admiterea la Masa Domnului, pe care Adunarea o permite sau nu - nu este nicidecum o problemă a Adunării. Botezul are a face numai cu aspectul exterior al mărturisirii creștine. Masa Domnului însă este un aspect al părtășiei creștine adevărate. Botezul conduce în împărăție; la Masa Domnului se dă expresie unității Trupului lui Hristos.

Se pare că la începutul mărturiei creștine pe pămînt, credincioșii nu erau cercetați cu privire la autenticitatea vieții și a umblării lor. Pentru un timp, cînd totul era încă proaspăt, cînd Domnul intervenea zilnic pentru Adunare (Faptele Apostolilor 2.47) și veghea să nu pătrundă nimic rău în rîndul credincioșilor (Faptele Apostolilor 5.13). aceasta nici nu era necesară. Ei „au primit Cuvîntul" și aceasta era de ajuns.

Însă această stare a prospețimii nu a durat mult timp și a fost necesar să fie cercetați cei care doreau să fie admiși la părtășie și să se convingă dacă conștiința lor și starea lor duhovnicească corespundea gîndurilor lui Dumnezeu. Curînd Simon, vrăjitorul, a încercat să se amestece printre credincioși, dar apostolul Petru l-a dat pe față la scurt timp: „bani tăi să meargă cu tine la pieire. pentru că tu ai gîndit că darurile lui Dumnezeu se obțin prin bani! Tu nu ai nici parte și nici sorț în toată treaba aceasta, căci inima ta nu este dreaptă înaintea lui Dumnezeu" (Faptele Apostolilor 8.20-21). Aici era cineva care a fost deja botezat (versetul 13), dar a cărui inimă nu era dreaptă înaintea lui Dumnezeu. Pe lîngă aceasta, se poate vedea că acest caz confirmă ceea ce am spus deja: faptul că cineva care este botezat nu este nicidecum îndreptățit prin aceasta să participe la Masa Domnului.

Aceiași lucru îl vedem la Saul din Tars. În drumul său spre Damasc, prin apariția Domnului cel slăvit, el a fost aruncat la pământ și a fost condus la credința în Acela pe care el l-a prigunit pînă atunci în ai Săi. Un ucenic simplu, Anania, l-a botezat (citește în Faptele Apostolilor 9.18). Cînd însă, după trei ani, el a venit la Ierusalim și acolo a vrut să se alătore fraților, ei s-au temut de el, căci nu credeau că el este un ucenic. Era nevoie de mărturia altuia, de a lui Barnaba, ca astfel el să fie admis în rîndul fraților de la Ierusalim. După aceea citim cuvintele: „Și el se ducea și venea împreună cu ei și vorbea cu îndrăzneală în Numele Domnului” (capitolul 9.26-28).

Aici avem de învățat un principiu foarte important: nimeni nu poate fi primit în părtășie pe baza propriei sale responsabilități, pe baza propriei sale mărturii. Se poate ca cineva să aibă o părere excepțională despre sine însuși și să aibă o părere josnică despre obligațiile altora, dacă el crede că pe baza mărturiei bune, pe care el o are despre sine, poate să fie admis în cercul intim al părtășiei. În orice caz, să nu acceptăm nici o plîngere nerăbdătoare, întrucît el trebuie să aștepte puțin și să se lase judecat de alții. Aceasta trebuie să o înțeleagă toți cei care doresc să fie primiți. Și cînd Apolo, un elocvent rob al lui Dumnezeu, „care era puternic în Scripturi”, a dorit să călătorească din Efes spre Antiohia, unde era necunoscut, el însuși avea nevoie de o scrisoare de recomandare, și astfel „frații au scris ucenicilor să-l primească” (capitolul 18.27). La acest mod de comportare trebuie să nu renunțăm nici noi! Toate acestea să le înțelegem bine, căci numai pe baza mărturiei altcuiva cu privire la autenticitatea creștinismului propriu, poate un credincios să fie recomandat și primit.

Pe de altă parte, Adunarea are datoria sfîntă să cerceteze cu dragoste și grijă pe oricine are dorința să fie admis la privilegiile casei lui Dumnezeu. Așa cum odinioară, pe vremea lui Neemia, păzitorii vegheau porțile Ierusalimului (Neemia 7.1-3), ca vrăjmașul să nu intre prin ele, tot așa și astăzi trebuie păzită intrarea și ieșirea Adunării. Este o greșeală să socotești că „porțile” Adunării stau deschise pentru oricine. Copiii lui Dumnezeu trebuie să fie nechibzuți și indiferenți față de slava Domnului, dacă gîndesc astfel. Noi trebuie să avem grijă ca nimeni să nu intre înăuntru, care nu are locul lui acolo, și ca nimeni să nu stea afară, dacă Domnul vrea să-l aibe înăuntru.

Dacă Domnul, în scrisoarea către Efes, trebuie să dojenească. El recunoaște totuși clar: „ai pus la încercare pe cei care zic că sînt apostoli și nu sînt și i-ai găsit mincinoși” (Apocalipsa 2.2). Acolo se mai găsea încă ordinea dorită de Dumnezeu! Ei au cercetat mărturia altora și nu au primit pe nimeni numai pe baza propriei lor mărturii. Unii își revendicau chiar dreptul de a fi apostoli, însă credincioșii de acolo i-au pus la încercare și i-au găsit mincinoși. Ei cercetau pe toți cei care veneau la ei ca „creștini”. Ei se comportau după cuvintele apostolului Ioan: „Preaiubiților, să nu dați crezare oricărui duh. ci să cercetați duhurile dacă sînt de la Dumnezeu” (1 Ioan 4.1). Și noi astăzi nu avem o altă unitate de măsură, nici un alt mijloc de ajutor.

Creștinii, se spune deseori, nu au nici un drept de a se ridica mai presus de alții să-i judece, pentru că Hristos a spus: să nu judecați, ca să nu fiți judecați (citește în Matei 7.1). Însă cine gîndește așa, greșește, într-adevăr, trebuie mai întîi să scoți „bîrna” din ochii proprii - și apoi? Să lași „paiul” în ochiul fratelui? Nu! Ci „atunci vei vedea clar să scoți paiul din ochiul fratelui tău”. Puțin mai tîrziu, Domnul Isus adaugă un principiu important: „Așa că după roadele lor îi veți recunoaște. Nu oricine-Mi zice: »Doamne, Doamne!» va intra în împărăția cerurilor, ci cel care face voia Tatălui Meu care este în ceruri” (versetele 20 și 21). Nu este misiunea noastră să judecăm motivele launtrice. Cu privire la acestea ne atenționează Domnul în versetul 1. Numai Dumnezeu poate privi în inimă. Însă este datoria noastră clară, de a verifica mărturia creștină. Aceasta însă trebuie să o facem pe baza „roadelor”, adică pe baza a ceea ce semenul nostru arată în viața sa exterioară despre sine și în ceea ce vine de pe buzele sale. „Rob rău, te voi judeca după cuvintele tale!” (Luca 19.22), este și pentru comportarea noastră o dovadă. „Căci din cuvintele tale vei fi îndreptățit și din cuvintele tale vei fi condamnat” (Matei 12.37).

Chiar dacă „cărarea Bisericii este îngustă”, așa cum a exprimat odată un scriitor binecuvîntat, pe de altă parte, creștinul trebuie să fie atenționat cu privire la duhul de sectă. Ceea ce trebuie verificat este dacă mărturia lui Hristos este autentică și dacă umblarea și învățătura sînt în concordanță cu acest „nume bun”. Dacă este prezentă viața dumnezeiască și dacă cineva nu este în legătură cu răul moral sau doctrinar, dacă conștiința este „sinceră înaintea lui Dumnezeu”, cine are atunci dreptul să rețină această persoană de la Masa Domnului?

Cît de bătrîn trebuie să fii ca să ai voie să participi la Masa Domnului? Scriptura nu ne dă nici o informație exactă în această privință, dar nu găsim niciunde în Scriptură că la aceasta iau parte copiii. Însă la 16-17 ani, nimeni nu mai este copil. Dacă este prezentă o anumită maturitate duhovnicească și un suflet se bucură de o pace reală cu Dumnezeu (Romani 5.1), cine dintre noi ar putea spune că persoana este prea tînră? Și înțelegerea a ceea ce se cuvine făcut este în întregime de dorit. Cîteodată se cuvine o oarecare privire în comportarea duhovnicească a aceluia care dorește să fie primit. Însă numai mărimea înțelegerii nu trebuie să fie în nici un caz condiția acceptării. Însă apostolul vorbește despre Masa Domnului „ca unor oameni cu judecată”, care pot să judece ce spune el (citește în 1 Corinteni 10.15) și în mod sigur aceștia nu erau copii.

De aceea, legătura strînsă dintre botez și admiterea la Masa Domnului este foarte gravă. Căci copiii credincioși pot fi botezați, fără reținere, la o anumită vîrstă, însă participarea lor la frîngerea pîinii la această vîrstă nu este biblică. Participarea la Masa Domnului nu depinde numai de faptul că cineva este sau nu născut din nou. Aceasta se afirmă deseori, însă nu este adevărat. Sînt îngrădiri și una dintre acestea este cînd cineva este încă prea tînră.

Nici un moment nu trebuie să dăm loc gîndului că ar fi masa „noastră”, ca și cum noi am putea găsi, potrivit judecății și părerii noastre, cine trebuie să participe la aceasta și cine nu trebuie. De exemplu, cine ne-ar da nouă dreptul să lăsăm pe un credincios, care s-a anunțat că vrea să participe la Masa Domnului, ca mai întîi să aștepte un an sau doi, ca să vedem dacă se cuvine să participe? Confirmarea este în totalitate o condiție obligatorie cînd este vorba de „slujbă” (1 Timotei 3.1-13). Însă cu privire la primirea la Masa Domnului, în nici un caz nu trebuie să ne lăsăm conduși de gîndul punerii la probă. A făcut Domnul Isus așa cu noi, atunci cînd am venit la El? Ne-a lăsat să așteptăm un timp? Desigur, sînt necesare atenția, precauția și claritatea pentru a evita o comportare grăbită, însă acel frumos verset din Romani 15 descrie așa de gingaș duhul în care trebuie să ne manifestăm în această problemă:

„Așadar, primiți-vă unii pe alții, cum v-a primit și pe voi Hristos, spre slava lui Dumnezeu ” (versetul 7).

De ce Domnul nu a vorbit El însuși despre Masa Sa?

Cu privire la importanța acestui adevăr, la unii s-ar pune întrebarea, de ce Domnul Isus nu a vorbit la instituirea Cinei despre partea Mesei Sale. Răspunsul pare să fie: „Mai am multe să vă spun, dar voi nu le puteți purta acum. Cînd însă va veni Duhul adevărului. El vă va conduce în tot adevărul” (Ioan 16.12-13). Înainte de înfăptuirea lucrării de împăcare, înainte ca Domnul Isus să fi plecat la cer ca Cel înviat și de acolo

să trimită jos făgăduința Tatălui, pe Duhul Sfânt, nu putea să fie nici o învățătură despre Adunare ca Trup al lui Hristos.

Da, a fost plăcerea lui Dumnezeu ca abia după câțiva ani de la alcătuirea Trupului lui Hristos (prin botezul cu Duhul Sfânt în acea zi de Rusalii din Faptele Apostolilor 2) să dăruiască învățătura cu privire la Hristos și Adunarea Sa. printr-un „vas ales”, un bărbat care în acele zile nici nu era măcar convertit: Pavel, ca slujitor al Adunării, trebuia să întregască Cuvîntul lui Dumnezeu (Coloseni 1.25). „Întregire” nu înseamnă că Pavel a scris ca fiind ultimul, ci faptul că el a adăugat canonului Noului Testament acea parte care i-a fost descoperită lui și numai lui - taina despre Hristos și Adunare. De aceea, Dumnezeu a dat numai prin el învățătura cu privire la Masa și Cina Domnului. Nici unul din ceilalți apostoli și profeți ai Noului Testament nu a fost chemat la aceasta.

Noi ar trebui deci să ne ferim de gîndurile greșite care pretind că, dacă nu a fost dată încă învățătura cu privire la un lucru, acel lucru nu ar exista încă. În timpul care este descris în primele douăsprezece capitole din Faptele Apostolilor, nu era nici o învățătură cu privire la Adunare, la Biserică; ea însăși exista și Duhul Sfânt lucra în ea și prin ea și o înmulțea prin mîngîierile Sale. Frîngerea pîinii se făcea chiar de la început, deja în capitolul 2 al Faptelor Apostolilor, însă învățătura cu privire la aceasta a venit câțiva ani mai tîrziu. Așa era potrivit gîndurilor Domnului.

Fără clericalism

Deseori s-a întreat ce înseamnă cuvintele „paharul binecuvîntărilor, pe care îl binecuvîntăm” și „pîinea pe care o frîngem”? Îm ce măsură binecuvîntăm noi paharul? Și în expresia a doua, apostolul se referă cumva la faptul că noi prin mîncarea din pîine, frîngem ceva?

Să începem cu ultima: nu se înțelege frîngerea pîinii atunci cînd mîncăm, ci, frîngerea pîinii, în principiu, pe care o face un frate. Totuși noi o facem. După părerea mea, acest noi este foarte plăcut. Ne arată totuși într-un mod simplu că cei adunați sînt o unitate, o familie, iar diferențierile de clasă nu au nici un rol. Binecuvîntarea (rostirea mulțumirii) și frîngerea pîinii sînt acțiuni comune, deși numai unul este purtătorul de cuvînt al celorlalți. Clericalismul nu are nici un loc în Adunarea lui Dumnezeu, la Masa Domnului. Ea îi aparține Lui și El este prezent acolo unde doi sau trei sînt adunați pentru Numele Său. Noi toți sîntem invitați, sîntem frați. Și cine îndrăznește să prezideze, cînd El însuși este prezent acolo? Oh! Să fim oaspeții Săi în prezența Sa și să îl adorăm pe Tatăl în duh și adevăr - acesta este un privilegiu enorm și cu el dorim să ne preocupăm acum.

Adorarea în duh și adevăr

Am amintit deja că Masa Domnului este punctul central al adorării creștine. Oamenii vorbesc despre „serviciul divin” și înțeleg prin aceasta predica. Dar serviciul divin nu este nici ținerea sau ascultarea unei predici, nici îndreptarea spre Dumnezeu a rugăciunilor și cererilor. Adorarea însă este adevărata slujbă dumnezeiască și cea mai înaltă expresie a ei se găsește la frîngerea pîinii. Aceasta va deveni mai clar cînd la sfîrșitul acestui capitol, vom privi modelele Vechiului Testament sub denumirea Masa Domnului în Vechiul Testament.

Cînd Dumnezeu ne prezintă Cuvîntul Său cel sfînt, prin robii Săi, atunci El ne slujește, nu noi Îi slujim, iar cînd Îi aducem adorare, noi Îi slujim și aceasta este adevărata slujire dumnezeiască. Să facem deosebirea clară între slujirea Cuvîntului și adorare: slujire este a aduce pe Hristos înaintea oamenilor, adorare este a aduce pe Hristos înaintea lui Dumnezeu. Slujirea Cuvîntului se îndreaptă de la Dumnezeu spre oameni, adorarea este îndreptată totdeauna de la oameni spre Dumnezeu.

Adorarea creștină, caracterul ei, este mai mult decît poate sugera cuvîntul grecesc pentru „adorare”: „omagiere”, „venerație prin căderea la picioare.” În multe locuri ale Vechiului și chiar ale Noului Testament, înțelesul despre „adorare” nu este mai mult decît acest sens. De exemplu, cînd au venit magii din Orient și au văzut „pe Copilaș și pe Maria, mama Lui”, „au căzut cu fața la pămînt și s-au închinat înaintea Lui” (Matei 2.11). Însă aceasta nu este nici pe departe ceea ce noi înțelegem prin adorarea creștină. Adorarea creștină nu este numai „venerație prin căderea la picioare”, ci revărsarea inimii umplute de mulțumire a celor răscumparați, care sînt copleșiți de ceea ce Dumnezeu este în Sine însuși și de ceea ce El a descoperit despre Sine, în Fiul Său. Adorarea creștină înseamnă să te închini în duh și adevăr.

Găsim aceasta în cuvintele Domnului, pe care El le-a rostit către femeia din Samaria: „»Femeie«, i-a zis Isus, »crede-Mă că vine ceasul cînd nu vă veți închina Tatălui nici pe muntele acesta, nici în Ierusalim. Voi vă închinați la ce nu cunoașteți; noi ne închinăm la ce cunoaștem, căci mîntuirea vine de la iudei. Dar vine ceasul, și acum a și venit, cînd închinătorii adevărați vor adora pe Tatăl în duh și în adevăr; căci și Tatăl caută astfel de adoratori. Dumnezeu este Duh; și cine Îl adoră pe El, trebuie să-L adore în duh și în adevăr«” (Ioan 4.21-24).

Spre deosebire de samariteni, iudeii știau cui se închinau, pentru că ei se închinau la ceea ce cunoșteau - Dumnezeu Cel viu, în măsura în care El era cunoscut în Israel. Însă nu erau „închinători adevărați”: cei mai mulți dintre ei erau necredincioși și nu aveau relații de viață cu Dumnezeu. Corespunzător cu aceasta era și închinarea lor în exterior, o manifestare rituală. Însă a venit ora închinării adevărate, în care adoratorii adevărați, și anume copiii lui Dumnezeu, adevărații credincioși, vor adora pe Tatăl în duh și adevăr. Astfel de adoratori caută Tatăl - o realitate nespuse de fericită! Numai copiii pot adora pe Tatăl! Aceasta este ceea ce dragostea Tatălui caută și astăzi. Însă, pentru că Dumnezeu este Duh, această adorare trebuie să aibă loc în duh și în adevăr.

A adora în duh înseamnă mai mult decît a avea Duhul lui Dumnezeu și a fi călăuzit de El, oricît ar fi de mare acest privilegiu în sine. Desigur, nu poți să aduci adorare în duh și adevăr, dacă nu ai Duhul Sfînt locuind în tine. Tot așa de sigur este că Duhul Sfînt conduce la adorare și în adorare. Adorarea în duh este în contrast cu închinarea ceremonială, rituală, exterioară, „carnală”: ea are loc potrivit naturii lui Dumnezeu și în puterea acelei părtașii pe care o dă Duhul lui Dumnezeu.

A adora în adevăr înseamnă să te închini corespunzător descoperirii lui Dumnezeu, pe care El a făcut-o cu privire la Sine în Isus Hristos, în mod deosebit la crucea de pe Golgota. De aceea adorarea adevărată nu poate fi despărțită de jertfa desăvîrșită a lui Hristos pentru Dumnezeu și de aceea adorarea este legată într-un mod deosebit de Masa Domnului, la care noi, ca mădulare ale Trupului Său, vestim moartea Sa.

Prin aceasta nu trebuie să se spună că nu ar fi posibil să aduci adorare personal și acasă. Însă această adorare nu se poate ridica la înălțimea atinsă cînd Domnul Isus cîntă lauda lui Dumnezeu în mijlocul Adunării. Credinciosul singur nu este în stare să se închine lui Dumnezeu în mod potrivit cu ceea ce El a descoperit despre Sine. Se presupune că în El este o aptitudine care Îl așază la o oarecare înălțime cu Dumnezeu. În

plus, binecuvîntările care ne dau bucurie sînt comune. De aceea, cea mai înaltă formă a adorării creștine propriu-zise este adorarea comună în Adunare. Această adorare comună va fi partea noastră fericită și în cer, căci citim: „Și bătrînii s-au aruncat jos și s-au închinat” (Apocalipsa 5.14).

Desigur, pot exista adorări comune ale Adunării și în afara frîngerii pîinii. Autorul a trăit de mai multe ori momente cînd, cu prilejul unui studiu al Cuvîntului, întreaga adunare a fost condusă la adorare, cînd un frate s-a sculat, a rostit o mulțumire, cînd Persoana Domnului Isus a fost prezentată privirii noastre; adunarea a rămas în picioare și a urmat mulțumire după mulțumire. Totuși locul propriu-zis al adorării este Masa Domnului, unde El Însuși este în mijloc și intonează lauda, iar noi avem în mîini jertfa lui Hristos și, conduși de Duhul Sfînt, rostim înaintea lui Dumnezeu ceea ce simțim despre El.

În felul acesta, la Masa Domnului, Adunarea lui Dumnezeu își găsește propria reprezentare pe pămînt. Căci, pe de o parte acolo se vestește într-un mod excepțional adevărul despre un Trup și, pe de altă parte, adorarea creștină în duh și în adevăr își găsește expresia ei cea mai înaltă. S-ar putea ca într-un anumit loc să fie credincioși care doresc să se strîngă împreună pentru rugăciune sau pentru studiul Cuvîntului lui Dumnezeu. Dacă acolo nu are loc încă frîngerea pîinii pe principiul Trupului, atunci nu are loc nici o prezentare a Adunării lui Dumnezeu.

Masa Domnului în Vechiul Testament

Pînă acum nu am spus nimic despre expresia Masa Domnului. Apostolul Pavel o folosește ca ceva de la sine înțeles, ca și cum ar porni de la premisa că oricine o cunoaște. De fapt este o aluzie la Maleahi 1.7 și 1.12, unde este numit altarul arderii de tot, și la profetul Ezechiel 41.22 și 44.16, unde este denumit altarul tămîierii. Dacă apostolul nu face nici o deosebire între cele două întrebunțări ale acestor expresii, este tocmai pentru că ambele imagini - altarul arderii de tot și altarul tămîierii - exprimă învățătura sa și slujesc ca temelie pentru aceasta. Căci ar trebui mereu să ne aducem aminte că „tot ce a fost scris mai înainte, a fost scris pentru învățătura noastră” (Romani 15.4).

În orice caz, un lucru rezultă deja din utilizarea expresiei Masa Domnului în Vechiul și în Noul Testament: prin aceasta. Duhul Sfînt, în 1 Corinteni 10, nu înțelege numai o masă a binecuvîntărilor, despre care, de exemplu, vorbește David în Psalmul 23, cînd spune: „Tu îmi pregătești o masă în fața vrăjmașilor mei” (versetul 5). Se aude cîteodată această interpretare, însă eu o consider nepotrivită cu gîndurile Sfintei Scripturi cu privire la Masa Domnului. Dincolo de aceasta se ascunde mai mult încercarea Satanei de a răpi unul dintre cele mai mari privilegii ale copiilor lui Dumnezeu aici pe pămînt: adevărul din creștinism că „este un Trup și un Duh”, care este prezentat simbolic într-un mod cunoscut de Scriptură.

Pe altarul arderii de tot se aduceau lui Dumnezeu jertfe de animale, care, așa cum am văzut mai înainte, vorbeau simbolic despre jertfa lui Hristos. În aceasta consta valoarea lor. Însă în 1 Corinteni 10, unde predomină gîndul părtășiei, fără îndoială, apostolul se referă în versetul 18, prin cuvintele „cei ce mănîncă jertfele, nu sînt ei în părtășie cu altarul 1”, la o jertfă deosebită, jertfa de mulțumire și pentru vină din Levitic 3 și 7. Caracteristic acestor jertfe era că oricine era curat avea voie să mănînce din carnea acestor jertfe (Levitic 7.19).

Ce plăcut și folositor spre adorare devine totul, cînd ne gîndim că această jertfă era mîncarea (literal pîinea) unei jertfe mistuite de foc înaintea Domnului (citește în Levitic 3.11; 21.6)! Cu alte cuvinte, ceea ce era mîncarea Domnului însuși era și desfătarea israeliților. Poate un alt tablou să arate mai clar ce este părtășia? Să te bucuri de aceeași parte de care Se bucură Dumnezeu! Și nu este aceasta tocmai ceea ce noi, creștinii, trăim la Masa Domnului? Noi avem - simbolic - jertfa lui Hristos în mîini și cugetăm la El și la minunata Sa jertfă, iar pe deasupra, știm că în ochii lui Dumnezeu are o valoare deosebită. Ce parte fericită să ai părtășie cu Dumnezeu cu privire la Fiul Său! Acesta este caracterul adevăratei adorări creștine. „Și părtășia noastră este cu Tatăl și cu Fiul Său Isus Hristos” (1 Ioan 1.3).

În legea jertfei de mulțumire din Levitic 7.19-21 găsim trei „condiții” importante, pe care noi le-am tratat deja amănunțit. Prin respectarea lor, jertfa era plăcută lui Dumnezeu.

Versetul 19 arată că locul putea să fie murdărit: „carnea care a fost atinsă de ceva necurat nu trebuie mîncată”. Cîte „locuri” religioase se găsesc în creștinism, care sînt murdărite prin practici sau învățături greșite! Cine vrea să fie credincios Domnului, trebuie să le părăsească. Acesta va fi obiectul ultimului capitol al acestei cărți.

Versetul 20 arată clar că s-ar putea întîlni necurăția personală: „găsindu-se în stare de necurăție”. Fiecare credincios în parte este dator „să se curățească pe sine însuși” (1 Ioan 3.3) prin judecata de sine și așa să participe la Masa Domnului, într-un chip vrednic. Cu aceasta ne vom ocupa în capitolul următor.

Versetul 21 atenționează cu privire la legăturile necurate: „cînd cineva se va atinge de ceva necurat”. Prin contact cu răul se ajunge în părtășie cu răul - un principiu al lui Dumnezeu, care a făcut obiectul acestui capitol și pe care, sper, l-am reținut deja în inimă. Încă o dată atenționarea către noi toți: să ne depărtăm de legăturile necurate! Ele pot să ne facă incapabili să ne apropiem și să slujim lui Dumnezeu într-un chip plăcut. În Vechiul Testament, un asemenea suflet trebuia „să fie nimic din poporul Său”. Cît de serios ia Dumnezeu aceste lucruri!

În ceea ce privește altarul tămîierii, unele locuri din Vechiul Testament arată că el simbolizează în primul rînd gîndul adorării. Tămîierea era adevărata slujbă preoțească (1 Cronici 6.49; 23.13) și privilegiul semin-ției lui Levi; ea este descrisă în Deuteronom 33.10, astfel: „Ei pun tămîie sub nările Tale și arderede-tot pe altarul Tău”. Dacă ne aducem aminte că tămîierea în Exod 30.34-38 este un model impresionant al mirosului plăcut care se revarsă din Persoana și din lucrarea lui Hristos, Mîntuitorul nostru, atunci nu ne va fi greu să înțelegem vorbirea figurată a lui Solomon din Proverbe 27.9: „Untdelemnul și parfumul înveselesc inima” - desigur inima lui Dumnezeu.

Dumnezeu are plăcere de rodul buzelor care mărturisesc Numele Lui (Evrei 13.15). El Se bucură cînd noi venim înaintea Lui cu ceea ce vorbește despre Fiul Său. Nu este privilegiul nostru deosebit ca, la Masa Domnului, ca o preoție sfîntă (1 Petru 2.5), să aducem „tămîie” sub nările Sale? Privindu-L pe Domnul Isus pe cruce, nu intonăm noi pe drept și cu inimile umplute de mulțumire un cîntec de adorare binecuvîntat, în următoarele versurile?

Ce am putea să-Ți aducem pentru aceasta? Dumnezeu, ce tămiiie primești Tu? O, lasă-ne să-Ți cîntăm despre Isus, Numai El Te poate bucura!

Însă cît de mulți copii iubiți ai lui Dumnezeu se găsesc, din nefericire, legați de anumite interpretări și forme de organizare omenească, în situația că nu au ocupat încă această poziție dumnezeiască, nu au trăit încă niciodată o asemenea adorare, o asemenea acțiune a Duhului; care nu au experimentat deloc ce înseamnă cînd Domnul Isus cîntă în mijlocul Adunării; care nu au găsit niciodată fericirea care constă în a te uita pe tine și a fi preocupat, în adorare, numai cu Acela care este „mai frumos decît fiii oamenilor"! Adorarea în duh și adevăr - o preocupare mai sublimă, drag prieten, nu ne poate da Dumnezeu nici măcar în cer!

„A Lui să fie slava în Adunare în Hristos Isus, din neam în neam și în veci de veci! Amin."

3. Cina Domnului

Dezbinări

Dacă ne ocupăm cu cealaltă parte a frîngerii pîinii, Cina Domnului, importanța acestui subiect rezultă din osteneala apostolului de a corecta comportarea greșită a credincioșilor din Corint. Apostolul nu intenționează să redacteze un studiu cu privire la frîngerea pîinii. Inspirat de Duhul Sfînt, apostolul folosește comportarea greșită a corintenilor ca prilej să le arate cît de incompatibilă era aceasta cu ceea ce ei exprimau duminică de duminică la frîngerea pîinii. Participarea lor la masa demonilor i-a prilejuit să vorbească în 1 Corinteni capitolul 10 despre Masa Domnului. Iar în capitolul 11. duhul de partidă care era între corinteni și neorînduiala cu privire la frîngerea pîinii, care rezulta din aceasta, l-au făcut să vorbească despre Cina Domnului.

„Vă dau aceste învățături, dar nu vă laud, pentru că vă adunați laolaltă nu pentru mai bine, ci pentru mai rău. Mai întîi, aud că atunci cînd vă strîngeți ca adunare, între voi sînt dezbinări; și în parte o cred. Căci trebuie să fie și partide între voi, ca să se arate cei aprobați printre voi" (1 Corinteni 11.17-19).

Dacă apostolul putea să-i laude cu privire la ceva, atunci el nu pregeta să facă aceasta. Cît de asemănător era el în această privință cu învățătorul său! El a lăudat, în versetul 2, pe credincioșii din Corint, pentru că au ținut cu credincioșie învățăturile apostolului inspirate de Duhul lui Dumnezeu. Însă cînd este vorba de strîngerile lor laolaltă ca adunare, și mai ales de strîngerile pentru Cina Domnului, el nu putea să-i laude, căci nu se strîngeau pentru mai bine, ci pentru mai rău. Ce înseamnă aceasta, vom vedea îndată.

Chiar de la începutul scrisorii sale (capitolul 1.11), el a spus despre certurile care erau între ei, despre care a luat cunoștință prin ai Cloiei. Acum el vorbește despre dezbinările dintre ei, despre care a auzit și pe care le crede în parte, că sînt adevărate. El cunoștea starea lor firească și de aceea nu s-a mirat cînd a auzit despre aceste stări triste între ei. Ce trist și umilitor este și cît de des este dezonorat Domnul Isus cînd cei credincioși se comportă împotriva adevărului privitor la singurul Trup, cînd între copiii lui Dumnezeu se găsesc dezbinări! Acestea sînt rezultatele ale unei stări firești.

Cuvîntul grecesc pentru „dezbinare" (schisma = ruptură, despărțitură) înseamnă o neînțelegere între credincioși, o împărțire în interiorul Adunării, dar nu încă o ruptură vizibilă. Cît de des ne-am temut noi de neînțelegeri între copiii lui Dumnezeu! La corinteni. unii ziceau că sînt ai lui Pa vel, alții preferau pe Petru, alții au făcut chiar din Hristos capul partidei lor. La noi s-ar putea ca aceste grupări să se arate în alte forme, însă totdeauna ele sînt periculoase, sînt totdeauna condamnabile și conduc, dacă nu sînt judecate, la un necaz mai mare, pe care apostolul îl descrie cu cuvîntul partide.

„Partidă" este redarea cuvîntului grecesc hairesis, care înseamnă „școală", „părerea școlii", „părerea învățătorului" și în Galateni 5.20 este tradus cu „sectă". Nu înseamnă numai o oarecare formă de încăpățînire, ci o grupă sau o partidă între credincioși, care se desparte de ceilalți ca să urmeze cu precădere propriile ei gînduri și păreri. „Sectele" sînt consecințele triste ale „dezbinărilor", ele aparțin „faptelor cărnii" din Galateni 5. Tit este atenționat ca după întîia și a doua muștrare să se depărteze de oamenii sectari, „căci știm că un astfel de om s-a abătut și păcătuiește" (Tit 3.10-11).

Prin „sectă", nu trebuie să înțelegem învățătură greșită, așa cum înțelegem cuvîntul actual „erezie". Poate fi chiar un gînd bun pentru alcătuirea unei secte, și anume cînd se ține cu tărie numai la o parte a adevărului și se trece cu vederea că este și o altă parte care trebuie să fie luată în considerare. Accentuarea exagerată a unui anumit adevăr, cu ignorarea celorlalte adevăruri ale Cuvîntului lui Dumnezeu, cît de des a condus la împărțirea în secte și în cele din urmă la rătăcire! Cînd o colectivitate nu se mai grupează în jurul Domnului Isus, ci în jurul unui adevăr privilegiat al Cuvîntului lui Dumnezeu, oricît de prețios și important ar putea fi acesta, a devenit deja o sectă și atunci se vor pierde nu numai celelalte adevăruri ale Cuvîntului lui Dumnezeu, ci și acel adevăr, care, cu prețul celorlalte, a ocupat o poziție privilegiată. Mai devreme sau mai tîrziu se va strecura rătăcirea acolo unde s-a închis ușa pentru adevăr ca întreg.

O! Să fim atenți la „vulpile mici care strică viile", la „uriașii" fini dintre noi, la grupările în învățătură, în umblare, în lucrarea Domnului; să fim atenți la împărțirea în secte! Dumnezeu este cu totul împotriva. Cine conduce pe altul la o sectă, „păcătuiește" și este „greșit". Aceasta nu stă nicidecum în opoziție cu remarcă pe care apostolul o face: „Căci trebuie să fie și partide între voi, ca prin aceasta să se arate cei aprobați printre voi".

De ce trebuie să fie partide? Vrea Dumnezeu să apară secte și dezbinări? Nicidecum! Sînt cu totul altceva decît ce vrea Dumnezeu. „Căci Eu urăsc despărțirea" (Maleahi 2.16), arată un principiu care este mult mai mult decît aplicarea la despărțirea în căsătorie.

Mă văd îndemnat să fac această remarcă, datorită iscusinței unor interpretatori de a denatura, care afirmă totuși că textul biblic sprijină feluritele partide și despărțiri, pentru că ele ar fi de folos credincioșilor și ar face cunoscut diversitatea lui Dumnezeu. Aceasta nu înseamnă nicidecum a trece cu vederea lucrurile! Nu, Dumnezeu în principiu nu le vrea, însă în anumite împrejurări ele trebuie să fie: dacă starea duhovnicească a credincioșilor este așa de joasă, că între ei sînt invidie și ceartă, încît apostolul trebuie să spună: „Căci voi sînteți tot carnali" (capitolul 3.2-3), atunci partidele sînt consecințe care duc la constrîngere, atunci ele sînt necesități morale. Căci Domnul poate folosi atunci asemenea aspecte umiltoare spre binele credincioșilor și spre slava Sa, prin aceea că El descoperă pe cei aprobați, adică aceia care nu se fac

una cu aceste partide și cu răul care a pricinuit aceste partide.

O cină proprie

Corintenii se adunau împreună „spre mai rău”, strângerea lor pentru frîngerea pîinii nu conducea spre cele bune, la glorificarea lui Dumnezeu, ci la descoperirea dezbinărilor prezente. Prilejul exterior pentru aceasta era faptul că acolo credincioșii luau Cina Domnului ca o cină obișnuită sau ca o așa numită cină de dragoste (grecește agape = dragoste). Aceasta nu era principial, fals în sine, Însuși Domnul Isus a instituit Cina în timpul unei alte cine, aceea de Paști. Se pare că și primii creștini din Ierusalim aveau aceeași practică. La început ei au fost foarte pătrunși de cunoștința fericită că aparțin unei familii, care constituia familia lui Dumnezeu - ah, dacă și noi astăzi am fi mai conștienți de aceasta! - și aceasta se vedea și în viața lor socială, că ei nu găseau nici o greutate ca să ia Cina ca o masă obișnuită. Așa citim: „Toți împreună erau nelipsiți de la templu în fiecare zi; și frîngînd pîinea acasă, își luau hrana cu bucurie și curăție (sau simplitate) de inimă” (Faptele Apostolilor 2.46).

Aceasta au avut-o înainte și credincioșii din Corint, cînd au legat Cina Domnului cu o masă obișnuită, ca astfel să adîncească dragostea unul față de altul. Însă cu toate că pentru aceasta ei se strîngeau într-un loc, s-a răspîndit printre ei un abuz cu privire la Cina Domnului, pentru care apostolul era nevoit acum să-i mustre: „Cînd vă adunați, deci, în același loc, nu puteți să mîncăți Cina Domnului, fiindcă atunci cînd mîncăți, fiecare ia cina adusă de el, înaintea altuia; așa că unul este flămînd, iar altul este beat. Ce? N-aveți case ca să mîncăți și să beți acolo? Sau disprețuiți Biserica lui Dumnezeu și dați de rușine pe cei care n-au? Ce să vă zic? Să vă laud? În privința aceasta nu vă laud ” (1 Corinteni 11.20-22).

Ce ușor poate aluneca în rău ceea ce este bun, cînd lipsește vegherea! Ceea ce trebuia să fie o expresie a dragostei dumnezeiești între ei, s-a degradat într-o manifestare a diferențelor sociale!

Cei bogați dintre ei, care probabil veneau pentru mîncare, mîncau singuri și făceau să se rușineze cei ce nu aveau nimic. Desigur, și obiceiurile aveau un rol în aceasta. Erau ei obișnuiți în sărbătorile lor idolești de odinioară să se îmbete? În mod normal, aceasta putea să fie așa.

Pe neobservate ei au căzut iarăși în aceste obiceiuri vechi - un aspect care ni se poate întîmpla și nouă - și la mîncarea Cinei erau beți, nu prin ceea ce beau din paharul acela, ci din vinul mesei obișnuite, care avea loc împreună cu Cina Domnului. Nu, aceasta nu mai era mîncarea Cinei Domnului! Era o umilire a săracilor dintre ei, o disprețuire a Adunării lui Dumnezeu.

Ca primă consecință a acestui fapt, apostolul scrie că, începînd de acum încolo, Cina Domnului nu mai trebuia luată în legătură cu o altă masă sau sărbătoare: „Nu aveți voi case, unde să mîncăți și să beți?” Dacă erau flămînzii, trebuia să mîncească acasă și acolo să-și potolească foamea (versetul 34), și nu trebuia să coboare Cina Domnului pe treapta de jos a sărbătorilor omenești.

Probabil că acum unul sau altul dintre cititorii mei constată ușurat că astăzi nouă nu ni se poate întîmpla așa ceva; și este adevărat că noi nu mai avem acest pericol, de a amesteca Cina Domnului cu alte mese. Însă nu este pericolul permanent de a face din Cina Domnului „propria masă”, prin aceea că noi facem din aceasta ceea ce ne place? Nu este frapant că apostolul așază Cina Domnului în contrast cu propria masă? De am fi mai atenți că este masa Domnului, așa cum ne amintim dintr-un capitol anterior! Nu a disprețuit creștinătatea o parte din drepturile Domnului și a schimbat Cina Sa prin prescripții și înflorituri omenești, că abia se mai poate recunoaște? S-a ajuns ca omul să fie domnul Cinei! Cel puțin așa își revendică el deseori dreptul. Nu, aceasta nu este mîncarea Cinei Domnului!

Este mîncarea Cinei Domnului, cînd se ia spre iertarea păcatelor? Cînd iau parte la aceasta oameni păcătoși, nenăscuți din nou? Cînd se face din aceasta o liturghie, un sacrament, o sărbătoare muzicală, o întîlnire ecumenică și altceva asemănător? Desigur, pot lua parte oameni evlavioși, temători de Dumnezeu, care caută să facă aceasta în amintirea Mîntuitorului lor, însă aceasta nu este Cina Domnului.

Nu este nici o problemă pur personală

Este răspîndit în protestantism gîndul că Cina Domnului este o problemă pur personală, pentru că este scris: „Fiecare să se cerceteze pe sine însuși și așa să mîncească din pîine și să bea din pahar” (citește în 1 Corinteni 11.28). Fără îndoială, gîndul părtașiei este legat mai mult de Masa Domnului, iar Cina Domnului este mai mult înfățișarea responsabilității personale. Cu toate acestea, participarea la Cina Domnului nu este numai o problemă pur personală, căci eu nu mîncînc singur. Aceasta o lămurește clar apostolul Pavel, prin aceea că arată o a doua rătăcire căreia corintenii îi erau expuși: „Fiecare”, spune el, „cînd mîncăcă ia înainte propria sa cină”. „Fiecare” - înseamnă că ei făceau din Cina Domnului o problemă strict personală; ei uitau că mădularele sînt legate unele cu altele. Comportarea lor practică, lipsită de dragoste, dădea la iveală acest lucru.

Să învățăm din aceasta: cînd luăm parte la Cina Domnului și o facem fără a avea în inimă gîndul că sîntem un trup în Hristos, atunci nu sîntem pe linia Cuvîntului lui Dumnezeu, nu sîntem pe linia Domnului. Nu se poate ca fiecare să mîncească pentru sine Cina Domnului, despărțit de ceilalți, care aparțin de asemenea Trupului lui Hristos. Dacă o facem totuși, atunci aceasta nu este mîncarea Cinei Domnului. Vom auzi totodată cuvintele apostolului, pe care el le folosește în versetul 26: „Căci ori de cîte ori tu mîncînci din pîinea aceasta ..., tu vestești moartea Domnului”? Nu, el ne amintește cuvintele Domnului, pe care El le-a folosit la instituirea Cinei Sale și pe care le-a rostit înaintea lor de mai multe ori: „Să faceți (voi) aceasta în amintirea Mea”. „Ori de cîte ori beți (voi), să faceți (voi) spre amintirea Mea” (versetele 24 și 25). Și apoi apostolul adaugă adevărul cel nou în versetul 26: „Căci ori de cîte ori mîncăți (voi) această pîine și beți din pahar, vestiți (voi) moartea Domnului”. Este o comportare comună a Adunării. Eu nu pot lua parte la aceasta în chip izolat, nu mă pot dezice de responsabilitatea pe care o aduce cu sine părtașia.

Primit de la Domnul

în adunările locale din Corint domnea dezordinea. Cum o întîmpină apostolul? Prin aceea că renunță la prescripțiile severe? Sau spunînd: „faceți aceasta numai o dată pe an”? Ah, el face ceva mult mai frumos: se referă la origine, la ceea ce el a primit de la Domnul. Aceasta este modalitatea lui Dumnezeu - să arate ceea ce era la început. Devierea noastră de la ordinea lui Dumnezeu se va recunoaște mai bine cînd ne

vom compara cu începutul. Aceasta ar putea fi dureros și umilitor pentru noi, dar este singurul drum spre reabilitare, fie că este vorba de drumul nostru personal sau de drumul nostru comun al credinței.

„Căci am primit de la Domnul ce v-am și dat, că Domnul Isus, în noaptea în care a fost vîndut, a luat pîine și după ce a mulțumit, a frînt-o și a zis: »Acesta este trupul Meu, dat pentru voi; să faceți lucrul acesta în amintirea Mea « " (versetele 23 și 24).

Nu cu privire la botezul creștin a primit apostolul descoperire; căci botezul este un aspect al împărăției, și el nu a fost trimis să boteze (1 Corinteni 1.17), ci ca slujitor al Adunării (Coloseni 1.24). Însă cu privire la instituirea Cinei Domnului, el a primit din partea Domnului slăvit o descoperire deosebită. Așa de important era pentru Domnul Isus acest lucru, încît El nu l-a lăsat să fie învățat prin alți apostoli.

Însă ceea ce a primit de la Domnul, apostolul le-a redat cu exactitate. De aceea ei știau. Ei nu puteau spune: „Aceasta o auzim pentru prima dată". Și ce s-a văzut din cuvintele sale inspirate de Dumnezeu? Că descoperirea care i-a fost făcută era în concordanță deplină cu relatările evangheliștilor cu privire la instituirea Cinei Domnului. Cum putea să fie altfel, cînd atît unul cît și celălalt vorbeau de la Dumnezeu! Pentru aceasta ei nu au avut nevoie de nici o conferință, nici de o punere de acord între ei. Cît de minunat este Cuvîntul lui Dumnezeu!

Și apostolul Pavel amintește exact aceeași succesiune ca și evangheliștii, ca prilej de aducere aminte. Ca și ei, el spune: El a luat pîine - El a mulțumit - El a frînt-o.

Așa a primit el însuși de la Domnul, așa le-a comunicat și lor. În mod remarcabil, nici măcar cel mai neînsemnat lucru apostolul nu-l schimbă față de ordinea instituită inițial de Domnul; el nu adaugă nimic la aceasta și nu lasă nimic la o parte! Faptul că Pavel vrea să corecteze comportarea greșită a corintenilor în practicarea Cinei Domnului, aceasta merită să rețină întreaga noastră atenție. Nu trebuie și noi să rămînem, simplu, la această succesiune și la ordinea pe care Domnul Isus a așezat-o la început și pe care El, Cel slăvit, a confirmat-o prin apostolul Său? În mod sigur, acesta este lucrul cel mai bun pe care-l putem face în această privință. Orice ordine stabilită de oameni este numai dezordine în ochii lui Dumnezeu.

Apostolul a primit de la Domnul descoperirea cu privire la Cina Domnului. În capitolul anterior am arătat deja cît de des se întîlnește titlul Domn în această scurtă secțiune. Este vorba de responsabilitatea noastră personală la mîncarea Cinei Domnului. În capitolul 10 al scrisorii noastre, în legătură cu Masa Domnului stăteau în prim plan mai mult relațiile noastre exterioare; în capitolul 11, în legătură cu Cina Domnului este redat modul în care mîncăm din aceasta, gîndul principal al învățaturii apostolului.

În context, cuvintele „luați, mîncăți" și „beți toți din el" sînt date la o parte în relatarea apostolului. Privirea nu este îndreptată spre privilegiu, ci spre responsabil-tate, ceea ce înseamnă că aici era misiunea divină, clară, a apostolului. De aceea el spune simplu: „Acesta este trupul Meu care se dă pentru voi" și astfel îndreaptă atenția lor și a noastră asupra a ceea ce simbolizează pîinea. Tot așa și pentru pahar. Nu trebuiau corintenii, cînd au citit aceste cuvinte, să se umple de un sentiment de adîncă rușinare? Cît se potrivea comportarea lor nedemnă în timpul Cinei, cu înțelesul acestui simbol solemn?

Vestirea morții Domnului

S-au gîndit ei vreodată că atunci cînd mîncău din pîine și cînd beau din pahar, vesteau moartea Domnului ?

„Pentru că, de cîte ori mîncăți pîinea aceasta și beți paharul acesta, vestiți moartea Domnului, pînă va veni El" (versetul 26).

Moartea Domnului - ce expresie copleșitoare, serioasă! Domnul Isus, Căruia I se cuvine cea mai mare cinste, a murit pentru ei! Este posibil să nu rămîi impresionat în fața semnelor morții Sale sau să te atingi de ele cu mîinile murdare? Ce l-a pricinuit moartea? Păcatele lor. Atunci ei nu puteau și nu trebuiau să aducă păcatele nejudicate în prezența morții Sale, moarte pe care o considerau mijlocul prin care păcatele lor au fost luate de la ei. Moartea Sa era expresia și dovada cea mai puternică a sfințeniei lui Dumnezeu, Însă nenorocitul „eu" este ultimul care trebuie să fie exprimat la Cina Domnului!

Toate acestea sînt astăzi pentru noi de o deosebită importanță. Desigur, faptul de a ne îmbăta la Cina Domnului, nu este pericolul care ne amenință. Însă cît de ușor putem aduce păcate nejudicate în prezența Aceluia a Cărui moarte o vestim! Cît de ușor putem lua Cina Domnului într-un mod și într-o stare personală care nu corespunde sfințeniei lui Dumnezeu! Cum putem noi scăpa de acest pericol? Realizînd prin credință că Acela, a Cărui moarte este înaintea inimilor noastre, este în mijlocul nostru ca Cel înviat și Cel viu. Conștiența că El este de față va regla totul, chiar și comportarea noastră personală, despre care este vorba în această secțiune.

Deseori s-a pus întrebarea, înaintea cui vestim noi moartea Domnului. Eu cred: înaintea lui Dumnezeu și a îngerilor Săi, înaintea lumii, înaintea întregului univers. Învățăm din Efeseni 3.10 că, astăzi, domniilor și stăpînirilor din locurile cerești le este făcut cunoscut prin Adunare înțelepciunea nespuse de felurită a lui Dumnezeu. Și din 1 Petru 1.12 știm că îngerii doresc să privească aceste lucruri. Este un gînd serios, dar și înălțător, că sîntem chemați de Dumnezeu ca, în această lume care a lepădat și leapădă pe Hristos, să vestim moartea Fiului Său.

Prin ce vestim noi moartea Domnului? Nu prin cîntare, nu prin citirea Cuvîntului lui Dumnezeu, nu prin rugăciune - toate acestea pot avea loc fără ca de acestea să fie legată vestirea morții Domnului - ci prin mîncarea pîinii și prin faptul că bem din pahar. Această remarcă este importantă mai ales pentru cei credincioși care sînt într-adevăr prezenți la frîngerea pîinii, dar care nu iau parte la ea.

Mă gîndesc, de exemplu, la copiii părinților credincioși. Ei cresc în acest cerc al binecuvîntărilor, merg împreună cu părinții la strîngeri, îi întrebă pe aceștia cu privire la înțelesul a ceea ce fac, așa cum găsim în Vechiul Testament în legătură cu sărbătoarea Paștilor: „Și cînd fiii voștri vă vor întreba: »Ce înseamnă obiceiul acesta?«, să răspundeți: »Este jertfa de Paști pentru Domnul, care a trecut pe lîngă casele fiilor lui Israel în Egipt, cînd a lovit Egiptul și a scăpat casele noastre«" (Exod 12.26-27). Într-o zi Însă, copiii, prin harul lui Dumnezeu, vor deveni ei înșiși copii ai lui Dumnezeu și vor asista la strîngerile pentru frîngerea pîinii într-un duh cu totul nou. Chiar dacă nu iau parte la frîngerea pîinii, ei vor fi preocupați să ia parte în duh la adorarea pe care o aduce Adunarea. Ei sînt deja adoratori și cîntă din inimă cîntările de adorare, ei spun din inimă „Amin" la rugăciuni. Însă nu vestesc încă moartea Domnului. Aceasta are loc abia prin participarea la frîngerea pîinii.

De ar pune la inimă toți acei dragi prieteni credincioși, care nu consideră așa de necesară participarea la frîngerea pîinii! Ei nesocotesc nu numai ultimul testament al Domnului, care a spus: „Să faceți aceasta spre amintirea Mea”, ci pierd și un privilegiu, acela de a vesti moartea Domnului.

Să vestești moartea Domnului nu înseamnă că strîngerea laolaltă pentru frîngerea pîinii este o adunare deschisă pentru oricine. Eu cred că frîngerea pîinii nu trebuie să fie o scenă pentru cei necredincioși și de aceea nu este potrivită pentru a invita necredincioși. Dacă cineva se interesează din inimă de acest lucru, cine să-l refuze de a fi prezent? Chibzuință și luciditatea sînt necesare și în acest aspect.

Cu privire la cel care este sub disciplină, adică cel care a fost exclus de la pîrtășia la Masa Domnului, fără îndoială că el nu mai are dreptul să fie prezent la întrunirile pentru frîngerea pîinii. El a fost „dat afară”, acum este „afară”, iar „cit despre cei de afară, Ci judecă Dumnezeu ” (1 Corinteni 5.13). Dacă ei vor să revină la situația inițială fără să caute contacte cu frații și surorile, ca în felul acesta să anticipeze rezultatul reabilitării lor publice, ei trebuie să vină la vestirea Cuvîntului. Singurul lucru pe care pot să-l facă este supunerea față de Cuvîntul lui Dumnezeu. Însă participarea lor la întrunirile pentru frîngerea pîinii și pentru rugăciune nu sînt de dorit. Eu nu spun: „sînt interzise”, căci nu putem să interzicem sau să împiedicăm venirea lor, decît în cazurile rare, de deranjare publică.

Noi frîngem pîinea pînă cînd vine Domnul. Nu este corect să spunem: „noi vestim revenirea Sa”, așa cum vestim moartea Sa, dar facem aceasta pînă cînd va veni El. Ce gînduri fericite! La Cîină noi privim înapoi la ceea ce s-a petrecut la crucea de pe Golgota, ne amintim de moartea Domnului, pe care El a suferit-o pentru slăvirea lui Dumnezeu și pentru mîntuirea noastră. Și totuși noi nu putem să mîncăm din pîine și să bem din pahar fără să ne amintim totodată că El va reveni. De fiecare dată poate frîngem pîinea pentru ultima oară. Astfel noi privim înapoi și privim și înainte. El va veni curînd ca să ne ia din această lume la Sine, în slava Sa. unde îl vom vedea „ca Miel înjunghiat” - pe El. care pentru veșnicie va fi punctul central al adorării celor răsкупărați.

O, Miel al lui Dumnezeu! În curînd sus Te va lăuda, în mii de feluri, ceata veselă de sfinți ai Tăi, uniți cu Tine pentru totdeauna, Nici unul nu lipsește, Tu îi chemi pe toți, ei cîntă tare, cu sunete de bucurie: Onoare Mielului, care ne-a salvat!

A mîncă și a bea în chip nevrednic

Versetul 27 a fost deseori greșit înțeles, ca și cum la frîngerea pîinii ar fi vorba de o vrednicie deosebită. Dar să ascultăm ce spune realmente acest verset:

„De aceea, oricine mîncă pîinea sau bea paharul Domnului în chip nevrednic va fi vinovat cu privire la trupul și la sîngele Domnului”.

Să participi la frîngerea pîinii în chip vrednic este esențial pentru orice adevărat copil al lui Dumnezeu. Sîngele lui Hristos l-a făcut vrednic. În mod natural, am fost cu totul altceva decît demni de prezența lui Dumnezeu. „Dar ați fost spălați, dar ați fost sfințiți, dar ați fost îndreptățiți în Numele Domnului Isus Hristos și prin Duhul Dumnezeului nostru” (citește în 1 Corinteni 6.11).

Însă pericolul constă în a face aceasta într-un mod nedemn, sugerat de adjectivul „nevrednic”. Corinteni nu erau căzuți așa de adînc, încît să permită celor necredincioși sau chiar vrăjmașilor să ia parte la Masa Domnului. Din nefericire, aceasta se face astăzi în multe părți ale creștinismului și aceasta este împotriva gîndurilor lui Dumnezeu. Însă ei luau Cina Domnului într-un mod cu totul nedemn de Domnul, au făcut din ea un ospăț, așa că apostolul a trebuit să le spună că aceasta nu mai este nicidecum mîncarea Cinei Domnului. Chiar și cînd ne strîngem pe temelia Scripturii, putem să mîncăm și să bem în chip nevrednic, cînd noi oferim eului un loc, cînd noi permitem propriei noastre voințe să se amestece în lucrurile sfinte ale lui Dumnezeu și să preia conducerea. Dacă, de exemplu, voi spune: „cînd fratele acesta va cere o cîntare, atunci nu voi cînta cu el” sau: „cînd fratele acela va rosti o rugăciune, nu voi spune »Amin« la aceasta”, atunci cu o asemenea conștiință, nu voi mîncă și nu voi bea eu în chip nevrednic? Cînd cineva, în mod arbitrar, exercită influența asupra strîngerii laolaltă, fără să aștepte indicația Domnului, cînd cineva pune în față ceva de la sine, care izvorăște din firea sa, nu este atunci „foc străin”, de la el (Leviticul 10)?

Sînt multe forme de a mîncă și a bea în mod nevrednic. Cînd luăm parte la aceasta fără un exercițiu lăuntric al sufletului, dacă rămînem indiferenți la toate sau ne preocupăm cu alte lucruri, dacă mîncăm Cina Domnului ca pe o masă obișnuită - nu ar trebui atunci să se spună că sîntem „vinovați de trupul și sîngele Domnului”? De ce vinovați de trupul și sîngele Domnului? Pentru că simbolurile tocmai despre acestea vorbesc! Și cînd mîncăm și bem din acestea în chip indiferent, aducem dezonorare nu numai pîinii și paharului, ci și trupului și sîngelui lui Hristos, a căror expresie sînt. Cît de serios este să nu deosebești în acest fel trupul! Noi mîncăm și bem propria judecată (versetul 29).

Judecata de sine nu pentru a sta deoparte

Ce trebuie deci să facem noi, dacă lucrurile sînt așa de serioase? Este cel mai bine să rămîi deoparte, ca și David odinioară, care din cauza pedepsirii lui Uza de către Domnul, nu a vrut să primească chivotul Domnului în casa sa (2 Samuel 6.9-10)? Acesta este un gînd ușor de înțeles, dar este un gînd omenesc, care nu a fost dictat de harul lui Dumnezeu. Astăzi domnește harul, în dreptate, însă el domnește, domnește dînd viață veșnică prin Isus Hristos, Domnul nostru (Romani 5.21). De aceea, drumul lui Dumnezeu, cu privire la problema care ne preocupă este acesta:

„Fiecare să se cerceteze pe sine însuși, și așa să mînce din pîine și să bea din pahar” (versetul 28).

Dumnezeu dorește ca noi să revizuiem permanent căile noastre, motivațiile noastre, starea inimii noastre, și toate acestea în lumina Sa. Imperativul să se cerceteze! În greacă este la prezent și aceasta înseamnă: cercetează permanent, continuă să faci aceasta mereu! Nu este deci o privire fugară, o singură dată, sîmbătă seara, a evenimentelor din săptămîna trecută, ci o judecare de sine permanentă în prezența Sa.

Am spus deja: verificarea de sine nu înseamnă numai o judecare a căilor noastre, a ceea ce noi am spus și am făcut, ci și a motivațiilor noastre lăuntrice pentru ceea ce facem și ceea ce nu facem și a înclinațiilor și gîndurilor noastre. Cît de multe motive vom avea să ne rușinăm înaintea Lui și să ne plecăm, dacă vom lăsa lumina Cuvîntului Său să cadă asupra noastră! Să o facem, preaiubiților!

Harul lui Dumnezeu, care ne-a iertat toate păcatele în Hristos Isus, ne permite și ne dă curaj să fim în chip desăvârșit deschiși înaintea Lui și să-I spunem și să mărturisim tot, ceea ce constatăm că nu este bun la noi. Această permanentă judecată de sine, din timpul vieții noastre zilnice, este temelia adevăratei bucurii. Să observăm că sfințenia practică este totdeauna înaintea bucuriei.

Pe de altă parte, dacă sîntem neglijenți în judecata de sine, aceasta este premisa sigură pentru o viață lipsită de fericire și pentru alunecări în păcat, datorită intervenției lui Dumnezeu pentru disciplinare. Eu sînt convins că starea duhovnicească scăzută a poporului lui Dumnezeu de astăzi își are cauza cea mai adîncă în aceea că nu ne verificăm realmente și permanent și nu ne condamnăm cînd este necesar. Mîntuirea și aducerea pe drumul cel drept vor fi partea noastră numai prin judecata de sine.

Spuneți, iubiți frați și surori, am întreat noi vreodată pe Domnul și Mîntuitorul nostru dacă este de acord cu îmbrăcămîntea noastră, cu organizarea timpului nostru liber, cu obiceiurile noastre, cu cumpărăturile noastre, cu călătoria noastră de concediu, cu felul vieții noastre de familie și cu preocupările noastre duhovnicești? Sau acestea și alte domenii asemănătoare au fost scoase din paranteza existenței noastre de creștini? L-am întreat vreodată dacă îi este plăcută vorbirea gurii noastre și simțămîntele inimii noastre (Psalm 19.4)? Ne-am verificat vreodată în lumina Domnului, dacă sîntem umpluți sau stăpîniți de aroganță, de înfumurare, de încredere în sine, de existență pretențioasă, de dragoste față de lume, de nemulțumire, de dorință de stăpînire sau chiar de lăcomie? Și cum stăm cu activitatea noastră duhovnicească? Citim noi Cuvîntul lui Dumnezeu cu inima plină de dorință? Mai are rugăciunea personală un loc important în viața noastră zilnică? Luăm parte cu plăcere la strîngerile laolaltă ale credincioșilor? Sîntem preocupați de salvarea păcătoșilor pierduți? Nu ne-am întreat niciodată de aceasta? Să aplicăm fără cruțare etalonul lui Dumnezeu, dar să o facem în conștiința harului lui Dumnezeu în care ne aflăm!

Și este adevărat că unele disciplinări din partea lui Dumnezeu le-am putea evita, dacă noi ne-am așeza în lumina Sa și am mărturisi falimentele și păcatele noastre. De ce nu mergem pe acest drum? „Nu fiți ca un cal sau ca un catîr care nu are pricepere, pe care-i strunești cu un frîu și cu o zăbală, ca să se apropie de tine. De multe dureri are parte cel rău, dar cel care se încrede în Domnul este înconjurat cu îndurare" (Psalmul 32.9-10). Da, este adevărat și în cazul nostru, bunătatea lui Dumnezeu ne conduce la pocăință (Romani 2.4)!

Și pentru că sîntem în har, pentru că bunătatea lui Dumnezeu ne însoțește, ne verificăm nu pentru a constata dacă putem să mergem la frîngerea pîinii sau dacă trebuie să rămînem deoparte. Nu, ne verificăm, pentru ca apoi să mîncăm și să bem, așa cum spune în versetul nostru: „și așa să mănînce din pîine și să bea din pahar”.

De fapt aceasta este bunătatea, harul lui Dumnezeu! Desigur, se spune, să nu stăruiești în rău și cît de nepotrivit cu acest gînd este totuși cînd un credincios, în diferite întîmplări ale vieții, întreată mereu, plin de frică, dacă astăzi poate sau nu să participe la frîngerea pîinii, cu toate că el a mărturisit Domnului tot ce i-a fost făcut cunoscut. Deci Cuvîntul lui Dumnezeu nu recunoaște situația ca astăzi să „am libertatea” să particip la frîngerea pîinii și mîine nu, rămînînd deoparte. Eu trebuie să mă cercetez singur și apoi să mănînc din pîine și să beau din vin (versetul 28).

Versetul acesta este o învioreare nespus de binecuvîntată din partea Domnului pentru noi, ai Săi, care luăm loc la Masa Sa. El arată de asemenea cît de mult dorește Domnul ca tot poporul Său să vină și să bea, cu excepția faptului cînd cineva este exclus prin disciplinare de către Adunare.

Diferite feluri de judecată

În versetele 28 pînă la 32 sînt numite patru expresii diferite pentru „a judeca”. Ca să le facem cunoscute, versetele trebuiesc citite în context și cu indicarea versetului:

„Fiecare să se cerceteze [dokimazo] pe sine însuși, și așa să mănînce din pîine și să bea din pahar.

Căci cine mănîncă și bea, [în chip nevrednic] își mănîncă și bea o judecată împotriva lui însuși, dacă nu deosebește [diakrino] trupul Domnului.

Din cauza aceasta sînt între voi mulți neputincioși și bolnavi și nu puțini adorm.

Dacă ne-am judeca [diakrino] singuri, n-am fi judecați [krino].

Dar, cînd sîntem judecați [krino], sîntem disciplinați [paideuo] de Domnul, ca să nu fim condamnați [katakrino] odată cu lumea" (versetele 28-32).

1. Prima expresie este în versetul 28, dokimazo = a verifica, a pune la încercare. Cu privire la aceasta am vorbit deja în legătură cu judecata de sine.
2. A doua expresie, în versetul 31, diakrino = a deosebi, a face diferență, a judeca, este în strînsă legătură cu prima expresie din 1 Corinteni 11.28 și ea arată în mod clar cum trebuie să se facă judecata noastră de sine: ar trebui să învățăm să deosebim ceea ce este atins în viața noastră de Duhul lui Dumnezeu sau de carne, de Tatăl sau de lume, de Domnul Isus sau de Diavolul. Este deosebit de important pentru starea noastră sufletească să deosebim motivațiile noastre! Dacă am putea să discernem mereu ce vine de sus și ce vine de jos!

Același cuvînt este folosit și în versetul 29, unde este vorba de a deosebi trupul Domnului și de a face deosebirea dintre Cina Domnului și o masă obișnuită.

3. A treia expresie, krino = a judeca, a aprecia, se întîlnește în versetele 31 și 32. Învățăm de aici adevărul serios, că Dumnezeu nu trebuie să ne judece, dacă noi înșine ne îngrijim de aceasta. Dacă noi nu facem această judecată de sine, atunci El trebuie să ne judece și, în înțelepciunea și dragostea Sa, să ne ducă pe căile disciplinării, ceea ce ne doare. Este deci vorba aici de o judecată pămîntească din partea Domnului, o pedeapsă corporală, nu o judecată veșnică. Pentru un creștin, aceasta a fost îndepărtată pentru totdeauna. „Cine crede în El nu va fi judecat" (Ioan 3.18). „Cine aude Cuvîntul Meu și crede în Cel ce M-a trimis, are viața veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață" (Ioan 5.24).

4. A patra expresie, în versetul 32, katakrino = a condamna, subliniază cele spuse. Lumea merge la judecata sigură, pe care o așteaptă o condamnare veșnică. Dimpotrivă, cel credincios nu va fi condamnat odată cu lumea, datorită faptului că el este pedepsit corporal aici, dacă este nevoie. Expresia folosită este paideuo, din care derivă la noi cuvântul pedagog. Oricât de serioasă este pedeapsa corporală, ce diferență este totuși între o pedeapsă corporală a copiilor lui Dumnezeu și condamnarea lumii!

Păcat de moarte

Am înțeles că putem lua parte la frîngerea pîinii în chip nevrednic în două feluri: prin aceea că mîncăm din aceasta fără să facem deosebirea dintre Cina Domnului și o masă obișnuită și prin aceea că mîncăm din ea fără ca mai înainte să ne fi cercetat. Am reținut apoi că Dumnezeu nu trece cu vederea, dacă noi mîncăm și bem fără să ne fi judecat. În acest caz mîncăm și bem judecata noastră înșine, și aceasta conduce la faptul că Dumnezeu ne pedepsește în trupul nostru, ca astfel să recunoaștem starea noastră și să nu fim judecați odată cu lumea. Apostolul adaugă dovada amenințătoare pentru aceasta: „Din cauza acesta sînt între voi mulți neputincioși și bolnavi și nu puțini adorm”.

Probabil corinteni nici măcar nu s-au gândit de ce între ei erau așa de mulți frați și surori bolnavi și neputincioși, iar o parte au adormit. Acum apostolul le arată că adevăratul motiv pentru aceasta era faptul că ei mînceau și beau la Cina Domnului în chip nevrednic. Poate astăzi să fie altfel? Desigur, să fim atenți la gîndul că nu orice boală, orice slăbiciune, orice plecare acasă a credincioșilor este consecința păcatelor nejudecate. Nici pe departe! Probabil că Dumnezeu urmărește cu totul alte scopuri cu ai Săi pe aceste căi, de exemplu încercarea credinței lor, slăvirea Sa Însăși, ferirea de rău și multe alte lucruri asemănătoare. Uneori Dumnezeu ia tocmai pe aceia care nu au păcătuit, care erau cei mai buni dintre noi - probabil pentru că noi nu am mai ascultat de ei. Însă cuvîntul din Scriptură de acum nu vorbește despre aceasta. Aici este vorba despre a fi bolnav, despre adormirea acelor care au păcătuit.

Eu nu mă îndoiesc că aceia care au adormit s-au comportat în așa fel că au înfăptuit un păcat care duce la moarte (1 Ioan 5.16). Așa de serioasă și rea a fost comportarea lor la Cina Domnului în ochii lui Dumnezeu, încît El a lăsat să vină peste ei moartea trupească, ca o consecință a acestei comportări. Pentru aceștia nu trebuie să ne rugăm, ne spune Dumnezeu prin apostolul Ioan. Un alt exemplu pentru păcatul care duce la moarte îl găsim în Faptele Apostolilor capitolul 5, cu privire la Anania și la Safira.

„Păcatul care duce la moarte” se referă numai la moartea trupească, nu cu despărțirea veșnică a sufletului de Dumnezeu. Problema mîntuirii veșnice nu este atinsă prin aceasta, ci este mai mult o chestiune a căilor de educație pe care le folosește Dumnezeu cu copiii Săi, „pentru ca noi” - apostolul se include acum și pe el - „să nu fim judecați cu lumea”. N-ar trebui însă ca aceste lucruri să fie o serioasă atenționare pentru noi, să nu participăm cu indiferență la Cina Domnului și în general să nu procedăm cu indiferență cu lucrurile lui Dumnezeu?

Mulțumirea

Cînd am privit în capitolul 8 instituirea Cinei de către Domnul, ne-am amintit că ea se caracterizează nu prin cereri și rugămînti, ci prin mulțumiri. În mod sigur, nu este lipsit de importanță că și apostolul Pavel arată că Domnul a mulțumit. Ceata mică, în mijlocul căreia Domnul Isus a rostit mulțumirea, era, dacă am voie să spun așa, începutul, alcătuită miezul Adunării care se va forma în curînd - acea Adunare în care El va face să fie o mulțumire permanentă a alor Săi pentru Tatăl lor. Ce gînduri prețioase!

Mulțumirea rostită de Domnul trebuie să se fi referit la moartea Sa și la consecințele mari ale acesteia. Domnul vedea peste moarte, peste mormînt și privea, în hotărîrile lui Dumnezeu, nemărginitul har în care Adunarea Sa va sta împreună cu El înaintea Tatălui, și toate acestea ca rezultat al morții Sale. Avînd aceasta înaintea ochilor și în inimă. El a mulțumit lui Dumnezeu, Tatăl Său. Era o mulțumire desăvîrșită, care a ajuns la urechea Tatălui, era o mulțumire care cuprindea nemăsuratul har al lui Dumnezeu, care va fi partea celor ce sînt ai Săi. Această mulțumire desăvîrșită - Dumnezeu fie lăudat și slăvit pentru aceasta! - rămîne în veșnicie și în parfumul ei plăcut se strîng astăzi credincioșii și sînt, cu Cuvîntul laudei în mijloc (Evrei 2.12), ei înșiși o ceată de adoratori, de mulțumitori și vor fi și în veșnicie. „Nesfîrșită dragoste, cît de bogată ești Tu!”

O masă de aducere aminte

Domnul Isus a mulțumit Dumnezeului și Tatălui Său și, prin aceasta, l-a dat primul loc. Însă după aceea El a frînt pîinea despre aceasta ne amintește apostolul Pavel și a dat-o ucenicilor, cu cuvintele: „Acesta este trupul Meu, dat pentru voi; să faceți lucrul acesta în amintirea Mea” (versetul 24). „În amintirea Mea” - este o expresie foarte puternică, care înseamnă amintirea activă. Noi ne strîngem la un anumit timp, cu un scop: ai Săi să-și amintească de moartea Sa.

Cu semnele morții Sale înaintea noastră, ne amintim de ceea ce El a fost în moartea Sa pentru Dumnezeu și pentru noi. Permiteți-mi să scot încă o dată în evidență. În mod deosebit: că nu viața Domnului, oricît de desăvîrșită și de plăcută era pentru Dumnezeu, este în primul rînd înaintea noastră la frîngerea pîinii, ci moartea Sa. Despre aceasta vorbesc semnele care stau înaintea noastră și la care avem parte. Noi nu vestim viața Sa, ci moartea Sa. Desigur, noi nu putem și nici nu vrem să despărțim viața Sa desăvîrșită, sfîntă și plină de dăruire, de jertfa Sa; totuși moartea Sa este într-o oarecare măsură încoronarea dăruirii Sale, pe care El a dovedit-o permanent în viața Sa. Totuși, numai această viață minunată n-ar fi putut să ne mîntuiască, n-ar fi putut să lucreze ispășirea.

Abia prin moartea lui Hristos s-au rupt lanțurile Satanei pentru noi și abia moartea Domnului nostru a făcut clar pentru totdeauna, într-un chip care nu se mai repetă, ce este sfințenia lui Dumnezeu și ce este păcatul; ce este dragostea lui Dumnezeu față de noi, copiii oamenilor și cît de groaznic este păcatul în ochii lui Dumnezeu; că omul este absolut pierdut și plin de răutate; cît de mare este puterea Satanei; cît de devastatoare sînt consecințele păcatului și cît de departe a mers ascultarea și dedicarea Domnului. De ce rămînem noi totuși în cîntările și mulțumirile noastre, la locurile din Scriptură, pe care le citim, mai mult la viața Domnului Isus? De ce deseori obosim, în a fi preocupați realmente cu El în moartea Sa? Mă gîndesc cîteodată că noi nu avem multe de spus despre moartea Sa.

Noi sîntem superficiali - și aceasta o spun despre mine însumi - ne preocupăm mult prea puțin cu moartea de necuprins a Mîntuitorului nostru și. în loc de aceasta ne preocupăm cu rezultatele minunate ale morții Sale. De aceea, cît de important și ce folositor ar fi pentru noi toți, să ne preocupăm cu rugăciune și reculegere, de exemplu cu prezentarea diferitelor jertfe din Vechiul Legămînt. așa cum ni le prezintă mai ales cartea Levitic. Prin nimic altceva nu putem pătrunde mai adînc în diferitele părți ale jertfei lui Hristos, ca prin studiul acestor modele. Și nimic

nu ne conduce mai mult la o adorare adevărată ca preocuparea cu aceste subiecte sublimе. Ca să vorbim în limbajul „jertfei”, nu Domnul ca jertfă de mîncare este subiectul mesei de aducere aminte, ci Domnul ca ardere de tot, jertfă pentru vină și jertfă pentru păcat.

Însă mai este un punct pe care doresc să-l amintesc în legătură cu masa de aducere aminte, un punct pe care noi deseori nu-l observăm. Cînd mîncăm din pîine și bem din pahar, ne facem una cu Hristos cel mort, înainte de întregului univers. Lumea cunoaște numai un Hristos mort. Deci, oștirea credincioșilor se face una cu El. Este expresia dragostei lor față de El în dăruirea lor Aceluia pe care lumea îl disprețuiește și îl leapădă.

O ilustrație foarte plăcută a acestui gînd o avem în Iosif din Arimateea. Domnul atîrnă mort pe cruce. Toată lumea a urmat pe Stăpînul ei și a răstignit pe Domnul slavei (1 Corinteni 2.8). Atunci Iosif din Arimateea a ieșit temerar în față și a rugat pe Pilat pentru trupul lui Isus. El a coborît de pe cruce trupul mort al Domnului său și l-a dus pînă la mormînt. Se poate vedea în altă parte mai clar și mai emoționant ce înseamnă să te faci una cu Domnul cel disprețuit și mort? Era ca și cum el ar spune: „Lumea l-a urît, însă eu l-am iubit. Lumea l-a omorît, eu însă doresc să am trupul Său mort, chiar dacă prin aceasta trebuie să am aceeași soartă”. Tot așa și noi, prin participarea la Cină ne facem una cu Domnul cel mort, pe care lumea îl desconsideră.

„Acesta este trupul Meu, dat pentru voi”. ce cuvinte fericite! Dragostea Sa l-a condus să Se dea pentru noi! Aceasta este ceea ce ne preocupă la Cină și ceea ce mișcă adînc inimile noastre. Însă avem apoi celelalte cuvinte ale Domnului: „să faceți lucrul acesta în amintirea Mea”. Primul cuvînt ne arată ce face El pentru noi, iar celălalt, ceea ce trebuie să facem noi pentru El: să ne gîndim în dragoste la El. „Pentru voi” - aceasta este dragostea Sa; „în amintirea Mea” - acesta este răspunsul nostru la această dragoste. Să Î-l dăm, preaiubiților!

Masa aducerii aminte - o Festivitate?

După ce în 1 Corinteni 5.7, se vorbește că Hristos, Paștile nostru, a fost jertfit, în versetul 8 se continuă: „De aceea să luăm parte la sărbătoare nu cu un aluat vechi ...”. Deseori s-a întreat: să luăm parte la sărbătoare, se referă la sărbătoarea Cinei? La această întrebare mulți au răspuns afirmativ, iar alții au privit-o ca lipsită de importanță; și totuși eu cred că nu este chiar așa de neimportantă.

Mai întii doresc să mă refer la expresia folosită în felul cum se pune întrebarea: sărbătoarea Cinei. Realmente noi nu citim niciunde în Scriptură că Cina Domnului va fi sărbătorită. Noi frîngem pîinea (Faptele Apostolilor 20.7; 1 Corinteni 10.16), luăm parte dintr-o pîine (1 Corinteni 10.17). avem partea noastră la aceste lucruri sfinte, da - dar noi nu sărbătorim. Desigur, nici nu pot să-mi imaginez că ar putea exista aici pe pămînt ceva mai sărbătorec, ca atunci cînd copiii lui Dumnezeu sînt adunați ca să-și aducă aminte de Mîntuitorul lor cel mort și să-l adore în duh și adevăr. Cu toate acestea noi nu serbăm „moartea Domnului”, noi o vestim (1 Corinteni 11.26).

Cînd unii copii iubiți ai lui Dumnezeu folosesc expresia sărbătoarea Cinei, în mod sigur nu au în intenție vreun drum greșit. Și eu nu spun că este total necorespunzător, numai că nu trebuie legat de această masă gîndul unor împodobiri festive, prin puterea inventivității omenești. Domnul Isus a instituit Cina Sa în toată simplitatea, iar primii creștini au frînt pîinea în toată simplitatea (Faptele Apostolilor 2.42 etc.).

Trebuie să rămînem la această simplitate. Tot ceea ce este adăugat de oameni, oricît ar fi de sărbătorec, nu este de la Domnul. Nu este oare Cina Sa. mîncarea Sa (1 Corinteni 11.20; 10.21), la care noi avem voie să luăm parte? Nu trebuie să facem din această lucrare ceea ce ne place și ne-am amintit deja de aceasta!

În adorarea lui Dumnezeu (și desigur nu numai acolo), totul trebuie să se desfășoare potrivit voinței Domnului și după rînduiala Sa. „Dacă-Mi vei face un altar de piatră”, a spus Dumnezeu poporului Său pămîntesc, „să nu-l zidești din pietre cioplite; căci, cum îți vei pune dalta în piatră. îl vei profana. Să nu te sui la altarul Meu pe trepte, ca să nu ți se descopere goliciunea înaintea lui” (Exod 20.25-26). Ostenelile oamenilor, despre care se crede că sînt bune, și toată iscusința lor, în ochii lui Dumnezeu nu înfrumusează altarul Său, ci îl profanează. Dumnezeu nu poate tolera ca în prezența Sa sfîntă să se arate „carnea” (firea) oamenilor. Cît de mult ar trebui să ne ferim, la adorare, de toate lucrurile și inovațiile care nu poartă pecetea autorității Cuvîntului Său sfînt!

Cu privire la expresia din capitolul 5, a ține o sărbătoare, ea nu este o referire la Cina Domnului, ci la sărbătoarea azimilor. care era în legătură directă cu cina de Paști și care era sărbătorită timp de șapte zile, imediat după acestea (Exod 12). În timpul Paștilor și a sărbătorii azimilor. care are strînsă legătură cu aceasta, în casele israeliților nu trebuia să se găsească nici un aluat. Acest fapt îl folosește apostolul Pavel ca să corecteze comportarea greșită și starea rea a credincioșilor din Corint. Ei au permis ca în mijlocul lor să se găsească aluat, „aluatul răutății și al stricăciunii”.

În Sfînta Scriptură, fără nici o excepție, aluatul vorbește despre păcatul care lucrează în cei răi și care are proprietatea de a împărtăși caracterul său întregii cantități. „Puțin aluat dospește toată plămădeala.” Este un principiu propriu păcatului: el nu rămîne numai la un singur caz, nici nu se limitează la cîteva cazuri dintr-o mulțime, cu excepția cazului cînd este înlăturat prin judecată de sine sau, dacă este necesar, prin pedeapsă.

Aluatul poate reprezenta răul moral sau răul doctrinar. La corinteni era vorba de răul moral, la galateni, de răul în învățatură (Galateni 5.9). Domnul Isus ne atenționează cu privire la aluatul fariseilor și al saducheilor, care este fățărnicia (Matei 16.6; Luca 12.1).

Trebuie să fim atenți la aceasta cu toată seriozitatea, ca, atît în viața noastră personală cît și în Adunarea lui Dumnezeu, să judecăm și să îndepărtăm orice rău, să măturăm aluatul cel vechi, ca astfel să arătăm starea reală (și anume: noua plămădeală), care este poziția noastră potrivit lucrării lui Hristos (și anume: fără aluat). De aceea, apostolul spune: „Măturați aluatul cel vechi, ca să fiți o plămădeală nouă, după cum și sînteți, fără aluat” (1 Corinteni 5.7).

Aceasta este deci sărbătoarea pe care trebuie să o țină copiii lui Dumnezeu. Pentru cît timp sau cît de des? În fiecare întîia zi a săptămîinii, cînd frîngem pîinea? Nu, nu într-o zi din săptămîină, ci timp de șapte zile - tot timpul vieții noastre aici pe pămînt. Căci numărul șapte înfățișează totdeauna desăvîrșirea în lucrurile lui Dumnezeu. Și ce emoționant, cît de serios este motivul pentru această sărbătoare: moartea Domnului nostru! „Căci Hristos, Paștile nostru, a fost jertfit.” Cînd a fost jertfit El (Apocalipsa 5.9), ca să ne elibereze de consecințele veșnice ale păcatelor noastre, atunci pentru noi s-a creat o imposibilitate morală de a trăi în păcat. Noi judecăm păcatele fără nici o cruțare, însă în

cunoștința fericită a harului care le-a îndepărtat din ochii lui Dumnezeu.

Comparația între Cina Domnului și Masa Domnului

Deja în cele două capitole anterioare ne-am referit la faptul că Masa Domnului și Cina Domnului sînt unul și același lucru, însă reprezintă două direcții diferite de privire. Păstrînd mereu aceasta înaintea ochilor, dorim acum să comparăm anumite diferențe dintre cele două aspecte ale frîngerii pîinii, ceea ce va face, sper, mai clar acest lucru.

Masa Domnului ne arată pe Stăpînul casei, Cina Domnului ne arată pe Proprietar.

Masa Domnului ne arată unde, sau pe ce principiu trebuie să aibă loc frîngerea pîinii; Cina Domnului ne arată cum sau în ce fel trebuie să luăm parte la frîngerea pîinii.

La Masa Domnului este vorba mai mult de cine este la această Masă; la Cina Domnului este vorba mai mult despre ce este pe masă. Sau noi am putea spune:

Masa Domnului face clar ce sîntem noi - o unitate; Cina Domnului vorbește despre ce facem noi - vestim moartea Sa.

Masa Domnului este expresia părții noastre comune,

Cina Domnului este expresia privilegiului meu personal.

La Masa Domnului se dă expresie unității Trupului lui Hristos; gîndul principal la Cina Domnului este amintirea morții Sale.

La Masa Domnului privirea este îndreptată mai mult spre responsabilitatea cu privire la relațiile exterioare, pe care le au copiii lui Dumnezeu cu alții (atenționare cu privire la legături nepotrivite); la Cina Domnului accentul cade mai mult pe felul lăuntric în care ei au parte la aceasta (atenționarea cu privire la participare într-un chip și mod nedemn).

Sau exprimat altfel:

Masa Domnului exprimă responsabilitatea comună, faptul că noi sîntem împreună responsabili de păstrarea curăției („nu trebuie să vă fie indiferent cum umblu eu”); Cina Domnului, dimpotrivă, îndreaptă privirea spre responsabilitatea mea personală, adică eu sînt îndemnat spre judecata de mine însumi, și apoi să mîncînc și să beau într-un chip vrednic.

În contrast cu Masa Domnului este masa demonilor; în contrast cu Cina Domnului este propria cină. Nu se poate și una și alta.

În legătură cu Masa Domnului se vorbește despre Trupul lui Hristos, în legătură cu Cina Domnului se vorbește despre trupul Domnului.

Dacă responsabilitatea cu privire la Masa Domnului nu este împlinită, aceasta conduce la distrugerea mărturie; dacă responsabilitatea cu privire la Cina Domnului nu este împlinită, judecata credincioșilor (pedepsirea de către Tatăl) este consecința de neîncercat.

Un simbol - două înțelesuri

Unii copii ai lui Dumnezeu au greutăți în a înțelege că de „pîinea” din 1 Corinteni 10 este legat altceva decît în 1 Corinteni 11. De fapt, potrivit cu cele scrise în 1 Corinteni 10.16, prin frîngerea pîinii exprimăm pîrtășia noastră cu trupul lui Hristos, pe care El l-a dat pentru noi. Am văzut aceasta deja în capitolul 9. Și în 1 Corinteni 11, pîinea este un simbol al trupului lui Hristos care S-a dat pentru noi: „Acesta este trupul Meu, care se dă pentru voi” (versetul 24). Însă în 1 Corinteni 10, pîinea este un simbol și al unui Trup tainic al lui Hristos, al Adunării, „pentru că noi, care sîntem mulți, sîntem o singură pîine, un singur trup, căci toți luăm parte la acea singură pîine” (versetul 17).

Acest înțeles dublu al unei pîini la frîngerea pîinii nu trebuie să ne neliniștească, el este, dimpotrivă, prețios și își găsește o plăcută asemănare deja în Vechiul Testament. Pe masa cu pîinile pentru punerea înaintea (Exod 25.23-30; Levitic 24.5-9) stăteau două rînduri, avînd fiecare șase pîini coapte din floare de făină și încărcate cu tămîie. Pe de o parte aceste pîini vorbesc despre Hristos ca mîncare a poporului Său. Ele erau mîncarea preotului. Pe de altă parte, aceste douăspre-zece pîini ilustrau totalitatea poporului Israel. Pot veni zile de decădere și dezbinări, și ele au și venit. Dumnezeu vedea totdeauna pe poporul Său ca un întreg. Asigurate de jur împrejur cu o margine aurită, aceste pîini erau permanent înaintea Lui, pe tot parcursul călătoriei prin pustie - „pîinea necurmată” (Numeri 4.7). Tot așa și astăzi, poporul lui Dumnezeu, înconjurat de dreptatea lui Dumnezeu, este păstrat pe locul său înaintea Lui. Dumnezeu îl vede permanent ca un întreg unit în Hristos. Tămîia plăcerii Sale este peste el. Numele Său să fie glorificat pentru o poziție așa de minunată, în care am ajuns prin harul Său!

Colecte

Încă un lucru deosebit nu trebuie să rămînă neamintit în legătură cu frîngerea pîinii - colectele pentru nevoile sfinților și pentru lucrarea Domnului. Că există o legătură între jertfa de laudă și jertfele de binefacere și dărnicie, ne arată clar Evrei 13.15-16: „Prin El, deci, să aducem totdeauna lui Dumnezeu o jertfă de laudă, adică rodul buzelor care mărturisesc Numele Lui. Și să nu dați uitării binefacerea și dărnicia, căci lui Dumnezeu jertfe ca acestea îi plac.” Fără îndoială, aceste locuri nu vorbesc de frîngerea pîinii. Jertfa de laudă trebuie să se înalțe permanent în viața noastră spre Dumnezeu. Totuși, legătura dintre jertfele îndreptate spre Dumnezeu (glorificarea Sa) și jertfele îndreptate spre oameni (binefacerea și dărnicia) nu trebuie trecută cu vederea. Desigur, putem fi înclinați ca a doua parte, chiar dacă este mai jos, s-o uităm, însă Dumnezeu o leagă cu sublimele „jertfe duhovnicești”, pe care noi ca „preoție sfîntă” putem să le aducem lui Dumnezeu (1 Petru 2.5).

Aceeși legătură și succesiune o avem în Deutero nom 26.1-15. După ce în versetul 10 se spune: „Tu trebuie ... să te închini Domnului, Dumnezeului tău”, în versetul 12 se vorbește despre strîngerea întregii zeciuiei: „... s-o dai levitului, străinului, orfanului și văduvei”. Dumnezeu dorește ca noi să luăm parte la nevoile sfinților. El are plăcere în aceste jertfe. Mi se pare că binefacerea (cuvîntul grecesc se

întîlnește numai în Evrei 13), este în sensul general, în timp ce dărnicia este mai mult în legătură cu nevoile în lucrarea Domnului. În orice caz, apostolul Pavel folosește acest cuvînt, care de altfel înseamnă să ai părăsire (citește în Galateni 6.6 și Filipeni 4.15). Cine este învățat în Cuvînt, trebuie să facă parte din toată avuția și aceluia care îl învață; și filipenii au făcut aceasta față de apostol, chiar de la început. „Dacă am semănat între voi cele duhovnicești, mare lucru este dacă vom secera bunurile voastre vremelnice?” întrebă apostolul Pavel în 1 Corinteni 9.11.

S-ar putea gîndi că modul în care să se dea trebuie lăsat la aprecierea fiecărui credincios. Însă Duhul Sfînt a avut grijă ca noi să avem indicația clară a Cuvîntului, care nu poate greși cu privire la acest aspect, aparent neînsemnat.

„Cît privește strîngerea de ajutoare pentru sfinți, să faceți și voi cum am rînduit bisericilor Galatiei. În ziua întîi a săptămîinii, fiecare din voi să pună deoparte acasă ce va putea, după cîștigul lui, ca să nu se strîngă ajutoarele cînd voi veni eu” (1 Corinteni 16.1-2).

Unii creștini ar putea să se măgulească și astăzi că sînt suficient de duhovnicești ca să știe unde și în ce fel să dea banii sau din avuția lor. Însă nu rareori, înapoia acestei pretenții de stare duhovnicească înaltă, se ascunde, nimic altceva, decît aroganța. Fără a îngîrădi libertatea fiecăruia de a da potrivit felului propriu, apostolul Pavel, în înțelepciunea și puterea care i-au fost date, insistă, ca o regulă generală pentru toate adunările, că trebuie să aibă loc colecte. Aceste colecte trebuie să fie regulate, nu numai ocazional, și să aibă loc într-o măsură potrivită, după cît a prosperat fiecare. Scopul utilizării colectelor nu este numit aici într-un mod precis, însă nicidecum nu ar fi vorba aici de colecte deosebite pentru nevoile fraților și surorilor din Iudeea; tot așa de sigur este că aici se prezintă un principiu general valabil, pe care, dacă îl desconsiderăm, nu va fi fără pagube pentru noi și pentru alții.

Dar de ce este amintită prima zi a săptămîinii în legătură cu colectele? În această întîia zi a săptămîinii, sfinții se strîngeau regulat pentru frîngerea pîinii (Faptele Apostolilor 20.7) și aduceau lui Dumnezeu jertfe duhovnicești. Cu prilejul acestor strîngeri laolaltă, trebuia să contopească în mod vizibil ceea ce ei au strîns. Completarea apostolului, „ca să nu se strîngă ajutoarele cînd voi veni eu” subliniază acest gînd. Și prezența apostolului ar fi putut cumva să influențeze comportarea lor, iar el voia în mod vădit să evite aceasta. Cît de diferită este practica lor de cea pe care noi o întîlnim în multe părți ale creștinismului! Că numai credincioșii aveau privilegiul la colecte, rezultă foarte clar din context, iar noi vom face bine să ne ținem strîns de această ordine. Dumnezeu nu primește jertfe materiale de la oamenii nemîntuiți. Un „duh zdrobit” este „jertfa” pe care Dumnezeu o așteaptă mai întîi de la ei și pe care El nu o disprețuiește (Psalmul 51.17).

Legătura dintre strîngerea laolaltă pentru Numele Domnului și aducerea jertfelor materiale își găsește o ilustrație interesantă deja în Vechiul Testament, în prescripțiile lui Dumnezeu cu privire la zeciuială: israeliții trebuiau să aducă zeciuiala tocmai acolo unde ei aduceau și darurile lor - în locul pe care îl va alege Domnul ca să-Și așeze Numele Său (citește în Deuteronom 12.5-6; 14.22-27). Domnul se adresează poporului Său necredincios la sfîrșitul Vechiului Testament prin profetul Maleahi: „aduceți însă la casa vistieriei toate zeciuielele, ca să fie hrană în casa Mea” (capitolul 3.10). A te îngriji să fie hrană în casa Sa înseamnă să pui la dispoziție mijloacele necesare pentru „slujba casei Dumnezeului nostru”, pentru „toată lucrarea casei Dumnezeului nostru”, spre care își îndreaptă inima rămășița credincioasă a poporului lui Dumnezeu în timpul lui Neemia (Neemia 10). „Și nu vom părăsi casa Dumnezeului nostru” (versetul 39). Ce dorință demnă de urmat!

Pentru noi astăzi, „vistieria” Domnului este „locul unde El face să locuiască Numele Său”, în strîngerile laolaltă „pentru Numele Său” (Matei 18.20) și în mod deosebit, strîngerile pentru frîngerea pîinii. Acesta este pentru noi astăzi „locul” unde - simbolic vorbind - aducem atît „jertfele” noastre, cît și „zeciuiala” noastră. Un alt scriitor a remarcat pe drept: „frații de la început au avut grijă ca ceea ce ei dădeau Domnului din darurile lor să fie legat mereu de ceea ce aduceau în laudele și adorarea lor - și chiar în același loc și în același timp”.

În ceea ce privește administratorul banilor, aceasta nu este problema Adunării, ci a fraților duhovnicești, separat, care au încrederea adunării locale. Trăsăturile de caracter necesare acestor „slujitori” (grecește diakonos), ne sînt date în 1 Timotei 3.8-13. Că Adunarea ca atare nu are nimic a face cu împărțirea darurilor este clar din exemplul frumos al primei biserici din Ierusalim - deci într-un timp cînd pentru această problemă nu era încă nici o dispoziție apostolică. Atunci credincioșii aveau „toate în comun” și „nici unul nu zicea că averile lui sînt ale lui” (Faptele Apostolilor 4.32). Cei înstăriți dintre ei își vindeau ogoarele sau casele, aduceau prețul celor vîndute și „îl puneau la picioarele apostolilor” (versetele 35 și 37). Nici cel ce dădea și nici adunarea nu decideau cu privire la utilizarea banilor, ci apostolii: „Se împărțea fiecăruia după cum avea nevoie” (versetul 35).

Cînd însă a apărut pericolul ca împărțirea darurilor sub supravegherea apostolilor să ducă la micșorarea stăruinței lor în rugăciune și în slujirea Cuvîntului, datorită acestei solicitări nespuse de mari, pentru această lucrare, la sfatul lor au fost puși șapte bărbați plini de Duh Sfînt. În viitor ei trebuiau să „slujească la masă”, adică să ia cunoștință de împărțirea darurilor după nevoi. Chiar dacă acești șapte bărbați nu sînt numiți direct slujitori (diaconi) în Faptele Apostolilor 6 (probabil pentru că ei, spre deosebire de aceștia, au fost „puși” de către cei douăsprezece apostoli: citește în versetele 3 și 6), în ceea ce privește comportarea și activitatea lor duhovnicească, ei purtau toate caracteristicile necesare. Ștefan, unul dintre cei șapte, este un exemplu al acestor slujitori „care au slujit bine” și au dobîndit un loc frumos și multă îndrăzneală în credința care este în Hristos Isus (1 Timotei 3.13).

Acești slujitori făceau împreună această slujbă, deloc simplă, înaintea ochilor Domnului. A cere de la ei, din timp în timp, să dea o dare de seamă înaintea adunării este total nebiblic. Ei aveau încrederea adunării, însă pentru ceea ce fac sînt responsabili numai înaintea Domnului, ai Cărui bani îi administrează. Adunarea nu are nicidecum „dreptul” la o informare. Ea nu este un parlament ca să exercite funcții de supraveghere. Credincioșii dau Domnului jertfele lor. Restul nu mai este responsabilitatea lor, ci a celor ce slujesc.

Eu nu spun că din cînd în cînd nu este bine și folositor să se facă o informare a adunării cu privire la aspectele financiare sau să se prezinte o scrisoare de mulțumire, ca astfel ea să poată exprima amănuntele lucrării Domnului. Însă a cere o explicație cu privire la utilizarea banilor este cu totul altceva și nu este după Scriptură. Nici Domnul Isus n-a cerut de la Iuda Iscariote nul, care ținea casa, să dea socoteală cu privire la ceea ce se pune acolo și nici în Vechiul Testament nu citim că de la „păzitorul pragului” se cerea ceva de felul acesta. Din contră, în 2 împărați 22, cu privire la „banii” care „se aduceau în casa Domnului” sînt date indicații clare: „Dar să nu li se ceară socoteala de argintul dat în mîinile lor, căci ei lucrează cinstit” (versetul 7).

Preaiubiților, să ne ținem de ordinea care era la început în casa lui Dumnezeu! Ceea ce nu corespunde acestei ordini este dezordine.

Faptul că cel credincios nu se află sub obligația de a da zeciuiala, este amintit pentru a preveni confuziile. Noi nu sîntem sub lege, ci sub har (Romani 6.14). Dumnezeu iubește pe cei ce dau cu bucurie (2 Corinteni 9.7), care sînt bogați în fapte bune (1 Timotei 6.18) și zeloși (Tit 2.14) și sînt gata pentru orice lucrare bună (Tit 3.1). Adevărata dărnicie creștină - ca totul în viața și slujba unui credincios adevărat - trebuie să aibă loc nu prin lege, ci în har și sub călăuzirea Duhului Sfînt.

Noaptea în care El a fost vîndut

Ne reîntoarcem la relatarea apostolului Pavel cu privire la instituirea Cinei de către Domnul, în 1 Corinteni 11. În versetul 23 se găsește o expresie de o deosebită valoare, pe care am trecut-o cu vederea pînă acum - nu fără intenție - „că Domnul Isus, în noaptea în care a fost vîndut, a luat pîine ...” Ne-a atras atenția vreodată acest fel de exprimare? Oamenii care se bazează pe propria înțelepciune și ar fi trebuit să descrie lucrurile, pentru caracterizarea acelei nopți importante ar fi spus: „în acea noapte care a precedat răstignirea lui Isus”. Însă Duhul Sfînt se exprimă altfel aici. Cînd El vrea să ne spună despre noaptea în care Domnul a instituit Cina, atunci El o leagă de trădarea făcută de Iuda Iscarioteanul. De ce așa? Fapta întunecată a lui Iuda a făcut ca dragostea Mîntuitorului să strălucească mai luminos.

Acea faptă a trădătorului a cuprins adînc duhul Domnului Isus și chiar l-a cutremurat. Chiar vorbirea profetică a duhului lui Isus în psalmi exprimă aceasta clar, într-un mod mișcător:

„Chiar prietenul meu de aproape, în care îmi puneam încrederea și care mîncă din pîinea mea, și-a ridicat și el călcîiul împotriva mea” (Psalmul 41.9).

„Nu un vrăjmaș mă batjocorește, căci așa îndura; nu acela care mă urăște se ridică împotriva mea, căci m-aș ascunde dinaintea lui. Ci tu, un om deopotrivă cu mine, tu, cel mai de aproape al meu și prietenul meu! Noi, care am avut dulci destăinuirii între noi și ne duceam împreună cu mulțimea la casa lui Dumnezeu!” (Psalmul 55.12-14).

Dacă la aceasta adăugăm și relatarea evangheliilor - și este remarcabil că toate cele patru evangheliile vorbesc despre aceasta - toate acestea devin mai impresionate:

„Și pe cînd mîncău, El a zis: »Adevărat vă spun că unul dintre voi Mă va vinde«” (Matei 26.21).

„Pe cînd stăteau la masă și mîncău, Isus a zis: »Adevărat vă spun că unul din voi, care mănîncă împreună cu Mine, Mă va da prins«” (Marcu 14.18).

„Dar iată, mîna vînzătorului Meu este cu Mine la masa aceasta” (Luca 22.21).

„După ce a spus aceste cuvinte, Isus S-a tulburat în duhul Său, a mărturisit și a zis: »Adevărat, adevărat vă spun că unul dintre voi Mă va vinde«” (Ioan 13.21).

Aici, în 1 Corinteni 11, cu toate că acum Domnul Se bucura de slava lui Dumnezeu, El nu a uitat această faptă îngrozitoare, ci ne-a făcut-o cunoscut. El a dăruit ucenicilor Cina în noaptea în care a fost vîndut.

Cît de groaznică, cît de ticăloasă este trădarea din cercul cel mai intim al încrederii! Și Domnul a simțit adînc aceasta - „Unul dintre voi Mă va vinde”. Că Ierusalimul, pe care Domnul îl iubea, nu L-a dorit, L-a lăsat afară în stradă cu „capul Său plin de rouă” și cu „cîrlionții Săi plini de picurii nopții” (Cîntarea Cîntărilor 5.2) era destul de rău și dureros. Lacrimile Sale pentru orașul sfînt vorbesc din plin de faptul că L-a îndurerat nespun indiferența Ierusalimului. Însă el nu a mărturisit niciodată că îl iubește pe Domnul. Că Domnul nu a găsit odihnă și mîngîiere nici chiar în cercul cel mai intim al alor Săi, ci lipsa de credincioșie a oamenilor, era mai rău decît ura de afară, și aceasta a cutremurat atît de mult duhul Său.

De fapt, dacă dragostea Sa ar fi fost altfel decît dumnezeiască și desăvîrșită, ar fi fost păgubită prin această lipsă de credincioșie sau chiar putea să se stingă. Însă Domnul Isus Se ridică, în adevărată măreție și demnitate a Persoanei și dragostei Sale, peste toți și le arată că orice împotrivire din partea lor nu poate să înlătore dragostea Sa, Cina de aducere aminte fiind instituită tocmai în noaptea în care a fost vîndut.

Carnea (firea) din Iuda nu este mai rea decît aceea din mine și din tine. Și pe noi te poți bizui tot așa de puțin ca și pe Iuda Iscarioteanul, care L-a trădat, ca și pe Petru, care L-a lepădat. Nu au știut toți ucenicii gîndul Său cu privire la ei, că se vor putea poticni de Domnul (Marcu 14.31)? Nu au spus cu toții: „pe noi te poți bizui. Doamne”? Însă pe fire nu te poți bizui deloc. Întîmplările din acea ultimă noapte ne învață că nu putem să ne punem încrederea nicidecum în firea noastră. Ar putea să fie ticăloșie, ca la Iuda, sau s-ar putea să fie bune intenții, ca la ceilalți ucenici - dar noi nu ne putem baza pe nimic din noi.

Însă dragostea lui Hristos nu este supusă schimbării, așa cum este a noastră. Ea este de neschimbat. Ea nu va fi limitată din cauza răspunsurilor sărace, pe care am putea să le dăm. O, ce loc de odihnă este dragostea Sa! Și prin aceasta am cunoscut că dragostea Sa nu este dependentă de credincioșia noastră, că Domnul a așezat această Cină în acea noapte în care a fost trădat.

O dragoste fără seamăn! Nici o minte nu poate să înțeleagă cît Tu, o Doamne, ne iubești. Ai uitat durerile Tale, porți pe inimă numai pe aceiape care Tu îi iubești nespun.

Capitolul 9 - Daruri și slujitori

Pentru adorare nu este nevoie de nici un dar

Din cele trei strîngeri laolaltă ca Adunare, pînă acum am avut înaintea numai strîngerea pentru frîngerea pîinii. Înainte de a vorbi în capitolul următor despre strîngerile pentru zidire, doresc, pe baza textului din Efeseni 4, să intrăm în realitatea binecuvîntată: Hristos a dat daruri oamenilor, Adunării Sale. Probabil că unul sau altul dintre cititorii mei au remarcat deja că la frîngerea pîinii nu este nicidecum vorba despre daruri sau despre exercitarea lor. Este aceasta întîmplător? În mod sigur, nu!

Apostolul Pavel, în prima sa Epistolă către Corinteni, a vorbit în capitolul 10 despre Masa Domnului și în capitolul 11 despre Cina Domnului, dar abia în capitolul 12 se îndreaptă spre subiectul darurilor (puterea Duhului), și apoi în capitolul 13 la adevăratul mobil pentru exercitarea acestora (dragostea) și în capitolul 14 la scopul lor (zidirea). Această succesiune în tratarea subiectelor permite cu siguranță o concluzie: frângerea pîinii nu are nici o legătură cu exercitarea darurilor. Sau altfel exprimat, cînd ne gîndim la Domnul și la moartea Sa și El lucrează în inimile noastre, prin Duhul Său. atunci aceasta nu este rezultatul slujbei darurilor.

Domnul folosește la frîngerea pîinii frați care au primit daruri duhovnicești, dar și frați care nu au daruri deosebite. Ce libertate binecuvîntată este aceasta! Însă ce bine ar fi ca frații care sînt în această stare duhovnicească să folosească libertatea Duhului într-o dependență mai mare de Domnul! Ce trist este și cită putere și prospețime se pierde, cînd ei așteaptă toate numai de la frații cărora Domnul le-a încredințat un dar! Eu consider potrivit cînd la adorare darurile sînt reținute, ca să dea altora prilejul să fie folosiți de Domnul. În mod sigur nu este bine cînd frații cu daruri se manifestă în prim plan și la o strîngere laolaltă se roagă de două sau de trei ori (ca să dau un exemplu) și sînt totuși și alți frați care pot fi folosiți de Domnul. Pe de altă parte, nu cred că este bine cînd frații, cărora Domnul le-a încredințat ceva deosebit, se rețin atît de mult. Încît lucrurile decurg într-o direcție greșită sau alunecă spre un nivel inferior, prin aceasta, adorarea Domnului este păgubită. În acest caz este necesară disciplina Duhului.

Să reținem însă bine: strîngerea laolaltă pentru frîngerea pîinii nu este locul pentru exercitarea darurilor. Pentru a adora în duh și în adevăr nu este nevoie de daruri deosebite.

Fiecare dintre noi

Chiar și în Efeseni 4. apostolul Pavel ajunge să vorbească despre daruri, chiar dacă dintr-un alt punct de vedere. În primele versete ale capitolului el a vorbit despre unitatea Trupului lui Hristos și, legat de aceasta, de ceea ce este comun tuturor credincioșilor. Însă cu versetul 7 el începe un nou gînd și vorbește mai întîi despre ceea ce îi este dat fiecăruia în parte dintre noi: „Dar fiecăruia din noi, harul i-a fost dat după măsura darului lui Hristos.”

Aici avem înaintea noastră pe Hristos ca marele Dăruitor. Aceasta face deosebit de important acest verset și textul următor. Hristos dăruiește fiecăruia dintre noi după harul Său.

„Fiecăruia dintre noi”, vorbește despre individualitate, și partea personală are în hotărîrile lui Dumnezeu totdeauna prioritate față de cea comună. Deci fiecare mîdular în parte al Trupului lui Hristos a primit o funcție specială pentru binele întregului, și această funcție este numită aici „harul” care i-a fost dat. Nu face aceasta să te bucuri? Probabil că tu nu ești conștient că ai primit un dar anumit - de fapt versetul nostru nici nu spune că așa ar fi - și totuși ți-a dat harul ca prin slujba ta, oricare ar fi aceasta, să împlinești lucrarea măruntă pe care ți-a încredințat-o.

Darul lui Hristos se poate înțelege în sens dublu. Poate să însemne atît ce a fost dat, cît și ceea ce va fi dat. În ultimul caz, Hristos ar fi darul însuși. Însă aici se pare că nu acesta este sensul. Duhul Sfînt arată mai mult spre ceea ce Hristos este gata să dea. Hristos dă fiecăruia în parte dintre noi după măsura Sa, și aceasta nu poate fi altfel decît desăvîrșit; și ceea ce dă El este harul care ne face apți pentru orice slujbă. Să luăm seama ca noi, prin harul primit, să slujim altora în dragoste!

Suindu-Se la înălțime

În legătură cu darurile, în următoarele trei versete ne este prezentat ceva deosebit de măreț și fundamental:

„De aceea este zis: »Suindu-Se la înălțime, a luat robia roabă și a dat daruri oamenilor.« Și acest: »S-a suit«, ce înseamnă decît că Se coborîse în părțile mai de jos ale pămîntului? Cel care S-a coborît este Același cu Cel care S-a suit mai presus de toate cerurile, ca să umple toate^u (versetele 8-10).

Învățăm aici în primul rînd că Cel care S-a suit este Hristos cel slăvit, care împarte daruri oamenilor; însă înainte ca El să poată da daruri oamenilor, El trebuia să coboare în părțile cele mai de jos ale pămîntului, a trebuit ca El să meargă în locașul morții, trebuia ca trupul Său sfînt să fie pus în mormînt. Despre aceasta vorbește expresia de la sfîrșitul versetului 9, „în părțile mai de jos ale pămîntului”. Trebuia mai întîi ca El să prindă și să ducă pe cel ce ne ținea în prinoare. Aceasta este o referire la Judecători 5.12, unde Barac s-a întors de la eliberarea prizonierilor din Israel și a condus la prinoare pe aceia care i-au prins pe ei.

Tot așa și noi odinioară eram prizonieri ai lui Satan. Însă prin moartea și învierea Sa victorioasă, Hristos ne-a eliberat din lanțurile Satanei și ne-a făcut vase ale puterii Sale înaintea vrăjmașului. Este aici o luptă duhovnicească împotriva lui Satan, împotrivorul lui Dumnezeu și al oamenilor. Nu este un gînd copleșitor, că acum Domnul Isus face din oameni, care odinioară ei înșiși erau sub puterea Satanei, instrumente ale puterii Sale împotriva lui Satan, ca astfel ei să cîștige teren în această luptă sfîntă și să slujească la eliberarea altora? Atît de mult a legat El robia, că acum a dat oamenilor daruri!

Însă pentru aceasta, Hristos, ca Om, a trebuit să coboare în partea cea mai de jos a pămîntului. Nu este aceasta deosebit de serios și mișcător? El, Cel nemărginit, Creatorul cerului și al pămîntului, a trebuit să devină om, a trebuit să coboare atît de mult și să sufere moartea pentru ispășire, înainte ca lanțurile Satanei să fie rupte pentru noi. Lăudat să fie Numele Său! Însă El nu a rămas în mormînt: a înviat și S-a înălțat peste toate cerurile. „Cel care S-a coborît este Același cu Cel care S-a suit mai presus de toate cerurile.” Chiar dacă înălțarea Sa în glorie a fost precedată în mod necesar de coborîrea Sa în părțile cele mai de jos ale pămîntului - tocmai ca să înfăptuiască lucrarea de răscumpărare - noi îl știm acum sus, la dreapta puterii lui Dumnezeu, încoronat cu slavă și cu onoare. Acolo este acum punctul de plecare al oricărei binecuvîntări pentru Trupul Său pe pămînt.

Am privit noi vreodată moartea lui Hristos din această direcție? Că ea era necesară pentru iertarea păcatelor noastre, a înțeles și a acceptat prin credință orice copil al lui Dumnezeu. Însă că ea era o condiție absolut necesară ca Hristos să dea daruri, care sînt exclusiv slujba creștină, pentru mulți dintre noi nu pare așa de clar și de important. Însă este foarte important. Tocmai aceasta ne-o arată textul nostru. Slujba creștină are loc numai pe baza unei răscumpărări înfăptuite prin sîngele Său și înălțarea Sa la cer. Ce este slujba creștină? Ea nu este

exercitarea preoției creștine. Slujba preoțească se îndreaptă de la oameni spre Dumnezeu și în caracterul ei cel mai înalt, este adorarea. Toți creștinii adevărați sînt preoți și au fost învredniciți să se apropie de Dumnezeu. Slujba Cuvîntului, dimpotrivă, a fost încredințată numai anumitor persoane și ea se îndreaptă dinspre Dumnezeu spre oameni. Ea are, așa cum vom vedea, drept scop, zidirea Trupului lui Hristos.

În iudaism, în Israel nu se găsea ceva asemănător cu slujba creștină. Preoția era - mai mult într-un sens simbolic, exterior, nu în înaltul sens creștin. Slujba însă, înfățișată de „slujirea Cuvîntului” (Faptele Apostolilor 6.4), unde darurile aduceau Cuvîntul lui Dumnezeu la inima oamenilor, nu era. Desigur, se citea legea și leviții învățau poporul cu privire la lege (Neemia 8.7; Deuteronom 33.10); însă chiar atunci cînd comunicarea era făcută în sensul că „ce era citit era înțeles”, aceasta nu însemna nicidecum o expunere a Cuvîntului lui Dumnezeu. În cei șaptezeci de ani de robie babiloniană, poporul iudeu a renunțat la vorbirea ebraică și în locul ei a folosit limba aramaică. De aceea, după citirea legii în limba ebraică, era absolut necesar să se dea înțelesul aramaic al celor citite, ca astfel cei întorși din Babilon să înțeleagă fiecare lege a Domnului și o a poată împlini. Însă slujbă în sensul creștin nu era.

Izvorul slujirii este Hristos în cer, și slujbă este exercitarea unui dar. Deci versetul 8, „suindu-Se la înălțime, a luat robia roabă și a dat daruri oamenilor” este un citat din Psalmul 68.18, unde găsim de fapt o altă expresie: „Tu ai primit daruri în om”. Citatul lui Pavel se abate de la textul ebraic, ca și de la textul grecesc din Septuaginta (traducerea Vechiului Testament în greacă). Psalmul 68, care în aplicarea sa propriu-zisă se referă la zilele cînd Israel va fi restaurat în slavă, nu amintește nimic de oferirea darurilor. Însă ceea ce Hristos a primit, a primit ca să dea poporului Său.

Vedem aceasta și în Faptele Apostolilor 2.33, în legătură cu cel mai mare dar, Duhul Sfînt: Cel înălțat la dreapta lui Dumnezeu a primit de la Tatăl făgăduința Duhului Sfînt, ca să reverse ceea ce ei au văzut și au auzit în acea zi de Rusalii: Duhul Sfînt.

Să observăm, pe baza versetelor noastre, un principiu general al Cuvîntului lui Dumnezeu: citatele noutestamentale ale locurilor din Vechiul Testament sînt expuneri autoritare ale acestor locuri. Duhul Sfînt cunoaște cele scrise de El mai bine ca oricare dintre cei mai buni critici moderni. Totodată este remarcabil că aramaicul Targum (traducerea aramaică a Vechiului Testament) și Peschitta siriană spun în acest loc: „Tu ai dat daruri oamenilor”.

Deci ceea ce Duhul Sfînt vrea să pună înaintea inimilor noastre aici, este deosebit de mare: Domnul Isus, după înfăptuirea lucrării, S-a înălțat în cer ca Om slăvit; acolo El nu numai a primit daruri, ci le-a dat oamenilor de pe pămînt, ca astfel să nu lipsească nimic Adunării Sale. El, cel care a fost înălțat peste toate cerurile, este marele Dăruitor, adevăratul Izvor al oricărei slujiri. El umple totul, nu numai universul întreg, ci și toate hotărîrile lui Dumnezeu, și El, Cel slăvit, este izvorul binecuvîntărilor pentru zidirea Adunării. Să păstrăm aceasta cu grije în inima noastră!

El a dat

Acum venim chiar la darurile, pe care Hristos le-a dat Adunării Sale:

„Și El a dat pe unii apostoli, pe alții proroci, ' pe alții evangheliști, pe alții păstori și învățători” (Efeseni 4.11).

În primul rînd ne surprinde modul de exprimare: „pe unii” și „pe alții”. Aceasta este în contrast cu „fiecăruia dintre noi” din versetul 7 și face totodată clar că aceste daruri nu au fost oferite fiecăruia mădular al Trupului lui Hristos.

În al doilea rînd este de remarcat diferența însemnată în legătură cu darurile din 1 Corinteni 12 și cele din Efeseni 4. În 1 Corinteni 12 găsim numit și darul minunilor, darul vindecărilor și al vorbirii în limbi. Aici aceste daruri lipsesc complet. De ce? Pentru că în Epistola către Efeseni gîndul principal este în legătură cu darurile pentru zidirea Trupului lui Hristos, și pentru aceasta nu este nevoie de nici un dar al minunilor. Ele erau „semne nu pentru cei care cred, ci pentru cei necredincioși” (1 Corinteni 14.22). Aici însă sînt numite numai darurile de bază și care rămîn. În rest, în nici un loc din Noul Testament nu avem o listă completă a tuturor darurilor, nici în 1 Corinteni 12, nici în Romani 12 și nici în Efeseni 4.

Și apoi este de observat diferența între felurile daruri, ceea ce rezultă din întrebuițarea diferitelor cuvinte pentru dar. Duhul Sfînt folosește în prima Epistolă către Corinteni cuvîntul charisma = „dar de har”, în Efeseni 4.8, El folosește cuvîntul doma - dar. Prima expresie confirmă că de dar este legat harul lui Dumnezeu, cea de a doua pune accentul pe caracterul concret al darului.

În 1 Corinteni 12 și 14, fiecare primește un dar duhovnicesc al harului, fie cuvîntul înțelepciunii, fie cuvînt de cunoaștere sau de credință etc. Aceasta înseamnă că Dumnezeu pune în aptitudinile naturale, care de asemenea vin de la El și sînt ca un vas, un dar duhovnicesc, o aptitudine duhovnicească, o măsură de putere duhovnicească. Acesta este și gîndul din Evanghelia după Matei 25.14-30, unde Domnul a dat talanți robilor Săi, „fiecăruia după capacitatea lui” (vezi versetul 15). În Efeseni 4. dimpotrivă, fiecare are un dar. Darurile sînt aici persoane. Așa ne arată Romani 12, darul harului (charisma) de a învăța, în Efeseni 4 însă avem darul învățătorului, care în întreaga sa persoană este darul lui Hristos pentru Adunare. El a dat apostoli, nu numai darurile apostolice; El a dat evangheliști. nu numai darurile evanghelistice.

Acest fel de a înțelege este foarte prețios. El ne arată în primul rînd că dragostea lui Hristos pentru Adunarea Sa este gîndul dominant aici. de aceea în Epistola către Efeseni toate pornesc de la Hristos din cer, în timp ce în întîia Epistolă către Corinteni, Duhul Sfînt pe pămînt este Cel care lucrează totul și împarte fiecăruia cum vrea El. În al doilea rînd, acest mod de înțelegere este intim, căci o putere duhovnicească din cineva nu poate să iubească, ci numai o Persoană poate să iubească, Hristos care a dat daruri Adunării Sale și pe care El însuși o iubește. Totul este într-o armonie desăvîrșită unuia cu altul și avem nevoie și de una și de cealaltă ca să corespundem gîndurilor lui Dumnezeu, însă observarea diferențelor mărește nu numai cunoașterea noastră, ci și recunoștința noastră, și cu aceasta, fericirea noastră.

El a dat - aceasta este o expresie minunată a dragostei și a harului Său. Cui a dat El daruri, am văzut deja: Adunării Sale, Trupului Său. Spre deosebire de slujbe (supraveghetori și slujitori), care în ceea ce privește misiunea și activitatea lor se refereau numai la un anumit loc, darurile au fost date întregului Trup. Ele nu sînt legate de o adunare locală și nici nu sînt responsabile față de ea, ci de Domnul, care le-a dat.

Vrem acum să privim pe scurt ceea ce a dat El.

Apostoli - Acesta este un dar de bază. Împreună cu profeții, ei alcătuiesc temelia casei lui Dumnezeu în Duhul, „piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos Însuși. În El, toată clădirea, bine alcătuită, crește ca să fie un templu sfânt în Domnul” (Efeseni 2.20-21). Desigur, temelia nu a fost pusă acum, la sfârșitul timpului de har. Ea a fost pusă deja de mult. Însă pe această temelie și astăzi sînt puși mereu credincioși. Nu în ei înșiși, nu în persoana lor, alcătuiesc apostolii și profeții temelia, ci în ceea ce ei au învățat în misiunea pe care le-a dat-o Dumnezeu și sub inspirația Duhului Sfânt. Învățătura apostolică se reîntoarce iarăși - cum ar putea fi altfel? - pe deplin spre piatra din capul unghiului, Isus Hristos, care dă întregii clădiri tărie și orientare.

Apostolii au o autoritate și putere, pe care Dumnezeu le-a dat-o lor - și numai lor - potrivit voinței Sale. Așa se numește deseori apostolul Pavel, „apostol al lui Isus Hristos prin voința lui Dumnezeu” sau „după porunca lui Dumnezeu” (Efeseni 1.1; 2 Timotei 1.1; 1 Timotei 1.1). Această putere și autoritate i-au așezat spre binele Adunării, în timpul întemeierii ei. Vedem aceasta la Petru, în prima parte a Faptelei Apostolilor, dar mai ales la Pavel, care a așezat rînduiești în toate adunările (de exemplu 1 Corinteni 7.17; 11.34; 16.1), care a dat poruncile lui Dumnezeu (vezi și 1 Corinteni 14.37), care prin puterea funcției sale a așezat bătrîni în adunări (Faptele Apostolilor 14.23) și care s-a opus direct lucrării Satanei (Faptele Apostolilor 16.18). Chiar la apostolul Ioan, spre sfârșitul primului secol al creștinismului, vedem cum se gîndea să folosească autoritatea sa în adunare, împotriva unui om împotrivor. cînd va sosi acolo (3 Ioan 10). Apostolii, în autoritatea pe care le-a dat-o Dumnezeu, au întîmpinat multe din greutățile și pericolele care se ridicau atunci și au dat indicații pentru ocrotirea credincioșilor și pentru păstrarea ordinii în interiorul Adunării.

Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu! Aceste prescripții le avem și noi astăzi, în Cuvîntul scris al lui Dumnezeu, în Noul Testament; dar nu numai prescripțiile, ci întreaga învățătură a apostolilor. Să dea Dumnezeu ca noi, ca și primii creștini, să „stăruim” în ele (Faptele Apostolilor 2.42)! În aceste ultime zile în care trăim, aceasta este și pentru noi ocrotire și binecuvîntare.

Profeți - Spre deosebire de apostoli, profeții Noului Testament (numai despre aceștia este vorba aici, așa cum face clar succesiunea apostoli și profeți) nu aveau nici o putere de conducere în interiorul Adunării. Însă ei posedau puterea duhovnicească ca, prin Cuvîntul lui Dumnezeu, să pună sufletele în lumina lui Dumnezeu.

Însă aceasta nu este tot ce îi caracteriza. Pentru că atunci nu era încă tot Noul Testament în formă scrisă, din timp în timp, așa cum o cereau împrejurările, ei erau folosiți de Dumnezeu ca să aducă la cunoștință, în mijlocul copiilor lui Dumnezeu, adevărul creștin, a lui Dumnezeu, care în zilele de la început nu era descoperit decît numai în parte. Ei erau unelte ale inspirației Duhului Sfânt pentru comunicarea adevărului Său. Vom vedea aceasta mai îndeaproape în capitolele următoare. În adunarea din Antiohia erau asemenea profeți (Faptele Apostolilor 13.1) și chiar Iuda și Sila erau denumiți așa (Faptele Apostolilor 15.32).

În afară de aceasta, Dumnezeu a folosit anumiți profeți ca să aștearnă în formă scrisă Cuvîntul Său și totodată să-l „fixeze”. Cînd în Romani 16.26 auzim despre scrierile profetice, se înțelege includerea scrierilor profeților nou-testamentali, așa cum rezultă din context. Luca de exemplu era un asemenea profet. El a fost folosit de Dumnezeu pentru a scrie două cărți ale Noului Testament: Evanghelia și Faptele Apostolilor. Luca era un apostol ca și Marcu. Însă amîndoi erau profeți, care au completat canonul Noului Testament.

Cît de fericiți ne putem considera, că, prin slujba de scriere a apostolilor și a profeților, avem Cuvîntul lui Dumnezeu, Noul Testament! Dumnezeu Însuși, în harul Său nemărginit și în chip minunat, a îngrijit de aceasta, așa încît credința noastră se poate baza pe ceea ce „este scris”.

Încă un cuvînt cu privire la durata acestor daruri. Slujba apostolilor și profeților o avem și astăzi în Noul Testament. Apostoli și profeți ca daruri ale Domnului slăvit nu se mai găsesc astăzi, pentru un motiv foarte simplu: temelia a fost pusă, canonul Sfintei Scripturi a fost completat. De ce atunci darurile de bază sînt numite împreună cu cele trei daruri care rămîn, așa că s-ar putea crea impresia că toate cele cinci daruri ar rămîne? Acesta pare a fi răspunsul: Cuvîntul lui Dumnezeu nu lasă niciodată impresia că pînă la venirea Domnului ar trece o lungă perioadă de timp.

Vedem aceasta și în pilda celor zece fecioare din Matei 25. Cu toate că pilda cuprinde întreaga epocă a mărturiei creștine pe pămînt, Domnul Isus prezintă lucrurile în așa fel, ca și cum fecioarele care au ieșit la început să întîmpine pe Mire erau aceleași fecioare care apoi au trăit venirea Sa și au intrat cu El la nuntă, respectiv au găsit ușa încuiată. Și cînd cele șapte adunări din Asia Mică au primit acele scrisori, pe care le găsim în Apocalipsa 2 și 3, acestea erau în așa fel redactate, că nici una dintre ele nu putea trage concluzia că venirea Domnului era încă departe. Și totuși, cele șapte scrisori ne dau un tablou profetic complet al întregii istorii a Bisericii creștine pe pămînt în stadiile ei succesive.

Evangheliști - Din cele trei daruri care rămîn, evangheliștii sînt numiți în primul rînd. Ei sînt numiți pe primul loc, înaintea păstorilor și învățătorilor, pentru că prin slujba lor sufletele erau aduse înăuntru pentru prima dată. „Și cum vor auzi despre El fără cineva care să le predice?”, întrebă apostolul Pavel în Romani 10.14. Evanghelistul este un dar foarte prețios. El pășește în fața lumii ca să aducă vestea bună. Pe lîngă aceasta, el posedă aptitudinea duhovnicească să atragă pe oamenii necredincioși la Domnul Isus, prin Cuvîntul lui Dumnezeu. Aceasta nu înseamnă că el convinge pe oameni prin tot felul de șiretlicuri artificiale. Dimpotrivă, el prezintă pe Mîntuitorul în așa fel înaintea oamenilor, încît ei sînt atrași de El. De fapt, este un dar deosebit de binecuvîntat! Inițial domeniul evangheliștilor era lumea, astăzi el își exercită slujba de cele mai multe ori în creștinism, care, în mod sigur, nu este un loc mai simplu. Totuși, ca și mai înainte, el aruncă plasa Evangheliei în mare și prin aceasta, aduce la țarm pești de tot felul (Matei 13.47). Însă strîngerea „celor buni în vase” nu mai este misiunea lor. Aceasta ne conduce la următoarele două daruri.

Păstori și învățători - în textul original, aceste două daruri sînt legate împreună printr-un articol comun, ceea ce arată că ele stau împreună. De fapt ele au o anumită înrudire și sînt strîns legate unul de altul. Uneori se întîlnesc la aceeași persoană.

Păstorul este unul din darurile foarte rare. El merge la fiecare suflet în parte, el le păstorește și le învață, le caută pe cele rătăcite, întrebuițează adevărul în funcție de starea și împrejurările fiecăruia. Pentru aceasta, el trebuie să aibă o bună cunoaștere a adevărului. El înțelege să lucreze în conștiința credincioșilor și să atenționeze plin de putere. Slujba păstorului are loc de cele mai multe ori în ascuns. El tratează pe bolnavi înainte ca alții să observe, înainte de a se extinde boala. „Marele Păstor al oilor” (Evrei 13.20) este modelul său sublim. De am avea această dorință, de a avea mai mulți păstori! Ei sînt foarte necesari pentru Adunarea lui Dumnezeu.

Învățătorul își are slujba mai ales în public. Dacă păstorul se preocupă mai mult de suflete, învățătorul se ocupă mai mult cu Cuvîntul lui Dumnezeu. Misiunea sa binecuvîntată este să prezinte Cuvîntul și învățătura sa, pe Domnul Isus însuși în frumusețea și desăvîrșirea Sa și să trezească înțelegerea copiilor lui Dumnezeu pentru aceasta. Căci se pot gusta lucruri dumnezeiești numai atunci cînd sînt cunoscute. „Ca să cunoaștem lucrurile care ne-au fost dăruite de Dumnezeu" (1 Corinteni 2.12), este de fapt slujba învățătorului. El are capacitatea să prezinte simplu și cu folos chiar gîndurile adînci ale Scripturii, așa că fiecare poate să înțeleagă și le poate urma. O misiune importantă a învățătorului este și de a fi atent la unitatea învățăturii și la învățătura sănătoasă în mijlocul copiilor lui Dumnezeu, ca astfel să se poată sesiza de la început rătăcirea și să fie îndepărtată. Singurul său Model este marele Învățător care a spus: „Voi să nu vă numiți Rabi, fiindcă Unul singur este îndrumătorul vostru: Hristos; și voi toți sînteți frați ... Să nu vă numiți îndrumători, căci Unul singur este îndrumătorul vostru: Hristosul" (Matei 23.8-10). Demn de luat în considerație pentru învățători este și faptul că ei cunosc numai „în parte" (1 Corinteni 13.9). Aceasta îi va ține modești și smeriți.

Scopul darurilor

După ce apostolul a vorbit despre daruri, el arată marele scop pentru care ele au fost date:

„pentru desăvîrșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea Trupului lui Hristos, pînă vom ajunge toți la unitatea cre-dinței și a cunoașterii Fiului lui Dumnezeu, la starea de om matur, la măsura staturii plinătății lui Hristos" (Efeseni 4.12-13).

Să observăm ordinea: mai întîi este numit scopul cel mare - pentru desăvîrșirea sfinților și apoi urmează alte două părți, cu scop mai mult indirect, care sînt subordonate primului - pentru lucrarea de slujire, pentru zidirea Trupului lui Hristos.

Diferențierea primului scop de celelalte două, care urmează în versetul 12, devine clară prin folosirea unor prepoziții diferite înaintea fiecărui cuvînt: prima dată se spune „în" (grecește pros) și apoi de două ori „pentru" (grecește eis) sau „referitor la" (în versiunea românească s-a folosit forma: „în vederea lucrării" și „pentru zidirea"). Primul scop, desăvîrșirea sfinților, se distinge de celelalte două, de aceea voi vorbi despre ultimele două ca de niște scopuri subordonate. Slujba darurilor trebuie să se facă pentru desăvîrșirea sfinților și să aibă loc cu privire la lucrarea de slujire și zidire a Trupului lui Hristos.

Intenția nemijlocită și deosebită a lui Hristos în acțiunea darurilor este deci desăvîrșirea sfinților, desăvîrșirea lor practică, schimbarea lor în chipul Său. Abia după aceea urmează diverse forme de slujire și de creștere a Trupului.

Este nespus de prețios că Dumnezeu are în mod deosebit binecuvîntările fiecăruia în inima Sa. Cu aceasta începe El. Partea comună, binecuvîntarea comună, urmează după aceea, ea este totdeauna rezultatul faptului că Dumnezeu a binecuvîntat individual, nu invers. Vedem aceasta deja în primul capitol al epistolei noastre. Chiar de la început se vorbește de alegerea fiecărui credincios înainte de întemeierea lumii și de tot felul de binecuvîntări duhovnicești cu care ei sînt binecuvîntați în Hristos. Abia la sfîrșitul capitolului se vorbește despre Duhul Sfînt primit de cei care fac parte din Trupul lui Hristos.

Desăvîrșirea sfinților este subiectul cel mai apropiat de inima lui Hristos și el trebuie să fie și de inima noastră. Nu este nici o risipire de putere sau de timp, așa cum cred unii, preocuparea cu soarta credincioșilor, astfel încît prin aceasta să ajungem la o mai bună înțelegere a relațiilor în care ei au fost aduși cu Hristos și unii cu alții.

Cu aceasta ajungem la cel de-al doilea scop pentru care Domnul cel înălțat a dat apostoli, profeți, evangheliști, păstori și învățători Adunării Sale: zidirea Trupului lui Hristos, formarea și creșterea Trupului Său. Și aici vreau să mă refer la un aspect deseori pierdut din vedere: slujba unui evanghelist, potrivit intenției Domnului, este un punct de plecare pentru zidirea Trupului lui Hristos. Dacă aceasta nu este ținută în seamă, atunci îi lipsește scopul divin, corect, al instaurării și unul din punctele caracteristice ale slujbei dumnezeiești. Domnul Isus nu vrea numai să salveze suflete, ca apoi să le lase ca ființe părăsite, ci scopul Său este alcătuirea și zidirea Trupului Său. El dorește ca cei salvați să recunoască relațiile lor în acest Trup, să se bucure de ele și să le realizeze practic. În mod sigur, nu este slujba unui evanghelist să prezinte aceste aspecte ale învățăturii. Însă cu toate acestea, evanghelistul trebuie să aibă acest scop în inima sa, dacă vrea să culeagă odată lauda deplină de la Mîntuitorul său. Numai așa el va fi păzit în vestirea sa de căile și de duhul liberalismului.

În multe cercuri creștine, cîștigarea sufletelor se situează absolut pe primul loc, iar vestirea Evangheliei este pentru mulți pur și simplu „slujbă". Și este de atîtea ori ignorat faptul că Domnul are gîndurile preocupate în primul rînd cu sfinții Săi și cu înaintarea lor în credință. Noi nu vrem să așezăm pe unele împotriva altora, însă învățăm aici că adevărata slujbă, potrivit gîndurilor Sale, nu are în primul rînd ca scop vestirea Evangheliei, ci „desăvîrșirea sfinților" - o expresie despre care vom vorbi curînd.

Deja cele trei pilde din Matei 24 și 25, precum și succesiunea în care Domnul le spune, descoperă această întîietate. În pilda despre robul credincios și cel rău, aflată pe primul loc (capitolul 24.45-51), Domnul arată ce prețuiește El la robul credincios și înțelept: faptul că el oferă oamenilor casei Sale hrană la vremea potrivită. Acest rob bun era totodată plin de grijă pentru „desăvîrșirea sfinților". De aceea și Domnul îl va pune peste toată averea Sa. Urmează apoi pilda despre fecioare și abia în al treilea rînd despre talanți, ceea ce vorbește mai mult despre o activitate îndreptată spre afară. În gîndurile Domnului, are prioritate nu vestirea Evangheliei, oricît de importantă și prețioasă ar fi ea. ci zidirea alor Săi, „a casei Sale". Faptul că vestirea Evangheliei în timp trebuie să aibă loc mai întîi, și cîștigarea sufletelor nu trebuie uitată, este clar și nu are nimic a face cu principiul tratat despre înaintarea în credință.

Și ca să revenim încă o dată la desăvîrșirea sfinților, ce se înțelege prin desăvîrșire? În mod sigur, nu perfecțiunea pe care o găsim la răpire. Cuvîntul grecesc pentru „desăvîrșire", katartismos, înseamnă pregătire. Medicii îl folosesc pentru repunerea mădulelor. Verbul corespunzător (katartizo = a face perfect, a înlocui tot ce lipsește, a desăvîrși) se întîlnește de exemplu în 1 Petru 5.10 („El însuși vă va desăvîrși") și în Matei 4.21, unde este vorba de repararea mrejelor. Aceasta arată foarte clar ce se înțelege prin desăvîrșirea sfinților: să le întregesci tot ce le lipsește, să aduci iarăși la locul său ceea ce nu este în ordine în ei. Pentru aceasta a dat Domnul Isus aceste daruri, ca fiecare din ai Săi să crească nestingherit, să poată prospera și totul în ei să fie adus în ordine, tot ceea ce nu corespunde Lui și gîndurilor Sale. Ce gînd fericit: acest țel al lui Hristos, desăvîrșirea personală și binecuvîntarea alor Săi, nu poate greși niciodată! Adunarea ca martor responsabil poate greși, Hristos însă niciodată!

În măsura în care fiecare crește potrivit măsurii lui Hristos, va fi zidit și întregul Trup. În aceeași măsură, fiecare mădular va lucra la creșterea Trupului potrivit măsurii sale (versetul 16). Dumnezeu dorește ca noi toți să ajungem, prin slujba darurilor, „la unitatea credinței și a cunoașterii Fiului lui Dumnezeu, la starea de om matur, la măsura staturii plinătății lui Hristos”. Este o unitate practică, o unitate în gândire, despre care vorbește apostolul, care rezultă din preocuparea cu credința, cu adevărul creștin, prin cunoașterea Fiului lui Dumnezeu Însuși, așa cum El este descoperit prin Cuvîntul lui Dumnezeu.

Să gândim despre cunoaștere că ar fi ceva de rangul doi sau chiar periculos? Din contră, nimic nu ne duce realmente înainte, nimic nu ne face cu adevărat smeriți, cum este cunoașterea a ceea ce Dumnezeu ne-a descoperit despre Sine în Fiul Său. De aceea, dacă nu ne preocupăm îndeajuns cu bunul credinței care ne-a fost încredințat nouă, creștinilor, nu vom putea niciodată să creștem suficient în har și în cunoașterea Fiului lui Dumnezeu. El este punctul central al oricărui adevăr, este Adevărul însuși. Prin nimic altceva nu se poate obține unitatea practică, reală, între ai Săi, decît numai prin inimile care se preocupă cu Hristos. Mărturisirea de credință făcută de oameni nu creează această stare. Ea desparte. Este voia lui Dumnezeu ca să obținem o anumită creștere cu privire la cunoașterea Fiului Său; „și dacă voi sînteți de altă părere, Dumnezeu vă va lumina și în această privință” (Filipeni 3.15).

Să ne ajute Domnul ca studierea acestor versete din Cuvîntul sfînt al lui Dumnezeu să ne conducă la acea creștere „în toate, pînă la Cel care este Capul, Hristos” (versetul 15)! Și să ne amintim permanent ce am citit în capitolul 5 al acestei cărți: Hristos, Capul Trupului, are o dragoste deosebită pentru Adunarea Sa (citește în Efeseni 5.25-29), pe care poate conta orice mădular, în orice împrejurare și în orice timp! În această dragoste atentă hrănește și îngrijește El Adunarea, așa cum un om își hrănește și își îngrijește propria carne. El poate folosi pentru aceasta daruri sau mădularele care se oferă; și în dragostea Sa, El nu-i va refuza pe aceștia niciodată. Tot ce are El și tot ce este El a dat Adunării. El îi iubește ca pe Sine Însuși. Aceasta face ca strîngerea laolaltă a copiilor lui Dumnezeu ca Adunare să fie deosebit de prețioasă. Este scena unde dragostea lui

Hristos pentru Adunarea Sa își dezvăluie expresia ei deosebită; este locul în care grija Sa duioasă nu va sfîrși niciodată! La acest subiect binecuvîntat dorim să medităm mai îndeaproape în capitolul următor, chiar dacă este privit dintr-un alt punct de vedere.

Înainte însă vrem să ne ocupăm de o problemă în care în marile sisteme ale creștinismului, din nefericire, s-au abătut mult față de ce era la început: cine cheamă la slujba Domnului?

Chemarea slujitorului

Am văzut în acest capitol, cine este Cel ce oferă daruri oamenilor, Adunării: Omul slăvit sus în cer, Isus Hristos. Trebuie să fie clar cine cheamă pe fiecare slujitor în parte pentru slujba în via lui Dumnezeu. Datorită importanței acestui lucru, dorim să mai zăbovim la acesta.

Pe cînd Domnul Isus umbla pe pămînt și era înconjurat de ucenici, auzim cuvinte importante: „Pe urmă, El S-a suit pe munte, a chemat pe cine a vrut și ei au venit la El. A rînduit dintre ei douăsprezece, ca să-i aibă cu Sine și să-i trimită să predice” (Marcu 3.13-14). Fără nici o confuzie, aceste cuvinte arată clar că nimeni altul decît Domnul Isus însuși a chemat pe cei douăsprezece în slujba Sa și, la vremea potrivită, i-a trimis să predice. „Pe cine a vrut” - despre aceasta este vorba în chemarea și trimiterea celor douăsprezece, despre voia Sa.

Mai tîrziu citim: „Pe acești douăsprezece i-a trimis Isus” (Matei 10.5) și „a chemat la Sine pe cei douăsprezece și a început să-i trimită doi cîte doi” (Marcu 6.7).

Potrivit cu aceasta, Domnul Isus spune în Ioan 6.70: „Nu v-am ales Eu pe voi, cei douăsprezece? Și totuși unul dintre voi este un diavol”. El i-a ales, nimeni altul, în privința aceasta nu este nici o problemă. Și totuși unul dintre ei era un diavol, Iuda Iscarioteanul.

Din aceste cuvinte ale Domnului s-a tras concluzia că un ales al lui Dumnezeu s-ar putea totuși pierde. Noi însă ar trebui să deosebim clar, cu privire la alegere, cine alege și pentru ce alege, altfel ajungem la concluzii total greșite. Cînd Dumnezeu Tatăl alege, așa cum avem în Efeseni 1.4 și, asemănător, în 1 Petru 1.2, atunci este vorba de alegerea veșnică a alor Săi, de predestinarea pentru înfiere. Toți cei care sînt aleși în Hristos înainte de întemeierea lumii vor atinge țelul la care au fost predestinați, așa cum arată foarte clar Romani 8.29-30. Lanțul de aur de acolo, care începe cu cei cunoscuți și predestinați de Dumnezeu, sfîrșește triumfînd: „pe aceștia El i-a slăvit”.

Cînd, dimpotrivă, Domnul Isus a ales pe pămînt, aceasta nu are nimic comun cu alegerea înainte de întemeierea lumii, ci este o alegere pentru o slujbă pe pămînt. În acest fel a fost ales Iuda Iscarioteanul pentru slujba lui Mesia pe pămînt, cu toate că știa exact că el era un diavol. Nu, Iuda nu a fost niciodată născut din nou, el nu s-a pocăit niciodată. Se poate face o slujbă aici pe pămînt și cu toate acestea să te pierzi. Iuda Iscarioteanul este un exemplu deosebit de serios pentru aceasta.

Deci Domnul Isus însuși a ales pe cei douăsprezece. El putea zice: „Eu știu pe cine am ales” (Ioan 13.18). S-a schimbat acest principiu cu moartea Domnului, cu învierea și înălțarea Sa la cer? În privința aceasta să privim la sfîrșitul capitolului 1 din Faptele Apostolilor, unde este vorba de ocuparea locului lui Iuda Iscario- teanul, devenit vacant, între cei douăsprezece:

„»... Trebuie deci ca, dintre bărbații care ne-au însoțit în tot timpul în care a trăit Domnul Isus între noi, cu începere de la botezul lui Ioan pînă în ziua cînd El a fost înălțat de la noi, unul dintre ei să fie martor împreună cu noi al învierii Lui.« Ei au pus înainte pe doi: pe Iosif numit Barsaba, zis și Iust și pe Matia. Și rugîndu-se, au zis: »Doamne, Tu, care cunoști inimile tuturor, arată-ne pe care din acești doi l-ai ales Tu ca să primească locul în slujba și apostolia aceasta, din care Iuda a căzut ca să meargă la locul lui!« Au tras la sorți și sorțul a căzut pe Matia, care a fost numărat împreună cu cei unsprezece apostoli” (Faptele Apostolilor 1.21-26).

Se remarcă și aici foarte clar că nu este vorba de o alegere prin oameni. Ei au pus înainte numai pe doi. Probabil că în general nu erau mulți printre ucenici care aveau semnele caracteristice unui apostol: care să fi fost cu ei începînd cu botezul lui Ioan și să fi fost martor al învierii Sale. Ei au prezentat deci pe doi. Cine alege acum? Omul sau Domnul?

Nu este potrivit gîndurilor lui Dumnezeu cînd noi, oamenii, cînd adunarea sau vreun colegiu omenesc alege slujitori pentru Domnul. Domnul Isus Însuși pune în slujbă, El împarte daruri duhovnicești și El înzestrează pe slujitorii Săi cu înțelepciunea și puterea necesare. „Rugați, deci,

pe Domnul secerișului să scoată lucrători la secerișul Său" (Matei 9.38). Aceasta a avut loc și aici. Cine este Domnul secerișului? Dumnezeu, Tatăl? Aceasta nu este corect, pentru că Domnul secerișului este Domnul Isus.

„Și rugându-se, au zis: »Doamne, Tu, care cunoști inimile tuturor, arată-ne pe care din acești doi l-ai ales Tu«.“ Ei nu s-au rugat lui Dumnezeu, Tatăl, ci Domnului Isus și au implorat ca El să aleagă. Acesta este pînă astăzi principiul chemării unui slujitor. Domnul Isus hotărăște din cer - căci în acel timp El era deja slăvit, la dreapta puterii lui Dumnezeu - cine trebuie să fie pe pămînt slujitor al Său, rob al Său. El pune în slujbă (1 Timotei 1.12). Domnul cel slăvit, așa cum am văzut, oferă, din cer, daruri Adunării Sale pentru zidire: apostoli, profeți, evangheliști, păstori și învățători (Efeseni 4.11). Dumnezeu a pus deoparte pe Pavel din pîntecile mamei sale și l-a chemat (Galateni 1.15). Așa este totdeauna: Dumnezeu, Domnul Isus, este permanent Cel care cheamă și dă misiuni și niciodată omul.

Dacă Domnul Isus pe pămînt S-a rugat înainte de alegerea celor douăsprezece (Luca 6.12), cît de potrivit era atunci că și ei „s-au rugat“. Putem presupune că Petru era cel care a rostit rugăciunea publică. Această rugăciune este un model al concretizării și simplității. Ei vorbesc Domnului și cred că El a făcut deja alegerea. Cît de mult putem să învățăm din aceasta!

Atunci era sorțul. Să ne amintim că Duhul Sfînt nu venise încă. A arunca sorțul este o metodă a legii, pentru a recunoaște voia lui Dumnezeu. Aceasta o putem citi în multe locuri din Vechiul Testament, ca de exemplu în Proverbe 16.33: „Se aruncă sorțul în poala hainei, dar orice hotărîre vine de la Domnul“. Și la Acan și la împărțirea țării sub Iosua a fost aruncat sorțul; și mai tîrziu - potrivit cu Ezechiel 47 - va avea loc aceasta. Însă în timpul în care Duhul Sfînt este pe pămînt, nu este nicidecum aruncat sorțul, ca în felul acesta să se recunoască voia lui Dumnezeu. Noi avem în mînă Cuvîntul lui Dumnezeu complet și în el avem descoperită voia Sa. Nu avem nevoie să aruncăm sorțul, căci Domnul Isus vrea să ne facă cunoscut voia Sa prin Duhul Sfînt, pe baza Cuvîntului. Însă remarcăm aici că ei nu aveau încă poziția creștină, căci Duhul lui Dumnezeu nu venise încă.

În felul acesta ei aruncau sorțul și acesta era în vremea aceea corespunzător gîndurilor lui Dumnezeu. Domnul a condus sorțul și prin aceasta a făcut clar pe cine a ales El pentru această slujbă. Chiar dacă astăzi noi nu aruncăm nici un sorț, El va face, prin Duhul Său, tot așa de clar pe cine cheamă în slujba Sa și nu numai pe slujitorul însuși, ci și pe frații care îl înconjoară. Aceasta o vedem aici foarte clar și acest adevăr trebuie pus la inimă de toți frații care cred că Domnul i-a chemat pentru o misiune deosebită în slujba Sa. Ar trebui să-și aducă aminte că în cazul lor, ei sînt cei mai răi judecători. Unii au crezut că au o chemare de la Domnul și s-au înșelat. Ei nu au luat în seamă semnalul de alarmă din partea fraților care îi înconjurau și rezultatul a fost dezonorarea Domnului. Tocmai astăzi, cînd se spune așa de mult de „chemarea de la Domnul“, care probabil se folosește ca să se acopere cu aceasta slujba egoistă, ar trebui să ne amintim de acest principiu.

Domnul cheamă și pune în slujbă și El este Acela care va face cunoscut altora, pe deplin, că aceasta este voia Sa.

Un exemplu frumos vedem apoi în Faptele Apostolilor 13.2: „Pe cînd slujeau Domnului și posteau, Duhul Sfînt a zis: »Puneți-Mi deoparte pfe Barnaba și pe Saul pentru lucrarea la care i-am chemat.«“ Duhul Sfînt face clară intenția Sa cu privire la Barnaba și Saul nu numai celor doi, ci și celorlalți frați din Antiohia. Că era Duhul Sfînt care trimitea pe cei doi bărbați în lucrarea Domnului, în prima lor călătorie misionară, o subliniază fără dubii versetul patru: „Iar ei, fiind trimiși de Duhul Sfînt ...“. Și ce frumos este ceea ce citim puțin mai înainte: „După ce au postit și s-au rugat, și-au pus mîinile peste ei și i-au lăsat să plece“ (versetul 3)!

Unirea Adunării cu slujitorul și misiunea sa este nu numai o mare frumusețe, ci și o deosebit de mare valoare pentru slujitorul însuși. Conștiința că ei „au fost încredințați harului lui Dumnezeu pentru lucrarea pe care o aveau de făcut“, de către frații din Antiohia (Faptele Apostolilor 14.26; 15.40), trebuie să fi întărit lăuntric pe acești doi slujitori în această lucrare plină de pericole și renunțări. Cît de mult pierd aceia care nu au sau nu prețuiesc acea parte prețioasă de a fi încredințați, de către frații adunării locale, harului lui Dumnezeu, în vederea lucrării pe care o au de făcut! Lor le lipsește (aceasta au arătat-o experiențele și aceasta nici nu poate fi altfel), mereu pacea lăuntrică, adîncă, acea liniște odihnitoare care este legată de părăsirea cu sfinții.

Chiar Timotei însuși a primit darul său deosebit cu punerea mîinilor de către ceata bătrînilor (citește în 1 Timotei 4.14). El a primit-o prin punerea mîinilor apostolului însuși (2 Timotei 1.6), dar primirea ei a fost însoțită de punerea mîinilor de către ceata bătrînilor. Amintirea acestui fapt a fost un sprijin tare și o adîncă mîngîiere pentru acest slujitor al Domnului, sensibil și poate chiar timid în exercitarea darului său, mai ales atunci cînd aveau loc împotriviri și vrăjmășie împotriva adevărului lui Dumnezeu și cînd dragostea celor mai mulți s-a răcit.

Recunoaștem astfel, din nou, că mereu cele două părți ale adevărului își au locul lor în Cuvîntul lui Dumnezeu. Noi vrem să le menținem și cu privire la chemarea slujitorului lui Dumnezeu!

Ordinarea

Nu cunoaște Scriptura nici o ordinare omenească, nici o chemare sau comandare prin oameni? Cînd este vorba de chemarea slujitorului Cuvîntului, de acordarea darurilor duhovnicești, ar trebui să tăgăduim gîndul acesta mai mult decît altele. Numai Domnul, numai Duhul Sfînt trimite, niciodată omul. Autorizarea și împuternicirea de a exercita un dar depinde de un singur fapt, că Domnul l-a dat. O ordinare prin oameni este total exclusă. În nici un loc din Noul Testament nu auzim că cineva este hotărît, autorizat sau trimis de un om ca să predice Cuvîntul.

Ștefan era ca și Filip, unul din cei șapte, ales pentru a sluji la masă (Faptele Apostolilor 6.1-6). Vedem însă apoi, cum el, deodată, fără ordinare din partea oamenilor, fără vreo autorizare apostolică, fără vreo punere de mîini, fără semne și minuni mari în popor, exercita acea sublimă slujbă duhovnicească, de învățător, și nimeni nu putea să se împotrivescă înțelepciunii și duhului cu care vorbea el. Și Filip, pe care mai tîrziu Luca îl numește „evanghelistul“ (capitolul 21.8), începe fără vreo cruțare omenească, în capitolul 8, slujba sa evanghelică și îl vestește pe Hristos. Cine a ordonat pe acești doi bărbați pentru aceasta? Cine le-a dat autorizația să înceapă o asemenea slujbă duhovnicească, care nu avea nimic a face cu slujirea la masă, la care ei au fost puși în mod oficial și care era mult mai mult decît aceasta? Domnul și nimeni altul! Auzim vreo obiecție din partea apostolului, că ei n-au fost întrebați în privința acestui lucru? Din contră, „Apostolii care erau în Ierusalim, cînd au auzit că Samaria a primit Cuvîntul lui Dumnezeu, au trimis la ei pe Petru și pe Ioan. Aceștia s-au coborît și s-au rugat pentru ei ca să primească Duh Sfînt“ (Faptele Apostolilor 8.14-15). Iată cum totul este în armonie dumnezeiască, cînd Duhul Sfînt poate să lucreze liber!

Chiar Pavel, marele apostol al neamurilor, nu s-a gândit nicidecum să se amestece în dreptul Domnului de a trimite slujitorii Săi. Desigur, el a considerat foarte util că apostolii mergeau la Corint, însă nu le-a dat nici o indicație și nici nu putea să le dea să facă aceasta (1 Corinteni 16.12). El putea să-i „sfătuiască mult”, însă nu le putea porunci. Fiecare slujitor era și este liber să facă ce vrea Domnul său. Apolo considera că nu sosise încă timpul pentru ca el să viziteze Corintul și în felul acesta, el „n-a voit nicidecum să vină acum; va veni însă când va avea o ocazie potrivită”, confirmă Pavel într-un mod impresionant.

Însă Adunarea și fiecare frate și soră erau și sînt datori să primească pe lucrători, „căci au plecat pentru dragostea Numelui Lui” (3 Ioan 7-8). Aceasta era destul. În aceasta consta singura lor legitimitate, de fapt și cea mai bună. Ei erau verificați în ceea ce aduceau. Dacă aduceau adevărul, erau primiți. Aceasta ne-o arată cea de a treia epistolă a lui Ioan. Dacă cineva nu aducea învățătura lui Hristos, atunci trebuia ca și o femeie chiar, împreună cu copiii ei, să-l respingă și să evite să-i arate prietenie. Vedem acest adevăr în a doua epistolă a lui Ioan (versetele 10 și 11). În asemenea cazuri este și datoria noastră să procedăm la fel astăzi.

„Însă” - așa s-a întrebat câteodată - „nu există pericolul ca cineva să nu fie trimis de Domnul sau să nu aibă nici un dar de la Domnul?” Desigur, se poate să fie și așa, și chiar a și fost așa. Se poate chiar ca cineva să supraaprecieze darul său și, prin utilizarea greșită a darului să pricinuiască unele necazuri. Să fim siguri însă că, mai devreme sau mai târziu, Domnul, care totdeauna este peste toate, va descoperi lucrurile. Aceasta poate avea loc prin frații duhovnicești sau prin adunare. S-a mai dovedit, de asemenea adevărat, că ceea ce este de la Dumnezeu se va confirma și va fi recunoscut. Ordinarea omenească nu este însă mijlocul dumnezeiesc folosit ca să preîntîmpine sau să prevină lucrurile firii.

Și totuși în Noul Testament este ceva asemănător cu ordinarea. Însă trebuie să fim atenți cine o făcea și pentru ce avea loc. Cu privire la cine, numai apostolii și cei trimiși direct de ei (de exemplu Tit) puteau să aleagă și să așeze în anumite cazuri. Cu privire la pentru ce, numai bătrînii și slujitorii (diaconii) erau aleși și rînduiți. Aceasta o dovedește gîndul pe care îl găsim în locurile următoare:

„Au rînduit bătrîni în fiecare adunare și, după ce s-au rugat și au postit, i-au încredințat în mîna Domnului, în care crezuseră” (Faptele Apostolilor 14.23).

„Te-am lăsat în Creta ca să pui în rînduială ce mai rămîne de rînduit și să așezi bătrîni în fiecare cetate, după cum ți-am poruncit” (Tit 1.5).

Potrivit relatărilor Sfintei Scripturi, niciodată o adunare nu și-a ales sau și-a hotărît proprii ei bătrîni. Cu privire la cei șapte, care erau hotărîți pentru slujba exterioară față de sfinții din Ierusalim, s-a procedat puțin altfel. Ei au fost într-adevăr aleși de către adunare, așa cum am văzut deja cu privire la subiectul colectelor (Faptele Apostolilor 6.5). Însă și acești bărbați au fost în cele din urmă așezați de către apostoli (versetul 6) și prin ei au fost rînduiți pentru această lucrare (versetul 3). Era Autoritatea apostolică, care le dădea oficial acest loc.

Punerea mîinilor nu are nimic a face, în nici un loc din Sfînta Scriptură, cu ordinarea pentru vestirea Cuvîntului. Atît în Vechiul cît și în Noul Testament, aceasta este un semn că te faci una cu persoana peste care pui mîinile, semn al binecuvîntării și al părășiei din partea aceluia care stău înaintea lui Dumnezeu; în felul acesta, frații aceia se pot socoti primiți de El și posesori ai binecuvîntărilor Sale. Domnul Isus a pus mîinile chiar peste bolnavi și peste copii și i-a binecuvîntat. În mod sigur, aceasta nu are nimic a face cu medierea autorității duhovnicești sau bisericești. Și cînd Barnaba și Saul au fost trimiși de către Duhul Sfînt, atunci frații din Antiohia s-au făcut una cu această lucrare și purtătorii ei, prin aceea că și-au pus mîinile peste ei (Faptele Apostolilor 13.3). Am văzut deja aceasta. Dacă l-a plăcut Domnului ca, într-un caz special, să ofere un dar duhovnicesc prin mijlocirea, prin punerea mîinilor, apostolului Pavel (2 Timotei 1.6), ce are atunci aceasta a face cu ordinarea pentru slujirea în Cuvînt? Evident, tot așa de puțin ca și în situația cînd a fost plăcerea Domnului, într-un alt caz, să dea Duhul Sfînt la douăsprezece bărbați credincioși, prin punerea mîinilor apostolului (Faptele Apostolilor 19.6). Și cine ar putea să-și permită astăzi să facă una sau cealaltă?

În acest context, este deosebit de interesant și instructiv să vedem - cititorul să scuze reluarea! - cum scriitorul istoriei sfînte, Luca, interpretează mai târziu, în capitolul 14 al Faptelor Apostolilor, punerea mîinilor de către frații din Antiohia: „De acolo au mers cu cora-bia la Antiohia, de unde fuseseră încredințați harului lui Dumnezeu pentru lucrarea pe care o împliniseră” (versetul 26). Acesta era deci semnul și însemnătatea punerii mîinilor de către frați: nu ordinarea pentru lucrare, ci o încredințare harului lui Dumnezeu pentru lucrare. Ce simplu și ce frumos este aceasta!

Bătrînii

Bătrînii erau aleși și puși de către apostoli sau de către cei împuterniciți de aceștia. Însă Faptele Apostolilor 20.28, arată clar că și lucrul acesta se făcea numai prin puterea și directa autoritate a Duhului Sfînt, căci citim acolo:

„Luați seama dar la voi înșivă și la toată turma în care v-a pus Duhul Sfînt supraveghetori, ca să păstoriți Biserica lui Dumnezeu.”

Instalarea bătrînilor trebuia deci văzută și recunoscută de către adunarea locală ca și cum ar fi fost făcută de Dumnezeu Însuși.

Însă acest verset important mai arată și altceva: supraveghetorii (grecește: episkopos; „episcop”) și bătrînii (grecește: presbyteros; „prezbiter”) sînt una și aceeași persoană, respectiv slujbă. Pavel a chemat pe bătrînii adunării din Efes la Milet (versetul 17) și acum el îi numește supraveghetori. Pavel a poruncit lui Tit să așeze bătrîni (Tit 1.5) în fiecare localitate și după aceea el numește calitățile necesare ale unui supraveghetor (versetele 7 pînă la 9). Expresia bătrîn caracterizează mai mult persoana iar supraveghetor, mai mult activitatea încredințată. Însă nicidecum nu este vorba de personalități sau funcții diferite. Să observăm că slujba supraveghetorului sau a bătrînului nu consta în aceea că el conducea strîngerile laolaltă ale sfinților sau le prezida, ci în aceea că ei trebuiau să fie atenți la ceata credincioșilor și să păstorească Adunarea lui Dumnezeu. În 1 Timotei 3.5, Pavel descrie astfel misiunea lor: să îngrijească de Adunarea lui Dumnezeu.

Din Faptele Apostolilor 20.17 și Filipeni 1.1, ca și din celelalte locuri amintite din Faptele Apostolilor, deducem în plus alte două realități importante:

- Supraveghetorii sau bătrînii își împlineau misiunea lor numai în localitatea respectivă și în legătură cu adunarea locală, careia îi aparțineau. Un supraveghetor al adunării din Efes era supraveghetor, numai acolo, nu și în adunarea din Antiohia.

- Supraveghetorii sau bătrînii erau totdeauna în număr mai mare într-o localitate. Scriptura nu ne arată niciodată că într-o adunare locală era prezent numai un supraveghetor.

Trăsăturile morale de caracter necesare pentru exercitarea slujbei de supraveghetor, în afară de Tit 1, ne sînt prezentate și în 1 Timotei 3.1-7. Această epistolă ne lămurește cu privire la realitatea, trecută așa de des cu vederea, că funcția nu este același lucru cu darul:

„Bătrînii care cîrmuiesc bine să fie învredniciți de îndoită cinste, mai ales cei care lucrează în cuvînt și în învățatură" (1 Timotei 5.17).

Slujba normală a bătrînilor consta în cîrmuire; ei aveau controlul peste turmă. Dar erau și bătrîni dintre aceia care primiseră daruri de har și vesteau și învățau Cuvîntul lui Dumnezeu.

Mi-a stat pe inimă ca în acest capitol să arăt deosebirea dintre daruri și slujbe și să las cititorului să compare cu practica ceea ce Scriptura învață, fără posibilitatea de interpretare cu privire la aceste două subiecte, care caracterizează creștinismul în general, în ziua de astăzi. Această comparație va conduce numai la o adîncă surprindere, chiar la rușinare, că Sfînta Scriptură este înlăturată și în acest sens ca unitate de măsură și ca îndrumător, și că drepturile Domnului Isus sînt desconsiderate.

Să ne întoarcem însă la o altă întrebare foarte importantă:

Mai sînt și astăzi bătrîni?

Bătrîni rînduiți nu mai avem astăzi, nici nu mai putem avea. De ce nu? Pentru că nu mai avem între noi autoritatea apostolică, singura în măsură să-i așeze, în Noul Testament nu găsim nici cea mai mică indicație în acest sens, că instalarea oficială a bătrînilor și a slujitorilor trebuie să continue după plecarea apostolilor. Chiar dispoziția apostolului dată lui Tit era limitată pentru acel timp și la Creta. Tit însuși trebuia să se silească ca, după împlinirea misiunii sale, să vină la Pavel la Nicopole (Tit 3.12).

În afară de aceasta, Adunarea lui Dumnezeu, în ceea ce privește prezentarea ei exterioară, s-a rupt astăzi în multe grupe și direcții. Supraveghetorii trebuiau să exercite supravegherea asupra adunării locale. Însă unde se poate găsi astăzi adunarea locală din Berlin sau București, în mijlocul dezbinării existente? Toți copiii lui Dumnezeu dintr-o localitate nu aparțin ei adunării de acolo? Însă ei se găsesc în așa de multe grupe deosebite! Ar fi potrivit ca, în asemenea împrejurări triste, să numești bătrîni numai pentru o parte a adunării locale? Ar fi aceasta expresia unității Trupului lui Hristos? Nu ar fi mai mult o sancționare a despărțirilor pe temelia creștină? Aceasta nu poate fi intenția lui Dumnezeu.

Totuși ne putem bizui totdeauna pe Dumnezeu, chiar și cu privire la problema bătrînilor. El a avut grijă și de zilele noastre. Și astfel, cu privire la întrebarea „mai sînt și astăzi bătrîni?", pot răspunde fără ezitare: da, neapărat. Nu bătrîni ordinați, însă bărbați bătrîni, maturi, care exercită slujba de bătrîni. Ei nu se vor numi așa, însă ei fac supravegherea peste cei credincioși, acolo unde se află. Ei nu-și arogă nici o autoritate, însă o au, dacă vor să cîrmuiescă bine pe credincioși. Să nu-i învrednicim noi de îndoită cinste (1 Timotei 5.17)?

Găsim aceasta confirmat în primele scrisori ale lui Pavel către corinteni și tesalonicieni. Tocmai prima Epistolă către Corinteni tratează rînduiala lui Dumnezeu în casa Sa. Tocmai corinteni erau aceia care nu duceau lipsă de nici un dar al harului, pentru că ei au fost îmbogății în toate privințele (citește în capitolul 1.4-7). Însă tocmai în această scrisoare nu auzim nimic despre bătrîni. Dar mai aflăm că era „casa lui Ștefana" și că ei înșiși s-au pus în slujba sfinților. Și atenționarea apostolului este, „ca și voi să fiți supuși unor astfel de oameni" (capitolul 16.15-16). Nu este bunătatea lui Dumnezeu că El trezește în orice timp și în orice loc pe cei pe care îi cîrmuiește pentru slujba sfinților? Corespunde atunci înțelepciunii lui Dumnezeu, să nu te supui unor astfel de oameni, numai pentru că ei n-au fost numiți în mod oficial?

Chiar și în tînăra adunare din Tesalonic nu erau bătrîni așezați de către apostol. Și cu toate acestea, erau acolo dintre aceia care îi cîrmuiau în Domnul:

„Vă rugăm, fraților, să recunoașteți pe cei care lucrează printre voi, care vă conduc în Domnul și vă sfătuiesc. Să-i prețuiți foarte mult, în dragoste, din pricina lucrării lor" (1 Tesaloniceni 5.12-13).

Nu avem și noi nevoie de aceste îndemnuri în zilele de decădere - în zilele disprețuirii oricărei autorități? Dumnezeu trezește și astăzi pe aceia care năzuiesc la slujba de supraveghetor (1 Timotei 3.1). Ei doresc o lucrare frumoasă, spune Dumnezeu. Și ce binecuvîntare este cînd în Adunare se exercită o călăuzire potrivită lui Dumnezeu, prin bărbați care au o ținută morală pentru aceasta! Noi trebuie nu numai să primim sfătui-rea lor, ci și să-i prețuim foarte mult, în dragoste, din pricina lucrării lor. Căci cu toate că este o „lucrare frumoasă", este totodată o lucrare grea, mai ales astăzi, cînd aproape nimeni nu vrea să mai accepte ceva. Însă acelora care fac de bunăvoie supravegherea, nu din constrîngere, care nu stăpînesc, ci sînt exemple pentru turmă, le va face parte de „cununa care nu se poate veșteji, a slavei" (1 Petru 5.2-4).

Să trăiești din Evanghelie

Încă o problemă să atingem în încheiere: un slujitor, pe care Domnul l-a chemat cu totul în slujba Sa, trebuie întreținut de Adunare sau pe cît posibil trebuie să facă față singur nevoilor sale și ale familiei sale?

Și în această privință, Cuvîntul lui Dumnezeu ne dă un răspuns care ne poate păzi, pe de o parte de legalism și clericalism, iar pe de altă parte, de indiferență și asemănare cu lumea. Despre apostolul Pavel știm că el a lucrat cu mîinile sale în timpul călătoriilor misionare:

„N-am poftit nici argintul, nici aurul, nici hainele cuiva. Voi înșivă știți că mîinile acestea au lucrat pentru nevoile mele și ale celor care erau cu mine. În toate privințele, v-am arătat că, lucrînd astfel, trebuie să ajutați pe cei slabi și să vă aduceți aminte de cuvintele Domnului Isus, pe care El însuși le-a spus: »Este mai ferice să dai decît să primești«" (Faptele Apostolilor 20.33-35).

Acestea sînt mișcătoarele cuvinte ale apostolului la despărțirea lui de bătrîni din Efes, la Milet. Alte locuri întăresc faptul că apostolul s-a comportat așa nu numai în Efes, ci și în Corint și în Tesalonic (Faptele Apostolilor 18.3; 1 Corinteni 9.1-18; 2 Corinteni 11.7-12; 1 Tesaloniceni 2.9; 2 Tesaloniceni 3.7-10). El nu voia ca cineva să fie împovărat, voia ca Evanghelia să fie gratuită.

Ce urmaș credincios al Domnului Isus era el! Ca și Domnul său, care nu a venit ca să l se slujească, ci ca să slujească (Matei 20.28), tot așa și el n-a vrut să reducă cu nimic revărsarea harului lui Dumnezeu spre oameni și să evite orice reproș posibil că el a folosit evlavie ca un mijloc de cîștig. Asemenea oameni, care gîndesc astfel, s-au găsit întotdeauna, așa cum ne arată 1 Timotei 6.5. Și în ceea ce privește pe corintenii credincioși, el voia mai bine să cheltuiască totul și să se cheltuiască în totul, decît să le fie o povară. „Căci copiii nu trebuie să strîngă pentru părinți, ci părinții pentru copii” (2 Corinteni 12.13-15). Mișcătoare cuvinte ale harului, comportare de neasemuit a unui om cu aceleași sentimente ca și noi! Și apoi, amintirea acelor cuvinte ale Domnului Isus, care nu ne sînt comunicate în altă parte a Noului Testament: este mai ferice să dai decît să primești!

Însă în alte locuri, același apostol nu lasă nici o îndoială că el, ca oricare alt slujitor al Domnului, are dreptul să trăiască din Evanghelie. Însă el spune corintenilor că nu s-a folosit de acest drept, tocmai pentru a lua vrăjmașului orice pretext și să cîștige pe cît mai mulți posibil (1 Corinteni 9.18-19). În rest, cînd vorbește de vestirea Evangheliei, el înțelege nu numai predicarea vestei bune celor necredincioși, ci vestirea adevărului creștin în tot conținutul său.

Așa dorea, de exemplu, să vestească Evanghelia credincioșilor din Roma (Romani 1.15). Ei veniseră într-adevăr de mult la credința în Domnul Isus, dar se pare că mulți dintre ei nu au fost pe deplin încredințați de plinătatea Evangheliei. Astfel el, ca apostol al neamurilor, se simțea dator față de credincioșii din Roma și dorea să-i introducă în adîncimea învățăturii creștine. Și pentru că, „prin voia lui Dumnezeu” n-a avut încă „fericirea” să-i vadă, el le scrie această scrisoare și le vestește în acest fel Evanghelia.

Dar, revenind la subiectul nostru, putem spune că apostolul amintește sfinților din Corint, în capitolul 9, că nu putea să fie bine ca, față de restul apostolilor și fraților Domnului Isus, numai el și cu Barnaba să nu aibă dreptul de a avea o soție și de a o lua cu ei în călătorie; și de asemenea, dreptul să nu lucreze (versetul 4). Și apoi el arată trei exemple din viața naturală. De ce se lasă un soldat înrolat? Nu ca să primească o plată? Și dacă este vorba de țărani sau păstori, nu se bucură ei amîndoi de roadele muncii lor? La lucrătorii care se ostenesc cu lucrul duhovnicesc ar trebui să fie altfel?

Chiar în lege, Dumnezeu a dat indicații în acest sens: cei care se preocupau cu lucrurile sfinte ale templului și ale altarului trebuia „să mănînce de la templu” și „să împartă cu altarul”. Iar apoi Dumnezeu a dat încă o hotărîre deosebită, pe care apostolul Pavel o redă în versetul 9: „Să nu legi gura bouului care treieră” (compară Deuteronom 25.4). Cine citește locul acesta în Vechiul Testament va constata cu surprindere cum este dată acolo această reglementare: ea este în context! Acesta este cîteodată felul de a vorbi al lui Dumnezeu, cînd dorește să arate ceva în mod expres. Și astfel aflăm că Dumnezeu îngrijește nu numai de boi.

Este scris pentru noi, spune apostolul. Noi toți trebuie să învățăm principiul lui Dumnezeu și să-l transpunem în practică:

„Vrednic este lucrătorul de plata lui.”

Aceasta se referă atît la bătrîni cît și la ceilalți slujitori ai Domnului, așa cum ne arată 1 Timotei 5.18, și Deuteronom 25. Chiar dacă apostolul, din motivele amintite, nu s-a folosit de nici unul din aceste drepturi, totuși rămîne valabil aceasta: „Tot așa, Domnul a rînduit ca cei ce vestesc Evanghelia să trăiască din Evanghelie” (1 Corinteni 9.14).

Pentru a înlătura eventualele obiecții false, apostolul adaugă că ei nu trebuie să gîndească că este un lucru mare dacă slujitorul Domnului, pentru cele duhovnicești pe care le-a semănat, seceră bunurile trupești drept beneficiu al slujbei lor.

Acestea sînt desigur cuvinte la care trebuie să ne gîndim cu toată seriozitatea, pe care să le punem la inimă alături de exemplul demn de admirație al apostolului, care era atent în mijlocul credincioșilor, așa cum o doică își crește cu drag copiii (1 Tesaloniceni 2.6-7) și care nu se folosea de drepturile care i se cuveneau din aceasta.

Să trăiești din Evanghelie este normal pentru aceia pe care Domnul i-a pus cu totul în slujba Sa. Cînd misiunea Domnului nu ocupă tot timpul slujitorului, în mod sigur este bine ca timpul care îi rămîne să-l folosească lucrînd în profesiunea sa pămîntească, atît cît este posibil în aceste timpuri ale noastre devenite complicate. Dacă un frate, pe care Domnul l-a chemat ca să lucreze în via Domnului, are suficient din propriile mijloace care îi stau la dispoziție, fără să aibă nevoie de sprijin din partea adunării, atunci să procedeze ca și apostolul Pavel. Însă aceasta nu anulează nicidecum principiul că lucrătorul este vrednic de plata lui. Cum administrează fratele ceea ce i s-a încredințat, nu este responsabilitatea adunării, ci este responsabilitatea sa; și acest principiu al responsabilității înaintea Domnului se aplică și la noi, preaiubiților, fie că ne este dăruită partea de a fi primitori, fie binecuvîntata parte a celui ce dă. În orice caz, acest cuvînt din 1 Corinteni 4.2, are valabilitate pentru noi:

Încolo, ce se cere de la administratori este ca fiecare să fie găsit credincios.

Strîngerea laolaltă pentru zidire

Hristosul slăvit în cer este izvorul pentru orice binecuvîntare a Adunării pe pămînt, pentru că El a dat daruri oamenilor, așa cum am văzut în capitolul dinainte. Activitatea, respectiv exercitarea acestor daruri este slujire. Cum trebuie făcută această slujire în strîngerile credincioșilor, ne va preocupa în acest capitol.

Slujire în două sensuri

Faptul că Adunarea este Trupul lui Hristos pe pămînt și Hristos, Omul slăvit, este Capul din cer atrage după sine, în ce privește slujirea, două consecințe. Una este în legătură cu Dumnezeu, cealaltă cu Hristos.

Voia lui Dumnezeu este ca acest Trup să facă cunoscut pe pământ slava pe care o are Capul, sus. Aceasta este latura mai generală, responsabilă, în care Adunarea ne este prezentată ca instrument al slavei și al puterii lui Dumnezeu în lume. Desigur că nu Adunarea ca atare slujește și învață; aceasta o fac darurile. Ne vom ocupa cu aceasta la sfârșitul capitolului. Și nu mai mică este intenția pentru care Dumnezeu a lăsat Adunarea pe pământ. El acționează în ea, ca

întreg, în fața lumii. Nu ar trebui să uităm această latură când vorbim despre slujire.

Dar pentru că Adunarea este Trupul lui Hristos, ea este obiectul iubirii și al purtării Sale de grijă. El a iubit-o și S-a dat pe Sine însuși pentru ea, iar astăzi nu o iubește mai puțin. „Căci nimeni nu și-a urât vreodată trupul său, ci-l hrănește și-l îngrijește cu drag, ca și Hristos Biserica” (Efeseni 5.29). Bindecuvântat gând! În fiecare clipă a timpului de față, Hristos Se ocupă cu dragoste de Trupul Său, de Mireasa Sa, pentru a da Adunării Sale iubite tot ce are nevoie în această lume. El o hrănește și o îngrijește. Poate da greș vreodată această minunată lucrare a lui Hristos pentru ea? Să avem în vedere pe parcursul cercetărilor noastre următoare, din acest capitol, acest țel al inimii lui Hristos pentru ai Săi! Căci ceea ce nu servește acestui țel nu este cu adevărat slujire.

Slujirea Cuvîntului

În Faptele Apostolilor 6.4, avem un cuvînt foarte frumos, care redă nu numai o atitudine demnă de urmat a apostolilor, ci conține și o expresie demnă de remarcat:

„Iar noi vom stăruî necurmat în rugăciune și în slujirea Cuvîntului.”

Slujirea Cuvîntului - aceasta este în adevăr lucrul prin care se slujește oamenilor. Cuvîntul slujește! Pentru aceasta Domnul Își folosește slujitorii, folosește daruri, desigur. Dar slujirea adevărată se face prin Cuvînt, prin Cuvîntul lui Dumnezeu. Numai prin propovăduirea Cuvîntului într-o formă sau alta, Cuvîntul lui Dumnezeu poate propăși pe pământ, în diferitele sale domenii. Singur Cuvîntul este acela prin care crește numărul alor Săi și prin care poporul Său este zidit. De acest Cuvînt trebuie să se folosească slujitorii Domnului, evangheliști, păstori sau învățători, dacă vor ca lucrarea lor să se bucure de aprobarea Domnului și să fie însoțită de binecuvîntare. „Vestește Cuvîntul!” (2 Timotei 4.2). Nu tratate teologice, nu dezbateri teoretice, nu jocuri de cuvinte sau fabule inteligente, nu povestiri interesante, nu experiențe și trăiri proprii duc la țelul lui Dumnezeu, la viață. Numai Cuvîntul lui Dumnezeu, în puterea Duhului, poate face acest lucru! De ar fi conștienți de aceasta toți slujitorii Domnului!

De la cine am putea învăța mai bine ce este slujirea, decât de la Domnul și învățătorul nostru, Domnul Isus? De la El, Slujitorul neobosit, desăvîrșit, al lui Dumnezeu, auzim în Marcu 4.33: „El le vestea Cuvîntul, după cum ei erau în stare să-L priceapă”. În pilda semănătorului din Luca 8, Domnul ne arată ce fel de sămînță este cea pe care o seamănă El: „Sămînța este Cuvîntul lui Dumnezeu” (Luca 8.11). Este adevărat că nu toată sămînța a răsărit sau a adus la fel de mult rod. Aceasta nu a depins însă nici de semănător, nici de sămînță, ci de solul inimii care era răspunzător de aceasta. Semănătorul a fost Domnul Isus însuși și sămînța era Cuvîntul curat al lui Dumnezeu. Totul a fost deci desăvîrșit. Și totuși rezultatul a fost diferit, s-ar putea spune chiar dezamăgitor. Nu se află în aceasta o profundă mîngiere pentru fiecare slujitor sincer al Domnului din ziua de azi? El nu este răspunzător de „ogor”, el nu trebuie să caute „roadă”. El este răspunzător numai de semănat; el trebuie doar să fie atent ca ceea ce seamănă să fie cu adevărat Cuvîntul lui Dumnezeu. Toate celelalte le poate lăsa liniștit pe seama lui Dumnezeu, singurul „care face să crească” (1 Corinteni 3.7).

Cuvîntul lui Dumnezeu este viu și lucrător și mai tăietor decât orice sabie cu două tăișuri. Judecă (cuvîntul grecesc înseamnă face capabili să judece) gîndurile și intențiile inimii și nici o făptură nu este ascunsă de El (Evrei 4.12-13). Este sabia Duhului (Efeseni 6.17); este ca un focul și ca un ciocan care sfărîmă stîncile (Ieremia 23.29). El este candelă și lumină (Psalm 119.105) care poate să lumineze în cea mai întunecată inimă (2 Corinteni 4.6) și să arate drumul credinciosului. El este o oglindă în care ne putem recunoaște singuri (Iacov 1.23). El este hrană pentru cei credincioși - lapte pentru „copilași” și hrană tare pentru „oameni mari” (1 Corinteni 3.2; Evrei 5.12-14). El este mai dulce decât mierea (Psalm 19.10; 119.103) și mai prețios decât aurul (Psalm 19.10; 119.72). El este ca ploaia și ca zăpada care coboară din cer și care nu se întorc acolo fără să fi udat pămîntul și să-l fi făcut să rodească (Isaia 55.10). El este sămînța, care nu putrezește, a nașterii din nou, Cuvîntul lui Dumnezeu, care este viu și care rămîne în veac (1 Petru 1.23).

Da, Cuvîntul nu se întoarce la Dumnezeu fără rod: El aduce rezultate, face ce Îi place Lui, și îndeplinește acele rosturi pentru care a fost trimis de El (citește în Isaia 55.11). Vedem acest lucru atît de frumos în ziua Cincizecimii, cînd Petru ține prima sa predică, ba chiar prima predică în fața iudeilor din Ierusalim: „După ce au auzit aceste cuvinte, ei au rămas străpunși în inimă și au zis lui Petru și celorlalți apostoli: »Fraților, ce să facem?» ... Cei ce au primit cuvîntul lui au fost botezați; și în ziua aceea, s-au adăugat aproape trei mii de suflete” (Faptele Apostolilor 2.37-41). Petru și Ioan au fost aruncați în temniță, dar mulți din cei ce auziseră Cuvîntul „au crezut și numărul bărbaților a ajuns aproape cinci mii” (Faptele Apostolilor 4.4). Simon, vrăjitorul, prin Evanghelia pe care Filip a vestit-o în Samaria, a trecut în mod exterior de cealaltă parte (Faptele Apostolilor 8). Și printre neamuri, rezultatele vestirii Cuvîntului au fost aceleași. Vrăjitorul Bar-Isus nu l-a putut împiedica pe consulul Sergius de a asculta Cuvîntul lui Dumnezeu de la Barnaba și Saul și de a-l crede (Faptele Apostolilor 13). Unii dintre cei care odinioară erau slujitori ai idolilor s-au întors la Dumnezeul Cel viu și au primit Cuvîntul lui Dumnezeu, nu ca pe un cuvînt al omului, „ci așa cum și este în adevăr, ca pe Cuvîntul lui Dumnezeu” (1 Tesaloniceni 2.13). Cuvîntul și-a făcut simțită influența chiar și în casa împăratului Nero (citește în Filipeni 4.22). Mulți oameni din Colose au recunoscut în Cuvîntul adevărului Evangheliei într-adevăr „harul lui Dumnezeu” și au devenit credincioși (Coloseni 1.5-6). Acest lucru este cu atît mai demn de reținut cu cît Pavel însuși nu a ajuns la Colose. Cuvîntul adevărului a fost vestit acolo de către alții. Nici adunarea din Roma nu a luat naștere prin lucrarea apostolului neamurilor.

Acestea au fost cîteva dintre rezultatele multiple ale propovăduirii Cuvîntului, așa cum le prezintă Noul Testament. Care era însă conținutul acestei propovăduiri? Domnul Hristos. Filip l-a predicat pe Hristos și el a vestit Evanghelia împărăției lui Dumnezeu și a Numelui lui Isus Hristos (Faptele Apostolilor 8.5-12). Saul din Tars le-a predicat iudeilor din Damasc, imediat după întoarcerea sa, „că Isus este Fiul lui Dumnezeu” (Faptele Apostolilor 9.20). Evanghelia este numită Evanghelia lui Dumnezeu despre Fiul Său Isus Hristos (Romani 1.1-4) și Evanghelia lui Hristos (citește în Romani 15.19; Filipeni 1.27): ea desfășoară adevărul despre Persoana lui Hristos. Moartea și învierea Sa reprezintă o parte importantă în vestirea apostolilor (Faptele Apostolilor 2.23-35; 4.33; 1 Corinteni 15.3-8). Și pentru că Evanghelia reprezintă căile minunate ale lui Dumnezeu, în har, cu oamenii, ea este numită și Evanghelia harului lui Dumnezeu (citește în Faptele Apostolilor 20.24).

Atît de neschimbător este conținutul propovăduirii lui Pavel, încît „de la Ierusalim și țările din jur și pînă la Iliric” (Romani 15.19), el a vestit aceeași Evanghelie a lui Hristos. Orientalii au auzit-o la fel ca europenii și au crezut. Pavel nu și-a adaptat ascultătorilor vestirea, căci Hristosul răstignit, pe care l-a vestit el, le-a fost și celor chemați dintre iudei și dintre păgîni puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu (1 Corinteni 1.24). Cît de multă încredere a avut Pavel în puterea și în precizia Cuvîntului divin, care se potrivea tuturor popoarelor, tuturor claselor și tuturor stărilor oamenilor! Facem și noi la fel?

Dar slujirea Cuvîntului se exercită prin diferite daruri: prin evangheliști, păstori și învățători. Deci ea nu constă numai în predică sau vestire. Despre Filip, evanghelistul, auzim numai că predica și vestea (Faptele Apostolilor 8.5, 12, 35, 40). Despre Barnaba și despre Iuda și Sila ni se spune că ei au îndemnat și au înviat pe cei credincioși (Faptele Apostolilor 11.23; și încă 15.32). Această slujire se face personal sau în public, și cît este de importantă! O altă importantă activitate a fraților înzestrați în acest sens este învățarea din Cuvîntul lui Dumnezeu. Barnaba l-a vizitat pe Saúl, a cărui capacitate de a învăța o cunoștea în mod evident, și l-a adus în Antiohia. „Un an întreg s-au strîns laolaltă în adunare și au învățat pe mulți oameni” (Faptele Apostolilor 11.26). În capitolul 15 îi găsim pe cei doi bărbați din nou în Antiohia și din nou auzim că învățau și vesteau Cuvîntul Domnului cu mulți alții (versetul 35). Și această învățare putea și trebuia să aibă loc „înaintea poporului și în case”. Apostolul Pavel s-a învrednicit întotdeauna să facă acest lucru (Faptele Apostolilor 20.20).

Astfel fiecare slujitor al Domnului a participat, în felul său, la vestirea Cuvîntului, pentru a face să înainteze lucrarea Domnului în diversele ei părți. Este aceasta și dorința noastră lăuntrică, chiar dacă noi înșine nu am avea aptitudini pentru o asemenea slujbă? Pavel i-a îndemnat pe credincioșii din Tesalonic, întorși de curînd, să se roage pentru ei: „Încolo, fraților, rugați-vă pentru noi, ca să se răspîndească și să fie preamărit Cuvîntul Domnului” (2 Tesaloniceni 3.1). Pe ce s-a bazat apostolul, pe ce s-au bazat ceilalți colaboratori în slujba lor, nu era altceva decît Cuvîntul lui Dumnezeu. Nu avem nevoie de altceva! Altceva nu ne mai trebuie nici nouă. Să rămînem la aceasta! Sfîntul Cuvînt este cel mai sigur lucru din universul lui Dumnezeu.

După ce am văzut Cuvîntul lui Dumnezeu în menirea sa, în caracterul său, în efectul său, în conținutul său, în invariabilitatea sa și în diversele sale întrebunțări, aș reveni asupra unui verset din Faptele Apostolilor 6, verset pe care l-am citat la început. Apostolul Petru a amintit înainte de propovăduirea Cuvîntului și un alt element - rugăciunea. Nu numește întîi propovăduirea Cuvîntului, ci pe primul loc el pune stăruința în rugăciune. Nu există propovăduire încununată de succes, dacă nu este mai întîi rugăciune stăruitoare. Rugăciunea este expresia dependenței sufletului de Dumnezeu, și aceasta este necesară pentru a înțelege corect slujirea Cuvîntului, pentru a nu prezenta doar Sfînta Scriptură, ci pentru a avea cuvîntul potrivit la momentul potrivit!

Dumnezeu singur cunoaște inima, starea și nevoile sfinților, iar dacă slujirea este de la Duhul Sfînt, atunci vor fi cuvintele lui Dumnezeu (1 Petru 4.11). Dar pentru aceasta este nevoie întîi de rugăciune pentru a cere orice ajutor și orice călăuzire de sus.

În ce privește ordinea rugăciune - vestirea Cuvîntului, putem observa următoarele: cînd Scriptura vorbește de împărțirea Cuvîntului, atunci pune rugăciunea pe primul loc. Acest caz îl avem aici. Dacă este vorba însă de primirea de binecuvîntări, atunci pune vestirea înaintea rugăciunii. Căci omul trebuie să obțină binecuvîntarea de la Dumnezeu prin vestirea Cuvîntului, înainte de a putea vorbi despre aceasta în rugăciune cu Dumnezeu.

O comparație între Luca 10.38-42 și Luca 11.1-13 arată această ordine: întîi Domnul vorbește de partea bună a Măriei, care consta în aceea că ea asculta Cuvîntul la picioarele Sale, și apoi El dă învățături despre rugăciune. Această ordine o găsim și în Faptele Apostolilor 2.2 precum și în Efeseni 6.17-18.

Imaginea Măriei din Betania, așa cum ea s-a așezat la picioarele Domnului și a ascultat cuvintele Sale, este o minunată descriere a ceea ce facem noi atunci cînd ne întîlnim pentru a asculta cuvinte din gura Domnului. Pînă acum ne-am ocupat de principii dumnezeiești în privința vestirii, principii care au o importanță generală și nu sînt numai pentru strîngerea adunării pentru zidire. Dar neapărat ele trebuie aplicate și în acest domeniu. De aceea le-am așezat înaintea învățăturilor Cuvîntului despre această strîngere a credincioșilor. Acum însă ne ocupăm de acest subiect deosebit, care merită întreaga noastră atenție și considerație.

Autoritatea Domnului în Adunare

Strîngerea Adunării pentru zidire ne este prezentată în 1 Corinteni 14, deși unele lucruri din acest capitol au o valabilitate mai extinsă. Dar ceea ce ni se spune acolo contravine într-o asemenea măsură practicii de astăzi dintr-o mare parte a creștinătății, încît au existat întotdeauna voci care pur și simplu au contestat că cele spuse acolo ar mai putea fi înfăptuite astăzi sau că ar fi destinate timpurilor de astăzi și întregii creștinătăți. Ar fi vorba acolo de probleme locale ale credincioșilor din Corint, probleme care însă nu sînt și ale noastre; părerea multora ar fi că aceste lucruri s-ar fi referit atunci exclusiv la corinteni.

Cînd însă Dumnezeu Și-a constituit Adunarea la început, cînd Și-a chemat sfinții „la părășia cu Fiul Său Isus Hristos, Domnul nostru” (1 Corinteni 1.9), atunci El nu a experimentat, cum par unii să creadă. Nu, El a creat ceea ce corespundea pe deplin înțelepciunii și dragostei Sale. Și ceea ce El a creat la început rămîne neschimbat în gîndurile Sale. Așa este și ordinea în Adunare. Oamenii au deviat de la această ordine, dar El nici nu instaurează și nici nu recunoaște altă ordine pentru zilele noastre, decît cea inițială. Înțelepciunea creștinului constă în aceea de a rămîne în ceea ce „ați auzit de la început” (1 Ioan 2.24).

Ce privilegiu nemăsurat de a fi adus în părășia Fiului lui Dumnezeu, caracteristică pentru dispensația creștină! Dar Cuvîntul lui Dumnezeu nu lasă să se nască nici o îndoială privind faptul că această Persoană divină este Domnul nostru. El ne arată clar, fără pic de îndoială, că textul acestei epistole este destinat spre respectare tuturor acelor care „cheamă în vreun loc Numele lui Isus Hristos” (capitolul 1.2) - deci tuturor acelor care îl recunosc pe El, indiferent de locul și timpul în care trăiesc. Și tocmai la sfîrșitul capitolului al 14-lea se găsesc cuvintele: „Dacă cineva crede că este proroc sau om duhovnicesc, să înțeleagă că ce vă scriu eu este o poruncă a Domnului” (versetul 37). Cu aceasta avem deci de-a face în acest capitol și în toată această epistolă, cu porunca Domnului pentru toți ai Săi care cheamă Numele Său.

În această epistolă, Domnul Isus este numit Domnul slavei (capitolul 2.8). În realitate El umple totul cu slava Sa și El este Domn peste toate domeniile. Nu se vorbește de faptul că El este Domn al Adunării. El este Capul Trupului, al Adunării. Acest lucru este desfășurat în epistolele către Efeseni și Coloseni. Dar că El este Domn în Adunare, atunci cînd ea s-a strîns, acest fapt îl arată cît se poate de clar această epistolă.

Dom-nia Sa este adevărul cel mai evident în această epistolă. Acest lucru este subliniat încă o dată prin faptul că titlul Său de Domn apare de șaptezeci de ori. Da, El este Domn pentru fiecare credincios în parte cât și pentru totalitate, El este Domn sub aspect personal cât și colectiv.

Numai Domnul Isus are de poruncit, de hotărât în Adunarea celor sfinți. Ei sînt domeniul Său. El poate fi disprețuit în lume, pretențiile Sale la stăpînire pot fi desconsiderate acolo, dar Adunarea sfinților este domeniul Său. Acolo toate drepturile aparțin Lui. Credincioșii din Corint le-au recunoscut.

Cînd s-a strîns adunarea din Corint, atunci nu a fost o strîngere de bunăvoie a credincioșilor din acel loc, unde fiecare să-și revendice dreptul de a fi acolo pe baza apartenenței Sale la Trupul lui Hristos. Cu atît mai puțin era o adunare liberă, unde fiecare avea dreptul să ia parte la vestire așa cum i se părea corect și cum tocmai îl îndemneau impulsurile sale interioare. Erau în Corint din aceștia, care se înscriau în această linie; dar apostolul trebuia să-i corecteze (capitolul 14). Nu era nici o strîngere a unor aleși care posedau cunoștințe într-o măsură deosebită și adunau în jurul lor dintre aceia care erau de acord cu sistemul lor de învățatură. Și acest pericol a prins contur, încît apostolul trebuia să-i dojenească destul de serios pe sfinți din această pricină (capitolele 1 și 3).

Noi știm că tocmai aceste din urmă erori s-au dezvoltat și s-au răspîndit destul de repede în mărturia creștină, astfel încît astăzi invadează aproape întreaga creștinătate. Este ca și cu aluatul dospit, pe care l-a luat o femeie și l-a amestecat cu trei măsuri de făină, pînă s-a dospit toată plămădeala (Matei 13.33). Primei greșeli îi stă la bază introducerea principiilor democrației în Biserică, iar cea de-a doua este sectantă în cel mai înalt grad. Ambele distrug în felul lor esența și adevărul Adunării. Prima duce la lipsa de norme și la dezordine, cealaltă la mîndrie și dezbinare.

Aceste evoluții arată foarte clar că drepturile Domnului sînt neglijate și că autoritatea Domnului a fost înlocuită de cea a omului.

Dar noi vrem să ne ținem strîns de ceea ce era la început, vrem să ne ocupăm de ceea ce este potrivit gîndurilor Sale! Adunarea este supusă lui Hristos, ne spune Efeseni 5.24. Și ce rîuri de binecuvîntare curg - chiar și astăzi - atunci cînd Lui I se dă autoritatea care I se cuvine, atît în strîngerile sfinților cât și în viața personală!

Întotdeauna țelul Duhului Sfînt este de a aduce în prim plan slava Persoanei lui Hristos și stăpînirea Sa. În 1 Corinteni 12.3, acest lucru este exprimat astfel:

„De aceea vă fac cunoscut că nimeni, dacă vorbește prin Duhul lui Dumnezeu, nu zice: »Isus să fie anatema!« Și nimeni nu poate să zică: »Isus este Domnul«, decît prin Duhul Sfînt.”

Aici avem un test sigur, un mijloc sigur de recunoaștere, un test sigur, nu dacă cineva este mîntuit și are viața veșnică, ci dacă duhul care vorbește în el este un duh al demonilor sau Duhul Sfînt. Dacă cineva subestimează Persoana Domnului sau drepturile Sale, atunci el aduce blestem asupra Numelui Său; și noi putem fi siguri că acesta nu este glasul Duhului lui Dumnezeu. Diavolul poate spune lucruri frumoase, plăcute auzului, despre Hristos. Găsim acest lucru în Evangheliile și în Faptele Apostolilor (de exemplu Matei 8.28-34; Marcu 1.23-27; Faptele Apostolilor 16.16 etc.). Însă Diavolul niciodată nu spune: „Isus este Domnul!” Niciodată el nu recunoaște domnia lui Hristos. Tocmai acest lucru vrea să-l facă Duhul Sfînt: să-l dea lui Hristos locul care I se cuvine ca Domn - și aceasta nu doar în viața personală, ci mai ales în strîngerile sfinților. Să punem la inimă acest lucru, să măsurăm totul cu el, chiar și propria noastră practică!

Cînd vă adunați

De trei ori se vorbește în Epistola către Corinteni de strîngerile credincioșilor:

„... voi și duhul meu, fiind adunați laolaltă, cu puterea Domnului nostru Isus Hristos ...” (capitolul 5.4).

„Cînd vă adunați, deci, în același loc ...” (capitolul 11.20).

„Deci, dacă toată biserica s-ar strînge la un loc” (capitolul 14.23).

Primul loc este în legătură cu înlăturarea răului, și poate că nu este lipsit de importanță faptul că aici nu se spune: „Cînd vă strîngeți”, ci „fiind adunați laolaltă”. Ei nu erau adunați special în acest scop, dar atunci cînd au fost adunați de puterea Domnului Isus Hristos (poate în scopul frîngerii pîinii), ei trebuiau să acționeze după indicațiile apostolului. Dacă se are în vedere însă o strîngere deosebită, atunci nu este una dintre cele trei strîngeri normale ca adunare.

În mod deosebit doresc să atrag atenția asupra expresiei „fiind adunați laolaltă prin puterea Domnului nostru Isus Hristos”. Cînd sîntem adunați pentru Numele Său, atunci sîntem adunați prin puterea Domnului nostru Isus Hristos. El însuși este prezent, la fel și puterea Sa pentru a îndruma și a binecuvînta. Poate exista ceva mai măreț?

Al doilea se referă la strîngerea pentru a mîncina Cina Domnului, subiect pe care l-am abordat deja.

Al treilea loc vorbește despre adunarea pentru zidirea sfinților. Locurile din capitolele 11 și 14 au ca punct comun faptul că amintesc strîngerea la un loc. Din nefericire, astăzi nu mai este posibil de a strînge toată adunarea unei localități, adică pe toți credincioșii acelei localități într-un singur loc. Sfinții sînt despărțiți, unitatea nu mai este vizibilă. Așa stînd lucrurile, nici o grupare de credincioși nu poate avea pretenția de a fi adunarea din acel loc. Dar totuși este posibilă adunarea în Numele și în puterea Domnului Isus Hristos. Și chiar dacă cei care fac acest lucru ar fi doar „doi sau trei”, strîngerile lor au caracterul de adunare.

Faptul că ultimele două locuri sună cam la fel, mai arată încă ceva: indiferent dacă este vorba de strîngerea pentru frîngerea pîinii sau de strîngerea pentru zidire, ambele au caracter de adunare, ambele sînt importante și nu se poate renunța la ele; în mod evident ambele au avut loc cu aceeași frecvență, și anume săptămînal. Ambele sînt strîngeri normale sau regulamentare ale adunării, chiar dacă se deosebesc prin caracterul și prin scopul lor. Într-una, adunarea îl slujește pe Domnul, în cealaltă, Domnul slujește adunarea prin slujitorii Săi. Este vorba de două strîngeri independente una de cealaltă, care, din această cauză, pe cît posibil ar trebui să aibă loc separat.

Nu rînduială exterioară, ci interioară

Am văzut că marele obiectiv al Adunării lui Dumnezeu este recunoașterea lui Hristos ca Domn. Nu ne-a dat Domnul reguli pentru strîngerea în vederea zidirii? Ba da. El nu a îngăduit prin paragrafe strîngerea, în desfășurarea ei. Astfel, El nu îi îngăduie lui Pavel să dea indicații pentru Adunarea Sa, în felul cum le-am dori noi uneori: „Pentru început să cîntați o cîntare duhovnicească. Apoi să se roage un frate. Apoi este loc pentru unul sau doi frați care să vorbească pentru zidirea adunării ...”.

Nu, Domnul lasă libertate deplină pentru desfășurarea întîlnirii. Poate că este bine a începe cu o cîntare duhovnicească. Nu există aproape nimic mai potrivit care să ne „introducă” în lucrurile mărețe care se află în fața noastră, decît să cîntăm împreună o cîntare. În capitolul nostru vom găsi mai multe despre aceasta. Dar ora nu trebuie să începem așa. De asemenea este neapărat potrivit de a cere binecuvîntarea Domnului înainte de vestirea Cuvîntului. Acest lucru l-am văzut deja. Dar Domnul nu ne lasă indicații în această privință.

De asemenea se lasă deschisă problema cine are voie să participe la aceste slujiri. El nu stabilește dacă trebuie activat un dar sau altul. El dorește mai mult ca toți cei adunați să privească la El, Domnul care Se află în mijlocul lor și să aștepte de la El orice binecuvîntare, indiferent pe cine va folosi ca unealtă pentru aceasta. Se poate ca în această după-amiază, Domnul să-i încredințeze o veste unui frate care niciodată nu a spus nimic în public și nu are un dar deosebit, un frate pe care poate nu-l va mai folosi niciodată după aceea. Există această libertate a Duhului, care este voia Sa pentru noi. Ea este deosebit de prețioasă, dar tot atît de ușor de distrus.

Dar pentru a asigura această libertate, El nu le impune alor Săi o rînduială exterioară. Prin aceasta, libertatea ar fi îngăduită. El mustră în mod serios abuzul de această libertate, dar El nu îndepărtează această libertate. Și El ne dă principii morale de care să ne lăsăm conduși. Dacă El reușește să aducă în sufletele noastre o rînduială interioară, atunci strîngerea va fi caracterizată și în exterior printr-o ordine binefăcătoare, în acord cu deplina libertate a Duhului. Ea este atunci rezultatul respectării drepturilor Domnului Isus, care vrea să conducă totul prin Duhul Său.

Capitolul al 14-lea cuprinde o serie de astfel de principii și nu este lipsit de importanță faptul că se încheie cu cuvintele versetului 40:

„Dar toate să se facă în chip cuviincios și cu rînduială”.

Se pare că la corinteni nu se făceau toate în chip cuviincios și cu rînduială. Am văzut deja acest lucru în legătură cu Masa și cu Cina Domnului în capitolele 10 și 11. Și în legătură cu strîngerea pentru zidire, ei au abuzat de libertatea pe care le-a dat-o Domnul. Aproape că am putea mulțumi pentru faptul că acest abuz s-a făcut deja atît de devreme, căci prin aceasta avem pînă astăzi învățăturile apostolului Pavel, prin care el a îndreptat purtarea greșită a credincioșilor de odinioară. În ce consta greșeala corintenilor în acest caz? Este necesar să ne preocupăm pe scurt de această întrebare pentru a înțelege cu atît mai bine ce are să ne spună Domnul și nouă.

Înzestrați, dar firești

Corintenii au fost îmbogățiți în toate privințele în Hristos Isus, cu orice vorbire și cu orice cunoștință, așa că nu duceau lipsă de nici un fel de dar (citește în capitolul 1.4-7). Cu toate acestea, erau firești: „În adevăr, cînd printre voi este gelozie și ceartă și dezbinări, nu sînteți voi carnali (oameni stăpîniți de fire, nu de Duhul) și nu umblați voi în felul omului?” (capitolul 3.3). Ei nu mai erau în firea lor păcătoasă - nici un adevărat creștin nu mai este, el este în Hristos - dar ei erau firești, acționau în felul firii. Deci putem avea daruri duhovnicești de la Dumnezeu și să fim totuși firești. Simpla posedare a unui dar nu ne face încă un creștin duhovnicesc. Ar trebui să avem întotdeauna acest fapt înaintea ochilor, cu atît mai mult cu cît sîntem înclinați spre a supraaprecia desfășurarea unui dar.

Adunarea din Corint posedă într-adevăr orice fel de dar. Despre nici o altă adunare nu se spune acest lucru. Dar atitudinea ei firească a ieșit la iveală prin aceea că lor le plăcea mai ales folosirea acelor daruri spectaculoase, care atrăgeau atenția oamenilor, ca de exemplu vorbirea în limbi. Ei se bucurau că prin aceasta îi impresionau pe alții. Aproape că s-ar putea spune că ei se jucau cu darurile dumnezeiești precum copiii cu jucăriile permise de curînd.

Ceea ce Dumnezeu, în hotărîrea Sa a așezat pe ultimul loc, corintenii, în aprecierea lor, au așezat pe primul loc. În enumerarea darurilor din capitolul 12, apostolul spuse: „Și Dumnezeu a rînduit în Biserică întîii apostoli; al doilea ..., al treilea ...; apoi ..., apoi ...” (versetele 28-30). Și la sfîrșit a amintit vorbirea în limbi și interpretarea lor. Pe lîngă aceasta, a amintit prezența limbilor sub forma unei întrebări: „Toți vorbesc în limbi? Toți interpretează?” El însuși dă răspuns la această întrebare, dar aceasta este fără îndoială: „Nu! Nu toți vorbesc în limbi”. Acest fapt ar fi trebuit să dea de gîndit corintenilor și trebuie să dea de gîndit astăzi tuturor copiilor lui Dumnezeu, care pun un accent atît de mare pe vorbirea în limbi.

Apostolul nu lasă nici în capitolul 12 și nici în capitolul 14 vreo îndoială asupra faptului că aceste daruri nu ar fi de la Dumnezeu și că El nu le-ar aprecia. Ceea ce mustră este însă întrebuițarea lor greșită. Aceasta este linia de bază a întregului capitol 14.

Despre vorbirea în limbi în Corint

Întîi trebuie să ne ocupăm de natura și de scopul acestui dar miraculos, pentru a putea înțelege mai bine temelia învățăturilor din acest capitol.

Natura vorbirii în limbi

Cine vorbea într-o limbă nu vorbea oamenilor, ci lui Dumnezeu (capitolul 14.2, 28), adică nu vorbea către oameni, ci se adresa lui Dumnezeu. Acesta este un principiu dovedit istoric de relatarea lui Luca din Faptele Apostolilor 2. Iudeii din diferite țări care se aflau la Ierusalim i-au auzit pe cei o sută douăzeci vorbind în toate dialectele în care ei, iudeii împrăștiți, au fost născuți și, mirați și însăpămîntați, au exclamat: „Îi auzim vorbind în limbile noastre lucrurile minunate ale lui Dumnezeu” (versetul 11).

Vorbind lucrurile minunate ale lui Dumnezeu - aceasta nu era o veste a Evangheliei - era cu mult mai mult, o laudă a lui Dumnezeu. Dar că această laudă nu s-a făcut în limba sfințită, ebraică, ci în limbile neamurilor, era un lucru cu totul nou și de neconceput pentru iudei.

Faptele Apostolilor ne vorbesc despre trei ocazii în care s-a vorbit în limbi: la Ierusalim (capitolul 2), la Cezareea (capitolul 10) și la Efes (capitolul 19). Dar cu nici una din aceste ocazii, prin vorbirea în limbi nu s-a vestit Evanghelia, ba mai mult, nu găsim acest lucru în întregul Nou Testament. Și aici Pavel spune, inspirat de același Duh Sfânt ca și scriitorul Faptelor Apostolilor: „Pentru că cine vorbește în limbă nu vorbește oamenilor, ci lui Dumnezeu; căci nimeni nu-l înțelege și, în duh, el spune taine” (1 Corinteni 14.2).

Vorbirea în limbi este îndreptată către Dumnezeu, este rugăciune, mulțumire, laudă (capitolul 14.14-17). Aceasta este trăsătura principală a acestui dar.

În acest sens, apostolul nu are nimic împotriva vorbirii în limbi, în măsura în care unul care interpreta făcea înțelese cele spuse (capitolul 14.5, 13, 39). Dacă însă interpretul lipsea, atunci darul vorbirii în limbi nu trebuia să se folosească în adunare (capitolul 14.28). El însuși vorbea în limbi mai mult decât ei toți, adică el îi spunea taine lui Dumnezeu, rugându-se Lui, lăudându-L și mulțumindu-I; dar el nu făcea aceasta în adunare. Acolo prefera să spună cinci cuvinte înțelese, decât zece mii de cuvinte în limbă (capitolul 14.19). Este un exemplu demn de urmat pentru toți care astăzi sînt de părere că prin vorbiri tainice, de neînțeles, îi pot zidi pe alții!

Cine vorbea într-o limbă fără a avea un interpret se zidea pe sine însuși; căci nimeni nu înțelegea ce spune (capitolul 14.4). Dar zidirea proprie în legătură cu Adunarea - și despre aceasta este vorba în 1 Corinteni capitolele 12 pînă la 14 - nu este gîndul, nu este țelul lui Dumnezeu. Dumnezeu nu dă daruri fiecăruia în parte ca prin acestea să se zidească numai pe sine. De aceea, în versetul 4 nu găsim doar o constatare, ci și o anumită muștrare. Era în natura limbilor să fie numai atunci spre zidirea Adunării, cînd erau și interpretate.

„Limbile” sînt redade și în prima epistolă către Corinteni, limbi normale, omenești, pe care Duhul le dădea să le vorbească aceluia care nu le-au învățat niciodată (comparați și cu Faptele Apostolilor 2.4, 11). Presupunerea sau chiar susținerea faptului că apostolul și chiar și alții ar fi vorbit „limbi îngerești” (citește în capitolul 13.1) este absurdă. Toate propozițiile din capitolul 13 care încep cu „chiar dacă ...” sînt de natură pur ipotetică și înseamnă: „Presupunem cazul că aș face cutare și cutare lucru”. Dar Pavel însuși recunoaște că nu știe totul, ci că el cunoaște „în parte” (versetul 9). El nu și-a dat toată averea pentru hrana săracilor, nu și-a dat trupul să fie ars. Tot astfel și versetul 1 este o simplă presupunere a unor lucruri imaginabile prin care vrea să dovedească cît de lipsit de valoare este totul, dacă ceea ce însușește faptele nu este dragostea. El nu prezintă un fapt care la el a fost realitate. De aceea verbul este folosit la condițional: „Chiar dacă aș vorbi”.

Scopul vorbirii în limbi

Despre scopul vorbirii în limbi, Pavel vorbește foarte vag. El este cuprins în 1 Corinteni 14.21-25: „În lege este scris: »Voi vorbi poporului acestuia prin alte limbi și prin buze străine, și nici așa nu Mă vor asculta«, zice Domnul. Prin urmare, limbile sînt un semn nu pentru cei care cred, ci pentru cei necredincioși; prorocia, dimpotrivă, este un semn nu pentru cei necredincioși, ci pentru cei care cred. Deci, dacă toată biserica s-ar strînge la un loc și toți ar vorbi în limbi, și ar intra oameni simpli sau necredincioși, n-ar zice ei că sînteți nebuni? Dar dacă toți prorocesc și intră vreun necredincios sau vreunul simplu, el este încredințat de toți, este judecat de toți. Tainele inimii lui sînt descoperite, așa că va cădea cu fața la pămînt, se va închina lui Dumnezeu și va mărturisi că, în adevăr, Dumnezeu este în mijlocul vostru.”

Învățăm aici (versetul 22), că limbile sînt un semn nu pentru cei credincioși, ci pentru cei necredincioși. La cine se referă apostolul cînd spune „cei necredincioși”? Citatul din Isaia 28 din versetul anterior arată clar acest lucru: sînt evreii necredincioși. Lor le va vorbi Dumnezeu în limbi necunoscute, a spus prorocul Isaia - și aceasta ca judecată - dar și așa, vor auzi și nu vor înțelege, după cum amintește același proroc în alt loc (capitolul 6.9).

Atunci de ce credincioșii din Corint au fost atît de mîndri de acest dar, care în sine a fost un semn al judecării pentru națiunea necredincioasă a iudeilor? Era un semn al judecării, în măsura în care aceste limbi arătau că Dumnezeu își va întoarce fața de la acest popor ca întreg și Se va îndrepta spre cei dintre neamuri.

Exact acest lucru îl găsim în Faptele Apostolilor 2. Dumnezeu le-a vorbit în alte limbi, în limbile țărilor în care mulți dintre ei au fost alungați prin căile cîrmuirii lui Dumnezeu. Ei le-au auzit, dar nu le-au înțeles cu adevărat. Marea majoritate a acestui popor a rămas necredincioasă și L-a lepădat în continuare pe Hristos. Pentru ei deci, limbile au fost un semn. Evenimentele din Ierusalim, Cezareea și Efes dovedesc aceasta: la toate cele trei ocazii, semnul vorbirii în limbi era în legătură cu iudeii.

În versetele 23 și 24, apostolul vorbește din nou de necredincioși, dar el îi pune în legătură cu un alt grup, cei fără daruri. Aceasta duce la concluzia că acum el nu vorbește de grupul celor „necredincioși” ca atare, ca în versetul 22, ci de niște necredincioși care vorbesc grecește („și intră vreun necredincios sau vreunul simplu”), care ar putea veni în mijlocul lor și i-ar putea considera „nebuni”, dacă toți ar vorbi în limbi. De ce „nebuni”? Pentru că, spre deosebire de iudeii necredincioși din diaspora, nu ar înțelege limbile.

Faptul că apostolul vorbește în versetul 22 de iudeii necredincioși, iar în versetele 23 și 24 de grecii necredincioși, este întărit și prin aceea că în primul caz el pune articolul înainte de „necredincioși”: „cei necredincioși”, iar în al doilea caz îl omite. Dacă în primul caz a vrut să caracterizeze doar cîțiva oameni ca necredincioși, atunci ar trebui neapărat să lipsească articolul în limba greacă. Datorită faptului că îl folosește, înseamnă că se referă la un anumit grup de necredincioși - tocmai iudeii.

Să menționăm încă odată acest punct important: limbile nu au fost destinate spre a fi o mărturie pentru cei credincioși, ci ele au fost un semn pentru poporul necredincios al evreilor. Că acest semn nu va fi pentru multă vreme este evident, dacă s-a înțeles sensul lui de bază.

Astfel apostolul a arătat deja în 1 Corinteni 13.8, că acest dar se va sfîrși în final, de aceea noi astăzi nu trebuie să-l mai așteptăm. El a fost împreună cu alte daruri - vindecările, facerea minunilor (citește în capitolul 12.9-10 și 29-30) - dat de Domnul pentru confirmarea mărturiei apostolilor Săi cînd Noul Testament era încă nou și nu existau încă toate părțile sale (Marcu 16.20; Faptele Apostolilor 14.3).

Zidirea Adunării

Dacă cei din Corint ar fi urmărit mai mult dragostea (capitolul 14.1), ar fi rămas feriți de lațul în care au fost prinși prin lăudăroșia lor. Adunarea este domeniul unde trebuie să se desfășoare dragostea dumnezeiască. Fără ea, nimic nu este frumos, iar cu ea pot fi depășite

toate greutățile. Dragostea dumnezeiască, care a fost arătată deplin în Domnul Isus, în fapt reglează totul. Apostolul a prezentat acest lucru în capitolul 13 foarte insistent. Dragostea dumnezeiască le-ar fi închis corintenilor gura pentru a nu mai vorbi în limbi, dacă nimeni nu îi înțelegea. Să fim atenți cât de apăsător vorbește Duhul Sfânt în acest capitol de necesitatea ca Adunarea să fie zidită:

„Cine procește, dimpotrivă, vorbește oamenilor spre zidire, încurajare și mângâiere" (1 Corinteni 14.3).

„... dar cine procește zidește biserica" (versetul 4).

„Dar cine procește este mai mare decât cine vorbește în limbi; afară numai dacă interpretează, pentru ca adunarea să primească zidire" (versetul 5).

„Tot așa și voi, fiindcă râvniți după daruri duhovnicești, să căutați să le aveți din belșug, în vederea zidirii bisericii" (versetul 12).

„Negreșit, tu mulțumești foarte bine, dar celălalt nu rămîne zidit" (versetul 17).

„Toate să se facă spre zidire" (versetul 26).

Dacă adunarea este zidită sufletește sau nu, acesta este faptul care decide pentru apostol - și acestea sînt gîndurile lui Dumnezeu - care este darul mai mare. Cine vorbea în limbi, vorbea doar lui Dumnezeu. Oricît de minunat ar fi acest dar, orice desfășurare de forțe ar reprezenta, indiferent de cîtă binecuvîntare se bucura cel care îl avea, dacă el nu îl folosea împreună cu un interpret, așa încît cei credincioși să înțeleagă cele auzite, atunci nu ducea la zidirea sufletească și era mai mic decât darul prorociei. Ce lovitură dură pentru mîndria aceluia care se lăudau cu vorbirea în limbi!

Și nu numai că vorbirea în limbi era mai prejos, ci ea trebuia lăsată deoparte în adunare, dacă nu era de față un interpret (versetul 28). Cel în cauză putea să-și vorbească sieși și lui Dumnezeu, dar în adunare trebuia să tacă. Acest lucru era valabil chiar și atunci cînd cineva îndrepta o mulțumire către Dumnezeu și pentru aceasta vorbea în limbi. Dacă celălalt nu-l înțelegea, acesta nu era zidit și atunci o asemenea mulțumire trebuia lăsată deoparte. Cum putea într-o asemenea situație „să răspundă cel simplu »Amin« la mulțumirile pe care le aduci tu, cînd el nu știe ce spui?" (versetul 16). Cuvinte înviorătoare și pentru noi! Cîtă lipsă de claritate există în acest domeniu! Eu unul, pe baza acestui cuvînt nu mi-aș lua libertatea ca într-o țară străină, să mă rog în mod public, în limba mea națională, dacă acolo nu m-ar înțelege nimeni.

Aici învățăm, pe plan secundar, alte două lucruri importante pentru viața practică de adunare:

A spune Amin la o mulțumire este după voia lui Dumnezeu și este o expresie auzibilă a aprobării adunării. Amin înseamnă cu adevărat, desigur, așa este sau așa să fie! Apostolul arată un obicei al primilor creștini: ei spuneau „Amin!" nu numai cu inima, ci și cu gura. Ei nu-și spuneau doar în gînd un „Amin", ci îl rosteau. Dumnezeu Și-a învățat deja în Vechiul Testament poporul în acest sens: „Și tot poporul" (bărbați și femei!) „să răspundă: Amin!" (Deuteronom 27.15). În Neemia 5.13, citim frumoasele cuvinte: „Toată adunarea a zis: Amin!" Este deci un obicei potrivit Scripturii, la care din nefericire s-a renunțat în multe locuri.

Mijloacele dominante pentru zidirea sufletească a adunării, lăsînd deoparte revelația referitoare la vremea noastră, sînt prorocia (versetele 3, 4 și 6), descoperirea, cunoștința (versetul 19). Voi mai vorbi despre fiecare dintre acestea. Dar ne-am gîndit vreodată că și o rugăciune, o cîntare, o mulțumire slujesc la zidirea sufletească (versetele 15-17)? Cît de îmbucurătoare este această varietate: pentru toate acestea este loc și timp în strîngerile credincioșilor! Avem aici de altfel una dintre foarte rarele referiri la faptul că în adunările sfinților se cîntă.

Dacă ceva trebuie să fie pentru zidire, atunci în primul rînd trîmbița trebuie să dea un ton inteligibil, trebuie să se știe „ce se cîntă cu fluierul sau cu harpa" (versetele 7-12), pe scurt, trebuie să se înțeleagă ce se vorbește. Tot restul este „vorbă în vînt" (versetul 9). Nu este nicidecum gîndul lui Dumnezeu ca în strîngeri-le noastre, mintea să ne fie „deconectată". A presupune acest lucru ar fi cu totul lipsit de sens și nespirtual. Apostolul insistă ca și la rugăciune, la slăvire și la mulțumire, alături de Duhul (adică noua. dumnezeiasca natură din noi; Ioan 3.6; Romani 8.6, 10) să participe și mintea. Zgomote goale, pe care mintea nu le poate deosebi sau recepționa, sînt fără valoare pentru zidirea sufletească. Astfel de rugăciuni și laude rostite în limbi nu sînt de nici un folos pentru cel care nu le înțelege. Cel care vorbește să folosească mintea în aceeași măsură ca și cel care ascultă. De aceea ne-a dat-o Dumnezeu, ea este poarta de intrare pentru tot ce vine de la Dumnezeu.

Apostolul a vorbit în limbi mai multe decât ei toți și el i-a mulțumit lui Dumnezeu pentru aceasta, dar el a făcut-o pentru sine, atunci cînd era singur cu Dumnezeu. În biserică însă, el dorea să vorbească mai bine cinci cuvinte înțelese: „ca să învăț și pe alții, decât să spun zece mii de cuvinte într-o altă limbă" (citește în versetele 18-19). Dacă ceva nu contribuie la zidire, atunci nu trebuie să se facă auzit în adunare. La aceasta nu are importanță dacă darul este de la Dumnezeu (darul vorbirii în limbi era): dacă prin aceasta adunarea nu este zidită, acest dar nu trebuie să fie întrebuițat. Posedarea unui dar dat de Dumnezeu nu îndreptățește utilizarea acestuia în orice timp și în orice loc. Uneori ne vine greu să acceptăm acest lucru, dar aceasta este învățătura întregului capitol de față. Dacă sîntem în „adunare", atunci nu sîntem oriunde, și acest fapt este hotărîtor.

Dar, înainte de a merge mai departe, aș vrea să mai adaug cîteva observații practice la cele spuse pînă acum! Dacă un frate se roagă în adunare, atunci el este gura celor adunați în rugăciune către Dumnezeu. Atunci, ceea ce exprimă trebuie să reflecte preocuparea comună a celor adunați. Probleme de natură pur personală nu-și au locul acolo. Tot astfel stau lucrurile pentru mulțumire și laudă. Cît de mult trebuie să se păzească frații ca să nu depășească adevăratele sentimente și măsura adunării. De asemenea, cel în cauză trebuie să vorbească destul de tare și de clar ca să poată fi înțeles de toți. Dacă, de exemplu, cineva vorbește încet și repede, astfel încît aproape nimeni nu-l poate urmări, atunci este mai bine să lase altora această slujbă.

De asemenea există, mai ales astăzi, pericolul de a impresiona prin cunoștințe. Dacă vorbirea sau rugăciunea sînt pline de cuvinte străine sau de expresii artistice, astfel încît frații simpli să nu mai poată înțelege sensul, atunci această slujire nu corespunde gîndurilor Domnului. El vrea ca adunarea să fie zidită sufletește. Acest lucru este valabil și pentru rugăciune și pentru mulțumire. Totul se petrece în adunare și pentru adunare. Cel care vorbește este fie gura celor adunați pentru Dumnezeu (rugăciune, mulțumire, laudă), fie gura lui Dumnezeu către cei adunați (prorocie, învățătură). Acest lucru ar trebui să nu-l uite niciodată cei care deschid gura într-o adunare. Nu este acesta un gînd

profund mișcător, că Dumnezeu are zidirea sufletească a Adunării drept gând călăuzitor, astfel încît toate celelalte trebuie să se supună acestuia? Atît de mult dorește El acest lucru!

Știu că aceasta contrazice părerea multora din creștinătate, chiar și a acelor care sînt născuți din nou, dar sînt gîndurile lui Dumnezeu pentru poporul Său. De aceea învățăturile acestui capitol din prima epistolă către Corinteni sînt atît de importante pentru zilele noastre.

Să ne ocupăm acum de mijlocul dominant pe care-l activează și-l folosește Duhul Sfînt pentru zidirea Adunării - prorocia.

Ce înseamnă prorocirea?

Apostolul opune adesea prorocia vorbirii în limbi, (versetele 2-6; 21-25; 27-29). Prorocirea este slujba propriu-zisă a profeților. Nu a prezice ceva viitor este prorocie în primul rînd, ci a pune sufletul în lumina lui Dumnezeu prin Cuvîntul lui Dumnezeu, în așa fel încît omul să fie judecat, iar tainele inimii lui să fie descoperite (versetele 24-25). Aceasta se înțelege aici prin prorocie. Prorocia se poate extinde chiar și asupra unui necredincios, după cum arată versetele amintite, chiar dacă, în principiu, ea nu a fost dată necredincioșilor, ci celor care cred. După ce Domnul Isus i-a descoperit femeii samaritence întreaga ei istorie („Pentru că cinci bărbați ai avut; și acela pe care-l ai acum, nu-ți este bărbat”), ea i-a răspuns cu o anumită admirație: „Doamne, văd că ești proroc” (Ioan 4.18-19). Aceasta era într-adevăr o lucrare de prorocie!

Cît de importantă este această lucrare tocmai în zilele noastre! Să ne rugăm ca ea să fie în mai mare măsură printre noi! Apostolul a dorit ca toți să prooroască (versetele 1 și 5). Aceasta trebuiau ei să urmărească, nu o desfășurare exterioară de forță. A proroci include mai mult decît a predica sau a învăța. Învățătura și cunoștința duc de asemenea la zidirea Adunării (versetele 6 și 19), dar prorocia este o slujbă într-o formă supremă. Prorocul vorbește de la Dumnezeu și pentru Dumnezeu. Cine are acest dar trebuie să stea aproape de Dumnezeu și să fie într-o părtășie practică cu voia Sa, spre a fi capabil să împărtășească altora voia și gîndurile lui Dumnezeu, într-un mod potrivit.

Eu sînt de părere că prorocia propriu-zisă se face în general fără ca cel care vorbește să fie conștient de aceasta. Desigur, el slujește conștient cu Cuvîntul, dar de faptul că, făcînd aceasta, proorocește, aproape că nu este conștient. Abia mai tîrziu află, uneori, dacă se întîmplă așa, că într-o ocazie sau alta, prin ceea ce a spus, a venit în întîmpinarea nevoilor existente. Acest lucru îl poate face numai Duhul Sfînt. Încă o dată spun: cît de necesar ne este de a fi puși în lumina lui Dumnezeu pentru a fi feriți de gînduri sau de căi greșite! Cît de multă nevoie avem de slujba prorociei!

De altfel și surorile pot proroci, după cum ne arată clar capitolul 11.5, și exemplul fiicelor lui Filip (Faptele Apostolilor 21.9). În cazul lor, desigur, nu adunarea (biserica) era locul în care se exercită darul lor, ci domeniul casnic. În orice caz însă, sora să-și acopere capul, pentru a arăta prin aceasta că stă sub autoritatea (stăpînirea) bărbatului (capitolul 11.5-10).

Dacă apostolul vorbește în versetul 3, în legătură cu prorocia, despre zidire, sfătuire și mîngîiere, atunci aceasta nu este de fapt o definiție a ceea ce este prorocia, ci cu mult mai mult arată care este rezultatul prorociei adevărate. Cine proorocește vorbește oamenilor spre zidire, sfătuire și mîngîiere. Și sfătuirea este în adevăratul sens zidire. Uneori uităm acest lucru. Dumnezeu ne sfătuiește doar pentru că El ne-a adus în anumite relații. Tot ceea ce mă apropie mai mult de înțelegerea adevărului și a Persoanei Domnului este zidire.

Prorocia apare în Noul Testament într-un sens triplu. Sensul cel mai general și cuprinzător l-am văzut deja: a aduce sufletele credincioșilor, prin slujirea Cuvîntului în lumina lui Dumnezeu, pentru a ajunge astfel la inima și la conștiința lor și a corespunde astfel nevoilor lor interioare. Aceasta era de fapt și slujba profeților Vechiului Testament, care, prin cuvintele „Așa vorbește Domnul” căutau să trezească conștiința poporului. Dacă poporul însă nu era atent la Cuvîntul și la avertizările lui Dumnezeu prin profeții Săi, atunci aceștia erau obligați să vestească judecata și să prezinte alte evoluții viitoare.

Aceasta ne conduce la al doilea sens al prorociei în Noul Testament. În unele locuri se referă și aici la precizarea de lucruri viitoare. Un exemplu în acest sens îl avem în Faptele Apostolilor 11, cînd prorocul Agab a prevestit, prin Duhul, o foamete care urma să vină peste tot pămîntul (versetele 27-30). Acest al doilea sens se potrivește în mod special cărții Apocalipsa, unde respectarea cuvintelor prorociei este legată de binecuvîntări deosebite (Apocalipsa 1.3; 22.7).

Un al treilea sens îl avem în 1 Corinteni 14.29-30, despre care voi mai vorbi. Acolo este vorba de vestirea unor adevăruri creștine încă necunoscute, prin bărbați insuflați de Duhul lui Dumnezeu. Aceasta este forma cea mai înaltă a prorociei, pe care însă astăzi nu o mai cunoaștem, deoarece Cuvîntul lui Dumnezeu este întregit (Coloseni 1.25). Și prorocii din capitolul 12.28 au fost unelte ale insuflării Duhului Sfînt, prin care au fost scrise părți ale Noului Testament.

Încheind această parte, m-aș referi la legătura dintre descoperire și prorocie pe de o parte și dintre cunoștință și învățătură, pe de altă parte (versetul 6). Acestea nu înseamnă exact același lucru, dar se află într-o relație strînsă. Apostolul nu a vrut să vină la corinteni fără să le fie „de folos”, iar să le fie de folos putea numai dacă cuvîntul lui le aducea fie descoperire, fie cunoștință, fie prorocie sau învățătură.

Descoperirea ca atare este primirea adevărului dumnezeiesc de la Dumnezeu Însuși (1 Corinteni 2.10-12). A spune cuvinte care să aducă descoperire înseamnă, în schimb, a spune ceea ce primiseră apostolii și prorocii prin descoperire. Un exemplu în acest sens găsim în capitolul 11.23 („Căci am primit de la Domnul”), după cum de fapt slujba apostolului Pavel s-a caracterizat prin descoperire (compară capitolul 15.3). Domnul i-a spus deja la întoarcerea sa: „... căci M-am arătat ție ca să te pun slujitor și martor atît al lucrurilor pe care le-ai văzut, cît și al celor pentru care Mă voi arăta ție” (Faptele Apostolilor 26.16).

Prorocia este în legătură cu descoperirea. Ce înseamnă prorocia am văzut deja. A proroci are sens mult mai cuprinzător decît a spune cuvinte care să aducă descoperire, tocmai pentru a cuprinde mai mult decît comunicarea de noi adevăruri primite (al treilea sens al proroci ei).

Pe de altă parte, datorită descoperirilor Domnului, apostolul avea și cunoștințe profunde, care de asemenea caracterizau slujba sa. El a spus efesenilor: „... Citindu-le, puteți înțelege priceperea mea în taina lui Hristos ...” (Efeseni 3.1-5).

Învățătura poate fi privită ca o expresie universală, care, în sensul ei cel mai larg, cuprinde elementele amintite anterior. Are însă și un sens special, propriu: nu atât de a comunica adevăruri pînă atunci necunoscute, ci de a repeta adevăruri deja cunoscute. Lui Pavel nu i-a fost greu să le scrie filipenilor „mereu aceleași lucruri” (Filipeni 3.1); și Petru s-a îngrijit să le aducă aminte credincioșilor care au primit tăierea împrejur „de lucrurile acestea”, măcar că le știau (2 Petru 1.12).

Descoperirea și cunoașterea sînt lucruri pe care omul le primește de la Dumnezeu (respectiv le-a primit), cunoașterea fiind rezultatul descoperirii. Dar în comunicarea către oameni, descoperirea se manifestă prin prorocie, iar cunoștința prin învățătură. Cît de demnă de adorare este dragostea lui Dumnezeu, care a găsit această cale, pentru ca ceea ce este în inima Sa să vină pînă la noi, oamenii!

Dumnezeu cu adevărat în mijlocul vostru

Privim încă o dată versetele din 1 Corinteni 14.22-25, pe care le-am cercetat deja din alt punct de vedere:

„... Prorocia, dimpotrivă, este un semn nu pentru cei necredincioși, ci pentru cei care cred. Deci, dacă toată biserica s-ar strînge la un loc și toți ar vorbi în limbi, și ar intra oameni simpli sau necredincioși, n-ar zice ei că sînteți nebuni? Dar dacă toți prorocesc și intră vreun necredincios sau vreunul simplu, el este încredințat de toți, este judecat de toți. Tainele inimii lui sînt descoperite, așa că va cădea cu fața la pămînt, se va închina lui Dumnezeu și va mărturisi că, în adevăr, Dumnezeu este în mijlocul vostru.”

Chiar dacă aici apostolul, pentru a scoate la lumină nebunia corintenilor, presupune un caz care desigur nu a existat niciodată sub această formă, totuși prin cuvintele sale se aduce în fața ochilor o părticică din viața de adunare, o părticică din practica strîngerii, care merită tot interesul. Unele lucruri merită atenția noastră deosebită.

În mod evident, a fost o obișnuință a celor credincioși de a avea într-un loc strîngeri regulate pentru zidire reciprocă, un obicei pe care Duhul lui Dumnezeu îl recunoaște și îl recomandă.

Nu era o adunare „închisă”, la care nu ar fi avut acces cei necredincioși sau cei fără daruri. Dimpotrivă, ei puteau „să intre”. „Fără daruri” (cuvîntul grecesc este idiotes) îi desemnează pe cei care nu erau instruiți în lucrurile lui Dumnezeu, fără a fi neapărat necredincioși, căci ei sînt deosebiți de necredincioși.

Se observă faptul că lipsește orice indicație cu privire la o ordine stabilită pentru slujire sau pentru slujitori. Duhul lui Dumnezeu și-a așezat reședința în Adunare și aceasta favoriza o libertate deosebită. Era posibil - oricît de ipotetic este cazul - ca toți să vorbească în limbi sau ca toți să prorocască. Apostolul nu îngrădește sub nici o formă această libertate. El arată doar care ar fi rezultatul în cazul în care toți ar vorbi în limbi: cei fără daruri și cei necredincioși ar spune că sînt nebuni. Desigur, aceasta nu putea fi intenția lui Dumnezeu. De aceea ei trebuiau să fie mai ales preocupați să prorocască.

Dumnezeu este considerat prezent în mijlocul lor și cu adevărat Dumnezeu a fost printre ei. Acest fapt ar fi devenit evident tocmai prin aceea că toți ar fi prorocit. Căci dacă atunci ar fi intrat un necredincios sau unul fără daruri, el ar fi fost încredințat de toți și s-ar fi închinat lui Dumnezeu, mărturisind că, în adevăr, Dumnezeu era în mijlocul lor sau în ei. Aceasta ar fi fost rezultatul binecuvîntat al folosirii libertății Duhului într-un mod corespunzător! Cînd ne întîlnim ca adunare, atunci Dumnezeu este și astăzi în mijlocul nostru. De am fi conștienți în mai mare măsură astăzi de prezența Sa!

Încă un cuvînt referitor la expresia: „Deci, dacă toată biserica s-ar strînge la un loc” (versetul 23)! Ea este în strînsă legătură cu expresia din capitolul 11.18: „Atunci cînd vă strîngeți ca adunare”. Ambele formulări desemnează același lucru, dar de fiecare dată din alt punct de vedere, și este bine să înțelegem acest lucru. Cea de a doua expresie, vă strîngeți ca adunare, se referă la caracter, prima în schimb la faptul însuși, la realitatea strîngerii. Dar în ambele cazuri este vorba de strîngerea cu caracter de adunare.

Rînduială înainte de putere

Mulți copii iubiți ai lui Dumnezeu cred că la adunare pot să urmeze necontrolat impulsurile lor interioare. Ei se simt - cum susțin ei înșiși - mînați de Duhul lui Dumnezeu și acest fapt este pentru ei semnul suficient pentru a se exprima în felul pe care-l doresc. Toate celelalte păreri le resping ca neduhovnicești și ca îngrădire a libertății lor personale. Ei sînt „insuflați”, ei „se simt mînați din interior” și aceasta le ajunge. Ajunge într-adevăr?

Corintenii gîndeau odinioară la fel, doar că față de noi exista diferența care astăzi nu poate fi trecută cu vederea, și anume că ei într-adevăr nu duceau lipsă de nici un fel de daruri. Unele lucruri care în zilele noastre se prezintă ca „daruri” nu sînt altceva decît imitație. Această suspiciune este întărită cu atît mai mult, cu cît exercitarea acestor „daruri” este adesea cu totul împotriva Scripturii. Mă gîndesc mai ales la vorbirea în limbi, așa cum este ea practică în multe cercuri ale creștinătății. Dacă exercitarea acestui „dar” contravine total instrucțiunilor Cuvîntului lui Dumnezeu, nu trebuie atunci să ne îndoim că el este adevărat?

Desigur că la corinteni puteau fi văzute unele slăbiciuni și greșeli. Dar să ne gîndim la două lucruri: era vorba la ei de o adunare încă foarte tînără și ei încă nu primiseră învățături dumnezeiești despre aceste lucruri. În afară de aceasta, cea de a doua epistolă adresată lor arată clar că prima epistolă i-a adus la întristare după voia lui Dumnezeu și la pocăință (2 Corinteni 7.6-11). Noi însă avem în mînă Cuvîntul lui Dumnezeu desăvîrșit și totuși de multe ori nu acționăm în conformitate cu el! Acest fapt ne face atît de responsabili.

Da, corintenii foloseau greșit darurile lor, dar apostolul poate recunoaște darurile din mijlocul lor ca daruri ale lui Dumnezeu. El recunoaște și slobozenia, căci „unde este Duhul Domnului, acolo este libertate” (2 Corinteni 3.17). Dar el se vede obligat de a păzi această libertate de abuzuri. În altă privință, a trebuit să le scrie mai tîrziu galatenilor: „Fraților, voi ați fost chemați la libertate. Numai nu faceți din libertate o pricină ca să trăiți pentru carne, ci, în dragoste, slujiți-vă unii altora” (Galateni 5.13).

Este totdeauna pericolul de a folosi libertatea ca pricină de trăire pentru firea păcătoasă. Dar această libertate a duhului există, altfel nu s-ar putea face abuz de ea.

Corintenii au abuzat de puterea Duhului și aceasta nu a fost rînduiala lui Dumnezeu. Astfel apostolul ajunge să vorbească în continuare de rînduiala lui Dumnezeu în strîngerile laolaltă și arată că neorînduia- la niciodată nu-și are izvorul în Dumnezeu. Rînduiala este înainte de putere, și acest lucru trebuie să-l învățăm acum.

„Atunci ce este de făcut, fraților? Cînd vă adunați laolaltă, fiecare dintre voi are un psalm, are o învățătură, are o descoperire, are un cuvînt în limbă, are o interpretare: toate să se facă spre zidire. Dacă vreunul vorbește într-o limbă, să fie doi sau cel mult trei, fiecare la rînd: și unul să interpreteze. Dacă nu este cine să interpreteze, să tacă în biserică și să-și vorbească numai lui însuși și lui Dumnezeu. Cît despre proroci, să vorbească doi sau trei, și ceilalți să judece. Și dacă este făcută o descoperire unuia care stă jos, cel dintîi să tacă. Fiindcă puteți să prorociți toți, unul după altul, pentru ca toți să capete învățătură și toți să fie încurajați. Duhurile prorocilor sînt supuse prorocilor; căci Dumnezeu nu este un Dumnezeu al neorînduiei, ci al păcii, ca în toate bisericile sfinților" (versetele 26-33).

Versetul 26 arată atît bogăția de daruri a corintenilor, cît și strădania lor de a le exercita. Acest fapt era bun în sine, dar în mod evident, aceasta se făcea într-o anumită neorînduială și în independență de Duhul lui Dumnezeu. Probabil că nu doar vorbeau foarte mulți la o strîngere, ci și mai mulți deodată. Fiecare se înghesuia să fie auzit. Și acest lucru nu era bun, pentru că nu era spre zidirea sufletească a adunării. Prin purtarea lor, ei nu dovedeau doar o lipsă de înțelepciune, ci și de dragoste. Ei uitaseră cine era în mijlocul lor; că numai El singur avea dreptul să hotărască cum aveau să se desfășoare lucrurile. Ei pierduseră din vedere prezența Duhului Sfînt, despre care Domnul Isus a spus: „El Mă va slăvi" (Ioan 16.14). Ei însă nu căutau slava Sa, ci pe a lor. Așa va fi întotdeauna, dacă nu se are în vedere faptul că „în adevăr, Dumnezeu este în mijlocul vostru". Dacă nu se recunoaște prezența lui Dumnezeu, atunci tocmai darurile Sale devin o piedică pentru binecuvîntarea copiilor Săi, pentru că atunci ele sînt folosite fără înțelepciune.

Astfel apostolul se vede nevoit să completeze lipsa lor de har prin aceea că ia măsuri restrictive pentru exercitarea acelor daruri al căror izvor îl recunoaște cu bucurie ca fiind Dumnezeu. Aceste măsuri sînt și pentru noi astăzi de o valoare extraordinară, chiar dacă anumite daruri, ca limbile și prorociile, nu mai sînt prezente. Principiile lui Dumnezeu, pe care El a îngăduit să fie scrise pentru îndrumarea noastră, rămîn însă aceleași pentru toate timpurile.

Nu este intenția apostolului de a reduce la tăcere un oarecare dar al lui Dumnezeu. Aceasta ar însemna a stinge Duhul, ceea ce ar fi un păcat (citește în 1 Tesalo- niceni 5.19). Nu, el ridică o barieră împotriva utilizării prin firea păcătoasă a darurilor date de Dumnezeu. El interzice orice inițiativă necontrolată în descoperirile duhovnicești. Fiecare dar adevărat al Duhului este supus aceluia care îl posedă și care este răspunzător de folosirea lui.

El începe cu limbile, pentru că ele erau cele mai evidente și mai pline de capcane în cazul abuzului. Poate că tocmai cei care aveau acest dar pretindeau a fi liberi de toate regulile în exercitarea lui. Dar faptul că un dar era într-adevăr de la Dumnezeu nu exclude nicidecum supunerea la reguli a acestui dar. Și supunerea la reguli constă în aceasta: în tot ce se referă la slujirea lui Dumnezeu în adunare, înțelegerea duhovnicească și, cu aceasta, zidirea sufletească a celor adunați are prioritatea absolută.

Dacă, de exemplu, nu era de față nici un interpret, atunci vorbirea în limbi în biserică trebuia lăsată la o parte. Am văzut deja că cel în cauză putea să-și vorbească lui însuși și lui Dumnezeu, dar în biserică trebuia să tacă. În biserică nu trebuia să se audă nici o vorbire care nu se putea înțelege. Căci ceea ce se vorbea acolo trebuia să fie auzit și înțeles nu numai de Dumnezeu, ci și de oameni.

De asemenea nu trebuiau să vorbească în limbi mai mult de doi sau trei, o restricție care se referea și la cel mai înalt dar, cel al prorocilor. Chiar și ceva foarte bun poate deveni nefolositor și disprețuit printr-o exagerare irațională. Dacă la o strîngere ar vorbi mai mulți de doi sau trei, atunci ascultătorii simpli nu ar mai putea primi și înțelege cele spuse, mai ales dacă ar vorbi mai mulți deodată. Ei puteau să prorocescă toți, dar unul după altul, spune apostolul, și dacă erau mai mulți de doi sau trei, atunci era un lucru rău. Atunci ei trebuiau să aștepte altă vreme și alt prilej, deoarece „Duhurile prorocilor sînt supuse prorocilor."

Acestui fel de vorbire: „Mă simt mînat, nici nu pot altfel", apostolul nu-i acordă nici o valabilitate. Duhul prorocului nu stăpînește asupra prorocului, ci prorocul asupra duhului său. Dacă deja omul firesc trebuie să-și stăpînească duhul (Proverbe 25.28), cu cît mai necesar este pentru un om duhovnicesc, căruia Dumnezeu i-a încredințat un dar duhovnicesc, de a exercita acest dar sub controlul de sine poruncit! Apostolul preîntîmpină toate pretextele false pentru desfrîul spiritual. Nu, un impuls interior nu este suficient pentru a justifica vorbirea unui proroc! Părerea lui trebuia să corespundă impresiilor sale. Căci mintea, deși nu este niciodată împotriva adevăratelor sentimente, în lucrurile lui Dumnezeu se situează deasupra acestora. Toate celelalte sînt nesănătoase, sînt neorînduială.

Dar versetul 31: „Fiindcă puteți să prorociți toți, unul după altul, pentru ca toți să capete învățătură și toți să fie încurajați", mai ascunde în sine o învățătură deosebită. Cînd apostolul a enumerat, în capitolul 12, diferite forme ale prorociei, a întrebat în versetul 29: „Oare toți sînt apostoli? Toți sînt proroci? ..." „Nu" a fost răspunsul. Aceasta se referea la profeția ca instrumente ale inspirației (al treilea sens al prorocirii) și prin urmare, se limita doar la cîțiva. În capitolul 14, versetele 1 și 5 însă îi îndeamnă pe corinteni să urmărească darul cel mai înalt, prorocirea (primul sens). Acesta este un indiciu clar asupra faptului că cei care îl urmăreau îl și obțineau. Și acum, recunoaște posibilitatea ca ei să prorocescă toți. De aici lărgirea limbajului apostolului: toți ar putea să prorocescă, ca toți să fie sfătuiți și toți să fie mîngîiați. Cuvîntul toți, repetat aici cu insistență, are în toate cele trei cazuri aceeași putere. A spune că toți prorocii ar putea proroci ar fi de prisos. Ce minunată libertate în adunare este recunoscută aici! Dacă Dumnezeu le dădea capacitatea pentru aceasta, atunci toți puteau să prorocescă. Cît de mult cinstea acest fapt pe Acela care era în mijlocul lor!

Dar în adunare toți primesc și învățătură. Și prorocul are dreptul să asculte și să învețe. Prin slujirea sa, el îi încurajează pe alții, dar și el însuși are nevoie să fie încurajat. Zidirea, învățăm aici, este un lucru reciproc. Înfăptuim noi aceasta în strîngerile noastre? Îi acordăm noi unui proroc privilegiul de a putea să asculte și el o dată?

Frați iubiți în Domnul, care citiți aceste rînduri, în legătură cu acest punct vrem să ne punem întrebările: Urmărim noi toți să prorocim? Căutăm să ne oferim darurile pentru zidirea adunării? Sau sîntem de ani de zile participanți pasivi? Ne-a trecut vreodată prin minte că poate Domnul ar vrea să ne folosească și pe noi în adunare, pentru a spune un cuvînt pentru zidirea ei? Nu ne bazăm noi prea mult pe darurile care sînt în mijlocul nostru? Ce facem cu cuvîntul „puteți să prorociți toți"? Despre aspectele prorocirii am vorbit deja. Dar o urmărim! Ah, de ne-am folosi mai mult de minunata libertate în care ne-a adus Duhul spre zidirea alor Săi și spre slăvirea Aceluia, care este în mijlocul nostru!

„Cît despre proroci, să vorbească doi sau trei, și ceilalți să judece " (versetul 29). Două sau cel mult trei vorbiri erau suficiente pentru zidirea adunării. Rugăciuni, cîntări de laudă și mulțumiri nu sînt amintite aici, dar din ceea ce se spune în versetele 14 pînă la 16 reiese că acestea nu numai au început și au încheiat strîngerea, ci și că au umplut intervalul dintre prorocii.

Dar slujirea prorocilor trebuia să fie judecată. De către cine? Întîi, bineînțeles, de frații lor cu același dar, dar apoi și de întreaga adunare. Încercarea repetată de a limita judecarea slujirii la alți proroci nu este numai nejustificată și la bunul plac, ci în mod clar stă și în contradicție cu învățătura Scripturii. Toți copiii lui Dumnezeu au „ungerea din partea Celui sfînt" (Duhul Sfînt de la Hristos) și știu orice lucru (1 Ioan 2.20). Ei nu înțeleg totul, dar, prin Duhul au capacitatea de a judeca totul, dacă vine de la Dumnezeu și dacă ceea ce este adus nou înaintea lor corespunde cu ceea ce au învățat deja. Așa făceau și cei din Bereea (Faptele Apostolilor 17.11).

„Dar", va întreba poate cineva, „de ce afirmațiile duhovnicești trebuie judecate de alții, din moment ce Duhul care dă aceste adevăruri este Însuși »Adevărul«"? Răspunsul este: oamenii înzestrați cu daruri rămîn tot oameni și curăția vorbirii lor este asigurată doar în măsura în care au învățat, în puterea Duhului, să se conducă singuri. Smerenia este un paznic important în exercitarea darurilor. Dumnezeu, care privește la cel smerit și îi dă har (2 Corinteni 7.6; 1 Petru 5.5), îl va păzi de greșeli pe cel care nu se înalță. Lui I se cuvin mulțumiri pentru aceasta! „Căci Dumnezeu nu este un Dumnezeu al neorînduiei, ci al păcii, ca în toate bisericile sfinților" (versetul 33). Nici chiar puterea dată de Dumnezeu nu înlătură rînduiala. Unde lucrează Duhul Sfînt, acolo rezultatul nu este neorînduiala, ci pacea. Unde lucrează demonii, acolo se distruge nu numai pacea interioară, ci și rînduiala morală, și de cele mai multe ori și rînduiala pur exterioară. Aceasta este o trăsătură sigură pentru judecată.

Dumnezeu locuiește în Adunare și în fiecare credincios în parte. Acest adevăr măreț și binecuvîntat stă la baza oricărei instrucțiuni pentru purtarea în strîngerile laolaltă. Ceea ce ar trebui să-i caracterizeze pe toți cei adunați nu este cunoștința în legătură cu prezența darurilor în mijlocul lor, ci cunoștința adîncă și fericită a prezenței nemijlocite a lui Dumnezeu. Și acolo unde se simte cu adevărat prezența și nemărginirea Sa, acolo atît pacea cît și rînduiala sînt elementul dominant. Tot ce este adevărat, ce vine de la El se va exercita într-un mod liber și fericit, însă voinței proprii a omului nu i se va îngădui să acționeze, deoarece ea nu naște decît neorînduială și încurcături. Harul ne-a adus în legătură cu Dumnezeul păcii. Și acolo inimile celor prezenți sînt umplute cu pacea Sa și prin aceasta sînt aduse la liniște, acolo și purtarea lor exterioară va reflecta starea lor interioară: totul se va face în chip cuviincios și în rînduiala.

Femeile să nu vorbească

Cît de mult s-au poticnit de versetele 34 și 35, oameni, mai ales în timpul nostru, care consideră „egalitatea femeii" ca cea mai înaltă binecuvîntare pentru omenire! Cît de serios este pericolul că acest duh al lumii pătrunde și în mijlocul copiilor lui Dumnezeu! Cuvîntul lui Dumnezeu însă este atît de neclintit și urmarea sa este atît de plină de binecuvîntări:

„Femeile să tacă în biserici (adunări), căci lor nu le este îngăduit să ia cuvîntul; ci să fie supuse, cum zice și legea. Dacă voiesc să capete învățătură asupra unui lucru, să întreb pe soții lor acasă; căci este rușinos pentru femeile să vorbească în biserică" (versetele 34-35).

Acest lucru nu-i place deloc omului, mai ales celui religios. El are pregătite o mulțime de argumente pentru a goli de sens aceste cuvinte ale lui Dumnezeu și pentru a le înlătura efectul. Dar cînd omul începe să argumenteze, atunci aceasta este dovada cea mai sigură pentru faptul că el nu vrea să asculte. Și în afară de aceasta, argumentele sale se topesc ca zăpada în fața arșiței soarelui Cuvîntului lui Dumnezeu. Să ascultăm unele dintre aceste argumente:

- Această indicație a apostolului se referă numai la vremea de atunci și la femeile corintenilor, care erau deosebit de vorbărețe. Ele nu trebuiau să umble cu vorba și să defăimeze. La aceasta se referă cuvîntul grecesc pentru a vorbi.

- Este vorba doar de soții, căci se spune, femeile voastre (traducerea germană „Elberfelder Bibel").

- În lucrurile sfinte ale lui Dumnezeu, femeia are aceleași drepturi ca și bărbatul, căci este scris: „Nu mai este nici parte bărbătească, nici parte femeiască, fiindcă toți sînteți una în Hristos Isus" (Galateni 3.28).

Că primul argument nu stă în picioare am văzut deja prin faptul că această epistolă se adresează tuturor celor care-L recunosc pe Hristos, nu numai „Bisericii lui Dumnezeu care este în Corint" (capitolul 1.2). Și în ce privește cuvîntul grecesc laeo, el înseamnă a vorbi și nu a șușoti sau a defăima. Din cele 241 de cazuri în care apare acest cuvînt în Noul Testament, el nu înseamnă în nici un loc a defăima. Iar în capitolul nostru apare în versetul 29: „Cît despre proroci, să vorbească doi sau trei".

Referitor la al doilea argument, este absurd a presupune că femeile măritate nu aveau voie să vorbească, iar cele nemăritate aveau voie. Învățăturile Cuvîntului lui Dumnezeu despre poziția femeii sînt totdeauna de natură principială și se referă la toate femeile, fie că sînt măritate sau nu. De asemenea este interesant că în manuscrisele cele mai bune și demne de încredere scrie doar: „Femeile să ...".

Cel de-al treilea argument are la prima vedere, mai multă greutate. Apostolul a prezentat la începutul capitolului 11 rînduiala lui Dumnezeu în creație: Dumnezeu - Hristos - bărbat - femeie. De altfel această ordine a creației nu este o ordine valorică - femeia este tot atît de valoroasă ca și bărbatul, ba are chiar trăsături mai fine decît el - ci o ordine a puterii. Potrivit acesteia, femeia vine după bărbat, după cum bărbatul vine după Hristos. Starea ei se caracterizează prin supunere față de bărbat, după cum spune și legea (de exemplu Numeri 30.3 și următoarele). Poziția femeii, ca fiind supusă bărbatului, nu a fost nici modificată, nici desființată în creștinism. Ba dimpotrivă, ea trebuie să fie văzută tocmai în Adunare.

Desigur, „în Hristos Isus" toți sîntem una, nu este nici parte bărbătească, nici parte femeiască. În ceea ce privește poziția ei în Hristos, femeia are exact aceleași privilegii ca și bărbatul. Ea este, de exemplu, un adorator tot atît de adevărat ca și bărbatul. Dar „în biserică", există aceste diferențe și ele trebuie arătate înaintea lui Dumnezeu, a îngerilor și a oamenilor, atît timp cît Biserica este aici pe pămînt. „În biserică" - o expresie deseori folosită în capitolul nostru pentru strîngerea creștinească - femeia nu este ca bărbatul, sora nu este un frate. Să fim deci atenți că „în Hristos Isus", „nu este nici parte bărbătească, nici parte femeiască", dar „în biserică", „femeile să tacă".

Versetul 34, „femeile să tacă în biserici”, urmează nemijlocit versetului 33. Acolo am găsit ceea ce ar trebui să caracterizeze adunările sfinților: Dumnezeu nu este un Dumnezeu al neorînduiei, ci al păcii. Acolo unde Dumnezeu este cinstit cu adevărat, acolo și bunacuvîință firească va putea fi văzută. Dacă în noi nu se împotrivesc totul la gîndul unei slujbe publice a femeii, atunci acest fapt arată cît de mult loc am acordat deja duhului vremii.

Pe vremea cînd s-a scris această epistolă, și lumea greacă ar fi considerat inadmisibil, ca o femeie să fi luat cuvîntul într-o adunare publică. Nu este deosebit de înjositor faptul că tocmai creștinătatea a răsturnat complet această rînduială inițială dată de Dumnezeu și urmată chiar de păgîni?

În capitolul anterior, apostolul a stabilit clar libertatea femeii atît în ce privește rugăciunea, cît și prorocia (capitolul 11, versetul 5 și următoarele). Dar în biserici să nu i se audă glasul, excepție făcînd acea cîntare generală de laudă, care de obicei la asemenea strîngerii se înalță către Dumnezeu (Romani 15.6). Slujirea femeii se face în domeniul interior, casnic (Tit 2.4-5) și supunerea îi caracterizează locul (Efeseni 5.22-24, 33). Acest lucru îl învață atît Vechiul cît și Noul Testament deopotrivă, și adevărata credință a înfăptuit aceasta în orice vreme. Sara asculta de Avraam și l-a numit „domn” (1 Petru 3.6). Cînd Maria prorocea, atunci aceasta se întîmpla înaintea femeilor lui Israel (citește în Exod 15.20-21). Dacă Debora a fost pusă judecătoare în Israel, atunci acesta era un semn de judecată pentru necinstea națiunii, care și-a pierdut adevărata poziție prin necredincioșie (Judecători 4). Dacă, mai tîrziu, glasul prorociței Hulda se auzea în zilele decăderii lui Iuda, atunci aceasta se întîmpla din „cel de-al doilea cartier”, „orașul de jos” al Ierusalimului (2 Împărați 22.14-15; Țefania 1.10). Astfel Scriptura arată pretutindeni că ieșirea în față a femeii nu este în concordanță cu legea inițială a creației și nici cu bunacuvîință și blîndețea care, în ochii lui Dumnezeu, împodobesc femeia.

Că o femeie nu trebuie să învețe și să stăpînească peste bărbat, fie în adunare sau altundeva, este accentuat în alt loc și motivat prin aceea că, atunci cînd femeia a preluat la început o dată conducerea, ea a dus la păcat (1 Timotei 2.12-14).

Ce serioasă deviere de la Cuvîntul și de la rînduiala lui Dumnezeu a însemnat deci în istoria Bisericii pe pămînt că i s-a permis „femeii Izabela”, care se numea „prorociță” să învețe și să amăgească pe robii lui Dumnezeu (Apocalipsa 2.20)! Nu este deosebit de semnificativ faptul că cele mai stricătioase învățături greșite din creștinism, ca „Știința creștină, Teosofia și Spiritismul”, au fost inițiate și conduse de femei? Nu ne dă în mod serios de gîndit că darul modern al limbilor în cercuri carismatice este exercitat în majoritate de către femei? Apostolul vorbește, într-o epistolă referitoare la timpurile de pe urmă, despre „femeile ușurate, îngreuate de păcate și frămîntate de felurite poftă, care învață întotdeauna și nu pot ajunge niciodată la deplina cunoștință a adevărului” (2 Timotei 3.6-7).

Femeia sfință, temătoare de Dumnezeu, va acționa conform cu ceea ce Dumnezeu a stabilit prin apostolul Său pentru femeile credincioase: ea va tăcea în biserici. Și dacă are întrebări și vrea să învețe, atunci îl va întreba acasă pe propriul ei bărbat; „căci este rușine pentru o femeie să vorbească în biserică”. Și cea nemăritată? Ea poate căuta ajutorul femeilor cu experiență, care sînt mai bătrîne în credință decît ele (Tit 2.3-5).

A nu se certa, ci a asculta

Deja cînd a vorbit despre poziția femeii ca fiind supusă bărbatului și a arătat cît este de rușinos pentru o femeie să se roage cu capul descoperit, sau să-și tundă părul sau să-și radă capul, apostolul a spus, în încheierea acestor învățături: „Dacă cineva vrea să se certe, noi n-avem un astfel de obicei și nici bisericile lui Dumnezeu” (capitolul 11.16). Au existat și mai există și acum dintre aceia care întotdeauna, cînd poate fi exprimată o îndoială, preferă să dezbată acel cuvînt, decît să meargă pe calea păcii și a ascultării. Acesta însă nu era obiceiul apostolilor și al Adunării lui Dumnezeu. Nu se obișnuiește, spune apostolul, de a pune la îndoială judecata unor învățături inspirate de Dumnezeu și a discuta asupra lor.

După ce, la sfîrșitul capitolului 14, și-a încheiat greaua misiune de a corecta atitudinea practică a corintenilor, el pune două întrebări muștrătoare:

„De la voi a pornit Cuvîntul lui Dumnezeu? Sau numai pînă la voi a ajuns el? Dacă cineva crede că este proroc sau om duhovnicesc, să înțeleagă că ce vă scriu eu este o poruncă a Domnului” (versetele 36-37).

Evident, el vrea să preîntîmpine falsa pretenție a unora dintre ei (și a multora din ziua de azi) pentru capacitatea duhovnicească de a judeca, care i-ar putea conduce pînă acolo să nu recunoască autoritatea apostolului și să înlăture ceea ce el învățase. Poate că ei se cred foarte înțelepți și poate că li s-ar potrivi cuvintele ironice ale lui Iov către prietenii săi: „în adevăr, numai voi sînteți oameni și odată cu voi va muri și înțelepciunea!” (Iov 12.2). Adevărul a fost descoperit de ei, Cuvîntul lui Dumnezeu a pornit de la ei? N-au înțeles încă adevărul lui Dumnezeu, că Biserica însăși nu dă învățatură, ci ea primește învățatură de la slujitorii Domnului? Realitatea era că primiseră Cuvîntul lui Dumnezeu, după cum observase el deja mai înainte: „Ce lucru ai, pe care să nu-l fi primit? Și dacă l-ai primit, de ce te lauzi ca și cum nu l-ai fi primit?” Nu, Cuvîntul lui Dumnezeu venise la ei prin har, nu pornise de la ei.

Și în afară de aceasta, erau ei singurii care au primit acest har, astfel încît puteau să îndrăznească să opună propria lor gîndire voinței descoperite a lui Dumnezeu și judecății fraților lor în credință, care se supuneau Cuvîntului? Cuvîntul lui Dumnezeu venise la ei toți, nu pentru a fi discutat, ci pentru a fi respectat. Să punem și noi la inimă acest lucru! Cît de mult se discută astăzi Cuvîntul lui Dumnezeu, numai pentru a se sustrage tăișului lui, numai pentru a nu face ceea ce El a spus! A fi cu adevărat „duhovnicesc” se recunoaște și se măsoară prin aceea că ce a spus apostolul aici și în alte locuri este recunoscut și respectat ca poruncă a Domnului.

Știm că odată apostolul a vorbit și el în mod nehibzuit cu buzele sale (Faptele Apostolilor 23.3), ca odinioară Moise (Psalm 106.33). Dar ceea ce scria aici era în mod absolut adevărul în care sălășluiește autoritatea dumnezeiască. Era porunca Domnului. O respectăm? O respectăm din dragoste pentru Acela care ne-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru noi? Prin aceasta se va cunoaște și astăzi dacă sîntem cu adevărat duhovnicești, dacă Îl iubim cu adevărat: „Cine are poruncile Mele și le păzește, acela Mă iubește” (Ioan 14.21).

„Și dacă cineva nu înțelege, să nu înțeleagă!” (versetul 38).

Aceasta este o propoziție serioasă! Dacă cineva refuză să primească învățăturile date de apostol, atunci el nu numai că nu înțelege, ci va și rămîne în această neînțelegere. Este o anumită judecată: „Să nu înțeleagă!” Dar un asemenea om să nu se mai apuce să-i învețe pe alții. Ce bine că oile Domnului Isus cunosc glasul Său! Ele nu au nevoie de învățăturile aceluia care nu se supun Cuvîntului Său. Cine își îndreaptă urechea către glasul bunului Păstor va fi păzit de glasul străinilor și, prin acesta, de o suferință de nespus (Ioan 10.1-5).

Observații finale

Am avut în atenție în acest capitol o serie de adevăruri și de învățături, care poate că pentru unii dintre cititori sînt noi. Într-adevăr, în „bisericele” mari ale creștinătății nu se cunoaște o asemenea strîngere pentru zidirea sufletească a Adunării; și este de înțeles dacă unul sau altul dintre cititorii credincioși au la început o atitudine distantă față de cele prezentate în acest capitol. Prea multe contrazic practica obișnuită de pretutindeni!

Poate că totuși cineva se întrebă și zice: „Eu pot să înțeleg totul foarte bine. Atunci era așa. Dar este aplicabil într-adevăr și la zilele noastre? Nu ați spus dumneavoastră însuși că astăzi nu mai există nici vorbirea în limbi și nici prorocia?”

Este adevărat că astăzi nu mai avem anumite „arătări ale Duhului” într-o formă sau alta, că nu mai avem nevoie de ele, deoarece Cuvîntul lui Dumnezeu este întregit (Coloseni 1.25) și nu are nevoie de adevăruri sau completări. Dar vorbirea în limbi nu este conținutul propriu-zis al capitolului 14. Ea este doar prilejul ca Duhul Sfînt să vorbească despre ceea ce este esențial, anume că ceea ce corintenii au pierdut din vedere era prezența lui Dumnezeu în mijlocul lor prin Duhul Sfînt. Căci dacă s-ar fi gîndit că Dumnezeu era într-adevăr în mijlocul lor, s-ar fi purtat altfel. Ei ar fi vegheat ca rînduiala lui Dumnezeu să rămînă în picioare și ca adunarea să fie zidită sufletește. Dar tocmai acestea sînt principiile care ar trebui să ne conducă și pe noi astăzi în strîngerile noastre laolaltă.

Deci, în acest important capitol nu este vorba de a privi niște lucruri pierdute - ele au și fost prezentate doar în măsura necesară înțelegerii legăturilor - ci este vorba de prezentarea principiilor durabile ale lui Dumnezeu, care îi leagă pe toți cei care recunosc Numele Domnului Isus. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu! Prezența Sa în Adunare, prin Duhul Sfînt, rămîne. Prezența personală a Domnului Isus în mijlocul celor care sînt adunați pentru Numele Său rămîne. Încă o dată, mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru aceasta! Acum este în întregime o întrebare a credinței personale de a prelua și de a îndeplini aceste lucruri. Și aceasta mă face să scriu fericit aceste rînduri: și lucrurile dumnezeiești trebuie cunoscute înainte de a te putea bucura de ele și de a le transpune în fapt.

Există și mulți copii dragi ai lui Dumnezeu care au părăsit sistemele omenești aflate pe teren creștin, pentru a se apropia de adevăr. Dar nu este de mirare că adesea și aceștia nu mai cunosc acest mod de strîngere? Se cunosc conferințe și ore biblice pentru studierea Cuvîntului lui Dumnezeu. Se cunosc adunări speciale pentru vestirea Evangheliei de către evangheliști sau pentru vestirea Cuvîntului lui Dumnezeu de către învățători. Se cunosc întîlniri frățești pentru discutarea diferitelor aspecte ale lucrării Domnului. Dar toate acestea nu sînt strîngeri pentru Numele Domnului. Ele sînt bune și deosebit de utile, dar nu au nivelul înalt al unei strîngeri ca Adunare.

De ce s-a renunțat în întreaga lume, chiar și între frați, la această strîngere pentru zidire? Din cauza pericolului abuzului de libertate? Probabil. Într-adevăr, pericolul de a folosi în mod greșit o libertate dată de Dumnezeu este mare și mereu s-au întîmplat lucruri care i-au înjosit pe cei adunați. Dar să ne gîndim că deși înclinația firească a corintenilor a lipsit în mare măsură aceste strîngeri de utilitatea și de rînduiala lor, gîndul lui Dumnezeu nu a fost desființarea lor completă. În schimb, apostolul îi învață ce s-ar fi potrivit pentru ei cînd erau adunați astfel. Duhul Sfînt numește aceasta în versetul 40 „în chip cuviincios și cu rînduială”.

Și noi ar trebui să medităm cu grijă și prin rugăciune la aceste porunci ale Domnului. Dumnezeu nu spune: „Cu voi nu se poate face aceasta. Pentru o strîngere atît de măreață, cu libertatea ei duhovnicească, voi sînteți prea firești. Să lăsăm asta deoparte!” Dimpotrivă, din partea Sa, El menține tot ce ne-a făgăduit pentru o asemenea strîngere. Cît de mult corespunde aceasta harului Său de nepătruns cu noi! Și apoi El îi dă celui credincios în mîină măsura dumnezeiască și spune: „Dar toate să se facă în chip cuviincios și cu rînduială”.

Cît de simplu, cît de modest, cît de frumos este totul! Strîngerea pentru zidire este o binecuvîntare aleasă a lui Dumnezeu pentru ai Săi, atît timp cît sînt pe pămînt. În cer nu mai au nevoie de ea. Dar faptul că astăzi o mai putem avea, pentru aceasta fie slăvit sfîntul Său Nume în Hristos Isus, Domnul nostru

Strîngerea laolaltă pentru rugăciune

După cum rugăciunea personală este respirația sufletului, tot așa caracterul orei de rugăciune - așa pot numi simplu întîlnirea pentru rugăciunea colectivă - și aprecierea ei de către cei credincioși este măsura pentru starea spirituală a adunării locale. Nu se poate accentua suficient importanța rugăciunii, deși multe lucruri minunate s-au scris și s-au spus despre acest subiect. M-aș limita însă la rugăciunea comună a adunării și aș observa încă de la început că prin aceasta Dumnezeu ne-a dăruit o binecuvîntare deosebită. Ea le permite alor Săi să vină împreună cu tot ce au pe inimă înaintea Sa și să-I spună Lui. Urechea Sa este deschisă pentru tot ce au ei să-I spună.

Ne-am ocupat deja în capitolul 6 de prețioasa făgăduință a Domnului Isus: „Vă mai spun iarăși că, dacă doi dintre voi se învoiesc pe pămînt cu privire la un lucru oarecare, le va fi dat de Tatăl Meu care este în ceruri” (Matei 18.19), așa încît acum mă pot referi la ea pe scurt. Este un mare privilegiu de a căuta împreună și în armonie unii cu alții Fața lui Dumnezeu. Desigur că ne putem ruga și acasă singuri și să dea Dumnezeu să o facem mai mult! Binecuvîntarea Sa nu ar lipsi. Dar a veni ca adunare, cu sinceritate, înaintea „tronului harului” pentru a primi îndurare și a găsi har, pentru ca să fim ajutați la vreme de nevoie (citește în Evrei 4.16), este un privilegiu deosebit și legat de binecuvîntări deosebite. Și dacă rugăciunea fierbinte a unui om drept are mare putere (Iacov 5.16), cum să nu răspundă El atunci la rugăciunea adunării, care strigă în Numele Domnului Isus?

Și încă o observație: unele lucruri spuse în acest capitol se referă atît la rugăciunea personală cît și la cea comună și citatul amintit din Evrei 4 este un exemplu în acest sens. La fel este rugăciunea în Numele Său sau rugăciunea în Duhul Sfînt. Rugăciunea este întotdeauna o expresie deosebită a dependenței de Dumnezeu și a încrederii în Dumnezeu, fie că se roagă cineva individual, fie că se roagă adunarea. Dar aceste principii apar într-un mod deosebit în rugăciunea comună și de aceea încercăm să le tratăm în acest loc.

Rugăciunea comună la primii creștini

Ce pierdere, ce deviere de la origine, când astăzi în creștinătate abia se mai cunoaște întâlnirea pentru rugăciunea comună! Se ascultă o predică, se activează în domeniul bisericesc, dar a fi împreună în genunchi înaintea lui Dumnezeu, acest lucru abia se mai găsește. De ce aceasta! Cred că sînt două motive:

- Numai adevărații copii ai lui Dumnezeu, care au o naștere din nou, știu să se roage cu adevărat și să se unească în rugăciune. „Iată, el se roagă”, acest fapt l-a indicat Domnul ucenicului Anania, drept dovadă pentru faptul că în Saul din Tars s-a petrecut o schimbare profundă (Faptele Apostolilor 9.11). Dacă însă puțini credincioși sînt amestecați în legătură cu mulți creștini de nume, când „neghina” a înecat „griul” în asemenea măsură încît ucenicii numesc pilda din Matei 13.24-30 și 36-43 în mod semnificativ „pilda cu neghina din țarină” (versetul 36), este de mirare atunci dacă rugăciunea comună publică nu mai poate fi înfăptuită?

- Zilele prezente se caracterizează printr-o activitate deosebit de intensă pe teren creștin. Se depun eforturi pentru a face progrese în sens social, cultural și de caritate. Dar care este părerea Domnului Isus despre acestea, ce spune Cuvîntul lui Dumnezeu despre aceste eforturi, nu se are în vedere aproape deloc. Oamenii se simt „bogați” (Apocalipsa 3.17) bogați în cunoștințe, bogați în fapte bune și în eforturi oneste. Această mulțumire de sine și această încăpăținare, care arată pecetea Bisericii în ultima ei fază înainte de judecata Domnului (Apocalipsa 3.14-22; 2 Timotei 3.1-5) este însă opusul conștiinței în dependență față de Dumnezeu, care-l îndeamnă pe credincios la rugăciune. Dacă limbajul este acesta: „Sînt bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic”, trebuie să ne mai mirăm atunci că rugăciunea personală sau comună nu mai au un rol însemnat? De ce să te rogi, când „nu duci lipsă de nimic”?

Toate acestea nu le spun în sensul unei acuzații. Și nu vreau să spun că, pe alocuri, în creștinătate nu există grupuri de oameni credincioși care cunosc foarte bine și practică rugăciunea comună publică. Am intenționat să spun unde ne situăm astăzi, în general, în evoluția mărturiei creștine și să arăt drumul înapoi, la ceea ce era de la început.

Că primii creștini stăruiau în cele patru lucruri atît de importante - în învățătura apostolilor, în legătura frățească, în frîngerea pîinii și în rugăciuni (Faptele Apostolilor 2.42) ne-a preocupat deja în capitolul 8, în legătură cu frîngerea pîinii. Am văzut că ne sînt arătate două perechi a cîte două lucruri, pentru caracterizarea primilor creștini. Învățătura și pîrtășia au fost trăsăturile caracteristice, frîngerea pîinii și rugăciunile erau activitatea practică a tinerei adunări în acele zile de început.

Primii creștini nu au stăruit deci doar în frîngerea pîinii, ci și în rugăciuni. Aceasta se referă, în mod evident, la rugăciuni comune, rugăciuni ale adunării, deoarece ele stau alături de frîngerea pîinii. Și încă un lucru rezultă clar din alăturarea celor două strîngeri: strîngerea pentru rugăciunea comună era o strîngere regulată a adunării, la fel ca și strîngerea pentru frîngerea pîinii.

Cît de importantă era rugăciunea comună în zilele de la început ale Bisericii și cum prilejuri deosebite i-au îndemnat îndată pe credincioși la rugăciune, ne arată mai multe locuri din Faptele Apostolilor.

Despre cei o sută douăzeci din camera de sus, înainte de revărsarea Duhului Sfînt, ni se spune:

„Toți aceștia stăruiau cu un gînd în rugăciune, împreună cu femeile și cu Maria, mama lui Isus și cu frații Lui” (capitolul 1.14).

Cînd Petru și Ioan au fost trași la răspundere înaintea Sinedriului și apoi li s-a dat drumul să se ducă la ai lor, se adaugă cuvintele:

„Cînd au auzit ei aceste lucruri, și-au ridicat glasul într-un gînd către Dumnezeu și au zis ...” (capitolul 4.24).

Și apoi urmează o rugăciune, la al cărei conținut vreau să mă refer pe scurt mai tîrziu. Și cînd Petru a fost prins de către Irod spre a fi omorît, aflăm:

„... iar adunarea nu înceta să înalțe rugăciuni către Dumnezeu pentru el” (capitolul 12.5).

Dar nu numai la Ierusalim existau strîngeri pentru rugăciune. Atunci cînd Duhul Sfînt i-a desemnat pe Barnaba și pe Saul pentru lucrarea la care i-a chemat, despre prorocii și învățătorii din adunarea de acolo citim:

„Atunci, după ce au postit și s-au rugat, și-au pus mîinile peste ei și i-au lăsat să plece” (capitolul 13.3).

Ce încurajare trebuie să fi fost pentru apostolul Pavel în ultima sa călătorie la Ierusalim, cînd credincioșii din Tir, pe țarm, la despărțirea sa, s-au unit cu el în rugăciune!

„... și ne-au însoțit toți, cu soțiile și copiii, pînă afară din cetate. Am îngenunchat pe mal și ne-am rugat” (capitolul 21.5).

Într-adevăr, credincioșii din vremea apostolilor stăruiau în rugăciuni. O facem și noi? Sau lipsim de la strîngerile pentru rugăciune? Prin aceasta am arăta că nu avem nimic de cerut și aceasta ar fi duhul din Laodiceea.

Tatăl nostru

Rugăciunea Domnului, care adesea este numită rugăciunea Tatăl nostru, are astăzi în creștinătate un rol însemnat. Este rostită în orice timp și cu orice prilej: la Cină, la botez, la predică, la cununie, la înmormîntare - la orice prilej. Dar pornind de la locurile pe care tocmai le-am citat din Faptele Apostolilor, remarcăm faptul că primii creștini nu au folosit această rugăciune. Ba mai mult; în afara Evangheliilor, ea nu mai este amintită deloc în întreg Noul Testament. Găsim multe rugăciuni, dar niciodată Tatăl nostru. Cum să înțelegem acest fapt? Nu i-a învățat pe ucenicii Săi și le-a spus: „Cînd vă rugați, să ziceți ...” (Luca 11.2-4)?

Rugăciunea Domnului, pe care i-a învățat pe ucenicii Săi s-o spună este bună, este desăvîrșită. Nu poate exista nici o îndoială în această privință. O altă întrebare este dacă rugăciunea este potrivită pentru creștini. Cuvintele Sale, „Cînd vă rugați”, se adresează ucenicilor Săi,

care Îl urmau atunci pe pământ și care încă nu se aflau pe teren creștin. Lucrarea de ispășire a lui Hristos nu era împlinită, Duhul Sfânt ca Persoană a Dumnezeirii încă nu venise pe pământ. Acest fapt este hotărâtor.

Domnul Isus i-a învățat pe ucenici despre Tatăl Său și numai El, Fiul, putea să-L descopere pe Tatăl (citește în Matei 11.27). Încetul cu încetul i-a introdus în cunoașterea Tatălui Său și i-a familiarizat cu El, astfel încât mai târziu, înainte de răstignirea Sa, putea să spună Tatălui Său: „Eu le-am făcut cunoscut Numele Tău și li-L voi mai face cunoscut" (Ioan 17.26). Și astfel, în inimile ucenicilor s-a născut întrebarea legată de modul cum trebuie să se roage pentru că simțeau că vechile forme ebraice de rugăciune nu mai corespundeau poziției în care au fost aduși ca ucenici ai lui Hristos, prin descoperirea Tatălui. Domnul a ținut seama de rugămintea lor („Doamne, învațane să ne rugăm", Luca 11.1) și le-a dat rugăciunea, care, nu tocmai potrivit, este numită Rugăciunea Domnului sau Tatăl nostru (Matei 6.9-13). Domnul Isus Însuși nu a folosit (nu S-a rugat) această rugăciune. Dacă este vorba de rugăciunea Sa, aceasta este cea din Ioan 17, unde, ca Fiul, vorbește cu Tatăl. Cu toate acestea voi folosi aceste expresii pentru simplitatea exprimării.

Din faptul că Domnul Isus le-a dat ucenicilor Săi această rugăciune pentru descoperirea Tatălui Său, învățăm un lucru foarte important: rugăciunea trebuia să fie în concordanță cu descoperirea lui Dumnezeu, pe care El a dat-o despre Sine. Sau altfel spus, măsura descoperirii Domnului, pe care El o dă despre Sine într-un anumit timp, constituie baza relațiilor în care au fost aduși cei credincioși și totodată temelia rugăciunilor lor. Felul rugăciunilor lor este determinat de relațiile în care au fost aduși prin harul lui Dumnezeu.

Această rugăciune, care începe cu cuvintele Tatăl nostru a fost expresia potrivită pentru ucenicii care Îl înconjurau atunci pe Mesia pe pământ și care au fost puși deja într-o anumită relație cu Tatăl din cer; putem fi siguri că au spus-o pînă la răstignirea Domnului. Nu ni se spune nimic în acest sens, dar în mod sigur a fost așa. Desigur că au spus această rugăciune fiecare pentru sine, deoarece nu auzim nimic în Evangheliile despre o rugăciune colectivă a ucenicilor.

„Tatăl nostru" nu a fost în nici un caz ca rugăciunea comună, chiar dacă este folosită forma noi, prin care se arată că și alții se află în această relație cu El ca Tatăl nostru. Dar învățăturile Domnului despre rugăciune în Evanghelia după Matei 6.5-15, care includ și „Tatăl nostru", au drept conținut numai rugăciunea în ascuns („Ci tu, cînd te rogi, intră în cămăruța ta", versetul 6). În general, acest lucru este trecut cu vederea.

„Tatăl nostru" este o rugăciune personală, nu una colectivă.

Pentru noi, care am fost așezați în starea de fii ai lui Dumnezeu, care avem Duhul lui Dumnezeu și putem spune „Ava. Tată" (Galateni 4.6; Romani 8.15), „Tatăl nostru" nu este expresia potrivită pentru simțămintele și gîndurile noastre, pe scurt: pentru relațiile noastre. Vom vedea îndată că avem privilegiul de a ne ruga în Numele Domnului Isus. Dar înainte de a ne ocupa de ceea ce înseamnă aceasta, m-aș referi la cîteva învățături morale pe care ar trebui să le extragem din „Tatăl nostru". Căci chiar dacă această rugăciune nu este destinată întrebuirii noastre cuvînt cu cuvînt, totuși conține referiri importante, care sînt de mare necesitate și pentru noi.

„Tatăl nostru care ești în ceruri! Sfințească-se Numele Tău; vie împărăția Ta; facă-se voia Ta, precum în cer așa și pe pământ. Pîinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi; și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm celor care ne-au greșit; și nu ne duce în ispită, ci scapă-ne de Cel Rău " (Matei 6.9-13).

Rugăciunea conține șase cereri, în care sînt întruchipate șase principii dumnezeiești. Iată ordinea lor:

Cinste < Sfințească-se Numele Tău.

Stăpînire < Vie împărăția Ta.

Ascultare < Facă-se voia Ta.

Dependență < Pîinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi.

Reabilitare < Și ne iartă nouă greșelile noastre.

Ocrotire < Și nu ne duce în ispită.

Ce mulțime de adevăruri dumnezeiești în cuvinte deosebit de scurte! Ce model desăvîrșit al unei rugăciuni, din gura Domnului nostru! Cum ar putea fi altfel, cînd El, marele Învățător, ne învață!

Observăm că primele trei cereri au de-a face cu Dumnezeu, ultimele trei cu omul. Să fim atenți: în rugăciunea Domnului, drepturile lui Dumnezeu ocupă locul întîi, iar nevoile noastre, ale oamenilor, urmează abia pe locul doi!

Nu este aceasta o ordine morală pe care ar trebui s-o respectăm și noi, nu numai în rugăciunile noastre, ci și în întreaga noastră viață? Nu ar trebui ca și în viața noastră și deci și în rugăciunile noastre, lucrurile lui Dumnezeu să ocupe primul loc? „Căutați mai întîi împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui" (citește în Matei 6.33). De cîte ori este, din nefericire, invers!

Făcînd abstracție de ordinea morală pe care ne-o arată această rugăciune, ne întrebăm, gîndindu-ne la primul principiu din prima cerere, cît de important este faptul ca noi și alții să aducem cinste Numelui Său? Este întîi de toate important pentru noi, ca Numele Său să fie cinstit și sfințit? Este acesta principiul dominant în viața noastră?

Cea de-a doua cerere se ocupă de împărăția Sa. Astăzi împărățește Satan, stăpînitorul acestei lumi, pe acest pământ - și cu ce consecințe groaznice pentru om! Nu avem toate motivele să ne bucurăm de faptul că lucrurile nu vor rămîne așa și că odată Dumnezeu Își va prelua stăpînirea pe pământ în Persoana Fiului Său? Ne este dor de acel timp în care Fiul Său, Domnul nostru, Își va obține, în sfîrșit, dreptul Său pe acest pământ și va reface totul așa după cum a vrut Dumnezeu întotdeauna? Facem parte dintre aceia care „iubesc venirea Lui" (2 Timotei 4.8)?

Și ce înseamnă pentru noi ascultarea de voia Sa? Este mai important pentru noi să ascultăm de El, decât să plăcem oamenilor? Am învățat deja că fără ascultare nu există binecuvîntare? Desigur, timpul în care voia lui Dumnezeu se va face atît în cer cît și pe pămînt ține încă de viitor. Făcînd abstracție de prezența lui Satan în cer (Iov 1; Apocalipsa 12.7-12), în cer se face voia lui Dumnezeu, deoarece îngerii sînt cei care împlinesc poruncile Lui și care ascultă de glasul cuvîntului Său (Psalm 103.20). Pămîntul însă este locul în care se manifestă voința proprie a omului. Astfel, din punct de vedere moral există un „strat despărțitor” între cer și pămînt. În împărăția de o mie de ani, această despărțire va fi în sfîrșit înlăturată, va fi armonie între cer și pămînt, deoarece voia lui Dumnezeu va stăpîni atît aici, cît și acolo. Noi sîntem chemați acum să ascultăm de Dumnezeu, în Isus Hristos, așa cum Hristos a ascultat de El.

Dacă oamenii acestei lumi nu întrebă de voia lui Dumnezeu, voia Sa conduce măcar viața noastră? Sîntem gata să spunem, referitor la viața noastră, „Facă-se voia Ta”?

În ce măsură astăzi, într-o vreme cînd ne merge bine, împlinim noi dependența noastră de Dumnezeu în toate problemele vieții de fiecare zi? Îi mai sîntem recunoscători că ne dă zilnic pîinea noastră, ba chiar tot de ce avem nevoie în această lume?

Îi mulțumim pentru faptul că, în calitate de copii ai lui Dumnezeu, cunoaștem principiul reabilitării? Cînd cădem în păcat, atunci Dumnezeu, în harul Său, ne readuce la bucuria practică a părții cu El. Acesta este un lucru însemnat. Avem însă un duh de iertare față de cei care păcătuiesc împotriva noastră?

Am putea parcurge calea prin această lume rea, cu toate pericolele ei pentru duh, suflet și trup, am ajunge nevătămați țelul, dacă nu am beneficia, pe această cale, de paza permanentă a lui Dumnezeu? Sîntem conștienți și de imposibilitatea și de slăbiciunea noastră de a rezista în încercările (la aceasta se referă aici ispită; căci Dumnezeu nu ispitește spre rău: Iacov 1.13) pe care ni le dă Dumnezeu? Sau sîntem plini de siguranță de sine și avem încredere în credințioșia și experiența noastră?

Toate acestea sînt întrebări care trebuie să cerceteze inimile și astfel, această rugăciune, prin principiile pe care le conține, începe să se adreseze și nouă. Într-adevăr, din punct de vedere moral avem multe de învățat din ea!

Referitor la a cincea cerere, „Și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri” aceasta este adesea înțeleasă în mod greșit. Să fim atenți la faptul că Domnul nu a dat această rugăciune oamenilor, în starea lor naturală, păcătoasă, ci ucenicilor Săi, care deja credeau. Necedințioșii nu pot spune niciodată „Tatăl nostru”. Vameșul din Luca 18 putea să spună doar: „Dumnezeule ...” (versetul 13). Această cerere, „Și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri”, nu arată nicidecum calea pe care un păcătos pierdut poate ajunge la iertarea păcatelor. Nu, Domnul vorbește despre credințioșie și despre gîndul care trebuie să-l însuflețească atunci cînd alții au păcătuțit împotriva lui. În cîrmuirea Sa, Dumnezeu nu ar răspunde la cererea cuiva care este stăpînit de un duh neiertător. Cît de serios este acest lucru pentru noi și pentru rugăciunile noastre!

Noi putem desfășura plini de încredere greșelile noastre zilnice înaintea Dumnezeului și Tatălui nostru; dar făcînd aceasta, trebuie să fim într-o stare de iertare față de cei care au păcătuțit împotriva noastră. Avem un cuvînt foarte asemănător în Marcu 11.25: „Și, cînd vă rugați, să iertați dacă aveți ceva împotriva cuiva, pentru ca și Tatăl vostru care este în ceruri să vă ierte greșelile voastre”. Aici este vorba de iertarea cu privire la căile de cîrmuire ale lui Dumnezeu cu ai Săi, nu de iertarea în privința veșniciei. Astfel învățăm din această rugăciune a Domnului și următoarele: dacă vrem ca rugăciunile noastre să fie ascultate, atunci trebuie să avem un duh de îndurare iertător și nu avem voie să fim stăpîniți de sentimente lipsite de înțelegere față de fratele nostru. Măsura cu adevărat creștinească pentru iertarea pe care o arătăm față de alții este una cu mult mai înaltă decît cea pe care o arată rugăciunea așa-zisă „Tatăl nostru”: trebuie să ne iertăm unii pe alții cum ne-a iertat Hristos (Coloseni 3.13).

Sper că am învățat să vedem deosebirea care există între o utilizare ca model și o utilizare propriu-zisă a acestei minunate rugăciuni. Ca model, ea este de o deosebită valoare morală pentru noi, dar ca rugăciune, noi creștinii nu o putem folosi astăzi nicidecum. Ea a fost și este destinată pentru un alt timp și pentru alți credințioși.

Să ne referim doar la cea de-a doua cerere: „Vie împărăția Ta”. Am putea pronunța această cerere cu adevărat în rugăciune? Nu, imposibil! Ar însemna să ne îndreptăm privirea în jos în loc să o îndreptăm în sus: să așteptăm în mod direct instaurarea împărăției Sale în putere și slavă, și nu revenirea lui Hristos pentru a-Și lua acasă Mireasa Sa. Ar însemna că nu mai așteptăm și dorim alt eveniment înainte de venirea împărăției. Aceasta nu este însă nicidecum speranța creștinului. De aceea nu „Vie împărăția Ta” este rugăciunea adevăratului creștin, ci „Amin! Vîno. Doamne Isuse!” (Apocalipsa 22.20).

Cît de potrivită era în schimb cererea „Vie împărăția Ta” pentru ucenicii de atunci, căroro li s-a vestit împărăția cerurilor ca „aproape”, întîi de către Ioan Botezătorul și apoi de către Domnul Isus Însuși (citește în Matei 3.2; 4.17)! Pe drept ei așteptau această împărăție. Ei încă nu puteau să știe că va suferi amîinare, deoarece împăratul acesteia, Domnul și Învățătorul lor, va fi lepădat de către poporul Său. - Însă cu aplicarea rugăciunii date de Domnul ucenicilor care trăiau atunci, ea nu și-a epuizat nicidecum însemnătatea și nici aplicația.

Cînd Adunarea Dumnezeului Celui viu, care s-a constituit între timp, va părăsi această lume, va exista din nou pe pămînt o rămășiță credințioasă din poporul iudeu. Ea va trece prin necazuri de necomparat (citește în Matei 24.15 și următoarele). Atunci, această rugăciune „Tatăl nostru” va fi spusă din nou și, cu siguranță, din tot sufletul, tocmai această a doua cerere: „Vie împărăția Ta”.

Revenind la începutul rugăciunii, nu se referă forma de adresare, „Tatăl nostru care ești în ceruri”, la o anumită distanță? Probabil că Domnul a încercat să trezească în ucenicii Săi un sentiment despre cine este Tatăl, astfel că ei nu-l mai recunoșteau doar ca „Domn al întregului pămînt” (Iosua 3.11) sau ca „Dumnezeul cerurilor” (Daniel 2.18-37). Cu toate acestea, Tatăl este văzut în ceruri și cei care priveau spre El erau pe pămînt, la aceeași distanță de El. În acel timp ei nu puteau încă să aibă conștiința apropierii, așa cum ne este dat nouă astăzi. Dumnezeu a îngăduit să fim așezați în Hristos în locurile cerești (Efeseni 2.6) și nu ar fi deloc potrivit cu apropierea și cu intrarea noastră la Tatăl (Efeseni 2.18) să ne rugăm Lui în ceruri.

Învățăm astfel din toate că această rugăciune, oricît de desăvîrșită este în sine, nu poate fi expresia cuvenită a acelora care sînt copii ai lui Dumnezeu și L-au cunoscut pe Tatăl (1 Ioan 3.2; 2.13). Ei posedă nemăsuratul privilegiu de a se ruga în Numele Domnului Isus. Spre acest

măreț subiect vrem să ne îndreptăm acum.

Rugăciunea în Numele Domnului Isus

Că ucenicii, deși foloseau „Tatăl nostru” în timpul vieții Domnului, nu s-au rugat încă în Numele Său, ne spun în mod clar cuvintele Sale din Ioan 16, pe care le spune cu puțin timp înaintea răpirii Sale:

„Adevărat, adevărat vă spun că orice veți cere de la Tatăl în Numele Meu, vă va da. Pînă acum, n-ați cerut nimic în Numele Meu; cereți și veți primi, pentru ca bucuria voastră să fie deplină ” (versetele 23-24).

Aici Domnul Isus stă, prin Duhul, în spatele lucrării săvîrșite la Golgota și privește la vremea de după aceasta, caracterizată prin venirea Duhului Sfînt pe pămînt și locuirea Lui în ai Săi (citește Ioan 14.16-18). Această vreme, actuala vreme a harului, El o numește „ziua aceea” (capitolul 16.23). Atunci se vor ruga într-un fel cu totul nou, în Numele Său. În felul acesta nu se rugaseră pînă atunci. Rugăciunea din Matei 6 a fost o rugăciune către Tatăl; dar înainte de iertarea prin sîngele lui Hristos și de venirea Duhului Sfînt ca răspuns la o lucrare împlinită, o rugăciune în Numele Său era total necunoscută, ba chiar imposibilă. Rugăciunea în Numele Domnului Isus este unul dintre privilegiile și una dintre caracteristicile actualei vremi a harului.

Nume înseamnă în Biblie deplină descoperire a ceea ce este cineva. A se ruga în Numele Domnului înseamnă deci a se ruga potrivit cu și în valoarea a ceea ce a descoperit despre Sine Domnul Isus, Fiul Tatălui. Numele și descoperirea Fiului au în ochii Tatălui o valoare deosebită, și în acest Nume, în această prețuire, copiii lui Dumnezeu au voie să se apropie de Tatăl lor și să-și aducă înaintea Lui cererile, cu asigurarea că El le ascultă. Este o poziție de o valoare de neimaginat care s-a dăruit fiecărui copil al lui Dumnezeu și care este motivată și asigurată prin posedarea Duhului Sfînt.

În afară de pretenția noastră de a avea acces la Tatăl, rugăciunea în Numele Său cuprinde și privilegiul de a ne apropia de El în puterea și în întreaga valoare a Numei Fiului Său. La aceasta, Duhul Sfînt care locuiește în noi ne dă nu numai conștiința poziției noastre de fii în fața Tatălui (Galateni 4.6), ci și puterea de a ne folosi de acest nou privilegiu.

Este un har de necuprins că ne este dat un Nume, în care putem să ne aducem cererile înaintea lui Dumnezeu! Și acesta este Numele slăvitului Domn Isus, care acum este la dreapta lui Dumnezeu, nu Numele Celui disprețuit pe pămînt, ci al Celui slăvit în cer. Ce putere este în acest Nume! Orice genunchi al celor din ceruri, de pe pămînt și de sub pămînt se va pleca odată în Numele lui Isus (citește în Filipeni 2.10) și noi avem privilegiul de a ne apropia în acest Nume de Tatăl. Rugăciunea în Numele Său este deci rezultatul lucrării Sale împlinite și a poziției pe care o ocupă acum la dreapta Tatălui și este un privilegiu al dispensației creștine.

Adevărata rugăciune creștină este rugăciunea în Numele Domnului Isus. Ea cuprinde toate felurile de cereri. Bineînțeles că într-o adunare pentru rugăciune, cererile personale nu-și au locul. Aceasta nu înseamnă însă că cereri personale sau familiale nu pot fi rugăciuni în Numele Său. De aceea am spus: ea cuprinde toate felurile de cereri. Dacă o rugăciune este o rugăciune în Numele Domnului Isus, nu este determinat de felul cererii, ci de faptul dacă Duhul lui Dumnezeu a inspirat-o. De aceea, eu cred că rugăciunea prin Duhul Sfînt (Iuda 20; Efeseni 6.18) în fond este același lucru ca și rugăciunea în Numele Său. Doar că una ne arată mai mult puterea care lucrează și controlează, care la momentul dat provoacă ceea ce este absolut corect și potrivit lui Dumnezeu, pe cînd cealaltă arată mai mult valoarea Numei în care avem voie să ne apropiem de Dumnezeu.

Dar noi nu ne rugăm niciodată direct Duhului Sfînt (nu găsim aceasta niciunde în Scriptură), ci lui Dumnezeu, Tatălui Domnului Isus. Duhul Sfînt, care în mod absolut este Dumnezeu și locuiește în noi, este însă puterea rugăciunilor noastre.

Dacă deci rugăciunea în Numele Său poate cuprinde toate felurile de cereri, totuși expresia în Numele Său ascunde în sine o condiție care limitează. Căci Numele Său nu include numai, ci el și exclude. Este imposibil, de exemplu, de a pune în legătură cu Numele Său lucruri deșarte, lipsite de sfințenie, nebune sau exprimînd voința proprie! Acestea niciodată nu vor fi inspirate de Duhul Sfînt. Pe de altă parte, nu fiecare cerere corectă este automat o cerere în Numele Domnului. Astfel cineva poate să se roage pentru vestirea publică a Evangheliei în localitatea sa - un lucru bun în sine - și totuși să nu corespundă gîndurilor Duhului Sfînt, deoarece se poate ca anumite împrejurări pe moment să fie împotriva. Lucrul pentru care se face rugăciunea poate fi bun, dar nu este locul sau timpul potrivit și atunci nu este o rugăciune prin Duhul Sfînt.

Dacă avem în vedere acest lucru, atunci înțelegem mai bine de ce, în ciuda largheței deosebite a făgăduinței care se află în cuvintele Domnului, nu toate cererile sînt ascultate. „Orice veți cere de la Tatăl ..., vă va da”, dezvăluie o ascultare absolută a fiecărei cereri! Dar în cuvintele: „Orice veți cere de la Tatăl, în Numele Meu ...” se află și o condiție, care este deseori trecută cu vederea. A se ruga în Numele Său este în același timp și privilegiu și responsabilitate. Aceasta explică de ce multe dintre cererile noastre nu au fost niciodată ascultate. Noi probabil credeam că au fost făcute în Numele Său, dar în realitate ele nu au fost inspirate de Duhul Sfînt. În mod evident noi nu am înțeles năzuința Duhului într-un lucru sau altul. Acest lucru, fără îndoială, este umilitor pentru noi. Cu toate acestea putem aduce toate cererile noastre la cunoștința lui Dumnezeu (Filipeni 4.6-7), dar aceasta este altceva decît ceea ce ne preocupă acum.

Desigur, înțelegem și faptul că o rugăciune, prin simpla folosire a formulei: „Ceram aceasta în Numele Domnului”, nu devine o rugăciune în Numele Său.

În Scriptură găsim și gîndul că „nu știm cum trebuie să ne rugăm”, „Cel care cercetează inimile știe care este gîndirea Duhului: pentru că El mijlocește pentru sfinți după voia lui Dumnezeu” (Romani 8.26-27). Ceea ce este deci neapărat necesar este a înțelege năzuința Duhului în privința lucrului care ne preocupă; și acest lucru ne poate fi dat doar atunci cînd sîntem și rămînem aproape de Domnul.

„Dacă rămîneți în Mine și cuvintele Mele rămîn în voi, cereți orice veți vrea și vi se va da” (Ioan 15.7).

Preocuparea personală cu Domnul Isus și familiarizarea inimii cu Cuvîntul Său ne va feri de cereri care nu sînt după gîndurile Sale.

Subiecte de rugăciune ale adunării

Dacă ne strângem ca adunare pentru rugăciunea colectivă, este desigur potrivit să citim și câteva pasaje sau un aliniat din Cuvîntul lui Dumnezeu. Și locul tocmai citat din Ioan 15 ne arată acest lucru, deoarece ne prezintă legătura fundamentală dintre cuvintele Sale și cererile noastre. Cuvintele Sale constituie și formulează în inimile noastre cererile care Îi sînt plăcute și le inspiră.

Aceasta nu înseamnă ca, stînd în genunchi, să-l ținem lui Dumnezeu prelegeri despre aliniatul pe care l-am citit din Cuvîntul Său. Aproape că nu există ceva care să displacă mai mult duhului rugăciunii și Celui către care se îndreaptă ea, decît dacă încercăm să arătăm în rugăciune tot ceea ce am înțeles din Cuvîntul Său. Să ne ferească Dumnezeu de asemenea lăstare de îngîmfare omenească! Dar desigur Îi place lui Dumnezeu dacă fragmentul citit influențează într-o anumită măsură strîngerea laolaltă, fără ca el să ne încătușeze în privința cererilor.

Dacă vreau să spun ceva despre subiectele de rugăciune potrivite ale adunării, atunci este departe de mine gîndul de a așeza reguli sau legi. De o mie de ori nu! Mai mult aș încerca să arăt câteva puncte de greutate sau câteva linii fundamentale pe care ni le prezintă Cuvîntul lui Dumnezeu și pe care uneori sîntem în pericol de a le pierde din vedere.

După ce Domnul a vorbit în Ioan 14 despre plecarea Sa și despre faptul că ucenicii Săi vor săvîrși atunci chiar lucrări mai mari decît El însuși (în puterea Duhului care va fi venit atunci). El adaugă următoarele cuvinte:

„Și orice veți cere în Numele Meu, voi face, pentru ca Tatăl să fie preamărit în Fiul. Dacă veți cere ceva în Numele Meu, voi face" (Ioan 14.13-14).

Este evident că aceste cuvinte se referă la slujba ucenicilor din „ziua aceea", deci din vremea noastră. Tot ce vor cere în Numele Său, pentru îndeplinirea slujbei care li s-a încredințat, El va face, pentru ca Tatăl să fie slăvit, în Fiul. Cît de minunat și înviorător este acest lucru!

Să reținem încă o dată că ucenicii lucrează pentru Domnul lor, pentru Fiul Tatălui. Pe drumul slujirii există greutăți și împotriviri. Atunci ucenicii au voie să se roage în Numele Domnului. Și pentru că este intenția mărturisită a Fiului ca Tatăl să fie slăvit în El, El este nevoit de a le răspunde la rugăciuni. Caută ucenicii slava Fiului? Și Tatăl o caută. Atunci Fiul trebuie să facă ceea ce Îi cer ei în slujirea Sa prin rugăciune. Minunat har!

Din toate acestea se conturează clar o linie fundamentală pentru subiectele noastre comune de rugăciune: slăvirea Tatălui în Fiul, prin slujirea noastră. Un foarte frumos exemplu pentru aceasta avem în impresionante rugăciune a apostolilor din Faptele Apostolilor 4.29-31:

„Și acum, Doamne, uită-Te la amenințările lor, dă putere robilor Tăi să predice Cuvîntul Tău cu toată îndrăzneala și întinde-Ți mîna ca ca să se facă vindecări, semne și minuni prin Numele Robului Tău Celui Sfînt, Isus." Pe cînd se rugau ei, s-a cutremurat locul unde erau adunați; toți s-au umplut de Duh Sfînt și vesteau Cuvîntul lui Dumnezeu cu îndrăzneală".

Nu pentru apărarea față de oamenii răi se rugau ei, avînd în vedere amenințările pe care tocmai le suferiseră. ci pentru îndrăzneală în vestirea Cuvîntului Său. Este acesta și subiectul nostru pentru rugăciune? Sîntem preocupați ca să fie vestit Cuvîntul lui Dumnezeu cu îndrăzneală? Desigur că putem să ne rugăm și pentru păzirea slujitorilor lui Dumnezeu de oameni răi, după cum ne arată 2 Tesaloniceni 3.1-2, dar și acolo vestirea Cuvîntului are prioritate:

„încolo, fraților, rugați-vă pentru noi, ca să se răspîndească și să fie preamărit Cuvîntul Domnului, cum este și la voi, și să fim scăpați de oamenii vicleni și răi; căci nu toți au credința."

Pe aceeași linie se situează înviorările apostolului Pavel către credincioșii din Efes:

„Faceți în tot timpul, prin Duhul, tot felul de rugăciuni și cereri. Vegheați la aceasta cu toată stăruința și cu rugăciune pentru toți sfinții, și pentru mine, ca ori de cîte ori îmi deschid gura să mi se dea cuvînt, ca să fac cunoscut cu îndrăzneală taina Evangheliei, pentru care sînt un împaternicit în lanțuri, ca să folosesc îndrăzneala în Evanghelie, așa cum trebuie să și vorbesc " (Efeseni 6.18-20).

În aceste cuvinte se mai adaugă un element nou: rugăciunea pentru toți sfinții. Îi cuprindem și noi pe toți credincioșii de pe pămînt în rugăciunile noastre? Sau sîntem preocupați mai mult sau mai puțin doar de noi înșine? Aceasta nu ar corespunde chemării pe care am primit-o (Efeseni 4.1), nu ar fi expresia unității Trupului lui Hristos.

În Timotei 2.1-4 avem un cerc și mai cuprinzător pentru rugăciunile noastre, el Îi cuprinde pe toți oamenii și pe toți cei înălțați în dregătorii:

„Vă îndemn deci înainte de toate să faceți cereri, rugăciuni, mijlociri, mulțumiri pentru toți oamenii, pentru împărați și pentru toți cei ce sînt așezați în poziții înalte, ca să putem duce astfel o viață pașnică și liniștită, cu toată evlavlia și demnitatea. Lucrul acesta este bun și bine primit înaintea lui Dumnezeu, Mîntuitorul nostru, care dorește ca toți oamenii să fie mîntuiți și să vină la cunoștința de adevăr".

Aici avem un îndemn atît de important: „înainte de toate"! Dumnezeu, Mîntuitorul nostru, dorește casei Lui să fie o casă de rugăciune pentru toate neamurile (Marcu 11.17; Ieremia 29.7). Și nu numai să facem rugăciuni și cereri pentru toți oamenii, ci să și mulțumim în locul lor. Căci cine dintre ei mai mulțumește lui Dumnezeu pentru toate bunătățile și binefacerile Sale față de fiii oamenilor? Atunci ar trebui s-o facă cel puțin copiii Săi.

Și cît de importantă este în zilele noastre de revoltă împotriva oricărei puteri și autorități, mai ales împotriva puterii statale, rugăciunea pentru împărați și pentru toți cei care sînt așezați în poziții înalte"! Orice stăpînire este de la Dumnezeu (Romani 13.1 și următoarele), ea este slujitoarea lui Dumnezeu pentru menținerea liniștei și a ordinii pe acest pămînt zguduit de multe neliniști.

Dacă, de exemplu, nu ar exista poliție, aproape că nu am putea duce o viață liniștită și nu ne-am putea aduna în liniște. Chiar dacă nu sîntem îndemnați să ne rugăm în mod direct pentru stăpînire (acest lucru ar putea fi interpretat greșit ca o rugăciune pentru anumite sisteme politice), atunci totuși să ne rugăm pentru oamenii puși ca stăpînitori, pentru ca digul împotriva dezordinii și anarhiei (care deja își deschide ecluzele sub influența lui Satan) să se mențină totuși și noi să putem lucra în continuare în liniște și pace pentru răspîndirea Evangheliei. Să știm lămurit că vremurile de revoluție nu au fost niciodată vremuri ale Evangheliei!

Că ne putem ruga și pentru bolnavii noștri, nici nu mai trebuie spus. „Doamne, iată că acela pe care-l iubești este bolnav” (Ioan 11.3) poate fi și limbajul nostru. Totuși, nu cred că este bine dacă acest subiect ocupă un loc atât de mare în strîngerile noastre pentru rugăciune un loc atât de mare, încît să nu ne mai rămînă timp și putere pentru alte subiecte care au înțietate, cum ni le prezintă Scriptura. Să ne rugăm pentru bătrînii și bolnavii noștri este desigur plăcut Dumnezeuului nostru, care este „Părintele îndurărilor și Dumnezeu oricărei mîngîieri” (2 Corinteni 1.3). Citim despre El mișcătoarele cuvinte: „Dar Dumnezeu, care mîngîie pe cei smeriți, ne-a mîngîiat” (2 Corinteni 7.6). Dar pentru asemenea subiecte este mai potrivită rugăciunea personală și rugăciunea în familie.

Locul din 1 Timotei 2 ne arată de altfel și ce caracter variat poate îmbrăca strîngerea noastră: rugăciuni, cereri, mijlociri, mulțumiri. Rugăciunea este mai solemnă, mai insistentă decît ceea ce ne spune cuvîntul cereri. Pavel pornește de la cea mai serioasă chemare și strigare către Dumnezeu, pînă la mulțumire. Expresia mijlociri (grecește: enteuxis) arată o relație personală cu cineva, în cazul nostru cu Dumnezeu. Ca substantiv mai apare doar în 1 Timotei 4.5, unde este redat prin rugăciune. Verbul corespunzător entunchano este folosit și pentru mijlocirea Domnului Isus (Romani 8.34; Evrei 7.25) și a Duhului Sfînt pentru noi. Nu este un gînd minunat, de a fi într-o stare de relație intimă cu Dumnezeu, și aceasta avîndu-i în vedere pe toți oamenii? Ce demnitate morală ne dă aceasta! A fost un punct sublim în viața lui Iacov cînd l-a „binecuvîntat” pe cel mai mare monarh de pe pămînt din acea vreme (Geneza 47.7, 10). El însuși nu era decît un biet străin, dar totuși se situa cu mult deasupra lui faraon.

Ce binecuvîntată varietate și libertate a duhului există și pentru strîngerea pentru rugăciune! Putem veni cu toate cererile și rugăciunile înaintea lui Dumnezeu, numai că aceasta trebuie să se facă „prin Duhul”, adică în puterea Duhului și sub conducerea Sa (Efeseni 6.18). Carne (firea) nu are ce căuta în lucrurile sfinte ale lui Dumnezeu. Ea numai distruge. „A face rugăciuni prin Duhul” înseamnă „a se ruga după voia Sa”. Dumnezeu nu așteaptă ceva mai prejos de la noi. El ne face în stare. Dar nu ar fi bine și folositor, avînd în vedere slăbiciunea noastră în recunoașterea voii Sale. să ne plecăm deja genunchii acasă, înainte de a merge la ora de rugăciune, pentru a cere cu stăruință rugăciunile potrivite? Atunci putem avea asigurarea că El ne aude. Adică ne ascultă. Găsim acest lucru exprimat atît de frumos:

„Îndrăzneala pe care o avem la El este că, dacă cerem ceva după voia Lui, ne ascultă. Și dacă știm că ne ascultă, orice l-am cere, știm că dobîndim lucrurile pe care le-am cerut” (1 Ioan 5.14-15).

Cît de cuprinzătoare pot fi rugăciunile noastre ne arată o comparație a locurilor amintite: putem să ne rugăm atît pentru toți sfinții, cît și pentru toți oamenii. În Efeseni 6.18 sîntem îndemnați să ne rugăm pentru toți sfinții; în 1 Timotei 2.1 sîntem învățați să ne rugăm pentru toți oamenii. Fiecare dintre acestea este în legătură cu caracterul epistolei în care apar. În epistola către Efeseni primim învățături deosebite despre Trupul lui Hristos; în 1 Timotei, Dumnezeu ne este prezentat în caracterul Său de Dumnezeu Mîntuitor. Și astfel, în epistola către Efeseni toți sfinții, iar în 1 Timotei toți oamenii stau în vederea rugăciunilor sfinților. Ce armonie există totuși între toate părțile adevărului dumnezeiesc!

Despre precizia rugăciunilor noastre

Din exemplele date pentru rugăciune din Sfînta Scriptură mai reiese clar o trăsătură: rugăciunile sfinților erau scurte și concise, ele conțineau cereri clare. Și rugăciunea Domnului din Matei 6 consta, după cum ne aducem aminte, din cereri separate, clar conturate. Această rugăciune a fost răspunsul Domnului la cererea ucenicilor de a fi învățați despre felul în care trebuie să se roage: „Doamne, învață-ne să ne rugăm” (Luca 11.1). Vrem să primim și noi învățatură despre felul cum trebuie să ne rugăm? Atunci să învățăm ca: rugăciunile noastre colective să fie formate din cereri precise și nu din aprecieri spirituale sau din aplicații (lămuriri) ale Bibliei.

Acest lucru este întărit și de pilda pe care a dat-o Domnul Isus în încheierea rugăciunii așa-zise „Tatăl nostru”. El ne prezintă un om care vine la miezul nopții la prietenul său. Și care este cererea sa? „Prietene, împrumută-mi trei pîini!” Nu există nici o neclaritate în legătură cu ceea ce dorește. Trei pîini! Ne rugăm și noi așa? Și dacă cel dinăuntru ar răspunde: „Nu mă tulbura; acum ușa este încuiată, copiii mei sînt cu mine în pat; nu pot să mă scol să-ți dau”, atunci el s-ar scula totuși, cel puțin pentru stăruința supărătoare a priete-nului său și i-ar da „tot ce-i trebuie” (versetele 5-8).

„Și Eu vă spun: »Cereți și vi se va da; căutați și veți găsi; bateți și vi se va deschide!«” (Luca 11.9).

Dacă am vorbit de „cereri precise” cu care ar trebui să venim înaintea Domnului, nu înseamnă că ele trebuie să fie numai de natură materială. Tocmai pilda ar putea arăta acest lucru: trei pîini. Nu, chiar și cererile pur duhovnicești - și acestea sînt cele mai sublimе - pot fi conturate și precise. Rugăciuni lungi, dar fără subiecte clare, duc la obosirea celor care trebuie să spună „Amin”.

Bărbații se pot ruga în orice loc

Bărbaților, spre deosebire de femei, le este dată de Dumnezeu libertatea de a se ruga în orice loc, de a se ruga în public.

„Vreau deci ca bărbații să se roage în orice loc, ridicînd mîini curate, fără mînie și fără îndoieli” (1 Timotei 2.8).

Dacă Sfînta Scriptură spune bărbați, atunci ea exclude femeile. Dacă spune în schimb frați (de exemplu: „Știm, frați preaiubiți de Dumnezeu, alegerea noastră”; 1 Tesaloniceni 1.4), atunci în general sînt incluse și surorile în Domnul. Libertatea de a se ruga legătură cu caracterul epistolei în care apar. În epistola către Efeseni primim învățături deosebite despre Trupul lui Hristos; în 1 Timotei, Dumnezeu ne este prezentat în caracterul Său de Dumnezeu Mîntuitor. Și astfel, în epistola către Efeseni toți sfinții, iar în 1 Timotei toți oamenii stau în vederea rugăciunilor sfinților. Ce armonie există totuși între toate părțile adevărului dumnezeiesc!

Despre precizia rugăciunilor noastre

Din exemplele date pentru rugăciune din Sfînta Scriptură mai reiese clar o trăsătură: rugăciunile sfinților erau scurte și concise, ele conțineau cereri clare. Și rugăciunea Domnului din Matei 6 consta, după cum ne aducem aminte, din cereri separate, clar conturate. Această rugăciune a fost răspunsul Domnului la cererea ucenicilor de a fi învățați despre felul în care trebuie să se roage: „Doamne, învață-ne să ne rugăm” (Luca 11.1). Vrem să primim și noi învățatură despre felul cum trebuie să ne rugăm? Atunci să învățăm ca: rugăciunile noastre colective să fie

formate din cereri precise și nu din aprecieri spirituale sau din aplicații (lămuriri) ale Bibliei.

Acest lucru este întărit și de pilda pe care a dat-o Domnul Isus în încheierea rugăciunii așa-zise „Tatăl nostru”. El ne prezintă un om care vine la miezul nopții la prietenul său. Și care este cererea sa? „Prietene, împrumută-mi trei pâini!” Nu există nici o neclaritate în legătură cu ceea ce dorește. Trei pâini! Ne rugăm și noi așa? Și dacă cel dinăuntru ar răspunde: „Nu mă tulbura; acum ușa este încuiată, copiii mei sînt cu mine în pat; nu pot să mă scol să-ți dau”, atunci el s-ar scula totuși, cel puțin pentru stăruința supărătoare a prietenului său și i-ar da „tot ce-i trebuie” (versetele 5-8).

„Și Eu vă spun: »Cereți și vi se va da; căutați și veți găsi; bateți și vi se va deschide!«” (Luca 11.9).

Dacă am vorbit de „cereri precise” cu care ar trebui să venim înaintea Domnului, nu înseamnă că ele trebuie să fie numai de natură materială. Tocmai pilda ar putea arăta acest lucru: trei pâini. Nu, chiar și cererile pur duhovnicești - și acestea sînt cele mai sublimе - pot fi conturate și precise. Rugăciuni lungi, dar fără subiecte clare, duc la obosirea celor care trebuie să spună „Amin”.

Bărbații se pot ruga în orice loc

Bărbaților, spre deosebire de femei, le este dată de Dumnezeu libertatea de a se ruga în orice loc, de a se ruga în public.

„Vreau deci ca bărbații să se roage în orice loc, ridicînd mîini curate, fără mînie și fără îndoieli” (1 Timotei 2.8).

Dacă Sfînta Scriptură spune bărbați, atunci ea exclude femeile. Dacă spune în schimb frați (de exemplu: „Știm, frați preaiubiți de Dumnezeu, alegerea voastră”; 1 Tesaloniceni 1.4), atunci în general sînt incluse și surorile în Domnul. Libertatea de a se ruga în mod public, în orice loc, și mai ales în adunare (biserica), este dată numai bărbaților, nu femeilor (surorilor). Știm, din nefericire, că acest lucru este în ochii multor copii ai lui Dumnezeu un „cui fierbinte”, dar,

„Dacă Cuvîntul Tău nu mai este valabil, pe ce să se întemeieze atunci credința? Pe mine nu mă interesează o mie de lumi, Dar mă interesează Cuvîntul Tău.”

Am văzut în capitolul trecut. în legătură cu strîngerea laolaltă pentru zidire, poziția femeii în adunare și am învățat că femeia trebuie să tacă. Acesta este un principiu general valabil și atunci cînd adunarea se strînge pentru rugăciunea comună. A se ruga în public cu voce tare înseamnă a nu tăcea. Să ne mai amintim că: în Hristos toți sîntem una, în biserică însă nu sîntem. Harul care ne-a fost arătat în Hristos nu înlătură ordinea lui Dumnezeu în creație. De acest fapt trebuia să li se aducă aminte corintenilor (1 Corinteni 11.1-9), trebuia să i se aducă aminte lui Timotei și trebuie să ni se aducă aminte și nouă tuturor.

Atît în bărbați credincioși cît și în femei credincioase locuiește Duhul Sfînt; El a locuit și locuiește și astăzi în fiecare credincios adevărat. Însă faptul că cineva are Duhul Sfînt nu-l face în stare să-i conducă pe alții în rugăciune. Căci, să fim atenți, cine se roagă public într-o adunare îi conduce pe ceilalți în rugăciune, este gura celor adunați în rugăciunea către Dumnezeu. Această poziție, Dumnezeu în înțelepciunea Sa nu a dat-o femeii, ci numai bărbatului. De ce o soră nu are voie să se roage în mod public în prezența bărbaților? Pentru că atunci ea ocupă o poziție de conducere, ea îi conduce pe ceilalți în rugăciune și pentru că prin activitatea ei, ea exercită o influență asupra conștiințelor celor prezenți, deci și a bărbaților, și tocmai acest lucru contravine gîndurilor lui Dumnezeu.

Dumnezeu vrea să se exercite o asemenea influență morală, o autoritate morală, dar El nu vrea ca acest lucru să se facă prin femei. M-am referit deja în capitolul trecut la motivația pe care o dă Duhul Sfînt pentru poziția subordonată a femeii: ea a fost creată după Adam și ea a fost amăgită, nu Adam.

„Femeia să primească învățătură în tăcere, cu toată supunerea. Femeii nu-i dau voie să învețe pe alții, nici să se ridice mai presus de bărbat, ci să rămîină în tăcere. Căci întii a fost întocmit Adam, și apoi Eva. Și nu Adam a fost amăgit; ci femeia, fiind amăgită, s-a făcut vinovată de călcarea poruncii” (1 Timotei 2.11-14).

S-ar putea invoca faptul că, în rugăciunea publică, femeia nu dă învățătură și nu se ridică mai presus de bărbat. Dar chiar dacă am fi de această părere, apostolul continuă: „ci să stea în tăcere”. Acest lucru ar trebui să fie de ajuns, iar unei surori cu adevărat duhovnicești îi este suficient. Ea niciodată nu va tinde spre un loc public.

Pe lîngă aceasta, este important a înțelege cuvîntul grecesc, care în versetul 12 este tradus prin a se ridica mai presus. Authenteo este folosit numai în acest loc în Noul Testament și el înseamnă a exercita autoritate din proprie inițiativă, din putere proprie, a acționa autocratic. În alte situații, pentru a se ridica mai presus se folosește un cuvînt care înseamnă a stăpîni ca rege. Aici însă Duhul Sfînt folosește acest cuvînt deosebit, din care învățăm că femeia nu trebuie să exercite asupra bărbatului o autoritate din proprie putere. Și tocmai acest lucru îl face, cel puțin în parte, atunci cînd ea este gura celor adunați pentru rugăciunea către Dumnezeu și cînd sînt prezenți și bărbați. Nu este vorba de faptul că femeia nu poate fi mai duhovnicească decît bărbatul - desigur că poate fi, ci este numai o problemă a voinței lui Dumnezeu și a poziției pe care femeia trebuie s-o ocupe potrivit gîndurilor Sale. Numai bărbatul este chemat de Dumnezeu să se manifeste în public.

Unii au interpretat începutul versetului 9, „de asemenea”, (unele traduceri inexacte dau într-adevăr prilejul) și au spus că aceasta înseamnă ca și femeile să se roage în public. Dar însăși contextul dovedește clar că acest lucru este greșit. De asemenea înseamnă vreau de asemenea. În legătură cu bărbații, apostolul a spus în versetul 8: „Vreau, deci”. Și în versetul 9 este exprimată în același mod voința apostolică în privința femeilor: să se îmbrace în chip cuviincios, cu rușine și sfială și să tacă.

Libertatea neîngrădită pentru rugăciune nu este dată femeilor, ci bărbaților, însă în supunere față de Domnul și față de Duhul Sfînt.

Pentru a folosi această libertate nu este nevoie de un dar deosebit. De asemenea, Dumnezeu nu vrea ca numai anumiți bărbați să se roage, sau chiar numai unul, cum se obișnuiește astăzi în cercuri largi ale creștinătății. „Vreau deci ca bărbații să se roage în orice loc”. Ce dureros este că sînt bărbați credincioși care din principiu nu folosesc acest privilegiu sau această libertate și care se situează prin aceasta pe locul femeii!

Dar trebuie să fie mâini sfinte (curate) cele pe care le ridică bărbații! Prin aceasta nu se are în vedere o poziție potrivită a rugăciunii sau un gest, cum se obișnuia în Israel (de exemplu: Psalmul 28.2; 141.2; 1 împărați 8.22), ci o ținută morală care este caracterizată prin adevărată evlavie (aceasta are în vedere cuvântul grecesc). Mâinile care se ridică sînt văzute și judecate. Bărbații cu mâinile murdare nu-i pot conduce pe alții în rugăciune către Dumnezeu. Și Petru vorbește de posibilitatea ca rugăciunile bărbaților să fie „împiedicate” (1 Petru 3.7).

Sînt numite încă două condiții pentru o rugăciune folositoare: ea trebuie făcută fără mînie și fără îndoieli. Primul lucru se referă mai mult la oameni, al doilea mai mult la Dumnezeu. Cel care se ruga trebuia să fie eliberat de orice gînd rău despre oameni și frați (citește în Matei 6.14-15; Marcu 11.25) și să aibă încredere în Dumnezeu (Iacov 1.6).

Cuvînt de încheiere

Am avut acum în față ce a de-a treia strîngere ca adunare și am primit plinătate de învățături din Cuvîntul sfînt al lui Dumnezeu. Dar, pe lîngă toată seriozitatea și responsabilitatea care sînt legate de aceasta, nu simțim o adîncă bucurie pentru prețiosul privilegiu de a putea vorbi împreună cu Dumnezeu, în Numele Domnului Isus? Cît de mult m-ar bucura dacă aceste rînduri, scrise în slăbiciune, l-ar ajuta pe vreun copil al lui Dumnezeu, care pînă acum a neglijat mai mult sau mai puțin strîngerile pentru rugăciune sau nu a găsit în ele nimic atrăgător, să participe acum la ele cu cea mai mare bucurie! Nu este semnificativ faptul că tocmai în legătură cu strîngerea pentru rugăciunea comună. Domnul Isus a dat făgăduința prezenței Sale personale și a spus: „Căci acolo unde doi sau trei sînt adunați pentru Numele Meu, acolo sînt și Eu în mijlocul lor” (Matei 18.20)?

Desigur, caracterul cel mai mare îl are strîngerea pentru frîngerea pîinii, deoarece de ea este legată în mod deosebit adorarea. Dar cîtă nevoie avem și de zidire în această lume, prin slujirea Cuvîntului și de rugăciune! În slavă însă, cînd vom ajunge, în Casa Tatălui, nu se va mai auzi glasul unui proroc sau a unuia care se roagă. Nu vom mai avea nevoie de aceste lucruri.

Atunci credincioșii slăviți vor avea „potire pline cu tămîie, care sînt rugăciunile sfinților” (Apocalipsa 5.8), dar nu rugăciunile lor proprii, ci rugăciuni ale sfinților (mai ales iudei), care atunci mai sînt pe pămînt; și aceste rugăciuni au voie să le aducă, ca preoți ai lui Dumnezeu, înaintea Lui. Rugăciuni pe pămînt sînt tămîie în cer. Adesea considerăm rugăciunile ca fiind lipsite de valoare. Ele nu sînt în nici un caz așa, ba mai mult, ele se înalță ca tămîie la Dumnezeu, care le va cinsti în mod deplin.

Nu, în cer nimeni, nici nu se roagă, nici nu proroceste. Aceste lucruri au ținut de pămînt și se vor termina pentru totdeauna cînd va veni ce este desăvîrșit (1 Corinteni 13.10). Însă ceea ce va rămîne veșnic este ceva cu care am avut voie să începem deja din vremea de față: adorarea - adorarea Mielului lui Dumnezeu.

A păstra unitatea Duhului

Am auzit multe lucruri despre adevărata Biserică, despre Adunarea Dumnezeului Celui viu, ne-am ocupat de caracterul, de chemarea și de menirea ei și am văzut în ce mod trebuie să-și găsească expresia practică, vizibilă în fiecare strîngere în parte. La acestea am avut ca temelie Cuvîntul lui Dumnezeu, nu cuvîntul oamenilor, cel al bătrînilor bisericii, de exemplu. Oamenii au multe păreri și învățături (Matei 15.9;

Timotei 1.3; 4.1; Coloseni 2.22; și Evrei 13.9), Dumnezeu însă are și recunoaște doar o învățătură (citește Ioan 7.16-17; Faptele Apostolilor 2.42; 13.12; Romani 6.17; 1 Timotei 1.10; 4.6; Tit 1.9; 2.1, 10 și încă Ioan 9). Și El ne-a prezis în Cuvîntul Său, care nu minte, că va fi un timp în care „oamenii nu vor suferi învățătura sănătoasă, ci își vor gîdila urechile să audă lucruri plăcute și își vor aduna în jur învățători după poftelilor. Și își vor întoarce urechea de la adevăr și se vor îndrepta spre basme” (2 Timotei 4.3-4). Ce evoluție primejdioasă este în a întoarce urechea de la adevăr! În aceste vremuri grele (2 Timotei 3.1), în ultimele zile ale harului, trăim noi astăzi.

Se pune acum întrebarea pentru noi vrem să urmăm învățătura sănătoasă a Cuvîntului lui Dumnezeu? „Se mai poate aceasta?” ar putea spune cineva. Într-adevăr, această întrebare este îndreptățită. Căci, dacă vom compara ceea ce ne spune Cuvîntul lui Dumnezeu despre Biserică cu felul cum se prezintă creștinătatea astăzi, atunci se deschide o prăpastie imensă, care pare de netrecut. Pe de o parte, gîndurile clare ale lui Dumnezeu, pe care le va recunoaște orice sincer copil al lui Dumnezeu; pe de altă parte, o stare care contravine total acestor gînduri. Pe de o parte, învățătura Scripturii despre acel singur Trup; pe de altă parte, un număr imens de diferite comunități ca mărturie creștină. Ce încurcătură, ce cioburi s-ar putea spune din ceea ce a ieșit odată atît de desăvîrșit din mîna lui Dumnezeu!

Ce este de făcut? Să lăsăm lucrurile să meargă de la sine? Să continuăm pur și simplu ca și pînă acum? Să ne retragem în singurătate? Nu, de o mie de ori, nu! Dumnezeu are un „Tu, însă ...” (2 Timotei 3.10, 14; 2 Timotei 4.5), are o cale pentru cel care ar vrea să fie credincios - o cale pe care poate fi împlinită unitatea copiilor lui Dumnezeu, (pentru a cărei realizare a murit Domnul Isus - Ioan 11.52), chiar și în zilele celei mai mari decăderi și a falimentului care ajunge la culme. De acest subiect aș vrea să ne ocupăm în acest capitol. Este un capitol în care se trag concluzii practice din ceea ce am învățat în capitolele anterioare. Aceste concluzii la prima vedere s-ar putea să li se pară unora dintre cititori dure sau imposibil de îndeplinit - și într-adevăr ele sînt opuse firii omenești, dar sînt concluzii pe care le trage credința și care duc la o bogată binecuvîntare. Prețul s-ar putea să fie mare, dar să știm sigur: Dumnezeu nu are nevoie de nimic pe gratis! Îi răsplătește pe cei care îl caută (Evrei 10.6).

Purtare în chip vrednic

Cînd Dumnezeu ne prezintă gîndurile Sale. Cînd ne arată în ce relații ne-a adus prin harul Său, atunci MI ne și îndeamnă să ne potrivim purtarea personală iu conformitate cu aceasta. Întotdeauna aceasta este ordinea și întotdeauna aceasta este consecința practică: iutii învățătura și apoi purtarea. Astfel ne arată și primele două capitole ale epistolei către Efeseni; cu capitolul 4 însă încep îndemnurile care se leagă de învățătura din primele două capitole.

„Vă îndemn, deci, eu, cel întemnițat în Domnul, să umblați într-un chip vrednic de chemarea pe care ați primit-o, cu toată smerenia și blîndețea, cu îndelungă răbdare, îngăduindu-vă unii pe alții în dragoste și căutînd să păstrați unirea Duhului, în legătura păcii. Este un singur Trup, un singur Duh, după cum și voi ați fost chemați la o singură nădejde a chemării voastre; este un singur Domn, o singură credință, un singur botez; este un singur Dumnezeu și Tată al tuturor, care este mai presus de toți, lucrează prin toți și este în noi toți” (Efeseni 4.1-6).

De trei ori ne îndeamnă Dumnezeu în Cuvîntul Său să ne „purtăm într-un chip vrednic”. Dacă las la o parte locul din Filipeni 1.27, datorită faptului că el conține un alt cuvînt pentru a se purta (și anume politeuomai = a fi cetățean, a se purta), cuvîntul care apare în locurile următoare este peripateo — a se purta, a umbla, a trăi.

În 1 Tesaloniceni 2.12, se spune: „să vă purtați într-un chip vrednic de Dumnezeu, care vă cheamă la împărăția și slava Sa”.

În Coloseni 1.10, sîntem îndemnați „să ne purtăm într-un chip vrednic de Domnul. Ca să-I fim plăcuți în orice lucru”.

Aici îndemnul înseamnă să ne purtăm într-un chip vrednic de chemarea pe care am primit-o. El se leagă de învățăturile capitolului 2, în care Adunarea ne-a fost prezentată ca acel singur om nou, ca acel singur Trup, ca templul sfînt în Domnul, ca lăcașul lui Dumnezeu în Duhul. Toți adevărații copii ai lui Dumnezeu formează această minunată Adunare, sînt cetățeni împreună cu sfinții și oameni din casa lui Dumnezeu - aceasta este chemarea pe care au primit-o. Acum deci trebuie să ne purtăm într-un chip vrednic de această chemare și acest fapt include păstrarea unirii Duhului.

Cît de serioasă este mențiunea Duhului Sfînt, că, atunci cînd este vorba de păstrarea acestei uniri a Duhului, este nevoie de toată smerenia și blîndețea cu îndelungă răbdare! El adaugă: „îngăduiți-vă unii pe alții în dragoste”. „Prin legătura păcii” să fie păstrată unirea Duhului. Cît de mult am greșit împotriva acestui cuvînt! Ce crîncen s-au luptat chiar adevărații copii ai lui Dumnezeu, tocmai cînd era vorba de ocuparea „locului potrivit” și de problemele bisericești legate de aceasta! „îngăduiți-vă unii pe alții în dragoste” - prin legătura păcii. Să ne ajute Dumnezeu să arătăm acest spirit!

Înainte de a vorbi despre unirea Duhului, ce înseamnă ea și cum poate fi păstrată, m-aș referi la trei domenii diferite ale unirii pe care ni le prezintă aceste versete. În total sînt șapte feluri de uniri, dar ele se grupează în trei domenii, a căror înțelegere este importantă pentru subiectul nostru.

Trei domenii ale unității

În versetele 4 pînă la 6 ne sînt arătate trei domenii spirituale ale unității, care se deosebesc, în caracterul lor, unele de altele. Primul domeniu se caracterizează prin Duhul, al doilea prin Domnul, al treilea prin Dumnezeu Tatăl, punct de plecare al unității.

1. „Unsingur Trup și un singur Duh” - acesta este domeniul părtășiei adevărate, dumnezeiești. Există doar un singur Trup, constituit, după cum am văzut, prin Duhul Sfînt. Fiecare copil al lui Dumnezeu, care este pe pămînt în momentul de față, aparține acestui Trup, în aspectul său. Această unitate este numită și unitatea Duhului, deoarece Duhul Sfînt este puterea modelatoare și legătura acesteia. El este de asemenea și Cel care ține vie în noi acea „singură nădejde”, de a-L vedea pe Hristos și de a fi cu El în slavă.
2. „Unsingur Domn, o singură credință, un singur botez” - acesta este domeniul (sau unitatea) mărturiei publice, a mărturiei pentru creștinism. Pe cînd primul domeniu se caracterizează prin părtășie adevărată în puterea Duhului Sfînt, acest al doilea domeniu cuprinde întreaga mărturie creștină. Este domeniul stăpînirii lui Hristos pe pămînt: „un singur Domn”. Este adevărat că acest domeniu îi include și pe toți aceia care îl recunosc pe Hristos ca Domn, într-un fel oarecare, chiar numai printr-o formă exterioară, de exemplu printr-o mărturie de credință creștină; că el cuprinde și martori fără viață nu este subiectul acestei epistole. Pentru a vedea acest lucru trebuie să ne îndreptăm atenția spre alte părți ale Noului Testament, de exemplu epistola către Timotei. Locuri ca în Evanghelia după Matei 7.21-23 și 25.11-12 arată însă că îl putem recunoaște pe Hristos ca Domn și să fim totuși pierduți. În general, Cuvîntul lui Dumnezeu pornește de la faptul că mărturia este adevărată, (epistola către Evrei). Evoluția în continuare a mărturiei creștine nu este tratată aici. Expresia „o singură credință” se referă, spre deosebire de iudaism sau păgînism, la credința creștină pe care o recunosc toți cei care poartă semnul ei exterior, botezul în apă.
3. „Un singur Dumnezeuși Tatăl al tuturor, care este mai presus de toți, care lucrează prin toți și este în noi toți” - acesta este domeniul unității universale. El poartă un caracter și mai general decît al doilea și nu cuprinde numai creștini, ci toate făpturile singurului Dumnezeu și Tatăl. Dumnezeu este „Tatăl”, aceasta înseamnă izvorul (punctul de plecare) „al tuturor”, deoarece El le-a creat pe toate. El este Cel „care dă tuturor viața, suflarea și toate lucrurile”; „Din El ne tragem obîrșia” (Faptele Apostolilor 17.25, 28). Aceasta nu înseamnă că toți oamenii ar fi copiii Săi, adică născuți din nou, ci că toți sînt făpturile Sale și au ieșit din mîna Sa și că El Se ocupă de ele și Se îngrijește de ele. El este și „Dumnezeul” tuturor oamenilor, „Dumnezeul duhurilor oricărui trup” (Numeri 27.16). Aceasta este declarația Sa. În ce măsură o îndeplinește făptura este o altă problemă, care de asemenea nu va fi lămurită aici. „Mai presus de toți” se referă la suveranitatea lui Dumnezeu; „prin toți” - la providența lui Dumnezeu; „în toți” - la omniprezența lui Dumnezeu; pare să însemne că suflarea lui Dumnezeu este în toți, este cercul creației.

Deja în capitolul 3.9 s-a făcut referire la Dumnezeu - Creatorul, „care a făcut toate lucrurile”; și Pavel își începe rugăciunea către „Tatăl Domnului nostru Isus Hristos”, în versetul 14, cu completarea demnă de remarcat, „din care își trage numele orice familie, în ceruri și pe pămînt”. Și aici avem domeniul universal al creației inteligente, care cuprinde „orice familie în ceruri și pe pămînt”. Cuvîntul grecesc pentru „familie” este patria și înseamnă de fapt „paternitate”. Aceasta ne arată din nou gîndul că fiecare grupare de ființe create, care sînt dotate cu înțelegere, își are paternitatea, izvorul în Dumnezeu.

În Vechiul Testament, Dumnezeu a fost în legătură doar cu un singur popor, dar cu „Tatăl Domnului nostru Isus Hristos” intră în legătură toate ființele din ceruri și de pe pămînt, deoarece toate au fost create pentru slăvirea lui Isus Hristos, prin El și pentru El (Coloseni 1.16).

Desigur, Adunarea a obținut un loc cu totul deosebit al privilegiilor și al apropierii de Dumnezeu, dar pretenția de „Tatăl al Domnului nostru Isus Hristos” se extinde asupra fiecărei clase de făpturi pe care le-a făcut El. Fie că este vorba de domnii și stăpîniri în cer, de diferiți îngeri, fie că este vorba de iudei, de păgîni sau de Adunarea lui Dumnezeu, tuturor El le atribuie un anumit loc, potrivit hotărîrii Sale. Pe Hristos însă, ca Fiu slăvit al Omului, L-a așezat la dreapta Sa „în locurile cerești, mai presus de orice domnie, de orice stăpînire, de orice putere, de orice autoritate și de orice nume care se poate numi, nu numai în veacul acesta, ci și în cel viitor” (Efeseni 1.21). Trebuie remarcat faptul că în epistola către Efeseni se atrage atenția, într-o asemenea măsură, asupra universalității paternității lui Dumnezeu, încît să devină cu atît mai vizibil întregul domeniu peste care Hristos va fi Căpetenie. Lui, ca Om slăvit, li va fi supus întregul univers, „cele din ceruri și cele de pe pămînt” (Efeseni 1.10).

Am văzut deci trei domenii ale unității: domeniul părtășiei dumnezeiești, domeniul mărturiei (recunoașterii) creștine și domeniul creației. Cît de trist este însă faptul că astăzi, în creștinătate, fiecare dintre aceste trei domenii este negat în mod practic! Acel singur Duh care formează acel singur Trup este înlocuit de multele duhuri și păreri ale oamenilor, ceea ce culminează cu instaurarea a nenumărate denominațiuni și sisteme. Singurul Domn este dat la o parte de indicațiile unei așa-zise preoțimi și singurul Dumnezeu, Creatorul, este considerat inutil prin teoriile evoluționiste ale așa-zisei științe. Cu atît mai demn de reținut este faptul că îndemnul ultimelor trei capitole ale epistolei către Efeseni se încadrează în aceste trei domenii:

- îndemnul care ne sînt date în capitolul 4.1-16 sînt în legătură cu singurul Trup, domeniul părtășiei creștine adevărate. Cu acestea vrem să ne ocupăm în cele ce urmează.

- Textul din Efeseni 4.17 - 5.21 ne dă îndemnuri în legătură cu cel de-al doilea domeniu, cel al stăpînirii Domnului. Dacă-L recunoaștem pe El ca Domn, atunci fiecare dintre noi tinde, în conformitate cu acest Nume, către adevărata cucernicie.

- De la capitolul 5.22 - 6.9 se găsesc îndemnuri în legătură cu cel de-al treilea domeniu, cel al creației lui Dumnezeu. Fie că sînt femei sau bărbați, copii sau bătrîni, slujitori sau stăpîni - copiii lui Dumnezeu sînt îndemnați să-și ocupe locul sau relațiile naturale, în conformitate cu ordinea lui Dumnezeu în creație.

După această privire de ansamblu, ne vom îndrepta atenția asupra primului dintre cele trei domenii, și anume unirea Duhului, pe care sîntem îndemnați s-o păstrăm prin legătura păcii.

O unitate vizibilă

În vremea apostolilor, cei credincioși formau o unitate vizibilă pe pămînt. Încă nu existau dezbinări, ci toți creștinii dintr-un loc se adunau conform aceluiași principiu și erau într-o unitate și părtășie fericită (Faptele Apostolilor 2.42) cu toți creștinii și cu toate adunările creștine din alte părți ale țării sau din alte țări, după cum dovedesc Faptele Apostolilor și epistolele Noului Testament. Era deci evident că toți acești creștini formau împreună un Trup în Hristos, un organism viu, care își îndeplinea funcția sub conducerea și sub puterea Duhului Sfînt. Nu încape îndoială că era tocmai ceea ce Dumnezeu a vrut și a stabilit și ce ar fi trebuit să rămînă așa.

Dar vai! Această expresie vizibilă a unității avea să fie distrusă în curînd: martori neîntorși la Dumnezeu și oameni fără Dumnezeu s-au strecurat și L-au tăgăduit pe Isus Hristos ca singur Stăpîn (despotes) și Domn (kurios). S-au ridicat bărbați care vorbeau lucruri stricătioase și astfel au atras pe ucenici de partea lor (vezi Faptele Apostolilor 20.30). Apariția învățăturilor greșite și a dezbinărilor era dovada tristă pentru faptul că se renunțase deja, în mare măsură, la Cuvîntul lui Dumnezeu ca autoritate. Ruinarea și decăderea care caracterizează astăzi creștinătatea arată cît de mult am deviat de la gîndurile lui Dumnezeu referitoare la singurul Trup.

Dar ce mîngiere pentru aceia, pentru care gîndurile lui Dumnezeu sînt totul chiar și în zile întunecoase: această unitate va deveni din nou vizibilă atunci cînd Domnul Isus va reveni în putere și în slavă și Se va manifesta în fața întregii lumi cu ai Săi, pentru a împărăți. Este ca un lanț întins peste un rîu, lanț al cărui început și sfîrșit se poate vedea la mal, dar care în mijlocul rîului pare a fi rupt. Astfel, ochii lui Dumnezeu și ochii credinței mai văd și astăzi Adunarea ca unitate, dar pentru ochiul firesc, unitatea copiilor lui Dumnezeu nu mai este vizibilă.

Dar ce este de făcut în privința acestei situații triste și atît de rușinoase pentru noi? Răspunsul lui Dumnezeu, cu care vrem să ne ocupăm mai îndeaproape, este clar și simplu: „Păstrați unirea Duhului, prin legătura păcii.” Aici se impune întrebarea:

Ce înseamnă „unirea Duhului”?

Cu siguranță că această expresie nu înseamnă unitatea duhurilor noastre. Nu asociații pe baza unor puncte de vedere comune, păreri sau mărturisiri de credință sînt calea lui Dumnezeu pentru noi. Cu mult mai mult pune în fața ochilor noștri acea unitate prețioasă care este activată de Duhul Sfînt și care, conform principiului ei, cuprinde toate mădularele Trupului lui Hristos. O altă unitate nu cunoaște și nu recunoaște Cuvîntul lui Dumnezeu. Care este valoarea oricărei alte unități? Ea nu se va ridica niciodată deasupra obîrșiei sale omenești.

A păstra unirea Duhului nu înseamnă a o face, ci a o observa sau a o menține. Ea este transpunerea în practică a adevărului că aici este „un singur Trup și un singur Duh” și a nu recunoaște, în practica vieții noastre, că sîntem o parte din altceva, decît din aceea prin Duhul lui Dumnezeu; aceasta înseamnă a păstra unirea Duhului.

„Unirea Duhului” este deci acea putere și acel principiu cu ajutorul cărora adevărații copii ai lui

Dumnezeu sînt aduși în situația de a merge împreună pe cale, potrivit cu propriile lor relații, în unitatea Trupului lui Hristos. A o păstra este înfăptuirea morală a acestei unități sau, altfel spus, este menținerea relațiilor noastre cu toți sfinții, potrivit Duhului lui Dumnezeu.

Nu „unirea Trupului”

Este semnificativ faptul că nu sîntem îndemnați să păstrăm unirea Trupului. Aceasta ar însemna că avem de mers împreună cu fiecare mădular al Trupului lui Hristos, indiferent în ce relații se găsește acesta sau cum sînt căile sale în viața practică. Atunci nici chiar cel mai mare rău dintr-un frate nu ar avea voie să constituie prilej să ne despărțim de el; aceasta nu este învățătura Scripturii; căci păstrarea unirii Duhului include în mod necesar părtășia și legătura cu o persoană divină. Dacă însă Adunarea lui Dumnezeu ar mai fi în starea sănătoasă, potrivit voinței lui Dumnezeu, sănătoasă, atunci în mod practic nu ar exista nici o diferență între cele două expresii „unirea Trupului” și „unirea Duhului”.

În ceea ce privește însă păstrarea acelei unități: unitatea Trupului, pe aceasta nu o putem nici păstra, nici rupe; ea este menținută prin Duhul Sfînt însuși, care locuiește în Adunare și care leagă toate mădularele Trupului lui Hristos între ele și cu Capul din cer. În ciuda eșecului dureros al omului, această unire rămîne. deoarece Duhul Sfînt rămîne.

Nu se poate practica?

Indiferent de cât de mare este ruina bisericii responsabile, de cât de rea este starea ei, Sfânta Scriptură nu lasă loc gândului că adevărul lui Dumnezeu nu ar mai putea fi înfăptuit și că părtășia Duhului Sfânt nu ar mai putea fi menținută. Îndemnul lui Dumnezeu, gândurile lui Dumnezeu și cuvintele lui Dumnezeu se pot aplica și sînt de aplicat întotdeauna. Domnul prevăzuse, după cum ne-am amintit deja, decăderea și zilele periculoase; totuși El ne îndeamnă să păstrăm unirea Duhului prin legătura păcii. Dumnezeu nu ne îndeamnă la ceva ce nu s-ar mai putea practica.

Tocmai epistolele vremii din urmă, epistola lui Iuda și epistolele tîrzii ale lui Pavel, Petru și Ioan, care descriu vremurile primejdioase ale „zilelor din urmă” (citește în 2 Timotei 3.1) și prezența multor antihriști în „ceasul de pe urmă” (citește în 1 Ioan 2.18), nu presupun, nici măcar pentru o clipă, că adevărul nu s-ar mai putea înfăptui, ci dimpotrivă! Astfel, de exemplu, apostolul Ioan, în a doua și a treia sa epistolă, are multe de spus despre umblarea celor credincioși. El vorbește despre o umblare în adevăr, despre o viețuire după poruncile Lui și despre a fi credincios adevărului.

În ciuda încurcăturii și a destrămării în cadrul mărturiei creștine. Dumnezeu ne face răspunzători de a pune în practică binecuvîntatul adevăr despre singurul Trup al lui Hristos. Făcînd aceasta, să nu ținem adevărul doar ca teorie, ci să fim, prin căile și relațiile noastre, o mărturie practică a singurului Trup.

Primul pas - despărțirea

Primul pas în păstrarea unității Duhului îl constituie despărțirea de răul de orice fel, care îmbracă multe forme de manifestare și poate fi un rău moral, practic sau care ține de învățătură. Prima noastră sarcină și obligație este, după 2 Timotei 2.19, să ne despărțim de tot ce este împotriva lui Hristos:

„Oricine rostește Numele Domnului, să se depărteze de fărădelege”.

Despărțiți astfel, părtășia Duhului Sfânt îl slăvește pe Hristos (Ioan 16.14). Dar pentru că proslăvirea lui Hristos este scopul Său, El trebuie să ne despărteze în mod obligatoriu de tot ce este împotriva lui Hristos, necinstindu-L, și să ne lege de ceea ce îi corespunde Lui. De ar pune fiecare cititor acest principiu în mod serios la inimă! El face drumul clar și, în final, ușor.

Nu mai este deci o problemă a mădularelor Trupului, căci acestea sînt, în mod practic, cu adîncă rușinare și smerenie fie spus, legate și amestecate cu tot felul de rele; este în întregime o problemă a lui Hristos, a Duhului lui Dumnezeu care îl slăvește și care menține în părtășie cu Hristos, Capul. Nu este vorba de a avea un sentiment bun pentru fratele meu. Acest lucru se poate întîmpla într-o mie de comunități. A vrut Dumnezeu o mie de comunități? Sau este cu mult mai adevărat că există doar un singur Trup? Fără discuții! Dumnezeu spune: este un singur Trup. Atunci, în mod evident, toate grupările și sectele sînt împotriva voii Sale. Ce este de făcut? Părăsește-le!

Acest lucru sună aspru, dar este calea lui Dumnezeu, singura cale pe care El o arată. Nimeni nu înțelege mai bine decît Dumnezeuul Atotștiutor, care a făcut inima omenească, cât de dureros este de a renunța la legături apreciate, trainice, pentru Domnul. Cîteodată, ruptura trece prin propria familie. Totuși, dacă legăturile bisericești nu se potrivesc cu gîndurile Sale, dacă nu poți împlini prin ele unirea Duhului: renunță la ele!

Renunță la ele deși crezi că trebuie să ajungi într-un loc pe care l-ai considerat ca fiind greșit, gîndind să spui binele răului, pentru a putea face simțită acolo o influență bună, pentru îmbunătățirea lucrurilor! Dumnezeu nu reformează ceea ce a părăsit. „Depărtează-te de fărădelege!” este răspunsul Domnului. Fărădelege este tot ce nu corespunde voiei descoperite a lui Dumnezeu, este tot ce are ca izvor voia omului. Cîtă nedreptate există deci în creștinătate!

Nu consider ca fiind sarcina mea prezentă de a numi și de a critica diferite forme ale răului în mărturia creștină. Locurile din Scriptură amintite vor vorbi de la sine. De asemenea m-am referit într-un capitol anterior la felul cum apreciază Domnul starea de astăzi a creștinătății. Dar un lucru este clar de pe acum: este obligația, aș spune chiar privilegiul fiecărui copil credincios al lui Dumnezeu, de a se despărți de toate principiile și sistemele de pe tărîm creștin care se opun Scripturii. Creștinătatea ca atare merge pe drumul ecumenic, care este drumul spre Babilon (Apocalipsa 17 și 18). Unirea Duhului nu se obține prin asociații nedumnezeiești, ci - ca prim pas - prin despărțirea de ceea ce este rău și împotriva voii lui Dumnezeu. „Apoi am auzit din cer un alt glas, care zicea:

»Leșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei și să nu primiți din pedepsele ei! Pentru că păcatele ei au ajuns pînă la cer; și Dumnezeu și-a adus aminte de nedreptățile ei« (Apocalipsa 18.4-5).

Este imposibilă o mărturie credibilă a unității copiilor lui Dumnezeu, atîta timp cît este tăgăduită practic această unitate.

Uneori credincioșii persistă în legături bisericești în care, cu bună știință, nu pot da expresie unor importante principii ale Scripturii. Neascultarea lor - căci nu este altceva - caută să o justifice prin motivația că acolo ar găsi posibilități mai mari pentru slujire și un domeniu mai larg pentru activitățile lor. Ei argumentează că slujba lor pentru Domnul s-ar restrînge foarte mult dacă s-ar despărți de ceea ce au recunoscut ca fiind rău.

Dar acestea sînt gînduri greșite, împotriva Scripturii. Ar trebui să ne gîndim, în primul rînd, ca starea și relațiile noastre personale să fie de așa natură încît Domnul să le poată accepta. Abia atunci vom fi - după cum vom vedea îndată - vase curate, pe care Domnul le poate folosi în felul Său, în slujirea Sa. Dacă înaintăm în ascultare de Cuvîntul Său, de voia Sa descoperită, Domnul ne va deschide uși și ne va da mai multe posibilități pentru slujire decît sîntem în stare să folosim. Rămășița credincioasă aude cuvintele mîngîietoare ale Domnului: „Iată, ți-am pus înainte o ușă deschisă, pe care nimeni nu poate s-o închidă” (Apocalipsa 3.8). Deci nu uși deschise pentru mărturie și posibilități pentru slujire ar trebui să fie prima noastră grijă, ci despărțirea de tot ce îi displace Domnului. Noi nu ne putem deschide singuri uși, nici oamenii și instituțiile lor nu o pot face. Dar dacă El deschide uși, atunci nimeni nu le poate închide și putem trece liniștiți prin ele.

Principiul despărțirii îl găsim și în 2 Corinteni 6.17:

„De aceea: »Leșiți din mijlocul lor și despărțiți-vă de ei«, zice Domnul; »nu vă atingeți de ce este necurat și vă voi primi«.”

Trebuie renunțat la toate legăturile care-L necinstesc pe Hristos. Păreră că am putea sta, cu bună știință, în legătură cu un principiu care se opune Scripturii, cu o învățătură sau o practică rea și să fim totuși nepătați este neadevărată: eu personal pot fi liber de acest lucru rău, dar prin legătura mea practică cu acesta, am părăsit deja părășia Duhului Sfânt. De aceea Cuvântul lui Dumnezeu este: „Oricine rostește Numele Domnului, să se depărteze de fărădelege!”

Este uimitor cât de des se dă îndemnul pentru despărțirea de rău în a doua epistolă către Timotei, care ne descrie decadența creștinătății în zilele de la urmă. De șase ori se vorbește despre aceasta, de fiecare dată în altă privință și cu alte cuvinte.

„Ferește-te de vorbăriile goale și lumești (capitolul 2.16).

„Oricine rostește Numele Domnului, să se depărteze de fărădelege" (capitolul 2.19).

„Într-o casă mare nu sînt numai vase de aur și argint, ci și de lemn și de pămînt. Unele sînt pentru cinste, iar altele pentru dispreț. Deci dacă cineva se curățește de acestea, va fi un vas de cinste, sfințit, folositor Stăpînului său, pregătit pentru orice lucrare bună" (capitolul 2.20-21).

„Fugi de poftelă tineretii" (capitolul 2.22).

„Ferește-te de întrebările nebune și nefolositoare" (capitolul 2.23).

„Avînd o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea. Depărtează-te și de aceștia " (capitolul 3.5).

Dacă apostolul compară creștinătatea din ultimele zile cu o casă mare, în care sînt diferite vase, din materii prețioase și din materii fără valoare deosebită sau vase pentru o întrebuițare de cinste și vase pentru o întrebuițare de necinste, îndată leagă de aceasta îndemnul de a se curăți de vasele de necinste, pentru a deveni un vas pentru o întrebuițare de cinste. Această despărțire este, desigur, un proces dureros, dar este primul pas către unirea Duhului.

S-a spus că ne-am putea despărți de lucruri rele, dar nu de adevărați copii ai lui Dumnezeu. Acest lucru nu este tocmai corect. Desigur că un vas dintr-un material prețios preînchipuie un credincios; dar el nu este neapărat un vas pentru o întrebuițare de cinste numai datorită faptului că este din aur sau din argint. Dacă, de exemplu, un vas de aur, acoperit cu pînze de păiajen, a stat într-o pivniță de cărbuni, atunci desigur nu i-ar folosi spre cinste stăpînului casei, dacă s-ar pune pe o masă împodobită sărbătorește cu fețe de masă de un alb imaculat. Și un copil credincios al lui Dumnezeu poate fi necurat prin legăturile sale și prin aceasta este un vas de necinste. De aceștia trebuie să ne despărțim în ce privește părășia practică, oricît de dureros și de umilitor ar fi aceasta pentru noi. Dar tocmai prin această despărțire devenim un vas de cinste: „Deci, dacă cineva se curățește de acestea, va fi un vas de cinste, sfințit, folositor Stăpînului său, pregătit pentru orice lucrare bună " (2 Timotei 2.21). Ce mîngîietor că: relațiile mădularelor în Trupul lui Hristos rămîn neatînse de toate acestea, mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu!

Să fim atenți și la expresiile „oricine" și „dacă cineva" din versetele 19 și 21! Ele arată că despărțirea care se cere de la noi este un lucru pur personal. „Oricine rostește Numele Domnului", deci îl recunoaște pe El ca Domn, este personal răspunzător de a se despărți de orice fel de fărădelege. Niciodată nu ne vom putea justifica necredincioșia personală față de Domnul prin faptul că și alții au fost necredincioși. De aceea, acel „Tu însă", din a doua epistolă către Timotei, este atît de important și de prețios!

Curățire în trei privințe

Mi se pare că această curățire se poate face cel puțin în trei domenii. Depinde de condițiile fiecăruia modul în care se împlinește porunca Domnului din 2 Timotei 2.19 și 21.

Primul caz poate fi înțeles cel mai ușor. Dacă un credincios se află într-un sistem creștin în care nu poate înfăptui nici unirea Duhului și nici o schimbare a principiilor care stăpînesc, el este obligat de a se despărți de acest sistem. Numai astfel poate deveni el însuși un vas de cinste.

Cel de-al doilea caz este mai complicat și poate prezintă importanță pentru toți cititorii. Să presupunem că un copil al lui Dumnezeu este în părășie practică cu frați care sînt de părere că se adună pentru Numele Domnului Isus. Deși din punct de vedere bisericesc ei ocupă un loc potrivit voii lui Dumnezeu, se poate întîmpla ca în mijlocul lor să ia proporții ceva rău în atitudinea practică sau în învățătură. Atunci acel unul este nevoit, cu toată dragostea și îndelunga răbdare, să prezinte răul înaintea adunării locale și să trezească conștiința fraților. Dacă însă, după un timp, toate ostenele rămîn fără rezultat - ostenele cu care se vor uni și adunările aflate în jur - atunci acel unul va trebui să acționeze potrivit cu 2 Timotei 2.19 și 21 și să părăsească acel grup.

Ca avertizare față de o înțelegere grăbită și neduhovnicească a celor tocmai spuse, aș sublinia încă o dată următoarele:

- Răul trebuie să fie evident și cu un asemenea caracter, încît să justifice o excludere.

- Depărțirea poate fi numai ultimul pas, după ce s-a făcut uz de toată osteneala și de toată răbdarea. Prin aceasta, lucrurile sînt aici mai complicate decît în primul caz.

- A doua epistolă către Timotei nu arată acest aspect, dar ea nu trebuie neglijată, și anume întrebarea dacă adunarea locală mai poate fi considerată ca fiind într-o stare de părășie, nu poate fi hotărîtă de unul singur, ci doar de adunarea cea mai apropiată și, mai bine, de adunările cele mai apropiate.

Dar cuvîntul din 2 Timotei 2 își poate găsi aplicație și în domeniul pur individual. Un credincios poate avea părășie practică cu alți copii ai lui Dumnezeu (nu mă refer acum la părășia la Masa Domnului) și se poate bucura de aceasta. Dar într-o zi trebuie să constate, spre părerea sa de rău, că acești copii ai lui Dumnezeu nu umblă în adevăr (2 Ioan 4), pentru că, de exemplu, țin învățături străine sau pentru că de la ei pornesc pericole morale pentru el și pentru casa lui. Ah, cât de dureros este că trebuie să constați așa ceva la aceia care au fost răscumpărați și salvați cu același preț al singelui Său ca și tine însuși. Dar este bine să avem în continuare părășie cu ei? Textul din 2 Timotei 2 ne dă și în

acest caz răspunsul.

Dreptul la o hotărîre personală

Toate acestea sînt lucruri serioase și afirmațiile lui Dumnezeu merg atît de adînc, încît omul - adesea și cel credincios - caută să se sustragă consecințelor practice și începe să argumenteze. Dumnezeu nu argumentează, El poruncește. Credința nu argumentează, ea ascultă. Necredința însă argumentează că, de altfel, fiecare om are dreptul la o hotărîre personală. Dar asemenea gînduri trebuie să le respingem în întregime. Nici un om nu are dreptul de a avea o părere proprie în lucrurile dumnezeiești. Dumnezeu singur este îndreptățit la aceasta și El ne comunică voia și intențiile Sale. Partea noastră este de a urma această voie a lui Dumnezeu, ceea ce va conduce la unirea Duhului; a renunța la această voie conduce la destrămarea, la sectarism.

Să ne gîndim că Hristos în cer este Capul Trupului și că Trupul există numai pentru Cap! Atunci nu mai este loc pentru ceea ce slăvește pe om, pentru ambiția sa, pentru mîndria sa și pentru mulțumirea de sine. Toate acestea s-au terminat pentru cel credincios la crucea lui Hristos, la crucea care a dovedit falimentul deplin a omului.

„Iată, Eu stau la ușă și bat”

Mîndrie și mulțumire de sine - nu au fost acestea trăsăturile Laodiceii, ale mărturiei creștine în ultima ei fază? Aș îndrepta încă o dată atenția cititorului asupra părții a doua a capitolului 4 al acestei cărți, unde ne-am referit la scrisoarea către Laodiceea și am auzit sentința lui Dumnezeu în legătură cu această adunare: „Dar fiindcă ești căldicel, nici rece, nici în clocot, te voi vărsa din gura Mea” (Apocalipsa 3.16).

Oricît de serioase și de umilitoare sînt lucrurile în sine, este totuși o mare binecuvîntare că Dumnezeu ne-a făcut cunoscută hotărîrea Sa cu privire la stările diferite ale creștinătății. Trebuie să învățăm să vedem totul cu ochii Săi, ca să judecăm totul așa cum o face El. A fi în armonie cu El și cu gîndurile Sale este întotdeauna un lucru îmbucurător. Dar cum mă pot despărți de ceva rău, cînd nici nu îmi dau seama că este rău?

De aceea trebuie să ne ocupăm cu adevăratul caracter al creștinătății în lumina Cuvîntului lui Dumnezeu, iar rugămîntea mea este de a vă aduce aminte de cele spuse în capitolul 4, căci acum ne aflăm în fața concluziilor practice pe care trebuie să le tragem din ceea ce am învățat. Scrisoarea către Laodiceea (citește în Apocalipsa 3.14-22) oferă și aici învățături importante din gura Domnului, învățături care proiectează alte lumini asupra subiectului nostru.

Pedepsire

După ce în versetele 14-18, din Apocalipsa 3. Domnul S-a adresat îngerului bisericii, adică elementului răspunzător din biserică, și prin aceasta a vorbit bisericii, începînd cu versetul 19 El Se adresează fiecărui credincios în parte, care s-ar mai găsi în legătură cu sistemul creștin mort din Laodiceea și îi spune:

„Eu mustru și disciplinez pe toți aceia pe care-i iubesc; deci fii plin de rîvnă și pocăiește-te” (versetul 19).

Să fim atenți că Domnul nu disciplinează lumea ci numai pe aceia pe care-i iubește - pe fii (citește în Proverbe 3.11-12; Evrei 12.5-6). Pe ei vrea să-i conducă la pocăință, de la starea lor și de la legăturile lor și pentru aceasta folosește nu rareori căile dureroase ale educației. El nu cheamă la pocăință biserica responsabilă, creștinătatea ca atare - El stă pe punctul de a le vărsa din gura Sa! - dar în harul și în dragostea Sa, El încă Se ocupă de ai Săi, pentru a-i aduce într-o stare potrivită. El caută să trezească conștiințele acelor pe care îi iubește.

Ce mîngîiere se află în acest gînd, dragi prieteni, dacă ne gîndim la toate suferințele, la bolile serioase și la alte rele, prin care trebuie să treacă ai Săi, mai ales în zilele noastre! Nu pare că Domnul dublează, în aceste zile ale sfîrșitului, ostenele Sale pline de dragoste pentru a ne învăța, dacă este nevoie și prin pedeapsă și pentru a ne păzi sau a ne elibera de răul Laodiceii, care ne înconjoară pretutindeni, ca aerul? Lumea s-ar putea să arate cu dispreț spre multiplele suferințe ale poporului lui Dumnezeu, însă noi știm de ce ni le trimite Domnul. El urmărește un scop binecuvîntat, care este sfințirea noastră.

Un apel către fiecare în parte

„Iată, Eu stau la ușă și bat; dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, Eu voi intra la el, voi cina cu el și el cu Mine ” (versetul 20).

În ce situație îl vedem aici pe Domnul! El stă la ușă. El și-a ocupat locul în afara sistemului creștin, deoarece nu Se poate face una cu starea morală stricată a acestuia. Dar și cealaltă latură este în aceeași măsură adevărată: creștinătatea în starea Laodiceii l-a închis ușa. Îl lasă să stea afară, nu-L dorește. Nu este aceasta o stare de fapt care ar trebui să ne smerească în cea mai mare măsură?

Dar apoi Domnul face ceva deosebit de mîngîietor, ca o expresie plăcută a iubirii inimii Sale pentru ai Săi - El bate, nu la ușa Laodiceii, ci la ușa inimii fiecăruia dintre ai Săi.

Drag cititor, El nu te-a abandonat. El bate și la ușa ta. Cu siguranță că a făcut-o deja de multe ori. Nu ai auzit încă niciodată cum scumpul Domn. sînd la ușa inimii tale, a cerut voie să intre? Poate că și această carte pe care o ții acum în mînă face parte din această bătaie. El este plin de îndelungă răbdare și de har și nu vrea doar să ne elibereze pe tine și pe mine de cătușe, ci și de duhul de adormire al Laodiceii.

A auzi glasul Domnului Isus este ceva, a-l deschide ușa este altceva. Ambele lucruri sînt necesare. Mulți se opresc la primul. Ei au auzit deja de multe ori glasul Domnului, au auzit deja multe predici bune, au avut deja discuții folositoare și poate că s-au convins de unele lucruri; dar s-au oprit aici. Ușa inimii lor nu au deschis-o învățătorului. Într-adevăr, nu este suficient de a auzi glasul Domnului. Ceea ce dorește El este ascultarea Cuvîntului Său, din dragoste pentru El. Aceasta înseamnă a deschide ușa. „Dacă Mă iubește cineva, va păzi cuvîntul Meu și Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la el și Ne vom face locuința împreună cu el” (Ioan 14.23).

Poate că și tu faci parte dintre aceia care se mai află încă în Laodiceea și îl necinstesc pe Domnul prin relațiile pe care le întrețin. Există multe motive de a rămîne în aceste relații și un glas va da acest sfat, dar nu este glasul Domnului, al Bunului Păstor care nu nu-mai că vine la oile Sale, dar le și scoate din ceea ce nu este după voia Sa (Ioan 10.3). Nu vrei să deschizi ușa Aceluia care a murit pentru Tine și care cu drag îți caută bunăvoința? Ce păcat cînd, ca Mireasa din Cîntarea Cîntărilor, nu sîntem în starea de a deschide ușa iubitului atunci cînd bate! Ascultă, dragul meu! El bate: „Deschide-mi, sora mea ...” (Cîntarea Cîntărilor 5.2).

A cina

La cel care ascultă glasul Său și deschide ușa. Domnul va intra și va cina cu el și acesta, la rîndul lui. va cina cu El. Domnul niciodată nu are nevoie de cadouri, și dacă, cu puțin înainte de sfîrșitul vremii harului (despre care vorbește cina) îi deschidem ușa, atunci El ne va răsplăti din belșug.

Aici El ne pune înainte două binecuvîntări. El va cina cu noi, este prima minunată binecuvîntare. Cînd intră la noi, atunci ne arată întregul Său har. Da, El vine în situațiile noastre diferite și le împarte cu noi. Îți faci griji de ceea ce vor zice prietenii tăi, dacă faci acest pas al credinței și te desparți de ceea ce, prin lumina lui Dumnezeu, ai văzut că este rău? Te temi de urmările pe care ți le-ar putea aduce întoarcerea la El? El le știe toate acestea. Fii liniștit! El va intra la tine, El Se va pleca cu milă spre tine și te va lăsa să guști întregul Său har, dacă îi deschizi ușa.

Cea de-a doua binecuvîntare o întrece pe prima. El ne face favoarea de a cina cu El. El are pe inimă de a ne ridica la El însuși și la gîndurile Sale, deasupra împrejurărilor care ne supără aici. El vrea să avem pîrtășie cu iubita Sa Persoană în slavă, cu interesele Sale, cu inima Sa. Aceasta nu poate să însemne decît adîncă bucurie. „Și pîrtășia noastră este chiar cu Tatăl și cu Fiul Său, Isus Hristos. Și vă scriem aceste lucruri pentru ca bucuria voastră să fie deplină” (1 Ioan 1.3-4).

Dacă Domnul vorbește despre a mîncă cina, trebuie să mă gîndesc, fără să vreau, la plăcuta scenă cu ucenicii care mergeau la Emaus, din Luca 24. Erau în drum spre casă, de la Ierusalim, unde cu trei zile în urmă a fost răstignit Domnul lor. Una cu Cel disprețuit și răstignit, pe care îl credeau încă mort, ei mergeau abătuți spre casă. Dar dintr-o dată li se asociază un necunoscut, care le vorbește pe drum într-un mod cu totul deosebit despre suferințele lui Hristos și despre slava de după aceea (citește în 1 Petru 1.11). Mai tîrziu ei trebuie să recunoască: „Nu ne ardea inima în noi, cînd ne vorbea pe drum și ne deschidea Scripturile?” (Luca 24.32).

Deja se vede satul lor. Străinul Se preface că vrea să meargă mai departe. Ar lăsa ei această Persoană misterioasă să-Și continue drumul? Atunci le vine pe buze ceea ce inima Lui dorea, lucrul pentru care, pe drum, a bătut la ușa inimii lor: „Rămii cu noi, căci este spre seară și ziua aproape a trecut” (versetul 29). Astfel El intră la ei și devine oaspetele lor, gata să mînce cina cu ei. Dar în mod neprevăzut se schimbă situația: oaspetele devine gazdă. „Pe cînd stătea la masă cu ei, luînd pîinea, a binecuvîntat-o, a frînt-o și le-a dat-o.” Acum El mînce cina cu ei. Și la frîngerea pîinii ei îl recunosc. Oare au văzut în mîinile Sale semnul cuielor?

Iubiților, și noi astăzi vom afla același lucru. Dacă îi deschidem ușa, El intră la noi. Ba mai mult, El ni Se face cunoscut, și acest lucru nu poate fi comparat cu nimic. Dacă îi permitem Lui personal să intre, și pînă acum este vorba de un lucru pur personal, atunci El desigur va și reuși să facă prețios pentru noi ceea ce este în inima Sa pentru ai Săi, în sens colectiv, și ne va conduce la prețuirea relațiilor pe care El însuși le-a înodat între cei credincioși.

O temelie largă - un drum îngust

Dacă pînă acum am privit și am găsit primul pas în păstrarea unirii Duhului, care constă în despărțirea de tot ce este rău, de tot ce este împotriva lui Hristos și a lui Dumnezeu, atunci cineva ar putea să întrebă: să merg singur pe cale? Drumul lui Dumnezeu pentru mine este izolarea?

Cuvîntul desăvîrșit al lui Dumnezeu dă un răspuns clar, îmbucurător la această întrebare:

„Deci, dacă cineva se curățește de acestea, va fi un vas de cinste, sfințit, folositor Stăpînului său, pregătit pentru orice lucrare bună. Fugi de poftele tineretii și urmărește dreptatea, credința, dragostea, pacea, împreună cu cei care cheamă pe Domnul dintr-o inimă curată” (2 Timotei 2.21-22).

Aș aminti un principiu al lui Dumnezeu, că El nu dă putere și lumină pentru al doilea pas, pînă nu este făcut primul. Atunci însă, cei care l-au făcut în ascultare de credință vor gusta o experiență mîngietoare și prețioasă: ei vor găsi, puși deoparte în acest mod, pentru pîrtășia Duhului Sfînt, pe alții care, înaintea lor, au făcut același lucru; și astfel, cu inimile fericite pot fi împreună în unirea Duhului lui Dumnezeu. Pe cei care se curătesc pentru a nu mai fi vase de necinste, Dumnezeu îi lasă să găsească dintre aceia care „cheamă pe Domnul dintr-o inimă curată” (vezi versetul 22). „Cu cei” - aceasta este pîrtășie.

Astfel nu este nicidecum un drum singuratic, nu este izolare; dar deoarece zilele în care trăim sînt rele, după pîrtășia practică și după unirea Duhului este un drum îngust, despărțit de tot ce este rău, prin Duhul lui Dumnezeu. În lărgimea principiilor sale, el cuprinde însă întreaga Adunare a lui Dumnezeu. Temelia sa este încă suficient de largă pentru a primi pe fiecare mădular al Trupului lui Hristos; dar el este și suficient de îngust pentru a îndepărta din mijlocul celor credincioși răul care-L necinstește pe Dumnezeu. Căci aceia care sînt adunați în unirea Duhului vor veghea cu gelozie ca nimic rău în practică sau în învîțătură să nu le fure pîrtășia Duhului.

Ce privilegiu, dar și ce răspundere de a avea înaintea ochilor și în inimă, în aceste zile ale destrămării, toate mădularele lui Hristos - și pe acelea care nu sînt adunate în același mod în pîrtășia Duhului! Nu există pe pămînt nici un copil al lui Dumnezeu care să nu aibă dreptul la dragostea mea, la dragostea tuturor sfinților. Dar această iubire dumnezeiască, care în puterea naturii sale nu trebuie să se schimbe, dar care trebuie să se modifice de multe ori în formele ei de manifestare, potrivit cu condițiile pe care le găsește - această iubire de frați nu poate fi despărțită niciodată de ascultarea față de poruncile lui Dumnezeu. „Cunoaștem că iubim pe copiii lui Dumnezeu, cînd iubim pe Dumnezeu și păzim poruncile Lui” (1 Ioan 5.2). Adevărata iubire nu va putea să renunțe niciodată la calea adevărului și a luminii numai pentru că alți frați nu merg pe ea. Dar ea va căuta prin „legătura păcii” să-i conducă pe frați în această lumină, pentru a merge împreună cu atîți cît se poate pe calea slăvirii Domnului. Să fim atenți, pentru că niciodată nu putem îndrepta răul prin aceea că-1 amestecăm cu binele!

„Acolo sînt și Eu în mijlocul lor”

Dacă vrem să păstrăm unirea Duhului, atunci să nu căutăm unde ar putea fi copii ai lui Dumnezeu! Unde nu îi vom găsi? Ei pot fi aici în legătură cu un rău moral, acolo cu o învățătură greșită. De asemenea să nu căutăm unde se găsește cea mai multă iubire practică și cea mai multă ajutorare. Dacă dragostea nu este însoțită de adevăr, atunci nu este dragoste dumnezeiască. Dragostea „se bucură de adevăr” (1 Corinteni 13.6). Nu, acesta nu este calea spre țintă.

Unirea Duhului nu este doar o simplă comunitate de creștini, în care mulți au încercat să ajungă din diverse motive. Oamenii au făcut deja multe unități și au legat de ele numele lui Hristos, le numesc o biserică sau chiar biserica. Calea credinciosului însă este una simplă și smerită: el trebuie doar să verifice, pe baza Cuvîntului lui Dumnezeu, unde se înfăptuiește unirea Duhului. Duhul Sfînt este cel care îi adună pe copiii lui Dumnezeu în jurul Persoanei lui Hristos. Numai acolo unde sînt adunați în jurul Lui ca centru, acolo „sînt și Eu în mijlocul lor” spune Domnul Isus însuși (Matei 18.20).

Nicio independență

Păstrarea unirii Duhului nu poate fi însoțită de un duh de independență. Acest lucru îl voi explica pe baza unui mic exemplu. Să presupunem, și adesea Duhul Sfînt a reușit acest lucru că un grup de creștini simpli se desparte de sistemul creștin și se adună pur și simplu în Domnul Hristos. Poate că ei încă nu au înțeles că recunoașterea singurului Trup este temelia strîngerii după voia lui Dumnezeu. Poate că nu au auzit niciodată despre unirea Duhului. Totuși, prin despărțirea de ceea ce prin Duhul au recunoscut ca rău, în mod necesar ei sînt legați de toți aceia care, ca obiecte ale aceleiași acțiuni a Duhului Sfînt, au mers deja înaintea lor pe această cale și au căpătat deja mai multă înțelegere asupra temeliei dumnezeiești a strîngerii. Însă cît de ușor pot aluneca și veni în legătură cu răul sub o formă oarecare!

Dar, chiar dacă vrăjmașului nu-i reușește acest lucru sau nu-i reușește imediat, este imposibil de presupus că ei se adună cu o înțelegere luminată de Duhul lui Dumnezeu și în același timp ar putea ignora ceea ce același Duh a înfăptuit în alții, înaintea lor.

O asemenea independență nu acceptă și nu recunoaște Cuvîntul lui Dumnezeu. Dacă însă acești creștini, care la început s-au adunat în toată simplitatea, prin puterea Duhului, pentru Numele Domnului, ar menține o poziție independentă, prin aceasta s-ar situa practic în afara unirii Duhului. Cît de trist este cînd ceea ce a început în Duhul sfîrșește în carne - într-o nouă sectă!

O rămășiță

Chiar dacă cei care, după Matei 18.20, se adună pentru Numele Domnului Isus ar fi doar o rămășiță - Domnul Isus vorbește de doi sau trei - să fim totuși atenți că sînt trei lucruri care au caracterizat din totdeauna și în orice timp o rămășiță credincioasă:

- dăruirea pentru Domnul;
- respectarea strictă a unor principii fundamentale;
- durerea sinceră și întristarea adîncă pentru starea poporului Lui Dumnezeu care-L necinstește pe Domnul.

Nu, Duhul lui Dumnezeu nu prezice că acest veac se va încheia cu acceptarea generală a adevărului lui Dumnezeu și cu o îndreptare generală, ci El prezice o părăsire totală; dar chiar și atunci El are o rămășiță care este pentru El. Această rămășiță este văzută, în mod profetic, în scrisoarea către Filadelfia (citește în Apocalipsa 3.7-13).

Rămășița este o expresie plăcută, deoarece ne pune în fața inimilor lucruri originale. Dar este și o expresie umilitoare.

Dacă toți ar fi rămas credincioși, atunci nu ar exista rămășiță, ci ar fi rămas întregul. Dar pentru că masa a alunecat, este deosebit de mîngîietor de a găsi o rămășiță din ceea ce ar trebui să fie sau să rămînă întregul. Și cînd o rămășiță credincioasă se desparte de răul creștinătății, Domnul îi dă privilegiul să înainteze în lumina Adunării lui Dumnezeu și în unirea Duhului, oricît de mare ar fi stricăciunea din jur.

Ei nu sînt Adunarea. Ei nu vor avea niciodată această pretenție. Ei nu vor avea nici pretenția de a fi rămășița. Dar în privința adorării și a strîngerilor lor pentru zidire și rugăciune, ei vor fi conduși de principiile pe care Dumnezeu le-a dat pentru ordinea tuturor amănuntelor Adunării Sale, pe cînd lucrurile mai stăteau bine. Căci principiile lui Dumnezeu nu sînt date la o parte de nici o decădere, oricît de serioasă ar fi ea. Rămășița știe acest lucru și acționează în conformitate cu el. Ca rezultat, rămășița posedă toate privilegiile Adunării lui Dumnezeu, ba chiar prezența personală a Domnului Isus însuși. Cu El în mijloc, ei au cîstea de a reprezenta Adunarea Sa pe pămînt.

Rămășița credincioasă are parte și de aprecierea și de înțelegerea Domnului Isus: „ai puțină putere și ai păzit Cuvîntul Meu și n-ai tăgăduit Numele Meu” (Apocalipsa 3.8).

„Ai puțină putere” - Rămășița din ultimele zile ale creștinătății nu are pretenția de a avea putere prea mare, așa cum aceasta caracteriza Biserica în zilele ei de început, la și după ziua Cincizecimii. Ea recunoaște mai mult decăderea în mărturia creștină, din care ea însăși este o parte. Pretenția de a avea putere mare pentru a săvîrși minuni spectaculoase, dimpotrivă, nu este altceva decît o tăgăduire a decăderii și stricăciunii începute în creștinătate. Fericiți oamenii care nu trebuie să simuleze un lucru pe care nu-l au!

Ai păzit

Meu” - Rămășița prețuiește Cuvîntul Domnului mai mult decît orice și se lasă condusă și controlată de acesta în înclinațiile ei și în întregul ei drum, văzută fie individual, fie ca întreg. Ea pretinde pentru tot ce crede sau face un: „Așa vorbește Domnul”. Tot ce nu are o temelie în Cuvîntul lui Dumnezeu este dat la o parte, ca o simplă tradiție sau învățătură omenească. Fericiți oamenii care au drept conducător și singură autoritate Cuvîntul Său! Ei rămîn în veac, asemenea Cuvîntului Domnului care rămîne în veac (1 Ioan 2.17; 1 Petru 1.25).

„N-ai tăgăduit Numele meu" - Rămășița nu renunță la nimic din ce a descoperit Domnul Isus despre Sine în Cuvîntul Său. Prețiosul Nume al Domnului Isus Hristos (Iacov îl numește frumosul Nume - Iacov 2.7) cuprinde tot adevărul despre Persoana Sa, lucrarea Sa și autoritatea Sa. Rămășița se ține strîns de acestea, nu lasă nimic unei lumi care îl leapădă. Ea recunoaște acest Nume înaintea oamenilor, adică recunoaște divinitatea Sa absolută, faptul că El este Om desăvîrșit, ea îl recunoaște ca Mîntuitor, învățător, Domn, Mare Preot pentru ai Săi. Ea nu recunoaște alt Nume ca punct central și de adunare decît pe al Său. Oameni fericiți! Ei îl au deja aici în mijlocul lor pe Cel care în veșnicie va fi centrul cerului.

Nu vrem să facem și noi parte din această rămășiță care va auzi odată din gura scumpului nostru Domn cuvintele aprobării? Atunci să ieșim la El (Evrei 13.13) și, în mijlocul valurilor care spumegă sălbatic în zilele noastre, să ne ținem privirea ațintită la El, pînă vom ajunge în siguranță în portul dorit pentru odihna și fericirea veșnică!

„A oprit furtuna, a adus liniștea și valurile s-au potolit. Ei s-au bucurat că valurile s-au liniștit; și El i-a adus la limanul dorit." Psalmul 107.29-30

clickbible.org